

Sủng Em Không Tốt Sao

Contents

Sủng Em Không Tốt Sao	2
1. Chương 1 : Hàn Chỉ Ngưng	3
2. Chương 2 : Hiểu Rõ	4
3. Chương 3 : Thuyền Chuyển Công Tác	6
4. Chương 4 : Thích	8
5. Chương 5 : Hôn	10
6. Chương 6 : Pair Of Lovers	12
7. Chương 7 : Nhẫn	14
8. Chương 8 : Tiệc Rượu 1	15
9. Chương 9 : Tiệc Rượu 2	18
10. Chương 10 : Hối Hận	19
11. Chương 11 : Mập Mờ Tổn Thương	21
12. Chương 12 : Trả Thù	23
13. Chương 13 : Sủng Ái	24
14. Chương 14 : Piano	26
15. Chương 15 : Chỉ Ngưng Sợ Tiếng Sấm	28
16. Chương 16 : Bữa Sáng	29
17. Chương 17 : Lễ Trao Giải	31
18. Chương 18 : Ghen	34
19. Chương 19 : Cổ Nén	36
20. Chương 20 : Điền Cuồng	37
21. Chương 21 : Truyền Thuyết Vòng Đu Quay Cao Chọc Trời	39
22. Chương 22 : Chỉ Ngưng Bị Hù Dọa Đến Bệnh 1	41
23. Chương 23 : Chỉ Ngưng Bị Hù Dọa Đến Bệnh 2	44
24. Chương 24 : Hương Vị Yêu	46
25. Chương 25 : Thần Giao Cách Cảm	48
26. Chương 26 : Bữa Tối	50
27. Chương 27 : Ôm Cô Đi Làm	52
28. Chương 28 : Bang Mị Duyên	54
29. Chương 29 : Lễ Mừng Năm Mới & Xuất Viện	57
30. Chương 30 : Thăm Hỏi Cha Nuôi	60
31. Chương 31 : Anh Hoa Chi Đô	62
32. Chương 32 : Làm Nũng	64
33. Chương 33 : Tình Yêu Duy Nhất	65
34. Chương 34 : Trừng Phạt	69
35. Chương 35 : Triển Lâm Trang Sức	70
36. Chương 36 : Ánh Nắng Chiều	72
37. Chương 37 : Đêm Paris	74
38. Chương 38 : Bọt Kem Đánh Răng	75
39. Chương 39 : Nhan Nặc Tư	76
40. Chương 40 : Buổi Đầu Giá	78
41. Chương 41 : Tan Nát Cõi Lòng	80

42. Chương 42 : Đau Lòng	81
43. Chương 43 : Nội Gian	82
44. Chương 44 : Uống Mật Ong Sao?	84
45. Chương 45 : Hộp Báo	86
46. Chương 46 : Cơm Trưa	87
47. Chương 47 : Cắt Băng Khánh Thành	88
48. Chương 48 : Chuyển Viện	90
49. Chương 49 : Bận Rộn Hai Nơi	92
50. Chương 50 : Giải Phẫu Thành Công & Hồi Ưc	94
51. Chương 51 : Sinh Con Gái Thì Tốt Rồi	96
52. Chương 52 : Một Mình	98
53. Chương 53 : Ôm Trong Lòng	100
54. Chương 54 : Tỉnh Lại & Mua Sắm	102
55. Chương 55 : Cha Ruột	103
56. Chương 56 : Người Thân Nhất Ra Đi	105
57. Chương 57 : Sợ Hãi & Hiểu Lầm	107
58. Chương 58 : Uống Rượu Say & Đại Hồn Đản	110
59. Chương 59 : Màu Đỏ Tulip	112
60. Chương 60 : Cũ Và Mới	114
61. Chương 61 : Nhạc Hội & Ngươi Giận	118
62. Chương 62 : Cầu Hôn & Bỏ Đi	120
63. Chương 63 : Mang Thai & Nguyên Lai Là Thế Thânq	122
64. Chương 64 : Sinh Đôi & Cha Đã Qua Đời	126
65. Chương 65 : Người Đàn Ông Đáng Chết, Người Đàn Ông Thối	128
66. Chương 66 : Tìm Phiền Toái & Sinh Bệnh	130
67. Chương 67 : Bệnh Máu Trắng & Người Đàn Ông Thối, Cám Ôn	133
68. Chương 68 : Người Đàn Ông Thối, Ông Khóc	136
69. Chương 69 : Ngưng Nhi, Em Không Quan Tâm Anh?	139
70. Chương 70 : Ngưng Nhi, Cho Anh Thêm Một Cơ Hội Nữa	141
71. Chương 71 : Cha, Cám Ôn Cha	143
72. Chương 72 : Ba Tháng Sau Kết Hôn	146
73. Chương 73 : Đều Là Người Mẹ Yêu Nhất	151
74. Chương 74 : Bị Con Trai Bắt Gặp	153
75. Chương 75 : Hạnh Phúc	155

Sủng Em Không Tốt Sao

Giới thiệu

Truyện Sủng Em Không Tốt Sao là 1 tình yêu ngọt ngàoHắn, tổng giám đốc của công ty vàng bạc d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-em-khong-tot-sao>

1. Chương 1 : Hàn Chỉ Ngưng

Rốt cục tốt nghiệp đại học rồi!

Chỉ Ngưng muốn mau chóng đi tìm việc làm! Cô muốn đến công ty vàng bạc đá quý “Earl” lớn nhất Đài Loan làm nhà thiết kế! Thế nhưng muốn được làm việc tại “Earl” so với lên trời còn khó hơn. Hàng năm, chỉ có một người trúng tuyển trong hàng vạn ứng cử viên. Cho dù như thế, Chỉ Ngưng vẫn muốn thử một lần. Nếu như có thể làm việc ở “Earl”, cô chỉ cần một phần công việc cũng có thể kiếm được nhiều tiền, nếu không thể vào “Earl”, Chỉ Ngưng sẽ phải làm nhiều phần việc hơn bởi vì tiền lương ở những công ty khác kém xa so với tiền lương ở “Earl”!

Chỉ Ngưng lo lắng chờ đợi giám khảo gọi tên mình!

“Hàn Chỉ Ngưng, mời tiến vào!” Một thanh âm đột nhiên vang lên cắt ngang suy nghĩ của Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng rất tự tin đứng trước mặt năm vị giám khảo nói: “Chào mọi người! Tên tôi là Hàn Chỉ Ngưng, năm nay vừa tốt nghiệp đại học!” Thanh âm Chỉ Ngưng thực mềm mại, làm cho người nghe rất thoải mái.

Thời điểm giám khảo nghe được Chỉ Ngưng vừa tốt nghiệp đại học liền nhìn nhau, bởi vì đến “Earl” ứng tuyển đều là những người đã có nhiều năm kinh nghiệm. Họ đều cho rằng tiểu cô nương trước mắt này không có khả năng vào làm ở công ty vàng bạc đá quý danh tiếng quốc tế này.

“Mời cô nói một chút về ý nghĩa của chiếc nhẫn này?” Một giám khảo có thâm niên trong số đó cầm một chiếc nhẫn nói với Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng cẩn thận xem xét chiếc nhẫn, đại khái qua năm sáu giây liền nói: “Chiếc nhẫn này do nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp David Cachapelle thiết kế, dây nhẫn này mỗi kiểu chỉ có một chiếc, chiếc nhẫn mà ngài đang cầm trên tay là chiếc mà đại sư tâm đắc nhất mấy năm gần đây. Đại sư đặt tên cho nó là ‘mũi tên tình yêu’ bởi vì đại sư hi vọng nó có thể đâm xuyên qua trái tim của hai người yêu nhau!” Nói xong, Chỉ Ngưng hài lòng cười cười.

Năm vị giám khảo đang ngồi quả thực không thể tin lời này được nói ra từ tiểu cô nương trước mắt. Bởi vì trước đây, những người đến ứng tuyển không nói ra được ý nghĩa của chiếc nhẫn này, thậm chí không biết cả tên gọi của nó.

Lúc này, một giám khảo khác đưa cho Chỉ Ngưng tập kiểm tra, “Đây là đề bài tổng tài “Earl” ra, có thể trả lời không dễ dàng, muốn được max điểm càng khó khăn! Mời cô làm xong trong vòng nửa giờ.”

Chỉ Ngưng tiếp nhận bài kiểm tra, rất nhanh xem một lần liền bắt đầu làm. Bài kiểm tra này hoàn toàn bằng tiếng Anh, những giám khảo kia vẫn như cũ không tin vào thực lực của Chỉ Ngưng.

Chưa tới nửa giờ, Chỉ Ngưng đã đem bài kiểm tra đưa cho giám khảo, giám khảo kia nói: “Mời cô trở về chờ tin tức!”

Chỉ Ngưng cúi chào những giám khảo kia rồi liền đi ra ngoài. Chỉ Ngưng thật sự rất cần công việc này.

Ra khỏi “Earl”, Chỉ Ngưng vội vàng đến quán cà phê làm thêm, công việc này cô đã làm hơn một năm. Tại quán cà phê, Chỉ Ngưng có một người bạn tốt, các cô không có chuyện gì không nói, không có chuyện gì giấu nhau.

Xong việc ở quán cà phê, Chỉ Ngưng không về nhà ngay mà đi tới bệnh viện, bởi vì, hơn nửa năm trước, mẹ của cô bị tai nạn xe cộ, não bộ chịu trọng thương, hiện tại vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê. Cho nên, áp lực kinh tế của Chỉ Ngưng rất lớn, cô nhất định phải làm nhiều việc để trả tiền chữa trị mẹ. Bất kể có tình huống gì đặc biệt, Chỉ Ngưng đều mỗi ngày kiên trì đến bệnh viện giúp mẹ mát xa, xoa bóp người...

Từ bệnh viện đi ra đã là hơn mười một giờ đêm. Về đến nhà, Chỉ Ngưng trực tiếp tắm rửa, tắm rửa xong liền trực tiếp trên giường đi ngủ. Nằm trên giường, Chỉ Ngưng như thế nào không thể ngủ được, cô một mực lo lắng mình sẽ không được “Earl” tuyển chọn. Dù sao những người có thực lực hơn cô còn rất nhiều, huống hồ học thiết kế trang sức, ai lại không muốn đi làm ở “Earl”! Đi làm ở đó chẳng khác nào đứng trên sân khấu quốc tế, trở thành đối tượng được vạn người chú ý. Nếu như trúng tuyển, gánh nặng của Chỉ Ngưng có thể giảm bớt nhiều, hơn nữa, càng có nhiều thời gian đến bệnh viện chăm sóc mẹ của cô! Cô cần cơ hội này...

Sáng sớm ngày hôm sau, Chỉ Ngưng an vị bên cửa sổ chờ đợi, trong tay nắm chặt điện thoại, con mắt càng không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Cô sợ không nghe thấy chuông điện thoại di động. Một buổi sáng cứ như vậy qua đi, Chỉ Ngưng vẫn một mực duy trì tư thế ấy. Cô cảm thấy hơi đói rồi, đi đến bên tủ lấy ra mì gói ăn. Vì tiết kiệm tiền, cơ hồ mỗi ngày cô đều ăn mì gói, bởi vì mì gói tương đối rẻ. Hiện tại, cô gần như đã ăn đến không biết mùi vị của mì gói như thế nào rồi!

“Đỉnh linh linh... Đỉnh linh linh...” Điện thoại Chỉ Ngưng vang lên, cô nhanh chóng ấn nút trả lời: “Uy, xin chào!”

“Xin hỏi là Hàn Chỉ Ngưng tiểu thư sao? Đây là công ty vàng bạc đá quý ‘Earl’.”

“Dạ, tôi là Hàn Chỉ Ngưng. Xin hỏi, có chuyện gì không?” Chỉ Ngưng không xác định là mình trúng tuyển.

“Cô đạt max điểm thành tích đã được công ty vàng bạc đá quý ‘Earl’ tuyển chọn, ngày mai cô có thể tới công ty làm việc.”

“Tôi... Tôi thật sự trúng tuyển sao? Cảm ơn! Tôi... Tôi đã biết, ngày mai tôi nhất định sẽ đến đúng giờ. Tạm biệt!” Thanh âm của Chỉ Ngưng mang theo run rẩy nói.

Cúp điện thoại, nước mắt Chỉ Ngưng chảy xuống trên xương quai xanh, có chút lạnh. Nhiều năm cố gắng như vậy, đối lấy được làm nhà thiết kế của một công ty vàng bạc đá quý quốc tế, chút ít gian khổ trước kia đều đáng giá, không hề uổng phí.

Cả đêm, Chỉ Ngưng vẫn đắm chìm trong vui sướng, ngủ ngủ nổi. Sáng sớm, Chỉ Ngưng đem tất cả quần áo của mình ra, cô muốn chọn một bộ quần áo để đi làm, dù sao, đây không phải là một công ty bình thường.

Trải qua hai giờ cố gắng, Chỉ Ngưng cuối cùng cũng chọn được quần áo. Cô chọn một chiếc sơ mi trắng cùng quần đen thấp eo, phối hợp với một đôi giày cao gót đen, thêm một chiếc túi màu đen, trông cô càng thêm hoạt bát.

Nhìn chính mình trước gương, Chỉ Ngưng lộ ra nụ cười hài lòng! Sửa sang lại toàn bộ, Chỉ Ngưng bước ra cửa chuẩn bị đi làm!

Đứng trước tấm biển công ty vàng bạc đá quý ‘Earl’, Chỉ Ngưng lần nữa lộ ra nụ cười. Con mắt Chỉ Ngưng nhìn chăm chăm vào tấm biển, không nghĩ tới mình cũng có thể làm việc ở nơi mà tất cả mọi người tha thiết ước mơ.

Ngay tại cách đó không xa, bên trong chiếc Ferrari màu bạc, đang có một đôi mắt làm tất cả phụ nữ đều kháng cự không được chăm chăm nhìn Chỉ Ngưng. Đúng vậy, hần, chính là tổng tài của ‘Earl’, Hoàng Phủ Thần Phong. Hần không rõ vì sao Chỉ Ngưng lại đứng dưới công ty mình, hơn nữa nhìn chăm chăm vào tấm biển, nhưng lại cười đến đẹp như vậy, tim không ra một chút đáng bộ làm vẻ.

Đại khái qua ba bốn phút, Chỉ Ngưng rốt cục cũng đi vào cửa chính ‘Earl’.

“Chẳng lẽ, cô là nhân viên công ty mình sao?” Hoàng Phủ Thần Phong lăm bầm lầu bầu nói, lái xe vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm...

2. Chương 2 : Hiểu Rõ

Từ khi Hoàng Phủ Thần Phong xuất hiện ở đại sảnh công ty chờ thang máy, cơ hồ tất cả nữ nhân viên đều một mực chăm chú nhìn hần. Các cô không biết khát khao đến cỡ nào Hoàng Phủ Thần Phong có thể liếc mắt với mình một cái, thậm chí có không ít người sáng sớm đã chờ ở đại sảnh công ty, chỉ vì muốn làm cho người đàn ông độc thân hoàng kim này có thể coi trọng mình. Thế nhưng Hoàng Phủ Thần Phong cho tới bây giờ đều không xảy ra quan hệ với nhân viên của mình!

Thang máy dừng ở tầng 29, kỳ thật công ty của hần tổng cộng có 30 tầng, chỉ là hần đem tầng 29 cùng tầng 30 đã thông. Tầng 29 là văn phòng của hần, mà tầng 30 là phòng nghỉ của hần. Phòng nghỉ ấy trừ hần ra, không có người từng lên qua, kể cả bạn bè hần.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy Chỉ Ngưng, trong đầu Hoàng Phủ Thần Phong đều là nụ cười mê người của cô, ngay cả chính hần cũng không biết tại sao vẫn nghĩ đến cô, thậm chí đến tên của cô cũng không biết.

“Shit!” Hoàng Phủ Thần Phong gầm nhẹ, “Thư ký Giang, lập tức đem toàn bộ tài liệu về nhà thiết kế năm nay mới tới đến phòng làm việc của tôi.”

“Vâng.. Vâng..” Không đợi Giang Như Ngọc nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong đã cúp điện thoại xuống. Giang Như Ngọc là thư ký của Hoàng Phủ Thần Phong, cô vẫn muốn dùng tất cả biện pháp làm cho Hoàng Phủ Thần Phong có cảm giác với mình, thế nhưng, ngoại trừ công việc, hẳn tuyệt không nhiều lời với cô thêm một câu!

“Cốc cốc cốc...” Không đến năm phút đồng hồ, Thư ký Giang cầm hồ sơ đi tới phòng làm việc của tổng tài.

“Vào đi.” Thanh âm vẫn lạnh như vậy, không có chút nhiệt độ nào.

“Ách... Tổng tài, đây là nhà thiết kế năm nay mới tới, cô ấy dùng max điểm thành tích để vào.” Hiển nhiên, cô muốn cùng Hoàng Phủ Thần Phong tán gẫu một lát. Ai ngờ...

“Tôi có bảo cô nói chuyện sao? Cô có thể đi ra.” Hoàng Phủ Thần Phong thanh âm tức giận nói.

“Dạ, tôi... Tôi đã biết!” Ra khỏi văn phòng, nước mắt của thư ký Giang liền chảy xuống...

Hoàng Phủ Thần Phong cầm hồ sơ của Chỉ Ngưng, rất kiên nhẫn nhìn.

Hàn Chỉ Ngưng, hai mươi ba tuổi, sinh nhật ngày 14/2, từ nhỏ cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, dựa vào học bổng cùng làm công để duy trì việc học cùng cuộc sống. Nhưng là từ ba tuổi bắt đầu đi học Piano, còn có thể nói năm thứ tiếng. Năm trước, mẹ xảy ra tai nạn xe cộ, não bộ bị thương nghiêm trọng, bây giờ vẫn trong trạng thái hôn mê!

Trong lúc đó, Hoàng Phủ Thần Phong có một cỗ xúc động muốn được bảo vệ Chỉ Ngưng! Không nghĩ tới, cuộc sống của cô khổ cực như vậy, thế nhưng lúc Hoàng Phủ Thần Phong nhìn đến ngày sinh của Chỉ Ngưng thì hẳn nhếch môi nở một nụ cười, bởi vì sinh nhật hẳn cũng là ngày 14/2! Năm nay, tôi nhất định phải một điều kinh hỉ không tưởng tượng được.

Hoàng Phủ Thần Phong muốn cho Chỉ Ngưng làm thư ký riêng của mình, mà còn muốn là thư ký hai mươi từ giờ chờ lệnh.

Văn phòng của Chỉ Ngưng ở tầng 22. Lúc ra khỏi thang máy, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn cô, đơn giản là bởi bộ dạng cô xinh đẹp!

“Chào mọi người! Tên tôi là Hàn Chỉ Ngưng, xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn!” Chỉ Ngưng giới thiệu một chút về bản thân với mọi người.

“Hừ! Đừng tưởng rằng có thể vào ‘Earl’ liền rất giỏi! Ai biết cô có phải dựa vào ‘quan hệ’ mới có thể tiến vào hay không?” Người nói chuyện là Hà Hàm Vân, lòng ghen tỵ của cô rất mạnh, không quen nhìn người khác lớn lên xinh đẹp hơn mình, cô còn đem hai chữ ‘quan hệ’ nói rất lớn tiếng.

Chỉ Ngưng cảm thấy khó hiểu, thế nhưng cô không nói gì thêm, cô âm thầm thề, nhất định phải cố gắng, như vậy người khác mới có thể nhìn cô với con mắt khác.

Lúc này, quản lý bộ phận thiết kế chạy ra, nhìn nhìn Chỉ Ngưng: “Cô chính là nhà thiết kế mới tới, Hàn Chỉ Ngưng à? Tôi là quản lý bộ phận thiết kế, Quách Tuấn Hạo.”

Chỉ Ngưng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Năm phút sau tất cả mọi người đến phòng họp họp.” Quản lý trước khi đi vẫn không quên liếc mắt nhìn Chỉ Ngưng một cái.

Năm phút sau

“Tháng sau, D&L sẽ tổ chức một cuộc thi thiết kế trang sức, tổng tài hi vọng mọi người có thể toàn lực ứng phó. Nếu như có thể đạt được giải nhất, công ty sẽ cho người đó thiết kế một loạt trang sức, hơn nữa, phần thưởng còn là tác phẩm được lên bìa tạp chí ‘trang sức SD’! Cơ hội này rất khó có được cho nên, mọi người nhất định phải cố gắng! Được rồi, tan họp!”

Quản lý vừa nói xong, phía dưới đã bắt đầu thảo luận ý kiến, giống như đối với chính mình đặc biệt tin tưởng. Chỉ Ngưng cảm thấy cơ hội lần này rất khó có được, cô nhất định phải thắng!

Tan làm, Chỉ Ngưng rời khỏi văn phòng đến bệnh viện. Từ lúc cô rời khỏi công ty, Hoàng Phủ Thần Phong vẫn đi theo đằng sau Chỉ Ngưng bởi vì hắn muốn biết tất cả về cô.

“Mẹ, mẹ nhanh chóng tỉnh lại được không? Không cần phải ngủ nữa. Mẹ à, bây giờ con đang làm việc ở công ty vàng bạc đá quý ‘Earl’, chỗ đó tiền lương rất cao. Tháng sau con muốn tham gia một cuộc thi thiết kế trang sức, cơ hội rất khó có được, con nhất định phải nắm chắc lần cơ hội này. Cho nên, từ nay về sau con có thể sẽ bận bịu nhiều việc, không thể mỗi ngày tới thăm mẹ!” Chỉ Ngưng vừa giúp mẹ mát xa, vừa giống như nói với không khí, cô tin tưởng mẹ của cô nhất định có thể nghe được.

Hoàng Phủ Thần Phong đứng ở ngoài cửa nghe được lời Chỉ Ngưng nói, nhất thời có một cỗ xúc động muốn được bảo vệ cô.

Từ bệnh viện đi ra đã hơn mười một giờ khuya, Hoàng Phủ Thần Phong vẫn đi theo Chỉ Ngưng.

“Em gái nhỏ, đã trễ thế này một mình em về nhà rất nguy hiểm, không bằng...Mấy người chúng ta đưa em về nhà? Ha ha ha ha...” Đột nhiên mấy tên côn đồ xuất hiện.

“Tôi...”

Thấy Chỉ Ngưng không nói chuyện, mấy tên côn đồ liền tiến lại gần, Chỉ Ngưng lúc này mới phục hồi lại tinh thần, dùng thanh âm run rẩy hô to: “Cứu... Cứu mạng a! Ai... Ai tới cứu tôi?”

Hoàng Phủ Thần Phong đang chuẩn bị về nhà thì nghe được tiếng gọi ầm ĩ của Chỉ Ngưng, nhanh chóng quay trở lại xem, thấy Chỉ Ngưng bị bọn họ cầm tay cầm chân lập tức nổi lên lửa giận, không tới vài chiêu liền đem mấy tên côn đồ kia đánh chạy! Đỡ Chỉ Ngưng trên mặt đất dậy.

“Ách... Cái kia... Tiên sinh, cảm ơn anh, thật sự vô cùng cảm ơn anh! Nếu tối nay không có anh..., tôi thật sự không biết nên làm sao bây giờ!”

“Em... Không biết tôi sao?” Hoàng Phủ Thần Phong cảm thấy rất kỳ quái, vì sao cô làm ở công ty hắn, nhưng không biết hắn là ai!

“Tôi... cần phải biết anh sao?”

“Hiện tại em không biết tôi cũng không quan hệ, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ biết. Nhà của em đang ở đâu, tôi đưa em về, đã trễ thế này, một mình em rất nguy hiểm.”

“Ách... Cái kia không cần, tôi ở ngay phía trước thôi, tôi tự mình trở về. Cám ơn!” Nói xong cũng xoay người đi.

Hoàng Phủ Thần Phong ngẩn người, chính mình lần đầu tiên chủ động muốn đưa phụ nữ về nhà, cư nhiên bị cự tuyệt, không biết có bao nhiêu phụ nữ chờ bò lên trên giường của hắn, cô lại cự tuyệt hắn! Cái này nói ra ai sẽ tin a?

3. Chương 3 : Thuyền Chuyển Công Tác

Câu lạc bộ Dạ Mị, là nơi nhân vật nổi tiếng hội tụ. Hoàng Phủ Thần Phong là ông chủ của nơi này, mỗi ngày ngoài trừ đi làm, hắn sẽ ở trong này buông lỏng.

Đêm nay Hoàng Phủ Thần Phong một mình buồn bực uống rượu, hiển nhiên, hắn còn đang vì chuyện Chỉ Ngưng cự tuyệt hắn mà tức giận!

“Phong thiếu, đã lâu không gặp, sao anh không tới tìm người ta?” Tức thì, trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong xuất hiện một cô gái diễm dúa lẳng lơ, mùi nước hoan nồng đậm kích thích cái mũi mẫn cảm của Hoàng Phủ Thần Phong.

Vừa vặn đêm nay còn chưa tìm ai, đúng dịp người này tự mình tới trước cửa. “Vậy tối nay em có rảnh không?” Vừa nói vừa ôm eo cô gái.

“Đương nhiên là rảnh, chỉ cần Phong thiếu nói một câu, em khi nào cũng rảnh a!” Hoàng Phủ Thần Phong chính là khối vàng, nếu có thể lên làm Tổng tài phu nhân, nửa đời sau cũng không cần rầu rĩ, đương nhiên phải bắt lấy cơ hội.

Tại khách sạn quốc tế ‘phòng cho tổng thống’.

“A... Nhanh... Nhanh chút! Phong... Phong thiếu, cầu anh mau... Nhanh chút...” Cô gái nằm dưới thân Hoàng Phủ Thần Phong không chịu được mê hoặc.

Ngay tại thời điểm cô gái đạt tới cao trào, Hoàng Phủ Thần Phong kịp thời từ trong cơ thể cô lui đi ra. Muốn mang thai con nối dõi của hắn, cô không có tước.

Lập tức, Hoàng Phủ Thần Phong lấy ra chi phiếu hắn sớm đã chuẩn bị ném vào mặt cô gái, “Cút! Từ nay về sau không cần lại để tôi nhìn thấy.” Vung tay lên, cô gái ngã nhào trên mặt đất nhưng không dám nhiều lời, nhặt lên quần áo bị xé, chật vật chạy ra khỏi phòng.

Hoàng Phủ Thần Phong đứng trước cửa sổ lớn sát sàn đất, mặt không biểu tình hưởng rượu Italy đỏ đã 87 năm.

Buổi sáng, Chỉ Ngưng buông lỏng thân thể mệt mỏi đến công ty, vừa vận dụng phải Hoàng Phủ Thần Phong: “Anh... Làm sao anh ở đây?” Chẳng lẽ hắn cũng là nhân viên của ‘Earl’ sao?

“Như thế nào? Chẳng lẽ tôi không thể ở trong này sao? Hử?” Hoàng Phủ Thần Phong lộ ra một tia cười tà tà, xem ra, cô còn không biết mình là tổng tài của công ty.

Những người khác nhìn thấy tổng tài cho tới bây giờ cũng chưa từng thoáng cười hôm nay rõ ràng nở nụ cười, bọn họ đều cảm thấy rất nghi hoặc.

“Không... Tôi không phải ý tứ này, tôi... Tôi đi làm trước.” Nói xong, Chỉ Ngưng bước vào thang máy, mà Hoàng Phủ Thần Phong cũng đi vào thang máy chuyên dụng.

Chỉ Ngưng vừa ra khỏi thang máy, đã bị Hà Hàm Vân kéo qua một bên, sau đó vung tay lên liên tạt một cái vào mặt Chỉ Ngưng, lập tức, Chỉ Ngưng cảm thấy trên mặt nóng bừng đau rát, cô còn không kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra!

Hà Hàm Vân lôi tóc Chỉ Ngưng, hung dữ nói: “Tiện nhân này, cô làm sao không biết xấu hổ như vậy? Vì sao cô muốn nói chuyện phiếm với tổng tài? Vì sao tổng tài lại cười với cô? Cô có biết hay không? Tôi tới công ty này đã hơn hai năm rồi, tổng tài cũng không liếc mắt nhìn tôi một cái! Chớ nói là cười với tôi.”

“Tổng... Tổng tài là ai a? Tôi... Tôi không biết!” Chỉ Ngưng bị dọa đến thanh âm đều là run rẩy.

“Hừ! Không cần giả bộ đáng thương, ở đây không có người thương hại cô, tổng tài của chúng ta chính là người đàn ông vừa nói chuyện phiếm với cô ở đại sảnh, như thế nào? Cô dám nói cô không biết hắn sao??” Nói xong lại giơ tay lên muốn đánh Chỉ Ngưng.

Ngay tại lúc tay Hà Hàm Vân hạ xuống, trong nháy mắt, một đôi thon dài tay bắt được tay của cô. Hà Hàm Vân vừa định mắng, nhưng ngẩng đầu nhìn lên lại bị sột đến cháng váng: “Tổng... Tổng tài, ngài... Làm sao ngài lại đến đây?” Cô vội vàng buông tóc Chỉ Ngưng ra.

Hoàng Phủ Thần Phong không trả lời cô, chỉ là nghiêng đầu nhìn nhìn Chỉ Ngưng, thấy được mặt Chỉ Ngưng sưng đỏ, dừng nói hắn có bao nhiêu đau lòng. “Nói, ai cho cô đánh cô ấy?”

“Tổng... Tổng tài, ngài hiểu lầm, tôi... Tôi không có đánh cô ấy! Ngài... Ngài nhất định phải tin tưởng tôi a! Tôi thật sự không đánh cô ấy!” Hà Hàm Vân không nghĩ tới tổng tài lại giúp Chỉ Ngưng.

Hoàng Phủ Thần Phong đi đến bên người Chỉ Ngưng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, sau đó ôm Chỉ Ngưng vào trong ngực: “Có đau hay không? Không sao chứ, không phải sợ!” (Hồi thừa, anh thử bị tát xem có đau ko TT_TT)

“Từ giờ trở đi, cô đã bị khai trừ, cô có thể đi!” Dám khi dễ bảo bối của hắn, hắn nhất định sẽ không nhẹ nhàng tha thứ.

“Tổng tài, tôi... Tôi cầu xin ngài không nên khai trừ tôi, tôi có thể xin lỗi tiện nhân kia... Không, là... Hàn tiểu thư.”

“Ba!” Hoàng Phủ Thần Phong hung hăng tát một cái lên mặt Hà Hàm Vân: “Cô vừa mới gọi Chỉ Ngưng là gì? Cô gọi lại một lần nữa xem.”

Tất cả mọi người thật không ngờ tổng tài của bọn họ lại phát hỏa lớn như vậy.

“Đúng... Thực xin lỗi!”

“Vô dụng, cô lập tức đi ngay, tôi không muốn gặp lại cô.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền ôm Chỉ Ngưng đi vào thang máy chuyên dụng của tổng tài. Chỉ để lại một đám người trợn mắt há hốc mồm.

“Anh... Anh là tổng tài của ‘Earl’ sao?” Chỉ Ngưng không nghĩ tới người tới hôm qua cứu cô là tổng tài của ‘Earl’.

“Như thế nào? Không tin sao?”

“Không... Không phải, làm sao có thể không tin!” Chỉ Ngưng cúi đầu, không dám nhìn Hoàng Phủ Thần Phong, “A, đúng rồi! Cái kia, tổng tài, tôi làm việc ở bộ phận thiết kế, là ở tầng dưới?” Chỉ Ngưng lúc này mới nhớ tới nguyên lai mình đi theo Hoàng Phủ Thần Phong vào thang máy.

“Từ giờ trở đi, em là trợ lý riêng của tôi, từ nay không cần làm ở bộ phận thiết kế!” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn khuôn mặt hồng hồng của Chỉ Ngưng, “Còn có, gọi tôi là Phong! Biết không?”

“Ách... Cái kia, tổng tài, ở công ty gọi tên của anh hình như không tốt lắm, còn có, tại sao phải làm trợ lý riêng của anh?”

“Gọi Phong, đây là công ty của tôi, sẽ không có người nói! Em quá thiên lương, bị người khác đánh cũng sẽ không đánh trả, em như vậy rất dễ dàng bị khi dễ, cho nên, em ở cùng một chỗ tôi sẽ an toàn một chút, hiểu chưa?” Hoàng Phủ Thần Phong dùng ánh mắt sủng nịch nhìn Chỉ Ngưng.

“A, đã biết! Nhưng tháng sau tôi muốn tham gia cuộc thi D&L.” Chỉ Ngưng lo lắng bị điều chức từ nay sẽ không thể tham gia cuộc thi.

“Yên tâm, Ngưng Nhi, cuộc thi kia em vẫn có thể tham gia!” Hoàng Phủ Thần Phong sờ sờ đầu Chỉ Ngưng.

“Thật vậy sao? Cảm ơn!”

“Đối với em, cuộc thi kia quan trọng như vậy sao?”

“Uh! Tôi thật sự rất xem trọng cơ hội lần này, đối với tôi rất quan trọng, cho nên, tôi sẽ không buông tay!” Chỉ Ngưng dùng một loại ánh mắt kiên định nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Uh, hi vọng em cố gắng lên! Tôi sẽ ủng hộ em. Đến rồi, đi ra ngoài đi!”

Hoàng Phủ Thần Phong đưa Chỉ Ngưng tới phòng làm việc của mình, “Ngưng Nhi, từ nay về sau em thiết kế ngay tại phòng làm việc của tôi! Chỗ này của tôi cái gì cũng có, sẽ rất thuận tiện cho em.” Hoàng Phủ Thần Phong muốn Chỉ Ngưng luôn luôn ở bên cạnh mình, như vậy, hẳn mới có thể thấy yên tâm!

“A! Thiết kế tại phòng làm việc của anh, không tốt lắm đâu?”

“Tôi nói tốt là tốt rồi, không ai dám nói gì, được không?”

“A! Vậy được rồi! Cảm ơn anh!” Chỉ Ngưng không biết Hoàng Phủ Thần Phong tại sao phải tốt với cô như vậy.

4. Chương 4 : Thích

Hoàng Phủ Thần Phong mang theo Chỉ Ngưng vào văn phòng, Hoàng Phủ Thần Phong lại mở ra một cái cửa phòng nhỏ: “Ngưng Nhi, từ nay về sau em sẽ ở phòng này thiết kế! Có việc tôi sẽ gọi em.”

“Tổng tài...” Chỉ Ngưng còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang: “Tôi nói một lần cuối cùng, gọi Phong, gọi xem.”

“Ách... Phong!” Sau cùng, Chỉ Ngưng lại nói, thanh âm càng ngày càng nhỏ, “Anh... Tại sao phải đối tốt với tôi như vậy?”

“Ngao! Bởi vì tôi thích, cho nên mới đối tốt với em, hiểu chưa?” Hoàng Phủ Thần Phong lại sờ sờ đầu Chỉ Ngưng. (haha, em cảm giác chị như con chó nhỏ ấy=)))

“...”

Chỉ Ngưng còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy có người gõ cửa “Cốc cốc cốc...”

“Vào đi!” Đột nhiên xuất hiện tiếng gõ cửa, Hoàng Phủ Thần Phong có vẻ rất không bình tĩnh.

“Tổng tài, minh tinh Y Uyển Lộ tiểu thư hẹn ngài xế chiều hôm nay ăn cơm trưa, hai giờ chiều, nói có liên quan đến nội dung hội nghị, tối hôm nay, ngài phải tham gia một tiệc rượu, ngài xem muốn người nào làm bạn gái, tôi giúp ngài an bài.”

“Thoái thác bữa trưa hôm nay, mặt khác, giúp tôi đặt một nhà hàng, trưa nay tôi muốn cùng Ngưng Nhi ăn cơm, hội nghị buổi chiều an bài Ngưng Nhi bên cạnh vị trí của tôi, cô ấy là trợ lý riêng của tôi, cũng là nhà thiết kế, về phần tiệc rượu tối nay, tôi sẽ gọi Ngưng Nhi theo giúp, cứ như vậy đi.” Lúc Hoàng Phủ Thần Phong nói chuyện ánh mắt vẫn không rời khỏi Chỉ Ngưng.

Văn phong tổng tài, ngoại trừ công sự không phải không cho phép phụ nữ vào sao? Thế nhưng hiện tại vì sao tổng tài còn ôn nhu nhìn cô ấy như vậy? Chẳng lẽ... Không có khả năng! Tổng tài tuyệt đối sẽ không yêu cô ấy. Kỳ thật Giang Như Ngọc biết rõ đây là đang tự an ủi mình.

“Làm sao cô còn không đi ra ngoài?” Hoàng Phủ Thần Phong có vẻ không nhịn được.

Nghe được lời Hoàng Phủ Thần Phong nói..., Giang Như Ngọc nhanh chóng đi rang ngoài.

“Ngưng Nhi, trưa hôm nay chúng ta cùng đi ăn cơm, em trước tiên làm việc đi! Để lúc đó tôi sẽ gọi em.” Đối mặt Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong lại lộ ra ôn nhu mỉm cười, không hề lãnh khốc.

“A? Nga, được!” Chỉ Ngưng cười nói.

Chỉ Ngưng ngồi xuống trước bàn làm việc, cầm bút vẽ, nhưng trong đầu một chút cảm hứng đều không có, Chỉ Ngưng thực vội.

Thẳng đến khi Hoàng Phủ Thần Phong tới gọi cô đi ăn cơm, cô vẫn không có chút cảm hứng nào. Hoàng Phủ Thần Phong đứng ở ngoài cửa đã lâu, chính là Chỉ Ngưng không phát hiện.

“Ngưng nhi, làm sao vậy? Không có cảm hứng sao?”

“Vâng, suy nghĩ thật lâu cũng không biết muốn vẽ cái gì.” Ngưng Nhi bĩu môi nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Chúng ta đi ăn cơm trước đi! Từ từ nghĩ, không cần phải quá sốt ruột.” Hoàng Phủ Thần Phong kéo tay Chỉ Ngưng đi ra ngoài.

“Uhm, được rồi!”

Một vài nhân viên nhìn thấy tổng tài của bọn họ kéo Chỉ Ngưng từ trong thang máy đi ra, giống như đều rất ăn ý, đứng yên không nhúc nhích. Cũng nhìn về phía hai người bọn họ, còn bất chợt châu đầu ghé tai!

Chỉ Ngưng cảm thấy rất kỳ quái, liền hỏi Hoàng Phủ Thần Phong: “Cái kia... Phong, vì sao bọn họ đều nhìn tôi à?”

Những người kia nghe được Chỉ Ngưng gọi Hoàng Phủ Thần Phong là Phong, thì càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi rồi, tất cả phụ nữ không phải đều gọi hắn Phong thiếu hoặc là tổng tài sao? Nhưng vì sao cô gái này gọi thân thiết như vậy mà tổng tài của bọn họ cũng cười vô cùng vui vẻ.

“Không có gì, là vì ở công ty, tôi chưa từng kéo qua tay của người phụ nữ nào, trước mặt người khác tôi cũng chưa bao giờ cười, còn có chính là... em gọi tôi là Phong. Hiểu chưa?”

“Không phải anh bảo tôi phải gọi anh là Phong sao?”

“Đúng vậy! Nhưng những người phụ nữ khác đều gọi tôi là Phong thiếu hoặc tổng tài, em là cô gái đầu tiên gọi tôi như vậy, em cũng là cô gái đầu tiên ở trong phòng làm việc của tôi lâu như vậy!”

“Ách...” Khuôn mặt Chỉ Ngưng rất hồng, nhanh chóng cúi đầu. Hoàng Phủ Thần Phong trông thấy Chỉ Ngưng cúi đầu, đem cô kéo chặt hơn.

Hoàng Phủ Thần Phong chạy nhanh chiếc Ferrari trên đường cái. Chỉ Ngưng vẫn cúi đầu suy nghĩ mẹ của cô không biết khi nào thì có thể tỉnh!

Hoàng Phủ Thần Phong không khỏi quay đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngồi bên cạnh hẳn, hỏi: “Làm sao vậy? Ngưng Nhi, em đang nghĩ cái gì?”

“Không có... Không có gì, tôi chỉ là đang nghĩ đến mẹ của tôi, năm trước mẹ xảy ra tai nạn xe cộ, đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại, tôi không biết nên làm sao bây giờ!” Nói xong Chỉ Ngưng liền khóc.

Nhìn thấy Chỉ Ngưng khóc, Hoàng Phủ Thần Phong liền đau lòng cùng hối hận, hối hận là không nên hỏi chuyện của mẹ cô, “Ngưng nhi, thực xin lỗi, tôi không nên hỏi. Em nhớ mẹ của em..., chúng ta ăn cơm tối xong có thể đi thăm bà!”

“Thật vậy sao? Đã vài ngày tôi không đến bệnh viện, cảm ơn! Ha ha!”

Nhìn Chỉ Ngưng nở nụ cười, trong lòng Hoàng Phủ Thần Phong có một cổ cảm giác thỏa mãn trước nay chưa có.

Bọn họ đi tới một nhà hàng, nhà hàng này tên gọi Mạt Lan Đóa, là nhà hàng Hoàng Phủ Thần Phong thích nhất.

5. Chương 5 : Hôn

Mạt Lan Đóa là một nhà hàng Italy thuần chính.

Quản lý nhà hàng nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đến liền nhanh chóng tiến lên, nịnh nọt nói: “Phong thiếu hoan nghênh quang lâm! Ngài có thể tới nhà hàng chúng tôi dùng cơm thật là vinh hạnh cho chúng tôi...”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe đã kiểu nịnh hót như vậy đến nhàm chán, “Nhanh đưa chúng tôi vào đi thôi!”

“Hảo, tôi đây liền đưa ngài qua!”

Quản lý một mạch dẫn bọn họ đến một cái ghế lô (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi): “Phong thiếu, đây là hàng ghế tốt nhất nhà hàng chúng tôi, hi vọng ngài thích!”

“Uhm!” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng kéo ghế rồi ngồi xuống.

Quản lý thấy bọn họ đã ngồi xong, liền cung kính hỏi: “Xin hỏi Phong thiếu hôm nay muốn ăn những gì?”

“Tôi muốn tương gan ngỗng, một phần canh rau cải, một phần nước bơ trắng, một phần cơm salad rượu tằm gan ngỗng nướng hoa hồng, một phần sò cách thủy (ặc ặc, dịch xong đoạn món ăn té ghé TT_TT),” Hoàng Phủ Thần Phong phát hiện Chỉ Ngưng một mực ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, liền cười hỏi cô, “Ngưng Nhi, em muốn ăn gì?”

“Tôi giống anh đi!”

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn quản lý nói: “Vậy hai phần giống nhau, thêm một phần bánh pút-đing chocolate hương thảo kem.”

“Tốt, cơm của hai vị rất nhanh sẽ có, chúng tôi ngay tại bên ngoài, có việc xin phân phó.”

Hoàng Phủ Thần Phong gật gù đầu.

Hoàng Phủ Thần Phong xem xét thần sắc Chỉ Ngưng, thấy cô rất thích nhà hàng này liền cười hỏi: “Ngưng nhi, em rất thích nhà hàng này sao?”

“Vâng, rất thích, trong này rất đẹp.” Trên mặt Chỉ Ngưng lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Uhm, thích vậy sẽ thường đưa em đến, hôm nào dẫn em đến một nhà hàng khác, tin tưởng em nhất định sẽ thích hơn.” Hoàng Phủ Thần Phong cảm thấy chỉ cần Ngưng Nhi của hắn thích là tốt rồi.

“Phong, tại sao anh đối tốt với tôi như vậy? Trên tạp chí không phải nói cho tới bây giờ anh đều rất khinh thường phụ nữ sao?” Chỉ Ngưng cuối cùng đem vấn đề hoang mang trong lòng đã lâu nói ra.

“Ngưng Nhi, em biết không? Tôi đã nhiều năm không có loại cảm giác này. Trên người những phụ nữ kia tôi chỉ có phát tiết, không có cảm giác, tôi đã cho rằng cả đời tôi đều sẽ như vậy. Thẳng đến ngày đó em đứng trước tấm biển ‘Earl’, tôi nhìn thấy nụ cười sao mà tự nhiên của em. Từ đó trở đi, tôi liền muốn bảo vệ em, không muốn để em phải chịu bất kì thương tổn gì!” Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong nghiêm túc nói với Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng hoàn toàn thật không ngờ hẳn sẽ nói như vậy, trong ánh mắt của cô tràn đầy lệ quang.

Hoàng Phủ Thần Phong vừa thấy Chỉ Ngưng gần khóc, liền luống cuống, “Ngưng Nhi, em đừng khóc, nếu như em không thích nghe tôi liền không nói nữa, em đừng khóc được không?”

“Không phải, anh không cần phải xin lỗi, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mẹ, cho tới bây giờ không có người quan tâm tôi, tôi mới ra sinh không lâu, ba của tôi đã chạy theo người phụ nữ khác, cũng bởi vì nhà của tôi không có tiền. Tôi vẫn cho là đời này sẽ không có người đối tốt với tôi...”

Hoàng Phủ Thần Phong vội vàng từ chỗ ngồi của mình đứng lên, tiến đến ôm lấy Chỉ Ngưng, ôn nhu nói: “Đừng khóc, Ngưng Nhi, từ nay về sau em sẽ không cô đơn, tôi sẽ luôn luôn bên cạnh em, sẽ không không cần em. Về phần mẹ của em, tôi nhất định sẽ tìm bác sĩ tốt nhất chữa trị, mẹ của em nhất định sẽ tỉnh lại, yên tâm đi!”

“Cám ơn anh, Phong!” Ngoại trừ mấy chữ này, Chỉ Ngưng không biết còn có thể nói gì.

Khi bọn họ vẫn còn ôm lấy nhau, chợt nghe đến tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc...”

“Vào đi!” Hoàng Phủ Thần Phong cảm thấy tiếng gõ cửa này rất không đúng lúc, quấy rầy chuyện tốt của hắn.

“Thật ngại quá, Phong thiếu, quấy rầy! Cơm của ngài đã đưa tới, mời ngài chậm rãi hưởng dụng.” Quản lý đem cơm đặt ở trên mặt bàn.

“Đi ra ngoài đi!” Hoàng Phủ Thần Phong lạnh lùng nói.

Sau đó quản lý liền mang theo nhân viên ra ngoài. Bọn họ không dám đắc tội với Hoàng Phủ Thần Phong, hẳn tùy tiện một câu, bọn họ phải về nhà ăn chính mình.

“Ngưng Nhi, nhanh ăn đi! Nguội sẽ không ngon. Như thế nào? Có phải là rất thơm không?” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Ngưng Nhi, vừa mới khóc hiện tại đã cười rồi, còn tròng to mắt.

“Uhm! Thơm quá! Đã thật lâu tôi không có hảo hảo nếm qua một bữa cơm.”

“Ngưng Nhi, từ nay về sau, mỗi ngày tôi sẽ ăn cơm cùng em.”

Chỉ Ngưng cảm thấy hôm nay là ngày cô hạnh phúc và vui sướng nhất trong nhiều năm, bởi vì, từ nay về sau, trong sinh mệnh của cô có một người đàn ông kêu Hoàng Phủ Thần Phong!

Hơn nửa canh giờ sau

Chỉ Ngưng buông dao đĩa trong tay xuống, lau miệng cười nói: “Ăn xong rồi! Ăn thật ngon.”

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn cánh môi khêu gợi của Chỉ Ngưng, nhìn không được ngồi xuống bên cạnh chỉ Ngưng, nhẹ nhàng đem đầu cô kéo qua, tìm kiếm môi Chỉ Ngưng, từ từ hôn.

Chỉ Ngưng thử đẩy hắn ra, nhưng chẳng những không đẩy được, ngược lại bị hôn càng ngày càng sâu, cuối cùng, hai tay không nén nổi tình cảm vòng trụ qua gáy Hoàng Phủ Thần Phong. Qua hồi lâu, Hoàng Phủ Thần Phong mới lưu luyến không rời, rời khỏi môi chỉ Ngưng.

Sau đó ân hận nói: “Thực xin lỗi, Ngưng Nhi, vừa mới nhất thời nhịn không được!”

“Anh đáng ghét! Đây là nụ hôn đầu tiên của em! Chỉ Ngưng đỏ mặt, quay đi không nhìn tới hắn. Ăn một bữa cơm mất luôn nụ hôn đầu tiên. Tuy nhiên môi của hắn rất mềm, rất thoải mái, kỹ thuật hôn cũng rất tốt, chính là hắn sao có thể đánh lừa cô? (Kiss rồi, nên đối sách xứng hô luôn nha ^^)

“Ngưng Nhi, em nói đây là nụ hôn đầu tiên của em?” Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói vừa xoay đầu Chỉ Ngưng lại, khó trách vừa rồi cảm giác mới lạ như vậy.

“Vâng!” Chỉ Ngưng ngược ngùng nhẹ gật đầu.

Hoàng Phủ Thần Phong đem cô ôm vào trong ngực, cao hứng cười cười.

“Anh cười cái gì?”

“Không có gì, đi thôi! Chúng ta vào bệnh viện thăm mẹ của em.”

“Đúng nga! Nhanh một chút.” Nói xong, Chỉ Ngưng vội vàng kéo Hoàng Phủ Thần Phong đứng lên.

Hoàng Phủ Thần Phong càng ngày càng cảm thấy cô gái nhỏ này thật là đáng yêu.

Từ ghế lô đi ra, tất cả nữ nhân viên phục vụ đều đỏ mặt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong, càng ghen tị người phụ nữ được ôm phải là mình. Đáng tiếc, không có cái mệnh kia!

Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng mở cửa xe, sau đó mình cũng vòng đến một bên ngồi xuống, bọn họ muốn đến bệnh viện.

6. Chương 6 : Pair Of Lovers

Bọn họ vừa đến bệnh viện, Chỉ Ngưng bắt đầu giúp mẹ của cô mát xa, cô không trông thấy Hoàng Phủ Thần Phong, nghĩ đến hán đi rồi, lập tức trong lòng cô có một loại cảm giác mất mát.

Kỳ thật, Hoàng Phủ Thần Phong vừa tới bệnh viện liền muốn đi tìm bác sĩ để hiểu rõ tình hình của mẹ cô. Tại văn phòng viện trưởng.

“Toàn, tôi có việc tìm cậu.” Bệnh viện này là của nhà bạn bè hán đầu tư, hiện tại, người bạn này bị ba hán bức tới đây làm viện trưởng.

“Phong, làm sao cậu lại tới bệnh viện? Cậu ngã bệnh sao? Trời ạ! Sẽ không phải là cậu chạm vào phụ nữ quá nhiều, sinh...”

“Shit! Cậu không thể nói dễ nghe chút sao. Tôi tới bệnh viện chẳng lẽ không thể vì người khác sao?” Hoàng Phủ Thần Phong trừng mắt liếc hán một cái.

“Được rồi, không đùa giỡn với cậu nữa. Nói đi! Chuyện gì? Chỉ cần tôi có thể giúp.” Thấy vẻ mặt Hoàng Phủ Thần Phong chăm chú, Văn Thụy Toàn biết việc này có điểm nghiêm trọng.

“Mẹ thư ký riêng của tôi nửa năm trước bị tai nạn xe cộ, bây giờ còn chưa tỉnh, vừa vặn bà ấy ở tại bệnh viện của cậu, cho nên, phiền cậu giúp bà ấy chuyển tới phòng bệnh VIP. Mặt khác, giúp bà an bài vài chuyên gia, mau chóng làm cho bà tỉnh lại, nếu thật sự không được sẽ đưa ra nước ngoài, dù sao chỉ cần tỉnh lại là được.”

“OMG! Phong, cậu có vấn đề sao? Cậu... Cậu sao có thể khấn trương như vậy vì một người phụ nữ? ‘Cậu cùng người phụ nữ kia khi nào quen biết a? Có xảy ra qua quan hệ gì hay không? Bộ dạng trông thế nào?’ Văn Thụy Toàn sờ lên đầu Hoàng Phủ Thần Phong, cho là hán ngã bệnh!

“Đừng nói nhảm nữa! Cậu nhanh chóng an bài đi! Ngưng Nhi còn đang phía dưới chờ tôi!”

“Ngưng Nhi chính là tên người phụ nữ đó à? Cô ấy cũng tới sao? Tôi cùng cậu xuống dưới, tôi muốn nhìn một chút.”

“Tên cô ấy là Hàn Chỉ Ngưng, cậu gọi cô ấy Chỉ Ngưng là được, không được gọi Ngưng Nhi.” Ngưng Nhi chỉ cho phép một mình hán gọi. (hehe, bá đạo nha)

“Ai! Cậu cùng cô ấy nhận thức đã bao lâu?”

“Vẫn chưa tới một ngày, chỉ là vừa mới cùng nhau ăn cơm, không biết vì sao thời điểm gặp cô ấy đã muốn bảo vệ cô ấy, không muốn cô ấy phải chịu thương tổn, thấy cô ấy rơi lệ tôi liền đau lòng!”

Vân Thụy Toàn không nói gì, nhưng trong lòng hẳn biết rõ Hoàng Phủ Thần Phong đã động tâm, chỉ là không dám thừa nhận!

Đến phòng bệnh của mẹ Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong liền thấy cô đang giúp mẹ mát xa, “Ngưng nhi, đây là bằng hữu của anh, Vân Thụy Toàn, viện trưởng của bệnh viện. Chờ một chút hẳn sẽ giúp mẹ em chuyển tới phòng bệnh VIP, sau đó sẽ bài y tá tới chiếu cố, cho nên em không cần lo lắng!”

Thời điểm Đường Vân Thụy nhìn thấy Chỉ Ngưng, hẳn thật giống như một pho tượng đá chết đứng, nguyên nhân chính là khuôn mặt của cô thật sự cùng ba năm trước đây quá giống.

Chỉ Ngưng đi tới trước mặt Vân Thụy Toàn nói: “Xin chào! Cảm ơn anh, đã làm phiền đến anh!”

Hoàng Phủ Thần Phong hiểu rõ nghi vấn của Vân Thụy Toàn, liền đẩy hẳn một chút nói: “Ngưng Nhi đang nói chuyện với cậu đấy!”

“A?” Nga! Cô... cô chính là Chỉ Ngưng? Cô gọi tôi là Toàn là được rồi, không cần khách khí! Cô thật sự là rất đẹp! Trách không được Phong đối tốt với cô như vậy!” Vân Thụy Toàn đánh giá Chỉ Ngưng.

“Này! Chết tiệt, cậu nhìn đủ chưa hả?” Hoàng Phủ Thần Phong một phen ôm lấy Chỉ Ngưng, không cho hẳn nhìn nữa.

“Làm sao cậu nhỏ mọn như vậy a? Không nhìn sẽ không nhìn! Được rồi, chờ một chút bọn họ sẽ đến giúp bá mẫu chuyển tới phòng bệnh VIP, tôi cũng theo chân bọn họ, sẽ không có chuyện gì!”

“Cảm ơn anh!” Chỉ Ngưng rất cảm kích Vân Thụy Toàn.

Vân Thụy Toàn gọi Hoàng Phủ Thần Phong ra bên ngoài, tính nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Phong, cậu ở cùng một chỗ với Chỉ Ngưng, có phải bởi bộ dáng của cô ấy giống với người phụ nữ kia??” Vân Thụy Toàn nghiêm túc hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Shit! Ai nói vậy?” Hoàng Phủ Thần Phong cũng không biết mình rốt cuộc đã quên người kia hay chưa.

“Phong, tôi thấy Chỉ Ngưng là một cô gái tốt, cô ấy rất yếu ớt, hi vọng cậu không thương tổn cô ấy.”

“Không thèm nghe cậu nói nữa, tôi muốn vào trong.” Hoàng Phủ Thần Phong có điểm chột dạ.

“Được rồi, Ngưng Nhi, yên tâm! Đi, chúng ta về công ty. Toàn, chúng tôi đi về trước, bên này liền làm phiền cậu!”

“Được, yên tâm đi!”

Sắp xếp xong xuôi ẹ của mình, Chỉ Ngưng rốt cuộc thở dài một hơi!

Trở lại công ty, bọn họ lại bị một đám người nhìn soi mói đi vào thang máy.

“Ngưng Nhi, em xem qua những tài liệu này một chút! Lát nữa chúng ta đi họp, không hiểu gì có thể hỏi anh.” Hoàng Phủ Thần Phong cầm một sấp văn kiện đưa cho Chỉ Ngưng.

“A, được!”

Trong tập văn kiện có một loạt tài liệu.

Rất nhanh, ánh mắt Chỉ Ngưng bị một bản thiết kế hấp dẫn. Trên bản vẽ là một chiếc nhẫn hình trái tim, ở giữa trống không, nhưng bốn phía khảm đầy kim cương, hai bên là hai nút thắt, trên mặt cũng có kim cương. Vì sao Chỉ Ngưng càng xem càng cảm thấy giống phong cách thiết kế của David LaChapelle đại sư? Chẳng lẽ...

Chỉ Ngưng vội vàng cầm bản thiết kế chạy ra ngoài, nói to với Hoàng Phủ Thần Phong: “Uy! Phong, em hỏi anh một vấn đề, anh nhất định phải trả lời em, bằng không em sẽ không để ý tới anh nữa!”

Hoàng Phủ Thần Phong bị Chỉ Ngưng làm cho hoảng sợ, tưởng chuyện trọng yếu gì vội vã như vậy, nói: “Tốt! Chỉ cần anh làm được.”

“Ách... Bản thiết kế này là anh vẽ?!” Chỉ Ngưng cầm bản thiết kế hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đúng vậy! Làm sao em biết? Nhiều người đều không biết!”

“Nếu như em đúng..., anh chính là đồ đệ của David LaChapelle đại? Phải không?”

“Ngưng Nhi, làm sao em biết? Anh là đồ đệ của đại sư không có một người biết đến.” Hoàng Phủ Thần Phong cảm thấy rất kinh ngạc, không biết cô gái nhỏ này làm thế nào biết được.

“Nói như vậy, anh thật là đồ đệ của đại sư?”

“Ừ, việc này chỉ có một mình em biết rõ. Em phải giúp anh giữ bí mật, được không?”

“Em đã nói rồi! Bằng không làm sao anh có thể có chiếc nhẫn ‘mũi tên tình yêu’. Nguyên lai, anh chính là đồ đệ trong truyền thuyết của đại sư. Yên tâm, em sẽ không nói ra đâu.”

“Uhm! Ngưng Nhi, em rất thích cái nhẫn này sao? Dù sao anh vẫn chưa đặt tên cho nó, vậy em giúp anh đặt một cái tên đi.” Hoàng Phủ Thần Phong kết luận Chỉ Ngưng nhất định rất thích chiếc nhẫn.

“Đúng vậy! Em rất thích! Em sẽ giúp anh suy nghĩ.”

“Có rồi! Kêu là ‘pair of lovers’, anh thấy như thế nào? Tuy rằng phiên dịch Trung văn là ‘đôi tình nhân’ nhưng chỉ cần thiết kế thêm một chiếc nhẫn cho nam giới thì tốt rồi, đem nó sửa thành nhẫn cho nữ giới.

“Uhm, tốt! Chỉ cần em thích là tốt rồi! Thế nhưng chiếc nhẫn cho nam giới anh muốn em tự mình thiết kế, được không?” Hoàng Phủ Thần Phong trong nội tâm đã sớm tính toán xong.

“Tốt! Em sẽ làm ngay bây giờ.” Nói xong, Chỉ Ngưng liền lập tức chạy đi, dường như cảm hứng của cô đã xuất hiện mạnh mẽ.

7. Chương 7 : Nhẫn

Trong đầu Chỉ Ngưng lập tức xuất hiện một ý tưởng, cô đem bản phác thảo vẽ xuống. “Phong, anh lại đây xem một chút, em đã phác thảo xong bản vẽ!”

“Nga, được!” Nói xong cũng đã đi tới bên người Chỉ Ngưng, “Nhanh như vậy đã nghĩ ra? Lúc trước anh thiết kế chiếc nhẫn nữ cũng không nhanh như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong sùng nịnh cười cười với Chỉ Ngưng.

“Anh xem a! Em thiết kế chiếc nhẫn nam giới này hình vuông, ở giữa có một lỗ trống không, sau đó tại hai bên thành thêm hai hình vuông nhỏ, không cần phải xếp thẳng hàng với hình vuông to, như vậy thoát nhìn, sẽ không cảm thấy bị gò bó, cá nhân em cho rằng nếu như không thêm hình vuông nhỏ này thì quá mức đơn giản rồi, anh cảm thấy thế nào? Nếu như anh chưa hài lòng em có thể sửa lại.” Chỉ Ngưng giải thích với Hoàng Phủ Thần Phong.

“Uhm! Hình trái tim phối hợp với hình vuông quả thật không tệ, vậy em có nghĩ tới ý nghĩa của đôi nhẫn này hay không?”

“Ách... Cái này để em nghĩ kỹ đã. À Phong, anh định dùng loại kim cương gì để khắc ở phía trên?”

“Phương diện này anh đã sớm nghĩ kỹ, anh định dùng D-color, hơn nữa trên thế giới sẽ chỉ có một đôi. Được rồi, đến thời gian họp rồi, đi thôi!” Hoàng Phủ Thần Phong kéo Chỉ Ngưng liền đi về phía phòng họp.

“Trước tiên, giới thiệu ọi người nhận thức! Ngồi ở bên cạnh tôi chính là trợ lý riêng của tôi kiêm nhà thiết kế mới của năm nay, Hàn Chỉ Ngưng. Được rồi, họp!”

Một đám chủ quản đều nhìn chằm chằm vào Chỉ Ngưng, kỳ quái vì sao cô được làm trợ lý của tổng tài, mà một vài cô gái càng dùng ánh mắt bất mãn nhìn Chỉ Ngưng.

“Hội nghị hôm nay chủ yếu là thảo luận đến vấn đề sản phẩm trang sức, trước hết tôi muốn nghe ý kiến của mọi người. Mọi người có ý kiến gì không, đề xuất đi!” Lắng nghe ý kiến của mọi người là thói quen của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Tổng tài, tôi cho rằng thiết kế nhẫn này nên là sản phẩm cao cấp, chế tác hoàn mỹ cùng kim cương cao cấp.” Quản lý bộ phận thiết kế giống như rất có tự tin nói.

Hoàng Phủ Thần Phong không nói gì, chỉ là lạnh lùng liếc hắn một cái. “Những người khác không còn ý kiến gì sao?”

Nhìn thấy biểu hiện của tổng tài, nếu như lời nói có thể giết người..., bọn họ đại khái đã sớm chết mấy trăm lần a! Bọn họ đều không hèn mà cùng lắc đầu.

“Mọi người đã đều không ý kiến, vậy tôi nói, thư ký Giang, đem bản thiết kế của tôi chia cho bọn họ.”

“Dạ, tổng tài.”

Mọi người nhận được bản thiết kế, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhỏ giọng thảo luận. Hoàng Phủ Thần Phong nhìn nhìn nét mặt của bọn họ, nở nụ cười với Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng cảm thấy nụ cười này không giải thích được. Không hiểu nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Tin tưởng mọi người đều nhìn thấy bản thiết kế rồi, đây là một đôi nhẫn tình nhân, mọi người hẳn là nhìn ra? Chiếc nhẫn cho nữ là tôi thiết kế, chiếc cho nam là Ngưng Nhi thiết kế. Đôi nhẫn này Ngưng Nhi đặt tên là ‘Pair of Lovers’, tôi cũng muốn đem loạt sản phẩm mới đặt tên là ‘Pair of Lovers’, mà đôi nhẫn tôi cùng Ngưng Nhi thiết kế sẽ trở thành sản phẩm chủ đạo. Đôi nhẫn này sẽ nằm trong loạt sản phẩm hợp báo công khai lần thứ nhất, tôi sẽ dùng kim cương D[1]-color để khắc. Đây sẽ là một đôi nhẫn tình nhân hoàn mỹ không thiếu sót! Bởi vì, tôi không có ý định sản xuất đôi nhẫn này cho nên trên thế giới chỉ có duy nhất một đôi!”

Bọn họ cũng không hiểu được Hoàng Phủ Thần Phong tại sao phải làm như vậy, nhưng bọn họ không dám hỏi nhiều.

“Sau đó, bộ phận quảng cáo, các người đem những lời ‘quyến luyến lẫn nhau, đời đời bền vững; quyết chí thể yêu không thay đổi, chiếc nhẫn chính là lời thề của cả hai bên, hứa hẹn cuộc đời này không thay đổi!’ đưa vào quảng cáo cho tôi.

“Dạ, tổng tài.”

Tất cả mọi người cảm thấy tổng tài của bọn họ hôm nay có chút vấn đề, lại nói lên một câu ôn nhu như vậy.

“Được rồi, không còn vấn đề gì nữa, tan họp!” Vừa nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền kéo Chỉ Ngưng đi ra ngoài. Cái này, mọi người còn đang trong phòng họp càng ngây người, bọn họ hoàn toàn không ngờ Hoàng Phủ Thần Phong sẽ có loại hành động này.

“Cái kia... Phong, anh vừa mới cười cái gì vậy?”

“Không có gì! Anh chỉ cười biểu tình bọn họ khi nhìn thấy bản thiết kế. Ngưng Nhi, thời gian không còn sớm, chúng ta đi trước chọn lễ phục, sau đó tham gia tiệc rượu!”

“A! Được!”

[1] Kim cương color D được xem là màu sắc quý nhất, có giá trị và giá thành cao nhất trong bản xếp hạng các loại màu của kim cương từ D, E, F, G, J, ... Thông thường, người ta chỉ sử dụng đến màu F là đủ được coi trắng tím, hay nói đúng là không màu. Bước qua màu G sẽ có màu vàng vàng. Cho nên màu D, được xem là màu xa xỉ.

8. Chương 8 : Tiệc Rượu 1

Bọn họ đến một tòa nhà lớn nhất giữa trung tâm Đài Bắc.

“Phong thiếu, xin hỏi ngài cần gì?”

“Các người giúp cô ấy chọn một bộ lễ phục, sau đó làm tóc, về phần đồ trang sức, tôi đã có chuẩn bị.”

“Tốt, xin ngài chờ!” Nói xong, Chỉ Ngưng đã bị dẫn đi trang điểm.

Hoàng Phủ Thần Phong ngồi trên ghế salon chờ, một bên hần còn đang suy nghĩ lát nữa Chỉ Ngưng đi ra sẽ là cái dạng gì.

Hai giờ sau

Chỉ Ngưng mặc một bộ âu phục màu hồng phấn lộ vai cùng một đôi giày cao gót thủy tinh, trong tay còn cầm một chiếc ví họa tiết Hồ Điệp số lượng có hạn. Nhìn thấy Chỉ Ngưng, ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong một mực dừng lại trên người cô!

“Ngưng Nhi, em lại đây!”

“Làm sao vậy?”

“Em lại đây mau!”

“A! Được rồi!”

Đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Thần Phong, Hoàng Phủ Thần Phong một phen kéo Chỉ Ngưng đến trên đùi của mình, Chỉ Ngưng nhảy dựng lên, “Anh làm gì thế? Rất nhiều người đang ở đây!”

Hoàng Phủ Thần Phong không nói gì, từ trong túi lấy ra một hộp trang sức tinh xảo, bên trong là một bộ đồ trang sức, xem ra rất xa xỉ. Hoàng Phủ Thần Phong đem vòng cổ đeo cho Chỉ Ngưng, nói: “Ngưng Nhi, bộ trang sức này tặng cho em, tên gọi là M’sweetie, hi vọng em thích!” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn không được chôn lên môi Chỉ Ngưng.

“Phong, cảm ơn anh! Em thật sự rất thích!” Bởi vì Hoàng Phủ Thần Phong vừa mới trước mặt nhiều người như vậy hôn cô, mặt của cô ửng hồng. Hần nhìn thấy Chỉ Ngưng đỏ mặt, bất giác nở nụ cười.

“Em thích là tốt rồi, đi thôi, chúng ta đến tiệc rượu.”

“Phong thiếu thỉnh đi thông thả, hoan nghênh lần sau quang lâm!” Thế nhưng Hoàng Phủ Thần Phong nhìn cũng chưa từng nhìn qua tiểu thư đón khách kia một lần, giờ phút này, trong mắt hần chỉ có Chỉ Ngưng!

Đến tiệc rượu, cơ hồ ánh mắt của mọi người đều bị Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng hấp dẫn.

Xã hội thượng lưu danh viện càng dùng một loại ghen ghét và ánh mắt oán hận nhìn Chỉ Ngưng, đã đổ kị người đàn ông bên cạnh, cũng đổ kị bộ âu phục và trang sức Chỉ Ngưng mang trên người. Bởi vì, Chỉ Ngưng đeo bộ trang sức trong truyền thuyết, trong buổi đấu giá lần thứ nhất, một người thần bí xuất hiện đột nhiên ngưng hần hội đấu giá, người thần bí dùng giá trên trời mua đi bộ trang sức này. Mà bộ âu phục màu hồng phấn lộ vai cùng giày cao gót thủy tinh kia là hàng số lượng có hạn, toàn bộ thế giới chỉ có một vài bộ.

“Mọi người nhìn a! Bạn gái Phong thiếu đeo bộ trang sức kia, không phải là bộ trang sức được người thần bí vừa mua đấy sao? Vì sao cô ta lại có?”

“Đúng vậy! Các người nói người thần bí kia có phải là Phong thiếu hay không?”

“Còn có bộ âu phục cùng giày cao gót kia, trên thế giới chỉ có một vài bộ, vì sao cũng mặc trên người cô ta? Chẳng lẽ cô ta có bối cảnh đặc biệt sao?”

Từ khi Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng xuất hiện, không ngừng qua lời đồn đãi chuyện nhảm!

“Ngưng Nhi, em ngồi đây chút đi, anh qua chào hỏi mấy người bạn cùng làm ăn.” Hoàng Phủ Thần Phong sờ sờ đầu Chỉ Ngưng.

“Vâng, anh đi đi!”

Chỉ Ngưng cảm thấy nhàm chán, đi ra hoa viên hóng gió. Nhưng điều cô như thế nào cũng không nghĩ ra chính là, cô nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đang cùng một cô gái quyến rũ nằm trên thảm cỏ kích hôn, lễ phục của cô gái kia đã bị kéo đến bụng.

Hắn không phải nói đi chào hỏi bạn bè cùng làm ăn sao? Vì sao còn ở trong này? Chẳng lẽ những lời hắn nói với cô buổi sáng đều là giả dối sao? Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Chỉ Ngưng. Chỉ Ngưng lao đảo đi tới hội trường, cô không biết giờ phút này mình có thể làm gì! Cô cho rằng uống rượu có thể làm nhai mất cảm giác, Chỉ Ngưng uống một ly lại một ly, cô muốn say!

“Tiểu thư, tôi có vinh hạnh có thể cùng em uống rượu không?” Đến gần bên người Chỉ Ngưng là nhị công tử của tập đoàn Lăng thị, Lăng Trạch Quý. Tại thương giới, danh tiếng của hắn cực kém!

Chỉ Ngưng không trả lời, chỉ lo uống rượu của mình.

“Tiểu thư, em không nói lời nào tôi liền nghĩ em đã đáp ứng!” Lăng Trạch Quý còn chưa hết hy vọng.

Chỉ Ngưng vẫn không để ý đến hắn, đứng dậy đi tới sân thượng.

Lăng Trạch Quý đi theo Chỉ Ngưng lên sân thượng, từ phía sau đột nhiên ôm chặt lấy Chỉ Ngưng, “A! Anh là ai? Anh muốn làm gì?” Chỉ Ngưng hoảng sợ giãy dụa.

“Hừ! Tôi muốn làm gì? Cô vừa mới rồi không phải rất rất thanh cao sao? Như thế nào? Hiện tại lại sợ hãi như vậy?” Lăng Trạch Quý nắm lấy cằm Chỉ Ngưng.

“Không cần! Không cần! Cầu anh! Cầu anh buông tha tôi!” Cô kinh hô.

“Không cần phải kêu! Sẽ không có người nghe thấy, cô vẫn là ngoan ngoãn nghe lời của tôi đi!” Lăng Trạch Quý kéo caravat, tiện tay ném xuống đất.

“Tên hạ lưu vô sỉ, anh không biết xấu hổ!” Chỉ Ngưng còn không buông tha gào thét, cô tuyệt không từ bỏ bất cứ hy vọng nào.

“Ba” tốt nhất câm miệng lại! Nếu không chớ có trách tôi không khách khí!” Lăng Trạch Quý cho Chỉ Ngưng một cái tát. Sau đó một phen đem Chỉ Ngưng áp đảo trên mặt đất, dùng sức giữ vai Chỉ Ngưng, cả khuôn mặt Lăng Trạch Quý đều chôn trên cổ cô.

“Đừng! Phong” cứu em! Phong” Chỉ Ngưng liều mạng lắc đầu, liều mạng chống cự lại!

Đúng lúc này, cửa bị người một cước đá văng, một người kéo Lăng Trạch Quý khỏi người Chỉ Ngưng, hung hăng cho hắn vài quyền, lập tức, Lăng Trạch Quý ôm đầu hô to.

Sau đó đi qua, ngồi xổm xuống, đem áo khoác của mình choàng lên người Chỉ Ngưng, “Tiểu thư, không sao chứ, nhà của cô ở đâu? Tôi đưa cô về nhà! Tôi gọi là Nhan Nặc Tư.”

Chỉ Ngưng ngơ ngác ngồi dưới đất, hai tay ôm chân, nước mắt vẫn không ngừng chảy.

Vừa mới ở bên ngoài, con mắt Hoàng Phủ Thần Phong giật giật giống như sẽ xảy ra sự tình gì, cho nên hắn liền lập tức chạy tới. Ai ngờ, hắn vừa lên đến liền nhìn thấy Chỉ Ngưng đang khóc, trên người còn khoác áo của một người đàn ông. Nhanh chóng tiến đến hỏi: “Ngưng nhi, em làm sao vậy? Vì sao lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh út! út! Không được đụng tôi” tôi hận anh!” Chỉ Ngưng giãy dụa.

“Làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Thần Phong không rõ vì sao Chỉ Ngưng lại chán ghét hắn, lập tức, hắn cảm thấy lòng của hắn đau quá!

“Phong thiếu! Anh biết vị tiểu thư này sao?”

“Ừ! Nhan, cậu trước tiên nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Ngưng Nhi tại sao như vậy?”

“Cô ấy vừa thiếu chút nữa bị tên phá gia chỉ tử này làm nhục, hiện tại hắn là thấy kinh hãi!”

“Cái gì?”

Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong cấp cho Lăng Trạch Quý trên mặt đất một hồi quyền đấm cước đá, “Lăng Trạch Quý, mày tuyệt đối sẽ vì hành vi tối nay trả giá thật nhiều, tuyệt đối!” Nói xong, hắn đi qua, “Ngưng Nhi, không sao chứ, chúng ta về nhà!”

“Tránh ra, anh không nên đụng vào tôi, tránh ra!” Chỉ Ngưng hất tay Hoàng Phủ Thần Phong, sau đó nói với Nhan Nặc Tư: “Nhan, phiền anh đưa tôi về nhà. Cảm ơn!” Không đợi Nhan Nặc Tư trả lời, Chỉ Ngưng liền kéo hắn đi ra ngoài.

Mà Hoàng Phủ Thần Phong vẫn không rõ vì sao Chỉ Ngưng không để ý đến hắn, thậm chí còn hận hắn!

9. Chương 9 : Tiệc Rượu 2

Hoàng Phủ Thần Phong suy nghĩ một đêm vẫn không thông Chỉ Ngưng vì sao đột nhiên không để ý đến hắn nữa!

Hôm nay hắn vừa đến công ty, liền trực tiếp chạy đến văn phòng, muốn hỏi rõ ràng ngày hôm qua trong tiệc rượu rốt cục xảy ra chuyện gì! Thế nhưng khi Hoàng Phủ Thần Phong đến văn phòng lại không thấy thân ảnh Chỉ Ngưng. Hắn nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho Chỉ Ngưng, chính là cô không bắt máy.

Một lát sau, Chỉ Ngưng nhắn tin cho hắn, Hoàng Phủ Thần Phong mừng rỡ nhấn nút xem: tổng tài, cho phép tôi xin nghỉ một ngày, anh có thể trừ vào tiền lương tháng này, ngày mai tôi nhất định sẽ đi làm đúng giờ. Mặt khác, tôi hi vọng có thể đem văn phòng chuyển ra bên ngoài, bởi vì tôi ở bên trong có thể sẽ ảnh hưởng đến tổng tài, làm cho ngài cảm thấy bất tiện! Thỉnh tổng tài thành toàn!

“Shit!” Hoàng Phủ Thần Phong đọc xong tin nhắn, tức giận ném di động xuống đất, hắn lại càng không hiểu được chuyện gì xảy ra! Thế nhưng hắn hiện tại cũng không có biện pháp, đành phải chờ ngày mai Chỉ Ngưng đi làm rồi tính.

Hôm nay phải là người đến văn phòng Hoàng Phủ Thần Phong, không có người nào là không bị mắng. Bởi vậy, mọi người ở công ty đều đoán được nguyên nhân gì có thể làm cho tổng tài tức giận như vậy, trong đó hơn phân nửa mọi người đoán là vì Chỉ Ngưng, bởi vì hôm nay cô không đi làm, mà tổng tài vừa vắng hôm nay nổi giận.

Cả một ngày, Hoàng Phủ Thần Phong không làm việc, hắn đang đợi đến ngày mai, hắn hi vọng ngày mai Chỉ Ngưng nói rõ với hắn rốt cuộc nguyên nhân gì làm cho bọn họ đột nhiên bất hòa.

Một ngày gian nan cuối cùng kết thúc, Hoàng Phủ Thần Phong ngủ ở văn phòng trên lầu, lúc hắn làm việc bận rộn thường qua đêm ở đây. Phòng nghỉ của hắn, cái gì cũng có đều có. Hắn ngồi trước quầy bar, uống một ly lại một ly Whiskey, trong đầu hắn xuất hiện đều là thân ảnh của Chỉ Ngưng!

8h sáng, Hoàng Phủ Thần Phong an vị ở văn phòng chờ Chỉ Ngưng. 9 giờ, Chỉ Ngưng đến, cô vừa mở cửa ban công đã bị Hoàng Phủ Thần Phong kéo vào bên trong, Hoàng Phủ Thần Phong còn đem cửa khóa lại!

“Ngưng Nhi, nói cho anh biết, vì sao mấy ngày hôm trước đột nhiên không để ý tới anh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lửa giận của Hoàng Phủ Thần Phong bị đèn sáp bạo phát, hỏi Chỉ Ngưng.

“Tổng tài, không có chuyện gì xảy ra, còn có, nơi này là văn phòng, mời ngài tôn trọng tôi. Mặt khác, ngày hôm qua tôi đã nói với ngài chuyện tôi muốn chuyển ra khỏi văn phòng của ngài, không biết ngài suy tính thế nào?” Chỉ Ngưng giả vờ thoát khỏi cái ôm của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đáng chết! Anh nói rồi, gọi anh là Phong, ngoại trừ chuyển ra khỏi phòng làm việc của anh, em nói cái gì anh đều đáp ứng!” Hắn gầm nhẹ.

“Được, thỉnh tổng tài đáp ứng tôi, chúng ta chỉ là quan hệ thủ trưởng cùng cấp dưới, không có bất kỳ tình cảm riêng tư nào ở bên trong! Nếu như tổng tài không đáp ứng, tôi đành phải từ chức.”

Hoàng Phủ Thần Phong nghĩ nghĩ, nói: “Được, anh đáp ứng em.”

“Cảm ơn tổng tài thành toàn, như vậy, tôi muốn đi làm việc.” Nói xong, Chỉ Ngưng liền vào gian phòng của mình. Kỳ thật, thời điểm nói ra như vậy, cô cũng vô cùng khổ sở.

Hoàng Phủ Thần Phong biết Chỉ Ngưng sẽ không nói chuyện với hắn, cho nên, hắn muốn chủ động một chút!

“Ngưng Nhi, giúp anh pha một ly cà phê.”

Nghe được mệnh lệnh của tổng tài, Chỉ Ngưng liền ra ngoài pha cà phê.

“Tổng tài, cà phê của ngài.” Chỉ Ngưng đem cà phê đặt trên bàn Hoàng Phủ Thần Phong, xoay người muốn đi.

“Đợt chút, cà phê sao lại ngọt như vậy?” Hoàng Phủ Thần Phong cố ý lộ ra một vẻ mặt thống khổ.

“Thực xin lỗi, tổng tài, tôi lập tức đi pha một lần nữa.” Chỉ Ngưng nhanh chóng cầm chén cà phê ra khỏi văn phòng, cô cũng không muốn đắc tội với vị tổng tài này.

Mười phút sau, Chỉ Ngưng lần nữa mang theo ly cà phê vào.

“Em có biết anh không uống cà phê sữa hay không?” Hoàng Phủ Thần Phong cau mày nói.

“Thực xin lỗi, lần sau sẽ không!” Chỉ Ngưng lần nữa đi ra ngoài văn phòng tổng tài.

Một lát sau, Chỉ Ngưng mang cà phê không sữa vào.

Hoàng Phủ Thần Phong uống một ngụm, liền bất mãn nói: “Quên đi, anh bảo thư ký pha cho còn tốt hơn.” Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói vừa nhìn Chỉ Ngưng, “Thư ký Giang, pha một ly cà phê mang vào đây.”

Qua năm phút đồng hồ, thư ký Giang cầm cà phê, lắc lắc thân hình như rần nước bước vào.

“Tổng tài, nếu như không có chuyện gì, tôi liền đi vào trước.” Chỉ Ngưng choràng Hoàng Phủ Thần Phong cùng thư ký của hắn có cái gì, cô không muốn lần nữa thương tâm, cho nên muốn trở về gian phòng của mình.

“Được rồi! Từ nay em học thư ký Giang cách pha cà phê đi, em trở về đi!” Hoàng Phủ Thần Phong cố ý nói với Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng không để ý đến hắn, trực tiếp trở lại phòng làm việc của mình. Mà thư ký Giang thì đang ở một bên cao hứng, cô cho rằng Hoàng Phủ Thần Phong khen cô pha cà phê ngon, chính là có cảm giác với cô. Cô còn chưa cao hứng xong, liền trực tiếp ngã xuống đáy cốc, “Cô làm sao còn không đi ra ngoài? Không cần phải nói cho tôi biết cô thực sự nghĩ thế nào về cà phê cô pha đích thực vô cùng đều đặn! Tôi là đang giận Chỉ Ngưng, cho nên mới nói như vậy, nói cho cô biết, cà phê của Chỉ Ngưng pha mới là uống ngon nhất. Được rồi, cô mau đi ra ngoài, tôi không muốn lại bị Chỉ Ngưng hiểu lầm.”

Nghe xong những lời này, Giang Như Ngọc từ trong đáy lòng càng thêm hận Chỉ Ngưng.

Thật vất vả bị Hoàng Phủ Thần Phong tra tấn, chống đỡ qua một ngày xui xẻo. Tan làm, Chỉ Ngưng liền lập tức trở về nhà, sợ đụng phải Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong biết ngày mai mình không thể lại cố ý tìm Chỉ Ngưng gây phiền toái, hắn nhìn ra được hôm nay ánh mắt của Chỉ Ngưng đã lộ vẻ không kiên nhẫn, nếu như còn tìm cô gây phiền toái, cô tuyệt đối sẽ không để ý đến hắn, hắn cũng không muốn kết quả như vậy.

Cho nên, mấy ngày kế tiếp, Hoàng Phủ Thần Phong đều không tìm Chỉ Ngưng kiểm chuyện, thế nhưng hắn thực cảm tức bởi Chỉ Ngưng mỗi ngày đều cố ý trốn tránh hắn. Buổi sáng, đến sớm hơn hắn, sau đó chạy vào phòng khóa cửa lại; buổi tối tan tầm, Chỉ Ngưng đứng phía trên cửa sổ nhìn xe Hoàng Phủ Thần Phong rời đi mới trở về; nếu có việc gì xảy ra..., Chỉ Ngưng cũng sẽ không ra ngoài nói với hắn mà gửi thư nói cho hắn biết...

Đến ngày thứ năm, Hoàng Phủ Thần Phong rốt cục không thể nhịn được nữa.

10. Chương 10 : Hối Hận

0

“Anh... làm sao anh vào được?” Chỉ Ngưng không biết hắn vào bằng cách nào, cô luống cuống, cô không biết Hoàng Phủ Thần Phong sẽ làm ra chuyện gì.

Hoàng Phủ Thần Phong không trả lời cô, trực tiếp ôm ngang cô ra khỏi văn phòng. Mọi người thấy một màn như vậy đều há miệng mở to hai mắt.

Trên đường đi, Chỉ Ngưng không ngừng vừa đánh vừa cắn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh là tên hỗn đản, anh mau buông tôi ra, anh chết không yên lành!” Nói xong, Chỉ Ngưng cắn một cái lên cánh tay hắn.

“A! Em cũng dám cắn anh! Em tốt nhất ngoan ngoãn câm miệng lại, bằng không đừng trách anh không khách khí.” Hoàng Phủ Thần Phong hấn lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên bị người ta vừa đánh vừa cắn.

Chỉ Ngưng nghe thấy lời của hắn không dám động lực nữa, thế nhưng trong lòng cô không nghĩ như vậy. Thấy Chỉ Ngưng không động nữa, Hoàng Phủ Thần Phong nhếch nhếch nở nụ cười, nhưng là không cười ra tiếng.

Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng xuống bãi đỗ xe dưới hầm mới buông cô ra. Hoàng Phủ Thần Phong điều chỉnh cảm xúc một chút, đem thân thể Chỉ Ngưng xoay lại nói: “Ngưng Nhi, chúng ta có thể không cần như vậy được không? Em trước tiên nói cho anh biết, trong tiệc rượu hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, được không?”

“Được! Anh muốn nghe tôi liền nói cho anh biết.” Chỉ Ngưng nghĩ tới chuyện xảy ra trong tiệc rượu hôm đó liền thương tâm khóc lên.

Kế tiếp, Chỉ Ngưng đem tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối nói một lần. Hoàng Phủ Thần Phong càng nghe, trong ánh mắt càng lộ ra vẻ hối hận vô cùng.

“Ngưng Nhi, thực xin lỗi, anh sai rồi! Tha thứ cho anh được không? Em muốn như thế nào cũng được, nhưng em không cần không để ý tới anh. Ngưng Nhi, thực xin lỗi, em đừng khóc!” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng khóc, lòng của hắn đều tan nát, vội vàng ôm cô vào lòng.

“Ô ô ô” anh là đồ bại hoại, đều tại anh! Ô ô ô” tôi thực sự chán ghét anh! Tôi không cần phải nói cho anh, anh tránh ra!” Chỉ Ngưng dụng hết toàn lực, liều mạng đấm Hoàng Phủ Thần Phong, mà hắn liền để mặc cho cô mắng, chỉ cần Chỉ Ngưng không cần không để ý tới hắn là tốt rồi.

Chỉ Ngưng ở trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, đem ủy khuất tích tụ mấy ngày nay đều phát tiết hết ra. Qua hồi lâu lại ngủ thiếp đi trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong. Hắn mỉm cười, đem Chỉ Ngưng nhẹ nhàng bỏ vào trong xe, giúp cô cài dây an toàn, sau đó lái xe đem Chỉ Ngưng về nhà của mình.

Đến một biệt thự theo phong cách Châu Âu, Hoàng Phủ Thần Phong ôn nhu ôm Chỉ Ngưng xuống, đi vào trong biệt thự, một người hầu lớn tuổi tiến đến, “Thiếu gia, ngài hôm nay như thế nào lúc này đã trở lại à? Vị này là?” Chị là chị Lý, ở Hoàng Phủ Gia đã mấy chục năm.

“Chị Lý, nhỏ giọng một chút, Ngưng Nhi đang ngủ. Chị gọi cô ấy là tiểu thư là được rồi, trước tiên chị đi sắp xếp gian phòng bên cạnh phòng tôi, từ nay Ngưng Nhi sẽ ở đó. Sau đó, chị hãy chuẩn bị chút đồ ăn có dinh dưỡng.” Hoàng Phủ Thần Phong nhỏ giọng nói.

“Dạ, thiếu gia!” Nói xong, nhanh chóng chạy lên lầu thu dọn phòng.

Không đến nửa giờ, chị Lý đã đi xuống nói: “Thiếu gia, gian phòng đã chuẩn bị xong, ngài có thể ôm tiểu thư đi nghỉ ngơi rồi, tôi đi chuẩn bị đồ ăn.”

“Uhm!” Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng lên lầu.

Gian phòng này dùng hồ cá thủy tinh ngăn cách với gian phòng của Hoàng Phủ Thần Phong, cho nên hai người bọn họ đều có thể thấy rõ nhất cử nhất động của đối phương. Hoàng Phủ Thần Phong biết Chỉ Ngưng sẽ không đồng ý ở cùng một gian phòng với hắn, hắn cũng sợ chính mình sẽ khống chế không nổi, mà hù dọa đến Chỉ Ngưng.

Căn phòng này màu sắc chủ đạo là xanh lam và trắng, Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ Chỉ Ngưng thích đàn dương cầm, cho nên, hắn không tiếc một món tiền khổng lồ để mua chiếc Piano màu trắng sữa duy nhất trên thế giới. Trong hồ cá thủy tinh, có đủ loại cá quý hiếm cùng hòn non bộ và san hô, vừa vào cửa có thể trông thấy bức ngăn trong suốt này.

Hoàng Phủ Thần Phong đặt Chỉ Ngưng lên giường, sau đó giúp cô đắp chăn, chính mình thì áy náy ngồi bên cạnh nắm tay Chỉ Ngưng, “Ngưng Nhi, thực xin lỗi, xin em tha thứ cho anh!” Hoàng Phủ Thần Phong vừa

nói vừa hôn lên bàn tay của cô. Kỳ thật, từ lúc hân đem Chỉ Ngưng đặt trên giường, cô cũng đã tỉnh, khi cô nghe được Hoàng Phủ Thần Phong lần nữa nói lời xin lỗi, cô liền bật khóc.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy cô tỉnh, liền kinh hỉ vạn phần, nói: “Ngưng nhi, em đã tỉnh. Đây là nhà của anh, từ nay về sau em sẽ ở đây cùng anh, mỗi ngày em đều ở nhà một mình, không có người chiều cổ, anh rất lo lắng!”

“Ô ô em em nghĩ anh sẽ không đối xử tốt với em nữa! Ô ô ô” Chỉ Ngưng ghé đầu vào ngực Hoàng Phủ Thần Phong, thương tâm khóc.

“Đứa ngốc! Anh làm sao có thể không đối tốt với em? Anh ở cách vách, có việc gì em có thể gọi anh bất cứ lúc nào. Được rồi, đừng khóc, khóc nữa mắt sẽ sưng lên, anh sẽ đau lòng! Ngưng Nhi, đói bụng không? Chúng ta xuống dưới ăn cơm đi!” Hoàng Phủ Thần Phong thân mật sờ lên tóc Chỉ Ngưng.

“Vâng, được!”

Trên đường đi, một đám nữ hầu đều hâm mộ nhìn Chỉ Ngưng.

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ngồi xuống bên bàn ăn, đương lúc Chỉ Ngưng muốn ngồi xuống, hân đem cô kéo đến trong ngực mình, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, lập tức, Chỉ Ngưng xấu hổ đập vào ngực Hoàng Phủ Thần Phong vài cái, “Uy! Không nên như vậy! Bọn họ đang nhìn!”

“Không có chuyện gì! Bọn họ sẽ không nói gì, đừng nhúc nhích, anh giúp em ăn cơm.”

“Không cần! Em tự ăn được!”

“Đã như vậy, anh sẽ dùng miệng tới dứt cho em!”

“Thật sao! Ăn thôi ăn thôi!” Cô cũng không muốn trước mặt nhiều người như vậy cùng hân hôn môi.

Bọn họ anh một miếng em một miếng, Chỉ Ngưng còn hỏi hân một loạt vấn đề, “Phong, nhà lớn như vậy một mình anh ở sao? Ba mẹ anh đâu?”

“Không có! Bởi vì từ hôm nay trở đi, em sẽ ở cùng một chỗ với anh! Ba mẹ anh ở Mỹ, bọn họ muốn anh kế thừa sự nghiệp, anh không đồng ý, cho nên anh liền rời nhà ra ngoài, bởi vì anh thích thiết kế trang sức cho nên, anh vừa đi làm vừa đi học thiết kế. Lúc trước, anh cũng là trải qua cuộc thi ‘D&L’ mới có cơ hội gặp David LaChapelle làm thầy, sau đó cùng ông đi Italy. Bây giờ thì có ‘Earl’, ông đem hết thấy những điều mình biết truyền dạy cho anh, ông còn giúp đỡ công ty của anh, nếu không có ông sẽ không có anh ngày hôm nay.” Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Thần Phong nói những lời này với người khác.

Chỉ Ngưng nghe lời của hân hốc mắt liền đỏ, “Phong, không thể tưởng được anh trải qua nhiều chuyện như vậy?”

“Đứa ngốc! Đời người phải trải qua nhiều mới hiểu được nhiều! Ngưng Nhi em không? Chúng ta lên đi!”

“Vâng, Phong, em đột nhiên cảm thấy thực kiên cường a! Em vừa mới nhìn thấy trong phòng có Piano, em đàn cho anh nghe, được không?”

“Tốt! Vội mau đi lên thôi!”

11. Chương 11 : Mập Mờ Tổn Thương

Bọn họ đi tới phòng của Chỉ Ngưng, bên miệng Chỉ Ngưng lộ ra tươi cười.

Hoàng Phủ Thần Phong ngồi trên ghế trước Piano, sau đó, kéo Chỉ Ngưng ngồi yên trong ngực mình, Chỉ Ngưng ngồi xuống, mở nắp Piano, hai tay đặt ngang trên đàn.

Những ngón tay thon dài của Chỉ Ngưng phảng phất như đang khiêu vũ, giai điệu du dương, nhịp điệu phiêu đảng cả tòa biệt thự.

Chỉ Ngưng đàn chính bài mà cô sáng tác, tên gọi ‘Mập mờ tổn thương’, đây là một bài nhạc rất thương cảm. Đã thật lâu cô không đàn khúc này, hôm nay lại chơi, ký ức ngày xưa từng chút một hiện về trong đầu cô,

nguyên bản tâm can bình tĩnh đã dậy sóng. Trong mắt của cô lại có nước mắt, nước mắt nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt tuyệt mỹ.

Hoàng Phủ Thần Phong cảm thấy thân thể cô gái nhỏ trong ngực nhẹ nhàng run rẩy, hân hân vội vàng quay mặt Chỉ Ngưng lại, “Ngưng Nhi, làm sao em khóc?” Hoàng Phủ Thần Phong ôn nhu lau đi nước mắt của cô.

“Không có! Chỉ là thời điểm đàn bài này, nhớ tới sự tình trước kia. Bài nhạc này là em sáng tác, tên gọi “Mập mờ tổn thương”, lúc ấy là lúc em rất tuyệt vọng, khi đó em cảm thấy mình không có động lực sống, khi đó em”

“Ồ” không đợi Chỉ Ngưng nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền cúi đầu hôn xuống, “Ngưng nhi, nhớ kỹ, từ nay về sau em còn có anh, em sẽ không cảm thấy cô độc nữa, được không?”

“Cám ơn anh, Phong.” Chỉ Ngưng nghe Hoàng Phủ Thần Phong nói như vậy, hai tay ôm chặt eo của hắn.

Hoàng Phủ Thần Phong ý thức được Chỉ Ngưng chủ động ôm chặt eo của mình, hân hân kích động. Hai người bọn họ cứ như vậy lẳng lẳng dựa vào nhau.

Hoàng Phủ Thần Phong ôm chặt Chỉ Ngưng, giống như hơi chút buông lỏng, cô sẽ từ trong ngực hắn chạy trốn mất.

“Được rồi, Ngưng Nhi, thời gian không còn sớm, em nghỉ ngơi đi! Anh còn muốn đến thư phòng xem chút tài liệu.” Hoàng Phủ Thần Phong sợ còn không đi, sẽ không khống chế nổi mình, cho nên mới viện cớ.

“Vâng, anh đi làm việc đi! Bất quá anh cũng phải nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon!” Nói xong, còn nhẹ nhàng hôn một cái lên má Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong bất ngờ được hôn liền cao hứng đến hỏng rồi, “Uhm, ngủ ngon! Sáng mai anh đưa em đến công ty.” Hắn cũng hôn đáp trả Chỉ Ngưng, sau đó bước ra khỏi phòng cô.

Hoàng Phủ Thần Phong đi rồi, Chỉ Ngưng liền đứng dậy cẩn thận quan sát phòng ngủ của mình. Cô thực rất thích gian phòng này, cả phòng cơ hồ đều là màu xanh lam và màu trắng, chính giữa phòng là chiếc giường, chăn mền cũng là màu lam. Trong phòng còn có một gian thay đồ, trong tủ treo đủ loại quần áo, thậm chí ngay cả nội y đều có. Chỉ Ngưng nhìn thấy bên cạnh tủ quần áo có một tờ giấy, trên đó viết: Ngưng Nhi, những quần áo này đều là mới, là dựa theo kích thước của em, hi vọng em sẽ thích. Đồ đạc của em ở nhà cũng không cần lấy đến, ở đây cái gì cũng có! Nhìn những quần áo này, Chỉ Ngưng thật cao hứng, không nghĩ tới Hoàng Phủ Thần Phong chu đáo như vậy.

Hấp dẫn ánh mắt người ta chính là bể cá thủy tinh, Chỉ Ngưng đứng trước bể cá vuốt vuốt, còn nhìn thấy phòng ngủ của Hoàng Phủ Thần Phong. Phòng của hắn đại bộ phận là màu xanh đậm.

Nằm ở trên giường, Chỉ Ngưng rất nhanh chìm vào giấc ngủ, đêm nay, người nào đó vô cùng an ổn, đã rất lâu cô không ngủ ngon như vậy rồi. Xuyên thấu qua bể cá thủy tinh, Hoàng Phủ Thần Phong nhìn cô gái nhỏ đang ngủ cũng lộ ra tươi cười.

Sáng sớm, Hoàng Phủ Thần Phong đến phòng Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng còn đang ngủ, còn không muốn tỉnh dậy. Hoàng Phủ Thần Phong ngồi bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, Chỉ Ngưng vốn rất cận ngủ (ý nói không ngủ sâu, dễ bị tỉnh), bị Hoàng Phủ Thần Phong chạm vào như vậy, cô lập tức liền tỉnh, “Phong, sao anh lại tới đây?” Bởi vì vừa tỉnh lại, cho nên thanh âm nghe có điểm khàn khàn.

“Vừa tới, vốn muốn gọi em xuống ăn điểm tâm, nhưng thấy em ngủ ngon như vậy, không nhẫn tâm gọi em, muốn cho em ngủ thêm một chút.”

“Được, vậy anh xuống trước đi, em thay đồ xong sẽ xuống.”

“Ừ, quần áo ở trong tủ đều là đồ mới, anh cảm thấy cực kỳ thích hợp với em.”

“Vâng, em lập tức sẽ thay.”

Chỉ Ngưng thấy nhiều quần áo như vậy, ánh mắt loạn đảo, cô không biết nên mặc bộ nào. Cuối cùng, cô chọn chiếc váy hoa liền áo, một chiếc khăn quàng cổ bằng tơ màu tím, một dây đai lưng màu trắng cùng một đôi giày cao gót. Thay đồ xong cô liền đi xuống lầu.

“Anh nghĩ những bộ quần áo này rất thích hợp với em, em xem! Đúng vậy a!” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng đi xuống, hai mắt tỏa sáng.

“Cám ơn anh, Phong, anh suy nghĩ thực chu đáo.”

“Ăn cơm đi! Chị Lý làm bữa sáng rất ngon! Tuyệt đối sẽ không kém ngoài nhà hàng.”

Trên bàn cơm, tràn đầy âm thanh vui vẻ, loại không khí ấm áp này thật lâu đã không xuất hiện ở biệt thự này.

Ăn xong bữa sáng, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng đến công ty. Vấn đề của anh và cô đã giải quyết, kế tiếp, nên giải quyết tập đoàn Lăng thị rồi, hẳn từng nói tuyệt đối sẽ làm cho tập đoàn Lăng thị trả giá thật nhiều.

12. Chương 12 : Trả Thù

Hoàng Phủ Thần Phong quyết định hôm nay sẽ tìm ra phương án như thế nào thu mua tập đoàn Lăng thị.

Trong phòng họp, tất cả mọi người toàn lực báo cáo với Hoàng Phủ Thần Phong. ‘Earl’ tuy là công ty vàng bạc đá quý, thế nhưng vẫn có rất nhiều kỳ tài kinh doanh bên trong.

“Theo tôi được biết, tình trạng kinh tế hiện tại của tập đoàn Lăng thị cũng không tốt lắm, hơn nữa, gần đây bọn họ xin ngân hàng cho vay, có rất nhiều ngân hàng cũng không muốn. Tháng trước, tập đoàn Vân Lâm đã thay tổng tài mới, vị tổng tài mới này vài ngày nữa tới sẽ đến Đài Bắc, cho nên hai ngày này, bọn họ dùng hết mọi biện pháp, muốn có được hợp đồng với tập đoàn Vân Lâm của Mỹ, nếu như phía Mỹ đồng ý..., như vậy, tập đoàn Lăng thị sẽ vượt qua nguy cơ.” Vừa nói chuyện chính là quản lý lâu năm, cũng là nguyên lão của công ty.

“Được, bọn họ tuyệt đối sẽ không có được hợp đồng này. Mọi người còn ý kiến gì không?” Tổng tài mới của tập đoàn Vân Lâm chính là bằng hữu của Hoàng Phủ Thần Phong, Vân Thụy Toàn.

Cơ hồ tất cả mọi người lắc đầu.

“Vậy tan họp! Mọi người mau về lo chuyện tập đoàn Lăng thị.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong bước ra khỏi phòng họp.

Vẫn phòng tổng tài

“Uy, Toàn, nghe nói cậu đã trở lại? Nhưng lại thành tổng tài mới của tập đoàn Vân Lâm?” Hoàng Phủ Thần Phong không thích nói chuyện vòng vo tam quốc, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ừ, đêm qua vừa mới đến, lát nữa sẽ đi bàn một hợp đồng với Lăng thị. Như thế nào? Có việc?”

“Ừ, muốn nói với cậu về chuyện của Lăng. Nếu như cậu bỏ hợp đồng này, công ty của cậu sẽ có tổn thất gì?”

“Kỳ thật công ty của chúng tôi có ký hợp đồng này hay không, đều không sai biệt lắm. Bọn họ mới là có lợi, chúng tôi nhiều lắm thì bồi thường bọn họ năm trăm vạn phí bồi ước mà thôi. Cậu có việc gì sao?”

“Vậy là tốt rồi! Vậy lát nữa cậu không cần nói chuyện cùng bọn họ nữa, năm trăm vạn phí bồi ước tôi sẽ bồi thường.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, nhị công tử tập đoàn Lăng thị trong tiệc rượu vài ngày trước dám cưỡng bức Ngưng Nhi, cho nên tôi muốn làm cho bọn họ trả giá thật nhiều.”

“Lại có loại chuyện này? Được, không có vấn đề! Việc này tôi giúp. Phí bồi ước cũng không cần cậu trả, chút tiền ấy không tính là gì!”

“Cảm ơn! Hôm nào mời cậu uống rượu.”

“Được, tôi còn đang vội, bye!”

Nói chuyện điện thoại xong, Hoàng Phủ Thần Phong rút một ly Italy 87, đi đến trước cửa sổ sát đất nhàn nhã uống. Ha ha, dám khi dễ người phụ nữ của hắn, kết cục tuyệt đối sẽ rất thảm.

Hôm nay, loạt trang sức mới ‘Pair of lovers’ sẽ đưa ra thị trường, Chỉ Ngưng cũng có vài tác phẩm thiết kế trong đó.

“Ngưng Nhi, hôm nay hai tác phẩm của em sẽ đặt ở trên quầy bán, như thế nào? Em có lòng tin hay không?” Hoàng Phủ Thần Phong đột nhiên xuất hiện trong văn phòng Chỉ Ngưng.

“Nói thật, em không quá tin tưởng, em không biết khách hàng có thích mẫu trang sức em thiết kế không?”

“Đứa ngốc, không cần phải lo lắng, anh tin tưởng em sẽ thành công. Thành tích như thế nào rất nhanh sẽ biết được. Bây giờ chúng ta đi ăn cơm được không?”

“Không được, em không muốn ăn, hơn nữa, em còn muốn nghĩ tác phẩm dự thi, bằng không, anh mua đồ ăn nhanh cho em ăn có được hay không?”

“Được rồi! Thực không có biện pháp với em, anh sẽ gọi đồ ăn nhanh, anh cũng không đi ăn, lưu lại đây cùng em, bằng không một mình em ăn cơm sẽ cảm thấy nhàm chán.”

“Phong, vì sao anh đối tốt với em như vậy?”

“Bởi vì em từng nói, từ nay về sau sẽ không để cho em cảm thấy cô độc, cũng sẽ không để cho em cảm thấy thương tâm. Biết không?” Hoàng Phủ Thần Phong sủng nịch ầm mũi Chỉ Ngưng.

“Uhm! Phong, em dự định đặt tên tác phẩm dự thi là ‘ấn ký hạnh phúc’ được không?”

“Được, anh cảm thấy rất tốt! Nhưng tại sao em muốn dùng tên này?”

“Ha ha! Bởi vì em cảm thấy hiện tại em rất hạnh phúc! Sau đó, vài ngày này em đột nhiên có cảm hứng, cho nên, em liền dùng tên đó.” Nói đến chuyện mình hiện tại rất hạnh phúc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Ngưng liền ửng đỏ, một mực cúi đầu, không dám nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Hiện tại em cảm thấy rất hạnh phúc? Bây giờ có thể cho anh xem qua bản thiết kế không?” Hoàng Phủ Thần Phong rất nhanh thấy được Chỉ Ngưng đỏ mặt, không biết vì sao, mỗi lần Chỉ Ngưng đỏ mặt, hắn sẽ cảm thấy rất thỏa mãn.

“Hiện tại không được! Chờ đến lúc em nhất định sẽ cho anh xem. Được không?” Chỉ Ngưng muốn lúc làm thành thành phẩm mới cho hắn xem.

“A! Vậy được rồi!” Hoàng Phủ Thần Phong có chút ít thất vọng.

13. Chương 13 : Sủng Ái

Cuộc thi ngày càng đến gần, mấy ngày nay, Chỉ Ngưng đều tăng ca. Cô sợ chính mình sẽ bỏ lỡ cơ hội lần này. Hoàng Phủ Thần Phong sợ một mình Chỉ Ngưng về nhà muộn không an toàn, cho nên hắn mỗi ngày đều cùng cô tăng ca, sau đó lại cùng nhau về nhà. Chỉ Ngưng vì muốn thiết kế ra một tác phẩm hoàn hảo nên thường xuyên quên ăn cơm, bất quá, mỗi ngày sẽ có người nhắc nhở cô, không tin? Xem đi!

“Ngưng Nhi, nên ăn cơm đi! Ăn xong lại tiếp tục vẽ.” Những ngày này, cứ 11 rưỡi trưa Hoàng Phủ Thần Phong sẽ mang đồ ăn đến bên bàn Chỉ Ngưng. Cái này đã thành thói quen mới của hắn. Đợi hai phút, Chỉ Ngưng không có bất kỳ phản ứng nào. “Chỉ Ngưng, ngoan, bỏ bút xuống, ăn cơm trước.” Lần thứ hai gọi Chỉ Ngưng, giọng nói của Hoàng Phủ Thần Phong có chút đề cao. Đợi một phút đồng hồ, Chỉ Ngưng vẫn nắm bút vẽ, không nhúc nhích. “Chết tiệt! Hàn Chỉ Ngưng, anh gọi em ăn cơm, em đáng ghét có nghe thấy không hả? Nếu em còn không ăn cơm anh sẽ vứt tất cả bút vẽ của em đi.” Lần thứ ba, Hoàng Phủ Thần Phong rốt cục nhìn không được nổi giận. “Thật là phiền a! Làm gì gọi lớn tiếng như vậy? Anh có biết cảm hứng em vất vả mới có được bị anh kêu như vậy đều biến mất hay không? Thực đáng ghét! Em không muốn để ý tới anh nữa, anh đi ra ngoài!” Chỉ Ngưng bủn rủn môi, nhưng ngữ khí lúc này có chút hương vị làm nũng.

Hoàng Phủ Thần Phong nghe Chỉ Ngưng không muốn để ý tới hắn, còn chán ghét hắn, vì vậy, ngữ khí của hắn lập tức trở nên ôn nhu: “Ngưng Nhi, thực xin lỗi, là anh sai rồi, em không nên tức giận. Em có biết mấy ngày nay em thực gầy, anh rất đau lòng! Em trước tiên ăn cơm, sau đó anh sẽ cùng em nghĩ ý tưởng, được không?” (Ồi, em tưởng anh như nào =)))))) xem chừng anh có tướng sợ vợ =))))))

“Quên đi, không giận anh nữa, bắt quá, anh phải dứt cho em ăn, tay của em đau quá a!” Chỉ Ngưng thấy bộ dáng Hoàng Phủ Thần Phong liền nở nụ cười, vốn cô cũng không hề tức giận. Mà hắn nghe thấy tay Chỉ Ngưng mỏi nhừ rồi, lập tức đi tới kéo Chỉ Ngưng ôm vào ngực mình, sau đó giúp cô nhẹ nhàng xoa bóp bàn tay, “Được, anh dứt cho em ăn, sau đó anh sẽ giúp em xoa bóp tay.” “Tốt! Vậy nhanh lên ăn cơm.” Bữa cơm này, Hoàng Phủ Thần Phong trong lòng hạnh phúc mà ăn. Ăn cơm xong, Hoàng Phủ Thần Phong không chỉ xoa bóp tay cho Chỉ Ngưng mà còn giúp cô xoa bóp cổ cùng bả vai, đối với Chỉ Ngưng sủng ái giống như chỉ tăng, không hề giảm.

Bởi vì thời gian dài thức đêm tăng ca, Chỉ Ngưng liền ngủ gục trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong. Hoàng Phủ Thần Phong thấy cô ngủ mất, không chút do dự mang cô đến phòng nghỉ của mình. Dem Chỉ Ngưng đặt trên giường lớn, Hoàng Phủ Thần Phong phát hiện ra cô ngủ càng đẹp hơn, lông mi thật dài giống như búp bê Baby, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hơi nhếch lên, Hoàng Phủ Thần Phong nhìn không được chôn lên một cái. Ngay lúc hắn còn đang muốn ngắm nhìn cô thì dưới tầng truyền lên một hồi tiếng gõ cửa làm cho hắn không thể không xuống dưới.

“Ba ba ba ba Tổng tài, ngài đang ở bên trong sao? Tổng” gõ cửa chính là Giang Như Ngọc, không đợi cô nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong đã tới rồi.

“Chết tiệt, ai cho phép cô lớn tiếng như vậy, cô có biết Ngưng Nhi bao nhiêu lâu rồi không có một giấc ngủ ngon hay không? Chẳng lẽ cô không thể nói nhỏ chút sao? Tiền thưởng tháng này của cô cắt bớt. Nói mau, có chuyện gì, tốt nhất chuyện cô nói thực sự quan trọng.” Hoàng Phủ Thần Phong cũng không cho Giang Như Ngọc tiến vào trong phòng mà là hắn đi ra ngoài.

“Tổng tài, thực xin lỗi, tôi sai rồi. Tôi muốn nói, tập đoàn Lăng thị đã bị công ty chúng ta thu mua rồi. Hiện tại, tất cả bất động sản, xe, trang sức, hết thảy những vật đáng giá của tổng tài của Lăng thị đều bị đấu giá, dù cho bị đấu giá, bọn họ vẫn không thanh toán nổi nợ nần. Tất cả truyền thông Đài Bắc đều bao quanh nhà hắn, còn có những chủ nợ của Lăng thị nữa.” Giang Như Ngọc nước mắt lưng tròng nhưng không dám rơi xuống. Dem một chồng tư liệu đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong, cô không nghĩ tới, Hàn Chỉ Ngưng đối với tổng tài lại có ảnh hưởng lớn như vậy.

“Tôi đã biết. Mặt khác, tất cả những cuộc họp xế chiều hôm nay đều đổi thành trước 11 rưỡi ngày mai. Còn hôm nay, mặc kệ có bao nhiêu chuyện trọng yếu cũng không cần tới tìm tôi, lại càng không nên đến gõ cửa, nói chuyện nhỏ chút.” Bởi vì 11 rưỡi là thời gian Chỉ Ngưng ăn cơm cho nên, chuyện có quan trọng hơn nữa hắn cũng đều để qua một bên, chờ Chỉ Ngưng ăn cơm xong rồi mới xử lý. Hắn đối với Chỉ Ngưng sủng ái đã muốn đi vào tâm khảm.

Hoàng Phủ Thần Phong trở vào văn phòng đem tư liệu ném lên bàn, sau đó, hắn lên lầu tiếp tục xem Chỉ Ngưng ngủ. (thú vui tao nhã =)))))) Chỉ Ngưng đã ngủ sáu giờ rồi, xem ra, cô thật sự mệt chết đi. Hoàng Phủ Thần Phong sợ cô tỉnh lại sẽ đói bụng nên hắn sớm kêu đồ ăn mang đến đặt ở trên bàn.

“A! Đây là ở đâu? Vì sao mình ở trong này? Mình làm sao lại ngủ mất?” Chỉ Ngưng tỉnh lại phát hiện mình đang ở một nơi lạ, cô rất sợ. “Ngưng Nhi, em đã tỉnh! Không phải sợ, nơi này là công ty, chỉ có điều đây là phòng nghỉ. Em ngủ quên cho nên anh mới có thể mang em lên đây, tính cho em một giấc ngủ ngon, em đã ngủ hơn sáu giờ rồi, em có biết hay không, em rất cần nghỉ ngơi.” Thấy Chỉ Ngưng hoảng hốt, Hoàng Phủ Thần Phong liền đến an ủi.

“A! Nguyên lai là như vậy! Phong, em rất đói, chúng ta đi ăn cơm được không?” Chỉ Ngưng sờ lên bụng, nháy mắt to nhìn Hoàng Phủ Thần Phong. “Ha ha, sớm biết em sẽ đói, anh đã chuẩn bị xong rồi. Đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Hoàng Phủ Thần Phong véo véo cái mũi Chỉ Ngưng sau đó ôm lấy cô, đi đến bàn ăn. Chỉ Ngưng cũng ôm cổ Hoàng Phủ Thần Phong, cô đã quen hắn ôm cô. Chỉ Ngưng ngồi trên đùi Hoàng Phủ Thần Phong, ăn cơm hắn dứt ình, một bên còn không ngừng hỏi hắn. Hoàng Phủ Thần Phong cũng rất có kiên nhẫn giải đáp từng câu hỏi của cô, “Phong, sao phòng nghỉ của anh cái gì cũng có? Biết hưởng thụ như vậy.” “Bởi vì anh

thường thường phải tăng ca, quá muộn, vừa không muốn về nhà cho nên mới đem tầng 30 đổi thành phòng nghỉ. Hiện tại nơi này, ngoại trừ anh và em, không có người thứ 3 từng tới. Thích nơi này sao?” Hoàng Phủ Thần Phong thỏinhe cổ Chỉ Ngưng.

“A! Không nên như vậy, rất ngứa! Nơi này thực thoải mái, làm cho người ta muốn thả lỏng.” Chỉ Ngưng không chịu được Hoàng Phủ Thần Phong thổi vào cổ cô. “Haha, em thích là tốt rồi, nếu như sau này em cảm thấy mệt mỏi, có thể lên đây nghỉ ngơi. Ngày mai, anh gọi người mang đàn piano tới, bất cứ lúc nào em cũng có thể chơi. Em còn muốn cái gì nói cho anh biết, anh sẽ chuẩn bị.”

“Không cần phải vậy! Em cái gì cũng không cần, chỉ cần anh ở bên cạnh em là tốt rồi, thật đó. Hơn nữa, nơi này cái gì cũng không thiếu, cho nên, anh không cần mua thêm gì hết.” Chỉ Ngưng cảm thấy hạnh phúc tới quá nhanh, đi cũng sẽ rất nhanh, cô không dám yêu cầu điều gì xa vời.”

“Vậy nghe lời em, bất quá Piano nhất định phải mang tới, bằng không lúc em nào chán biết phải làm sao. Hơn nữa, nghe em chơi đàn là một sự hưởng thụ cho nên, không cần phải cự tuyệt nữa được không?” Hoàng Phủ Thần Phong hôn nhẹ lên môi Chỉ Ngưng.

“Anh đã nói như vậy, em còn có lý do gì cự tuyệt? Bất quá, đêm nay anh phải theo giúp em tăng ca, hôm nay em không vẽ được gì, ngày kia phải nộp bản thảo rồi, em sợ không kịp.” Đã muốn chơi đàn cho hắn nghe, như vậy, kêu hắn cùng cất cao cũng không quá phận a!

“Được, không có vấn đề, hơn nữa, anh cũng tính như vậy!”

Chỉ Ngưng cảm giác mình càng ngày càng không rời xa hắn được, vạn nhất có một ngày, hắn không cần cô nữa, cô biết phải làm sao?

14. Chương 14 : Piano

Hoàng Phủ Thần Phong thật đúng là nói được thì làm được. Ngày hôm sau có một đám người cẩn thận mang một chiếc đàn Piano xa xỉ tới công ty trang sức ‘Earl’. Mọi người không biết ai đem Piano đưa đến công ty cho nên đều rất ngạc nhiên, liền đi theo sau chiếc Piano.

Piano cùng một đám người đi tới tầng 30, vừa đi ra khỏi thang máy, một đám người liền thấy Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ở bên ngoài. Giờ thì tất cả mọi người mới hiểu được Piano là của tổng tài.

“Chết tiệt, ai cho phép các người lên tầng này? Các người là ngại công việc quá dễ dàng hay là chê tiền lương quá nhiều rồi? Giảm tiền lương của các người xuống tôi không ngại.” Hoàng Phủ Thần Phong ghét nhất người khác lên tầng 30, bất quá, những công nhân mang đàn Piano đến là tình huống đặc biệt.

“Phong, anh hung dữ như vậy làm gì a? Chán ghét, anh lại hung dữ như vậy, em liền không để ý tới anh. Anh chẳng lẽ không sợ nhân viên của anh đều đổi chỗ làm khác sao?” Chỉ Ngưng tức giận dùng sức đập Hoàng Phủ Thần Phong một cước, sau đó trừng mắt nói với hắn.

“A” đau! Được rồi, anh không nói là được, không nên tức giận, tức giận không tốt cho thân thể, thực không đáng.” Đối với Chỉ Ngưng, ngữ khí của hắn lập tức trở nên mềm mại.

Mọi người đứng ở một bên đều mở to hai mắt nhìn, thật sự là không thể tin được tổng tài luôn luôn cao cao tại thượng, không vui đùa cũng không lộ ra tươi cười, hôm nay ở trước mặt một người phụ nữ lại nói chuyện nhẹ nhàng, thậm chí còn mua Piano cho người đó, hơn nữa người phụ nữ này còn là nhân viên của ông ta.

“Quên đi, Ngưng Nhi đã nói như vậy, tôi còn có thể có biện pháp gì. Các người mau nhanh xuống dưới! Từ nay về sau không cho phép lên đây nữa.”

Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói xong, mọi người lập tức bước đi.

“Ngưng Nhi, đàn một khúc cho anh nghe được không? Thuận tiện thử âm sắc Piano một chút. Nếu không tốt mai sẽ đổi lấy chiếc khác.” Hoàng Phủ Thần Phong thấy chỉ còn lại hai người bọn họ, lập tức liền yêu cầu Chỉ Ngưng.

“Được a! Bất quá, đàn đất như vậy âm sắc sao có thể sẽ kém. Em chơi khúc Tiểu Tinh Tinh cho anh nghe được không? Rất êm tai đó.”

“Được, chỉ cần là em chơi anh đều nghe!”

“Anh đóa! Ba hoa.”

“Chợt lóe chợt lóe lấp lánh, đầy trời đều là Tiểu Tinh Tinh,

Cao cao trên bầu trời, dường như bảo thạch tỏa ánh sáng

Chợt lóe chợt lóe lấp lánh, đầy trời đều là Tiểu Tinh Tinh

Khi mặt trời kia xuống núi, mặt đất phủ thêm màu đen đêm ảnh

Bầu trời xuất hiện Tiểu Tinh Tinh, chói lọi chiếu rọi đến bình minh.” Chỉ Ngưng một bên vừa đàn vừa hát.

Hoàng Phủ Thần Phong từ phía sau ôm lấy cô, đem cằm đặt lên vai cô nói: “Ngưng Nhi, đây là bài hát thiếu nhi hay nhất anh từng nghe qua!”

“Anh đều dỗ phụ nữ như vậy sao?” Chỉ Ngưng nửa đùa nửa nghiêm túc hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Trời ạ! Bảo bối, lần này em thật là oan uổng anh. Thật sự, anh thề, trừ em ra, anh cho tới bây giờ không dùng loại ngữ khí này nói chuyện với phụ nữ khác, nếu như anh lừa gạt em, ông trời liền”

Vì không cho Hoàng Phủ Thần Phong nói hết, Chỉ Ngưng liền hôn lên môi hắn, “Phong, đừng nói nữa, em tin tưởng anh.”

Hoàng Phủ Thần Phong còn muốn tiếp tục hưởng thụ đôi môi vừa thơm vừa mềm của Chỉ Ngưng, lập tức lấp kín môi cô. Lúc đầu chỉ là nhẹ nhàng mút vào, chính là về sau, càng muốn càng nhiều, nếu như không phải sợ Chỉ Ngưng bị thương tổn, thật muốn lập tức nuốt cô. Thẳng đến Chỉ Ngưng phát ra tiếng thở dốc hắn mới không nỡ buông cô ra. Bất quá, sớm muộn có một ngày, cô là của hắn, vĩnh viễn đều là của hắn.

“Chán ghét, nếu như lần sau anh lại hôn như vậy, em sẽ không cho anh hôn nữa, anh xem a! Miệng đều sưng lên.” Chỉ Ngưng vội vàng đẩy hắn ra.

“Thực xin lỗi, anh nhất thời không khống chế được, lần sau anh nhất định sẽ không!” Hoàng Phủ Thần Phong yêu chết cái bộ dáng này của Chỉ Ngưng, không biết cô như vậy có bao nhiêu mê người. Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi sưng đỏ của cô.

“Hừ, chỉ ột lần, lần sau không thể lấy cớ này nữa.”

“Ha ha ha” Hoàng Phủ Thần Phong nhin không được cười to.

“Có cái gì buồn cười?”

“Không có, chẳng qua là cảm thấy em như vậy thật đáng yêu! Ngưng Nhi, em biết hay không em như bây giờ có bao nhiêu mê người?”

Chỉ Ngưng xấu hổ mặt đỏ bừng, cúi đầu chôn trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, mà hắn cũng lẳng lẳng ôm lấy cô, giống như ôm lấy một chi bảo vô giá.

“Đúng rồi, Ngưng Nhi, nói cho em biết một tin tức tốt. Số mẫu trang sức mới đưa ra thị trường, đặc biệt là những mẫu em thiết kế, mấy ngày nay, có không ít công ty và cửa hàng nước ngoài gọi điện thoại đến đặt mua, phỏng chừng hiện tại, bọn họ nhận điện thoại tay đã muốn mềm nhũn.”

“Thật vậy chăng? Phong, cảm ơn, nếu như không phải nhờ anh, em bây giờ còn đang ở khắp nơi làm công, căn bản sẽ không có người biết đến trang sức do em thiết kế, càng không có người sẽ đeo chúng, cho nên cảm ơn anh cấp cho em tất cả.” Chỉ Ngưng kích động đem áo sơ mi LV của Hoàng Phủ Thần Phong làm khăn tay lau nước mắt mình. Ai kêu hắn hiện tại cưng chiều cô như vậy? Cho nên, hắn không có ý kiến. (Cơ mà ta có T_T lãng phí lãng phí kinh!!!!)

“Đứa ngốc, không cần phải nhắc lại chuyện trước kia, em chỉ cần nhớ kỷ cuộc sống sau này của em có anh. Tối nay chúng ta đi chúc mừng, được không?”

“Vâng!”

Chỉ cần Chỉ Ngưng vui vẻ, hẳn làm cái gì đều nguyện ý. Chuyện ba năm trước đây, hẳn tựa hồ cũng đã quên.

15. Chương 15 : Chỉ Ngưng Sợ Tiếng Sấm

Buổi tối, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng đến nơi bọn họ lần đầu tiên ăn cơm “Mặt Lan Đóa”. Hôm nay, vì chúc mừng thành công của Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong bao cả nhà hàng, mời tất cả những nhà thiết kế tham dự cuộc thi tối. Chỉ Ngưng cũng mời hảo bằng hữu Tử Yên của mình cùng tới.

“Chỉ Ngưng, cậu rất lợi hại a! Mới thời gian ngắn như vậy, trang sức cậu thiết kế đã bán thực tốt, chúc mừng cậu!” Tử Yên từ trong đáy lòng chúc mừng Chỉ Ngưng.

“Cám ơn Tử Yên, cậu cũng phải cố gắng lên! Cậu nhất định có thể càng ngày càng giỏi.” Chỉ Ngưng kích động ôm lấy Tử Yên.

“Đúng vậy, đúng vậy! Hàn tiểu thư, cô thật sự rất giỏi, cô vừa tới bộ phận thiết kế tôi liền nhìn ra cô rất có tiềm chất.” Hiện tại toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều biết Chỉ Ngưng cùng tổng tài bọn họ quan hệ rất tốt, cả đám đều đến chúc mừng Chỉ Ngưng.

“Cám ơn mọi người, hôm nay tôi thật cao hứng, cảm ơn.” Chỉ Ngưng cũng lễ phép nói.

Mà Hoàng Phủ Thần Phong ở một bên là vẻ mặt bất mãn, bởi vì cả đêm Chỉ Ngưng đều tiếp đón người khác, đem Hoàng Phủ Thần Phong vứt ở một bên. Nửa giờ sau, Hoàng Phủ Thần Phong rốt cục không thể nhịn được nữa, kéo Chỉ Ngưng từ trong đám người ra.

“Uy, Phong, anh làm gì thế? Đi chậm một chút!” Chỉ Ngưng bị hành động kia làm hoảng sợ kêu to.

Hoàng Phủ Thần Phong không để ý tới cô, trực tiếp đem Chỉ Ngưng nhét vào trong xe của hắn sau đó mới nói: “Hừ! Còn hỏi anh làm sao? Cả buổi tối hôm nay em đều không chú ý tới anh, hiển nhiên là quên mất anh, không phải sao?”

“Anh tức giận?” Chỉ Ngưng nhìn vẻ mặt Hoàng Phủ Thần Phong, cẩn thận hỏi.

“Em nói thử xem?” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thoáng qua biểu lộ của Chỉ Ngưng, sau đó trong lòng cười thầm.

“Thật sao! Em giải thích với anh, thực xin lỗi, em không phải cố ý không để ý tới anh, em cam đoan lần sau sẽ không, anh không nên tức giận được không?” Chỉ Ngưng mở to mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Được, em hôn anh một cái anh liền không tức giận.” Hoàng Phủ Thần Phong nhàn cơ hội yêu cầu.

“A? Anh... anh đáng ghét a!” Lúc này mặt Chỉ Ngưng lại đỏ lên.

“Quên đi, nhìn em ủy khuất như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong cố ý tức giận nói.

Chỉ Ngưng sợ Hoàng Phủ Thần Phong tức giận, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn một cái, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong đâu chịu bỏ qua như vậy, lấy tay giữ lấy gò má Chỉ Ngưng. Từ bị động biến thành chủ động, đem đầu lưỡi dò xét đôi môi Chỉ Ngưng, mà Chỉ Ngưng cũng gât gao ôm cổ Hoàng Phủ Thần Phong hưởng thụ lấy nụ hôn này.

Đến khi sợ mình không kìm chế được, hắn mới rời khỏi môi cô. Chỉ Ngưng xấu hổ cúi đầu, mỗi lần hắn hôn cô, cô đều đỏ mặt. Hoàng Phủ Thần Phong thích nhìn nhất là Chỉ Ngưng lúc này.

“Ngưng Nhi, chúng ta cũng đã hôn nhiều lần như vậy, sao em vẫn thẹn thùng a? Haha!” Hoàng Phủ Thần Phong trêu ghẹo nói.

“Anh... nhanh lái xe đi!” Chỉ Ngưng quay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Tuân mệnh!” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền lái xe hướng về nhà, tay phải của hắn còn cùng tay trái của Chỉ Ngưng mười ngón đan xen.

Về đến nhà, Chỉ Ngưng tắm rửa xong liền lập tức lên giường ngủ, cô thật sự rất cần nghỉ ngơi. Không lâu sau cô liền ngủ mất.

“Rầm rầm” Chỉ Ngưng đang ngủ say đột nhiên nghe được tiếng sấm, còn nhìn thấy tia chớp. Cô trực tiếp nhảy xuống giường, hét chói tai chạy ra khỏi phòng.

Chỉ Ngưng đẩy mạnh cửa phòng Hoàng Phủ Thần Phong ra, sau đó nhảy lên giường Hoàng Phủ Thần Phong, hai tay ôm lấy eo hắn, chôn đầu trong ngực hắn, thanh âm run rẩy: “Phong, em, em sợ, bên ngoài có sấm... em sợ.”

Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng đột ngột xuất hiện, hắn hôn cô, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô nói: “Ngoan, không phải sợ, có anh ở đây sẽ không sao. Ngủ đi! Anh ôm em.”

“Vâng, vậy anh không cần đi.”

“Được, anh không đi, ngủ đi!” Hoàng Phủ Thần Phong không nghĩ tới Chỉ Ngưng lại sợ tiếng sấm như vậy, sợ đến nỗi chạy lên giường của hắn.

Chỉ Ngưng không có phản ứng gì, Hoàng Phủ Thần Phong cúi đầu nhìn một chút. Nguyên lai cô đã ngủ, trên mặt cô còn có nước mắt chưa khô. Hoàng Phủ Thần Phong hôn hôn những giọt nước mắt rồi ôm Chỉ Ngưng cùng ngủ.

Trời vừa sáng, Chỉ Ngưng liền tỉnh. Cô nhớ đêm qua chính mình sợ tiếng sấm sao đó không chú ý hết thấy chạy tới phòng Hoàng Phủ Thần Phong, không nghĩ tới, Hoàng Phủ Thần Phong cả đêm đều ôm cô, một chút di chuyển cũng không. Chỉ Ngưng cho tới bây giờ đều chưa thấy qua Hoàng Phủ Thần Phong ngủ, cô nhìn không được đưa tay vuốt ve mặt hắn. Ha ha, không nghĩ tới làn da của một người đàn ông như hắn lại tốt như vậy, hơn nữa trên mặt không có một vết bẩn.

“Ngưng Nhi thân ái, xin hỏi mặt của anh chơi rất vui vẻ sao? Sờ soạng lâu như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong từ lúc Chỉ Ngưng tỉnh lại thì cũng đã tỉnh, chỉ là hắn không mở mắt, cũng muốn nhìn một chút Chỉ Ngưng muốn làm gì, không nghĩ tới cô cứ nhiên sờ sờ mặt hắn.

“Ách, Phong, da của anh làm sao bảo dưỡng thực tốt? Thật trơn a! Cho nên em nhìn không được sờ soạng một chút!” Ai, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Ngưng lại đỏ.

“Không có bảo dưỡng, da của anh vốn là rất tốt, em ghen tị?” Hoàng Phủ Thần Phong luôn cùng Chỉ Ngưng giữ một khoảng cách nhất định, từ khi Chỉ Ngưng xuất hiện, hắn đã lâu không có đụng tới phụ nữ, hơn nữa đêm qua một mực chịu đựng. (Ồi, nam nhân trẻ tình lực dồi dào =))))))))))

“Mới không phải! Nhanh rời giường a! Tối công ty, hôm nay chúng ta đi sớm một chút.” Chỉ Ngưng cũng cảm thấy Hoàng Phủ Thần Phong bất thường, nói xong liền đứng lên.

“Được, em trở về phòng thay quần áo trước đi! Anh sẽ xuống ngay.”

“Vâng, vậy anh nhanh lên nhé!”

Chờ Chỉ Ngưng rời khỏi phòng, Hoàng Phủ Thần Phong liền lập tức vọt tới phòng tắm đem nước lạnh dè xuống dục hỏa của mình.

16. Chương 16 : Bữa Sáng

20' sau, Hoàng Phủ Thần Phong mặc một bộ tây trang LV màu lam nhạt, bên trong là áo sơ mi xanh đậm phối hợp cùng một đôi giày da màu lam, chuẩn bị xuống lầu ăn điểm tâm. Bộ y phục này của hắn không có vài chục vạn tuyệt đối không mua được. Hoàng Phủ Thần Phong từ trước đến nay đối với y phục rất chú ý, cái gì cũng đều phối hợp hoàn mỹ vô khuyết.

Lúc Hoàng Phủ Thần Phong xuống, Chỉ Ngưng cũng đang trong bếp chuẩn bị bữa ăn sáng bởi mấy ngày qua người hầu trong nhà xin nghỉ.

Nghe được có tiếng bước chân, Chỉ Ngưng biết là Hoàng Phủ Thần Phong liền nói: “Phong, người hầu xin nghỉ, cho nên em chuẩn bị bữa sáng. Anh miễn cưỡng ăn một chút đi!”

“Làm sao có thể miễn cưỡng? Bất quá nói thật, lâu như vậy anh còn chưa từng ném qua đồ ăn em làm. Nhân cơ hội này có thể thưởng thức rồi.” Hoàng Phủ Thần Phong nghe được Chỉ Ngưng ở trong phòng bếp, cho nên hắn cũng tới phòng bếp.

“Miệng anh thật đúng là ngọt. Bữa sáng nay em chuẩn bị trứng gà, chân giò hun khói, bánh mì cùng nước hoa quả. Em cảnh cáo anh nha! Từ nay về sau, không cho phép anh uống cà phê vào bữa sáng, chỉ có thể uống nước hoa quả hoặc là sữa, biết rõ không? Buổi sáng uống cà phê không tốt cho dạ dày, trách không được anh thường xuyên đau dạ dày.” Chỉ Ngưng quay lưng về phía Hoàng Phủ Thần Phong nói, vẫn tiếp tục chuẩn bị bữa sáng.

“Ách, vậy được rồi! Nghe lời em.” Hoàng Phủ Thần Phong từ phía sau ôm eo Chỉ Ngưng.

“Được rồi, có thể ăn rồi, anh đem trứng gà cùng bánh mì ra trước đi! Chờ một chút em sẽ đem nước hoa quả cùng chân giò hun khói ra.” Chỉ Ngưng đem trứng gà cùng bánh mì đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong. (Ồ ô ô bị vợ sai =))))))))))

“Uhm!” Hắn nghe lời tiếp nhận chén đĩa đi ra ngoài.

“Ăn thật ngon a! Ngưng Nhi, không nghĩ tới tay nghề của em tốt như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong vừa ăn vừa không ngừng khen Chỉ Ngưng.

“Thật vậy sao? Anh thích là tốt rồi. Anh nói cho em biết anh thích ăn gì, tan làm em sẽ đi siêu thị mua về, sau đó làm cho anh ăn.”

“Không cần a! Chỉ cần là em làm anh đều thích ăn. Bằng không anh cùng em đi siêu thị. A, đúng rồi, hôm nay là ngày nộp bản thảo, lát nữa đến công ty em hãy đem nộp bài dự thi trước đi.” Cùng Chỉ Ngưng đi siêu thị, hắn rất thích!

“Vâng, em biết rồi, hôm qua em đã chuẩn bị xong hết cả.” Nói đến cuộc thi, Chỉ Ngưng lại lộ ra một vẻ khẩn trương.

“Ngưng Nhi, không cần phải lo lắng! Hết cả thuận theo tự nhiên là được. Khẳng định sẽ không có vấn đề gì, yên tâm đi!” Hoàng Phủ Thần Phong vội càng an ủi cô.

“Nói không khẩn trương là giả a! Dù sao đây là lần đầu tiên em tham gia một cuộc thi có quy mô lớn như vậy. Được rồi, em ăn xong rồi, anh thì sao?” Chỉ Ngưng sợ càng nói sẽ càng khẩn trương.

“Anh đã sớm ăn xong, em cũng ăn xong rồi, chúng ta tới công ty thôi!” Hoàng Phủ Thần Phong lau miệng nói.

“Làm ơn đợi em 5’, em dọn dẹp một chút.”

“Tốt, anh chờ em.” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng dọn dẹp bàn ăn, hắn nhất thời cảm thấy biệt thự này có hương vị gia đình.

Rất nhanh, Chỉ Ngưng liền dọn dẹp xong.

Đến công ty, Chỉ Ngưng đem tác phẩm đi đến D&L. Sau khi trở về, cô nhàm chán muốn chết, an vị trên ghế salon gần người. Cũng không có việc gì cô liền tìm Hoàng Phủ Thần Phong trò chuyện.

“Phong, em rất buồn chán a! Anh an bài một chút việc cho em làm được không?”

“Anh thật sự không có việc gì có thể cho em làm a! Bằng không em đi pha cà phê cho anh.” Nghe được thanh âm của Chỉ Ngưng, hắn từ trong một đồng lớn vẫn kiên nhẫn đầu lên.

“Mới không cần! Lần trước anh chê cà phê em pha không ngon, em đi bảo thư ký của anh pha cho anh tốt hơn. Em tin tưởng, cô ấy nhất định sẽ rất thích.” Nói đến chuyện pha cà phê lần trước, Chỉ Ngưng sẽ tức giận.

Hoàng Phủ Thần Phong cảm nhận được Chỉ Ngưng mất hứng, liền đi nhanh đến bên Chỉ Ngưng, sau đó ôm lấy cô, nói nhỏ bên tai cô: “Ngưng Nhi, em còn đang tức giận gì? Lần trước là bởi vì em không nói

chuyện với anh, cho nên mới cố ý chê em pha cà phê không ngon. Kỳ thật, cà phê em pha là ngon nhất!” (sợ vợ, nịnh vợ =)))))))))

“Hừ, vậy anh còn kêu em đi học thư ký Giang pha cà phê.” Chỉ Ngưng bủ môi, kỳ thật cô đã sớm không tức giận nữa, chỉ là Hoàng Phủ Thần Phong quá khắt khe.

“Đó cũng là cố ý, em không biết sao, sau khi em vào phòng của mình anh còn mắng cô ta, anh nói với cô ta cà phê em pha là ngon nhất.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền hôn lên môi chỉ Ngưng, không cho cô cơ hội biện giải.

Ngay tại thời điểm bọn họ hôn đến không nỡ tách ra, cửa phòng đột ngột bị mở.

“Tổng” tổng tài, thực xin lỗi, tôi còn chưa kịp thông báo cho ngài, cửa đã bị Y Tiểu Thư đẩy ra, còn nói cô ấy là tổng tài phu nhân tương lai.”

“Được rồi, cô đi ra ngoài.” Hoàng Phủ Thần Phong đặt Chỉ Ngưng trên ghế sa lon, xem ra, đành phải xử lý tốt chuyện trước mắt, sau đó sẽ giải thích với Ngưng Nhi, hi vọng cô ấy không hiểu lầm.

Không đợi Hoàng Phủ Thần Phong đi qua, Y Uyển Lộ đã chạy tới trước mặt Chỉ Ngưng, vung tay cho cô một cái tát.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng bị đánh nhanh chóng chạy đến bên Chỉ Ngưng, ôm cô vào trong ngực, vội vàng hỏi: “Ngưng Nhi, có đau không?” Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị đánh tới sưng vù, trong mắt lộ ra đau lòng.

“Y Uyển Lộ, cô nghĩ đây là đâu? Dựa vào cái gì đánh Ngưng Nhi?” Hoàng Phủ Thần Phong tuyệt đối không đơn giản buông tha cho người đánh Chỉ Ngưng.

“Hừ! Ai kêu hồ ly tinh này câu dẫn anh, đáng đời cô ta!” Y Uyển Lộ dùng ánh mắt khinh thường nhìn Chỉ Ngưng.

“Ba!” Hoàng Phủ Thần Phong cho Y Uyển Lộ một cái tát thật mạnh, “Tôi cho cô biết, mắng Ngưng Nhi kết cục chính là cái này. Đánh cô ấy kết cục tuyệt đối so với cái này nghiêm trọng hơn. Từ nay về sau, không có bất kỳ thương hại nào tài trợ cho cô.” Dám đánh Ngưng Nhi của hắn, thật là chán sống.

Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền ôm Chỉ Ngưng lên tầng, lưu lại một mình Y Uyển Lộ ngơ ngác. Y Uyển Lộ trong lòng nghĩ, trước kia, cô có nghe nói Hoàng Phủ Thần Phong có một phòng nghỉ, bất quá, cho tới bây giờ sẽ không có người lên qua. Hôm nay, hắn đã ôm một người phụ nữ đi lên lầu, bất quá, cô tuyệt đối sẽ không buông tha, nhất định.

Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng dùng nước đá chườm mặt, đợi cô ngủ rồi hắn mới đi xuống lầu. Thấy Y Uyển Lộ còn chưa đi, liền thấp giọng nói: “Cút! Mau cút khỏi tầm mắt tôi, cút!

Trong mắt Y Uyển Lộ nhiều hơn một tia quỷ dị.

17. Chương 17 : Lễ Trao Giải

Y Uyển Lộ đi rồi, Hoàng Phủ Thần Phong lại tới phòng nghỉ, hắn ngồi bên giường đau lòng vuốt ve khuôn mặt Chỉ Ngưng, “Ngưng Nhi, thực xin lỗi, hại em bị đánh. Anh cam đoan, đây là lần cuối cùng. Từ nay về sau tuyệt đối sẽ không có người thương tổn đến em.”

Chỉ Ngưng nghe những lời Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói nước mắt liền chảy xuống. Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng khóc, hắn vội vàng sốt ruột hỏi: “Ngưng Nhi, em làm sao vậy? Vì sao lại khóc? Có phải mặt rất đau không? Em đợi chút anh lập tức gọi điện cho bác sĩ.”

Chỉ Ngưng thấy Hoàng Phủ Thần Phong lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho bác sĩ riêng của hắn liền kéo lấy tay hắn: “Không có, trên mặt đã đỡ rồi, không cần phải lo lắng như vậy.”

“Em không đau là tốt rồi, nếu đau phải nói với anh. Ách” cái kia, Ngưng Nhi, anh cùng người phụ nữ kia đã là chuyện thật lâu rồi. Hiện tại anh đã sớm không có quan hệ gì với cô ta, anh không biết cô ta sẽ đến phòng làm việc của anh. Cho nên, em không nên tức giận, được không?” Biết rõ Chỉ Ngưng không sao, Hoàng Phủ Thần Phong nhanh chóng giải thích chuyện của Y Uyển Lộ. Hắn không muốn Chỉ Ngưng vì phong lưu sử của hắn trước đây mà hiểu lầm.

“Uhm, em không tức giận, chỉ là rất kinh ngạc. Đây đã là lần thứ hai em bị đánh vì anh. Điều tại anh, ai kêu anh khiến cho phụ nữ yêu mến như vậy.” Chỉ Ngưng liếc mắt nhìn hắn nói.

“Thực xin lỗi, anh cam đoan, đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, anh sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn em. Tin tưởng anh được không?”

“Được, em tin tưởng anh.” Chỉ Ngưng vòng tay ôm lấy eo Hoàng Phủ Thần Phong. Hiện tại cô giống như ngày càng không thể rời khỏi hắn rồi, càng thêm y lại hắn.

Hoàng Phủ gió sớm vì cô chủ động rất là đắc ý.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm nay, chính là lễ trao giải cuộc thi. Từ sáng sớm, Chỉ Ngưng cứ đi tới đi lui, Hoàng Phủ Thần Phong bị cô làm cho hoa mắt chóng mặt.

Kỳ thật, Hoàng Phủ Thần Phong đáp ứng chủ sự lễ trao giải tối nay bởi vì có liên quan đến Chỉ Ngưng. Hắn muốn cho Chỉ Ngưng một kinh hỉ.

“Ngưng Nhi, em đã đi lòng vòng suốt cả sáng rồi, nghỉ ngơi một chút! Còn lâu mới tới lễ trao giải!” Hoàng Phủ Thần Phong rất cục nạnh không được ôm Chỉ Ngưng vào trong ngực.

“Phong, em” em thật sự rất hồi hộp! Em cho tới bây giờ đều chưa từng hồi hộp như vậy.” Chỉ Ngưng từ trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Đừng lo lắng, có anh ở đây! Buổi tối anh sẽ cùng em đến lễ trao giải. Hiện tại, chúng ta đến Mạt Lan Đóa ăn cơm trưa, sau đó đi mua lễ phục chuẩn bị cho lễ trao giải, được không?” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô.

“Vâng, có anh bên cạnh em sẽ không lo lắng, thật sự cảm ơn anh, cảm ơn anh quan tâm đến em, cảm ơn anh” không đợi Chỉ Ngưng nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong lại hôn lên miệng của cô.

“Ngưng Nhi, nhớ kỹ! Từ nay về sau không cho phép nói hai chữ cảm ơn này. Nếu không anh cũng không đảm bảo sẽ trừng phạt em như thế nào đâu!” Từ lần Chỉ Ngưng sợ tiếng sấm, Hoàng Phủ Thần Phong đã kêu Chỉ Ngưng đến phòng của mình. Bọn họ mỗi tối đều ôm nhau ngủ, nhưng mỗi đêm ngoại trừ hôn môi, bọn họ cái gì cũng không làm. Thế nhưng Hoàng Phủ Thần Phong luôn lúc Chỉ Ngưng ngủ say đến phòng tắm dội nước lạnh, hắn sợ chính mình không khống chế nổi muốn cô. Hắn không muốn thương tổn đến cô.

“Anh... được rồi! Không nói là được. Em đói bụng, mau mau đi ăn cơm!” Chỉ Ngưng đại khái cũng đoán được “trừng phạt” của Hoàng Phủ Thần Phong là cái gì, cho nên cô nhanh chóng nói sang chuyện khác, nói mình đói bụng.

“Được.”

Một giờ sau, bọn họ cơm nước xong, liền đi tới trung tâm thời trang và thẩm mỹ.

Chỉ Ngưng mặc thử không dưới mười bộ quần áo cùng giày dép, nhưng cô cùng Hoàng Phủ Thần Phong đều không hài lòng.

Ngay lúc Chỉ Ngưng mất kiên nhẫn, Hoàng Phủ Thần Phong cầm một bộ âu phục màu đen pha đỏ xuất hiện trước mặt Chỉ Ngưng. Lần đầu tiên nhìn thấy bộ y phục này, Hoàng Phủ Thần Phong liền cảm thấy nó rất thích hợp với Chỉ Ngưng. “Ngưng Nhi, em thử bộ này đi, nếu như em vẫn không thích chúng ta sẽ đến chỗ khác.”

Chỉ Ngưng nhận lấy y phục bước vào phòng thử đồ. Một phút sau cô bước ra. Ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong thật đúng là không tồi. Âu phục màu đỏ đen, một đôi tất liền cùng găng tay màu đen trên tay chân Chỉ Ngưng càng thêm tinh tế. Mái tóc đen, dung mạo xinh đẹp cộng thêm trang phục như vậy, dù cho đêm nay Chỉ Ngưng không đoạt giải cũng nhất định là điểm sáng nhất.

“Phong, em rất thích bộ y phục này, ha ha! Anh cảm thấy thế nào?”

“Xác thực, anh vừa nhìn thấy nó liền thấy rất hợp với em, quả nhiên.” Ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong không rời người Chỉ Ngưng, “Anh cũng phải về nhà đổi một bộ phù hợp với y phục của em. Đi thôi! Chúng ta về nhà trước.” Nói xong liền kéo tay Chỉ Ngưng ra khỏi cửa hàng, từ lúc Chỉ Ngưng mặc bộ y phục này, trái tim Hoàng Phủ Thần Phong đã sớm loạn.

Về đến nhà, Hoàng Phủ Thần Phong mở tủ quần áo, chọn lựa một chiếc áo sơ mi màu trắng cùng một cái quần cũng màu trắng, trước áo sơ mi còn có một mảnh hoa văn đơn giản.

Chỉ Ngưng nhìn Hoàng Phủ Thần Phong như vậy, ánh mắt cũng dừng lại trên người hắn.

“Ngưng Nhi, nhìn đủ chưa? Anh rất tuần tú, có phải không?” Hoàng Phủ Thần Phong trên ghế nói.

“Em” em nào có! Anh thực đáng ghét.” Bị hắn đoán trúng tâm tư, ngượng ngùng liếc hắn một cái, sau đó cúi đầu.

“Được rồi! Anh nói giỡn thôi, mau chút kéo không kịp!” Thấy cô có chút ngượng ngùng, Hoàng Phủ Thần Phong liền thúc thời ngừng lại.

“Vâng. Bất quá em càng hồi hộp hơn so với buổi sáng.”

“Yên tâm, hết thấy đều có anh ở bên.” Hoàng Phủ Thần Phong nắm chặt tay Chỉ Ngưng, cảm thấy lòng bàn cô có chút mồ hôi lạnh.

Lễ trao giải tối nay, gần như toàn bộ phóng viên Đài Bắc đều đến đây. Bọn họ vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong liền vây quanh, hỏi liên tiếp không dứt.

“Phong thiếu, xin hỏi vị tiểu thư này là bạn gái mới của ngài sao?” Phóng viên A hỏi.

“Phong thiếu, theo hiểu biết của chúng ta, năm nay ngài cũng không tham gia cuộc thi này. Ngài tới tham gia cùng vị tiểu thư này sao?” Phóng viên B hỏi.

“Phong thiếu, vị tiểu thư này là nhà thiết kế của công ty ngài sao?” Phóng viên C hỏi.

“Phong thiếu, ngài không phải không có quan hệ với cấp dưới của mình sao? Vậy tại sao ngài muốn ở cùng một chỗ với cô ấy?” Phóng viên D hỏi.

Hoàng Phủ Thần Phong đều không để ý tới những phóng viên này, bọn họ sớm được bảo vệ đưa vào bên trong. Hoàng Phủ Thần Phong nói với Chỉ Ngưng: “Ngưng Nhi, em đừng để ý lời những phóng viên kia nói.”

“Sẽ không, anh đa tâm! Em chỉ để ý kết quả đêm nay.” Kỳ thật, nói không thêm để ý là giả.

Sau khi nói xong, hai người bọn họ cũng không nói gì thêm..., chỉ là bọn họ gắt gao nắm tay nhau. Không lâu sau, lễ trao giải bắt đầu.

“Hoan nghênh các vị tới cuộc thi của công ty ‘D&L’. Hi vọng các vị dự thi có thể đoạt lấy giải thưởng lớn, thắng lợi trở về.” Đây là lời mở đầu của người chủ trì.

“Phía dưới, xin mời mời người sẽ trao giải đêm nay, tổng tài công ty trang sức ‘Earl’.”

“Phong, anh là người trao giải à? Vì sao không nói cho em biết?” Biết Hoàng Phủ Thần Phong là người trao giải, Chỉ Ngưng rất kinh ngạc.

“Tạo cho em một kinh hỉ! Ngoan, chờ anh một chút, chúng ta lập tức có thể gặp mặt, còn có kinh hỉ lớn hơn đang chờ em.” Hoàng Phủ Thần Phong hôn lên gò má Chỉ Ngưng, sau đó đi lên.

Kỳ thật, nếu như không phải vì Chỉ Ngưng, đêm nay hắn căn bản sẽ không tới đây làm khách quý.

“Chào mọi người, tôi là Hoàng Phủ Thần Phong. Sau đây, tôi sẽ trao giải “tác phẩm sáng tạo nhất” cùng “nhà thiết kế mới có tiềm lực nhất”. Hai hạng mục này, người đoạt giải là Hàn Chỉ Ngưng tiểu thư với tác phẩm “ấn ký hạnh phúc.” Từ lúc lên đài, ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong vẫn luôn dõi theo nhất cử nhất động của Chỉ Ngưng.

Ngồi ở phía dưới, Chỉ Ngưng nghe thấy chính mình đoạt giải rồi, quả thực không thể tin chính mình đoạt giải, thẳng đến khi người bên cạnh nhắc nhở, cô mới phản ứng, bước lên đài nhận thưởng.

Lên đài, Chỉ Ngưng nhận chiếc cúp từ tay Hoàng Phủ Thần Phong, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong lại ôm lấy cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Chúc mừng em Ngưng nhi.”

“Hừ, anh nói thực đi, có phải anh đã sớm biết em sẽ đoạt giải hay không?”

“Thật sự là oan uổng a! Anh cũng là hôm nay mới biết được.”

“Vậy hôm nay anh còn để cho em gấp gáp như vậy, có phải anh cố ý hại không?”

“Nào có a? Là anh muốn cho em một kinh hỉ.” Hoàng Phủ Thần Phong lộ ra vẻ mặt vô tội.

“Để cho em khẩn trương như vậy, đêm nay em với anh phân phòng ngủ. Còn có, trong vòng một tháng, không cho anh ôm em, lại càng không cho phép hôn em.”

“Ngưng Nhi, anh” không đợi Hoàng Phủ Thần Phong nói xong, Chỉ Ngưng liền tránh khỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Cám ơn giám khảo đã trao cho tôi cơ hội này, cũng cám ơn công ty trang sức ‘Earl’, không có bọn họ, sẽ không có tôi ngày hôm nay, càng cám ơn người luôn bên cạnh ủng hộ tôi. Khi tôi cô độc không ai giúp đỡ, hẳn sẽ luôn rộng mở vòng tay ấm áp, an ủi tôi, cổ vũ tôi, còn có, hẳn luôn có thể không báo trước cho tôi kinh hỉ, cho nên tôi thực cảm ơn hẳn!” Đại khái tất cả mọi người biết rõ, hẳn trong lời nói của Chỉ Ngưng chính là Hoàng Phủ Thần Phong.

Chỉ Ngưng nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong tiếp nhận microphone, cam kết với mọi người: “Tác phẩm ‘ấn ký hạnh phúc’ của Ngưng Nhi lần này đoạt giải thưởng, tôi quyết định sẽ sản xuất số lượng có hạn là 10 bộ, mặt khác, ngày mai, ‘ấn ký hạnh phúc’ sẽ xuất hiện trên bìa ‘trang sức SD’ làm nổi bật tâm tư của nhân vật, hi vọng đến lúc đó mọi người có thể ủng hộ nhiều hơn.” Nói xong, hắn liền nắm tay Chỉ Ngưng rời đi.

Từ lúc Hoàng Phủ Thần Phong nói những lời kia, mắt Chỉ Ngưng cũng đã đỏ lên rồi. Vừa nhìn thấy Chỉ Ngưng khóc, thần kinh Hoàng Phủ Thần Phong lập tức căng thẳng: “Ngưng Nhi, đừng khóc, em còn giận sao? Thực xin lỗi, anh” lần này, Hoàng Phủ Thần Phong chưa nói xong, Chỉ Ngưng liền hôn lên môi hắn.

“Phong, từ nay về sau, anh không cần phải nói xin lỗi với em được không? Em không giận, chỉ là rất vui anh biết không? Đây là niềm vui lớn nhất em từng có.”

“Thật sao?” Chỉ Ngưng chủ động, hắn đã có điểm lảng lảng.

“Đương nhiên!”

Nhất cử nhất động của bọn họ, sớm đã bị phóng viên ghi lại. Tuyệt đối sẽ trở thành tin tức hàng đầu ngày hôm sau.

18. Chương 18 : Ghen

Quả nhiên ngày hôm sau, tất cả tạp chí trang đầu tin tức đều là về Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng. Trên bìa tạp chí, không phải ảnh hai người đang ôm nhau thì là đang hôn nhau.

Vì để tránh cho phóng viên bên ngoài biệt thự chờ bọn họ, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng căn bản không về nhà mà trực tiếp ngủ ở phòng nghỉ công ty. Sáng sớm, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng ở tầng 30 nhìn xuống, lũ lượt phóng viên đều kéo đến dưới công ty, ít cũng phải có năm sáu chục người.

“May là tối hôm qua chúng ta không về nhà, bằng không sáng nay liền phiền toái.” Chỉ Ngưng là lần đầu tiên thấy nhiều phóng viên như vậy!

“Ngưng Nhi, hôm nay em sẽ không được rảnh rỗi rồi, nói không chừng còn có thể vừa vội vừa mệt!” Hoàng Phủ Thần Phong sùng nịch nhìn Chỉ Ngưng.

“Sẽ không, vội một chút mới tốt. Bằng không lại nhàm chán như mấy ngày trước.” Chỉ Ngưng không cho là đúng nói.

“Đây chính là em nói a! Anh đói bụng, em đi làm bữa sáng cho anh được không?” Hoàng Phủ Thần Phong cũng ra vẻ nũng nịu.

“Tốt! Vậy anh thả em ra trước, thế này em làm sao làm?”

Khi Chỉ Ngưng làm bữa sáng, Hoàng Phủ Thần Phong nghe được có người gõ cửa liền nói với Chỉ Ngưng: “Ngưng Nhi, dưới tầng có việc, anh đi xuống trước. lát nữa em mang bữa sáng xuống dưới chúng ta cùng ăn được không?”

“Vâng, lát nữa em sẽ mang xuống.”

Lúc này khẳng định là Giang Như Ngọc gõ cửa báo cáo hành trình hôm nay. Không nghĩ tới, hôm nay, Giang Như Ngọc không phải báo cáo hành trình mà là cầm một phần bữa sáng tới, kết quả là...

“Tổng tài, đây là bữa sáng hôm nay, hi vọng ngài sẽ thích.” Tiến vào phòng tổng tài, Giang Như Ngọc trước tiên tìm kiếm thân ảnh Chỉ Ngưng, kết quả không thấy cô ta nhẹ nhàng cười.

“Ai kêu cô tự đa tình mua bữa sáng cho tôi?” Hoàng Phủ Thần Phong ghét nhất phụ nữ tự mình đa tình.

“Nhưng... ngài” Giang Như Ngọc còn muốn nói điều gì, lại bị Chỉ Ngưng cắt ngang.

“Phong, anh mau tới giúp em, nhiều như vậy sẽ rơi xuống mất, đến lúc đó anh sẽ không có gì để ăn.” Chỉ Ngưng cầm một đồng lớn gì đó, đi được nửa đường, cô thật sự không kiên trì nổi nữa, nhanh chóng cầu cứu Hoàng Phủ Thần Phong.

Vừa nghe đến Chỉ Ngưng đang gọi hân, Hoàng Phủ Thần Phong như một trận gió chạy về hướng Chỉ Ngưng, mà Giang Như Ngọc ở một bên mặt đã đen xuống giống như đang tính toán điều gì.

“Trời ạ! Ngưng Nhi, em có việc gì không? Có nặng không? Nhanh nhanh đi xuống để anh xem nào.” Hoàng Phủ Thần Phong thấy cô bưng một đồng đồ càng hoảng sợ.

“Không có việc gì a! Anh không phải đói bụng sao? Nhanh xuống đi! Không cần đứng ở đây nữa.”

“Tuân mệnh, Ngưng Nhi bảo bồi thân ái.” Một tiếng ‘tuân mệnh’ này làm Chỉ Ngưng cười ha hả.

Tiếp tục như vậy nữa, Hoàng Phủ Thần Phong chẳng phải là muốn đem Chỉ Ngưng sủng lên trời sao.

Chỉ Ngưng thấy trên bàn Hoàng Phủ Thần Phong có một phần ăn sáng, hơn nữa Giang Như Ngọc còn đang trong văn phòng, cô đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra. “Thư ký Giang, cô muốn cùng chúng ta ăn điểm tâm không?” Chỉ Ngưng lễ phép hỏi Giang Như Ngọc.

“Tôi” vốn Giang Như Ngọc muốn nói nhưng lại bị Hoàng Phủ Thần Phong cắt ngang.

“Không cần, cô ấy đã ăn rồi. Đúng không? Thư ký Giang.” Hân cũng không muốn người ngoài ăn bữa sáng Chỉ Ngưng làm!

“Đúng a! Tổng tài, tôi ra ngoài trước.” Cô cảm thấy tình cảnh của mình rất xấu hổ, liền nhanh đi ra.

“Phong, cô ấy mang bữa sáng đến cho anh phải không?” Chỉ Ngưng chính là biết rõ còn cố hỏi.

“Đúng vậy! Nhưng cô ta bị anh mắng, chính là cô ta vẫn chưa hết hy vọng.” Đối với Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong giống như vĩnh viễn đều ôn nhu, hoàn toàn bất đồng cùng những truyền thuyết bên ngoài.

“Vậy vì sao anh không ăn? Người ta cũng là một mảnh hảo tâm!” Chỉ Ngưng có ý giả dạng làm bộ rất rộng rãi.

“Em đã nói như vậy, anh đây cung kính không bằng tuân mệnh! Anh ăn bữa sáng cô ta mua tốt lắm.” Dứt lời, hân làm ra vẻ đứng dậy, giả như muốn ăn bữa sáng của Giang Như Ngọc. Kỳ thực, Hoàng Phủ Thần Phong muốn nhìn xem Chỉ Ngưng sẽ phản ứng như thế nào mà thôi, sao có thể thực sự ăn a!

“Anh đáng ghét! Nếu như anh thật sự ăn, từ nay về sau, em liền không nấu cơm cho anh.” Chỉ Ngưng vội vàng bắt lấy thân thể Hoàng Phủ Thần Phong chuẩn bị đứng dậy.

“Được rồi! Đừng nóng giận, anh gạt em thôi! Ngưng Nhi, em ghen?” Hoàng Phủ Thần Phong giống như đột nhiên phát hiện được cái gì đó kêu to.

“Anh lớn tiếng như vậy làm gì? Lỗi tai đều bị anh kêu đau chết.” Chỉ Ngưng cũng không trả lời hẳn có ghen hay ko.

“Em có ghen hay ko?” Hoàng Phủ Thần Phong không cam lòng, còn tiếp tục cái đề tài này, thế nhưng hẳn còn một bên giúp Chỉ Ngưng xoa lỗi tai.

“Ách! Mau mau ăn bằng không sẽ nguội.” Chỉ Ngưng vội nói sang chuyện khác.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng có điểm then thừng sẽ không tiếp tục nữa. Bất quá, trong lòng hẳn sớm biết đáp án của cô. Tuy bọn họ ở bên nhau đã lâu như vậy, Chỉ Ngưng không có nói qua thích hẳn, thế nhưng sớm muộn một ngày hẳn cũng sẽ nghe được câu này. Hẳn không vội.

Hai người bọn họ ở bên nhau đã hơn 2 tháng? Thật nhanh a!

19. Chương 19 : Cổ Nén

Mấy ngày nay, Chỉ Ngưng loay hoay đến đầu óc choáng váng. Vừa đi làm, đi thu thập tin tức, vừa phải ứng phó đám phóng viên bắt quai theo đuôi không bỏ. Hiện tại, Chỉ Ngưng đang ngồi trên salon của Hoàng Phủ Thần Phong, hưởng thụ mát xa độc nhất vô nhị của tổng tài công ty trang sức ‘Earl’.

Tiến vào văn phòng, Chỉ Ngưng liền nũng nịu với Hoàng Phủ Thần Phong, nằm dài trên ghế sa lon bằng da thật, sau đó, hữu khí vô lực nói với Hoàng Phủ Thần Phong: “Phong, em thật sự mệt mỗi quá a! Anh giúp em mát xa được không?”

“Xem đi! Mấy hôm trước anh đã nói qua, thời gian này em nhất định sẽ rất vất vả, khi đó em còn cứng đầu cãi lại.” Vừa nghe Chỉ Ngưng kêu mệt, Hoàng Phủ Thần Phong không nói hai lời liền xoa bóp giúp cô.

“Nhưng em thật không ngờ sẽ mệt mỗi như vậy! Bất quá, kỹ thuật mát xa của anh rất tốt. Có phải thường xuyên giúp người khác mát xa không?” Chỉ Ngưng lười biếng cười nói.

“Ai! Thật không biết cái đầu nhỏ của em mỗi ngày suy nghĩ cái gì? Anh là lần đầu tiên mát xa cho người khác được không? Người khác còn chưa hưởng thụ quá đãi ngộ tốt như vậy đâu!” Nếu như có thể, Hoàng Phủ Thần Phong thật muốn mở đầu Chỉ Ngưng ra xem một chút.

Qua một hồi lâu, Hoàng Phủ Thần Phong thấy cô không nói gì liền gọi: “Ngưngnhi?”

Chỉ Ngưng vẫn không nói chuyện, Hoàng Phủ Thần Phong cúi đầu nhìn một chút, Chỉ Ngưng, haha! Nguyên lai cô gái nhỏ này ghé vào ghế sa lon ngủ mất rồi. Xem racô thật sự mệt chết đi. Nhìn cô mệt mỗi ngủ trên ghế salon, Hoàng Phủ Thần Phong liền ôm cô lên phòng nghỉ, hẳn lo Chỉ Ngưng ngủ trên ghế sẽ bị cảm, đến lúc đó thực phiền toái.

Đặt Chỉ Ngưng trên giường, giúp cô đắp chăn xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền đi xuống. Kỳ thực hẳn gần đây cũng rất bận bởi vì ‘Pair of lovers’ tại Paris tham gia triển lãm trang sức. Hẳn phải sắp xếp thời gian, vừa muốn xử lý chuyện của “ấn ký hạnh phúc”, cũng muốn mau chóng phát hành, từ ngày đăng trên tạp chí có vô số người đến đặt hàng. Nhưng không phải ai cũng có thể mua được, dù sao hẳn chỉ cho phát hành 10 bộ. Bởi vậy “ấn ký hạnh phúc” càng có giá trị.

“Đỉnh linh linh” điện thoại nội bộ reo.

“Nói.” Đối mặt với người khác, Hoàng Phủ Thần Phong vĩnh viễn đều là lạnh như băng.

“Tổng tài tập đoàn Văn Lâm tới tìm ngài.”

“Mau mời hẳn vào.” Không biết Toàn đến công ty hẳn làm gì?

Đối đãi với Hoàng Phủ Thần Phong, Văn Thụy Toàn vĩnh viễn đều không khách khí như vậy.

“Toàn, cậu đã đến rồi?”

“Như thế nào? Không chào đón tôi?”

“Làm sao có thể? Chỉ là cậu rất ít đến công ty của tôi, hôm nay chỉ là hiếu kỳ mà thôi.” Hoàng Phủ Thần Phong mỉm cười nói.

“Ha ha! Cũng đúng. Ai! Chỉ là mấy ngày nay, tin tức của cậu cùng Chỉ Ngưng thực sự rất nhiều, tôi không muốn biết cũng không được! Hơn nữa, biết rõ Chỉ Ngưng đoạt giải thưởng lớn, tôi thuận tiện đến chúc mừng cô ấy, Chỉ Ngưng không ở đây sao?” Vân Thụy Toàn nhìn một vòng quanh văn phòng, nhưng không thấy thân ảnh Chỉ Ngưng.

“Ngưng Nhi mệt mỏi, ngủ trên ghế salon. Tôi sợ cô ấy bị cảm nên ôm cô ấy lên tầng nghỉ ngơi rồi.”

“Theo như tôi biết, cô ấy là người đầu tiên lên trên đó? Như thế nào? Mấy ngày nay cậu làm cô ấy mệt chết sao?” Vân Thụy Toàn sao biết Hoàng Phủ Thần Phong mỗi tối nhện được có bao nhiêu vất vả?

“Tuy chúng tôi mỗi tối đều ngủ cùng một chỗ, nhưng chúng ta thật sự cái gì cũng không làm.” Đối với Vân Thụy Toàn, Hoàng Phủ Thần Phong liền nói thật.

“OMG! Tôi sẽ không nghe lầm chứ? Gần đây phong lưu Hoàng Phủ Thần Phong rõ ràng cùng một người phụ nữ nằm ở trên giường mà cái gì cũng không làm?” Đừng nói là bạn bè Hoàng Phủ Thần Phong không tin, chính là cả Đài Loan sẽ không tin.

“Đáng chết, lừa cậu làm gì! Ngưng Nhi không đáp ứng, tôi tuyệt đối sẽ không xằng bậy. Cho nên, không có biện pháp, mỗi tối chờ Ngưng Nhi ngủ, tôi liền đi tắm nước lạnh.” Hoàng Phủ Thần Phong hung hăng trợn mắt liếc nhìn Vân Thụy Toàn.

“Ha ha ha ha Không thể tưởng được Hoàng Phủ Thần Phong cậu cũng có ngày hôm nay.” Vân Thụy Toàn không sợ chết phá lên cười.

“Shit! Không có việc gì cậu có thể lẩn đi!” Hoàng Phủ Thần Phong găm nhẹ nói.

“OK! Đừng quên giúp tôi chúc mừng Chỉ Ngưng, mặt khác, không cần phải đem mình nhện đến sinh bệnh.” Nói xong, hắn liền mau chóng chạy mất. Lưu lại Hoàng Phủ Thần Phong mặt đen hơn phân nửa.

Mà bọn họ nói chuyện, sớm đã bị Chỉ Ngưng nghe thấy. Khi Vân Thụy Toàn đến, cô đã sớm bị thanh âm của bọn họ đánh thức, cho nên cô tự nhiên nghe được bọn họ nói chuyện. Không nghĩ tới, Hoàng Phủ Thần Phong mỗi đêm vì đề xuống dục hỏa, liền ủy khuất chính mình đi tắm nước lạnh! Nói thật, khi nghe đến đây, trong lòng của cô rất cảm động.

Tan việc, Hoàng Phủ Thần Phong liền lái xe cùng Chỉ Ngưng đi siêu thị mua thức ăn, chuẩn bị bữa tối nay. Từ khi người hầu xin nghỉ việc, bọn họ mỗi ngày đều như thế, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng mua thức ăn về nhà. Hoàng Phủ Thần Phong đứng một bên lẳng lặng nhìn Chỉ Ngưng rửa rau, thái rau, xào rau. Nhưng Hoàng Phủ Thần Phong động một chút lại đánh lén môi Chỉ Ngưng.

“Ai u! Anh hôn đi, tối nay cũng đừng nghĩ ăn cơm đi.” Đây là Hoàng Phủ Thần Phong ngán ngùi trong nửa giờ hôn lén cô đến 10 lần, môi Chỉ Ngưng bị hắn hôn có điểm sưng lên.

“Được, đây là lần cuối cùng.” Hoàng Phủ Thần Phong cảm giác được Chỉ Ngưng có chút tức giận, liền ngoan ngoãn nghe lời.

Khi không bị người khác quấy rầy nữa, Chỉ Ngưng rất nhanh làm xong các món ăn.

“Ngưng Nhi, món ăn em làm càng ngày càng ngon a.” Từ ngày ăn đồ ăn Chỉ Ngưng làm, Hoàng Phủ Thần Phong mỗi lần đều vui vẻ ăn hết sạch.

“Ha ha! Anh thích là tốt rồi, ăn nhiều một chút.” Chỉ Ngưng gấp một miếng cá tuyết rán giòn vào bát của Hoàng Phủ Thần Phong.

20. Chương 20 : Điên Cuồng

Cơm nước xong, Hoàng Phủ Thần Phong kêu Chỉ Ngưng về phòng nghỉ ngơi trước, hắn còn có việc chưa xử lý xong nên phải đến thư phòng.

Chỉ Ngưng trở lại phòng, tắm rửa xong, liền nằm nửa người trên giường nghĩ tới chuyện của mình và Hoàng Phủ Thần Phong mấy tháng nay, nghĩ đến Hoàng Phủ Thần Phong sủng ái cô, quan tâm cô. Chung quanh

cô không thiếu người theo đuổi, nhưng Chỉ Ngưng chưa từng động tâm. Những năm gần đây, trái tim cô thủy chung vẫn luôn đóng băng, thẳng đến khi Hoàng Phủ Thần Phong xuất hiện, tất cả đều thay đổi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào bắt đầu, ban đêm không có Hoàng Phủ Thần Phong, cô khó có thể chìm vào giấc ngủ. Cô đã không muốn rời khỏi hắn, thế nhưng cô cũng không dám hy vọng xa vời Hoàng Phủ Thần Phong vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình cô.

Ngay khi Chỉ Ngưng còn đang suy nghĩ Hoàng Phủ Thần Phong khi nào mới có thể trở về thì cửa phòng ngủ liền mở ra. Có trời biết thời điểm Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng khêu gợi nằm trên giường, dục vọng của hắn mạnh đến cỡ nào.

“Ngưng Nhi, đã trễ thế này sao em còn chưa ngủ?”

“Không có anh bên cạnh em không ngủ được.” Chỉ Ngưng nhìn hắn.

“Thật sao?” Nghe được câu này, Hoàng Phủ Thần Phong có chút ít hưng phấn, nguyên lai, không có hắn Ngưng Nhi không ngủ được.

“Lừa anh làm gì!”

“Ha ha, anh đi tắm, sau đó sẽ ngủ.” Nói xong, liền đi về phía phòng tắm.

20’ sau, Hoàng Phủ Thần Phong mặc một chiếc áo choàng tắm màu lam nằm bên cạnh Chỉ Ngưng, ôm lấy cô. Kỳ thực, áo choàng này còn một chiếc dành cho nữ, Hoàng Phủ Thần Phong đặc biệt chuẩn bị cho Chỉ Ngưng.

Trên giường, Hoàng Phủ Thần Phong không dám hôn Chỉ Ngưng, bởi vì hắn không biết mình có thể tự chủ được bao nhiêu.

Chỉ Ngưng cảm thấy sự xuất hiện của Hoàng Phủ Thần Phong liền xoay người hôn lên môi hắn.

“Ngưng Nhi, em biết em làm như vậy hậu quả là gì không?” Hoàng Phủ Thần Phong đẩy Chỉ Ngưng ra, thanh âm của hắn có chút kích động.

“Em biết rõ, em nguyện ý làm như vậy.” Chỉ Ngưng then thúng chôn đầu trong lòng ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

Nhận được sự khẳng định của Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong xoay người đè mình lên Chỉ Ngưng, nhưng hắn vẫn muốn hỏi cô một câu cuối cùng, “Ngưng Nhi, hiện tại em hối hận vẫn còn kịp.”

Chỉ Ngưng trả lời Hoàng Phủ Thần Phong bằng cách chặn miệng hắn.

Hoàng Phủ Thần Phong đem đồ ngủ của Chỉ Ngưng cởi ra, tiện tay ném xuống đất. Lúc này toàn thân Chỉ Ngưng từ trên xuống dưới chỉ còn một cái quần lót nhỏ Lace màu đen khêu gợi. Sau đó, Hoàng Phủ Thần Phong cũng cởi áo choàng tắm của mình ra.

Chỉ Ngưng nhìn thấy trên người mình chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ, rất khấn trương, không dám nhìn vào mắt Hoàng Phủ Thần Phong. Hắn nói khẽ bên tai cô: “Ngưng Nhi, ngoan, không cần khấn trương.”

Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng hôn Chỉ Ngưng, ngón tay thon dài đi tới chỗ tư mật hắn chờ mong đã lâu.

“A” không được” Chỉ Ngưng hoảng sợ mở to mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đừng sợ! Bảo bối!” Hoàng Phủ Thần Phong miệng hơi mở, ngậm lấy một bên núm hoang gợi ngào.

“Phong, em... em rất khó chịu!” Chỉ Ngưng cảm thấy trong cơ thể như có vạn con kiến đang bò.

“Ng Sloan, anh biết.” Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ Chỉ Ngưng đã chuẩn bị tốt rồi, liền đem của mình kiên quyết đưa vào nơi tình tế của cô.

“A! Phong” đau quá.” Đau đến tê tâm liệt phế làm nước mắt Chỉ Ngưng chảy xuống.

“Ngưng Nhi, chờ một chút sẽ không đau nữa, đừng khóc.” Hoàng Phủ Thần Phong hôn lên nước mắt của Chỉ Ngưng, hấn tự mình chịu đựng đau đớn, yên lặng bất động trong cơ thể Chỉ Ngưng. Mồ hôi rơi xuống trên bộ ngực trắng nõn của cô.

Rốt cục, Hoàng Phủ Thần Phong không nhịn được nữa nhẹ nhàng di chuyển, nhỏ giọng hỏi: “Ngưng Nhi, còn đau không?”

“Giống như đã không đau nữa.” Ngưng Nhi đỏ mặt.

Hoàng Phủ Thần Phong chế trụ eo của hấn, ra sức bắt đầu chuyển động. Tốc độ từ chậm dần dần đến nhanh.

“A” Phong, chậm một chút, em, em không được” a!” Chỉ Ngưng diên cuồng hét lên, giống như thân thể cô không chịu nổi thêm tiến sâu vào nữa.

Hoàng Phủ Thần Phong lần nữa tiến sâu vào nhanh hơn, cũng diên cuồng hét lên một tiếng, lần đầu tiên đem hạt giống hoan ái phóng vào cơ thể một người phụ nữ.

Hoàng Phủ Thần Phong xoay người một cái, làm cho Chỉ Ngưng dựa vào trên người của mình, hấn cũng không muốn làm Ngưng Nhi bảo bối của hấn sợ. Hấn vẫn chưa rút ra khỏi cơ thể Chỉ Ngưng, của hấn vẫn đang rục rịch, mà Chỉ Ngưng đã ngủ mê man rồi, căn bản không cảm giác được gì.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy cô đã mệt mỏi mê man ngủ mất liền đem chính mình lui ra, sau đó vào phòng tắm chuẩn bị nước. Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng cùng tiến vào bồn tắm xa hoa, để Chỉ Ngưng thoải mái dựa trước ngực mình. Hấn ôn nhu giúp Chỉ Ngưng xoa nơi tư mật của cô, lần đầu tiên, khó tránh khỏi cảm giác không thoải mái.

Sau khi rửa sạch, Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng lau khô thân thể, mặc cho cô chiếc áo choàng tắm màu lam cùng một bộ giống mình. (Áo đôi =)))

Hoàng Phủ Thần Phong đem Chỉ Ngưng đến trên giường sau đó ôm cô, chỉ chốc lát mình cũng tiến nhập mộng đẹp ngọt ngào!

21. Chương 21 : Truyền Thuyết Vòng Đu Quay Cao Chọc Trời

“Uhm” sáng sớm, Chỉ Ngưng đã bị Hoàng Phủ Thần Phong hôn tỉnh.

“Sớm, Ngưng Nhi.” Thấy Chỉ Ngưng đã tỉnh, Hoàng Phủ Thần Phong xoay người đặt Chỉ Ngưng dưới mình.

“Làm sao lại nằm đè lên người em?” Hồi tưởng lại một màn đêm qua, Chỉ Ngưng liền đỏ bừng mặt.

“Ngưng Nhi bảo bối, em nói xem, loại tư thế này là anh muốn làm gì? Hả?” Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong tà ác nhìn Chỉ Ngưng.

“A! Anh không phải còn muốn đẩy chứ?”

“Ngưng Nhi, em đã ngủ một đêm.” Đêm qua tắm rửa xong, Hoàng Phủ Thần Phong không nỡ muốn cô lần nữa, sợ Chỉ Ngưng lần đầu tiên quá mệt mỏi, cho nên hấn liền chịu đựng.

“Nhưng anh hôm nay không” không đợi Chỉ Ngưng nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền tiến vào nơi nữ tính của cô.

“Không có nhưng, hôm nay là thứ bảy, không đi làm.” Hoàng Phủ Thần Phong kiểm chế vận động của mình, mỗi lần từ từ thêm sâu hơn.

Hoàng Phủ Thần Phong kéo hai chân thon dài của Chỉ Ngưng giữ chặt ở eo của mình, mười ngón tay của Chỉ Ngưng siết chặt lấy bả vai Hoàng Phủ Thần Phong, đâm xuống thật sâu, da đã bị xước ra thế nhưng Hoàng Phủ Thần Phong không có chút cảm giác đau đớn nào.

“A! Phong, anh... anh chậm một chút, em... em không chịu nổi! Chỉ Ngưng bắt lực lắc lắc đầu, mái tóc sớm bị mồ hôi dính lại trên mặt.

“Bảo bối, em có thể, kiên trì một chút. Ngoan!” Hoàng Phủ Thần Phong một bên an ủi Chỉ Ngưng, một bên còn không quên tiếp tục vận động.

Hồi lâu sau, Hoàng Phủ Thần Phong cũng đã mồ hôi đầm đìa, nhưng hắn vẫn không thể nào thỏa mãn, giống như muốn đem dục vọng một tháng này đều lập tức thỏa mãn. Cho nên, hắn vẫn ra sức khổ chiến. Chỉ Ngưng rốt cục chống đỡ không nổi nữa, hét lên một tiếng, lần nữa lại ngủ mê man.

Lúc này, Hoàng Phủ Thần Phong cũng ngừng động tác, trở mình rời khỏi người Chỉ Ngưng, ôm lấy Chỉ Ngưng thỏa mãn ngủ thiếp đi.

—————LOVE—————

Khi Chỉ Ngưng tỉnh lại, đã là xế chiều. Phản ứng đầu tiên của Chỉ Ngưng chính là nhìn người bên cạnh một chút, thế nhưng lại không thấy người đâu, Chỉ Ngưng cho rằng Hoàng Phủ Thần Phong đã đi làm. Nhưng hắn rõ ràng nói hôm nay không cần đi làm? Vậy hắn đang ở đâu?

Kỳ thật trước khi Chỉ Ngưng tỉnh lại, Hoàng Phủ Thần Phong đã rời giường đi chuẩn bị chút thức ăn cho Chỉ Ngưng, hắn biết rõ khi cô tỉnh lại nhất định sẽ đói.

Chỉ Ngưng còn chưa muốn rời giường, cô vô lực nằm trên giường, hiện tại toàn thân cô đều đau nhức, muốn đi chuyển cũng không nhúc nhích được.

Ngay khi Chỉ Ngưng lại muốn ngủ, Hoàng Phủ Thần Phong mở cửa buồng cơm chuẩn bị cho Chỉ Ngưng vào.

Hắn đem cơm đặt trên bàn, đi đến bên giường ngồi xuống, “Ngưng Nhi, em đã tỉnh à? Ngồi dậy ăn cơm đi, đây là anh tự mình làm!”

“Chính là anh khiến em quá mệt mỏi! Hơn nữa, quần áo cũng còn chưa mặc!” Chỉ Ngưng càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Yên tâm, khi em còn đang ngủ, anh đã giúp em mặc đồ ngủ rồi.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền ôm lấy Chỉ Ngưng. Hoàng Phủ Thần Phong ngồi trên ghế salon, còn Chỉ Ngưng thì ngồi trên đùi hắn.

“A! Phong, đột nhiên em cảm thấy ngay cả tay cũng không có khí lực, nâng không nổi, anh dứt ăn cơm cho em được không?” Chỉ Ngưng biết rõ Hoàng Phủ Thần Phong nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của cô.

“Em đó!” Quả nhiên, Hoàng Phủ Thần Phong không cự tuyệt yêu cầu của cô, cầm lấy thìa, đem thức ăn đưa vào miệng cô.

“Phong, anh ăn cùng em được không? Bằng không em ăn một mình không có khẩu vị, em dứt cho anh, há miệng nào.” Chỉ Ngưng cầm lấy thìa trong tay Hoàng Phủ Thần Phong, múc một muỗng, đưa đến miệng Hoàng Phủ Thần Phong.

Bữa cơm này, bọn họ anh dứt cho em, em dứt cho anh liền sớm ăn xong rồi.

—————LOVE—————

Lúc đang dùng cơm, Hoàng Phủ Thần Phong nói chiều nay muốn dẫn Chỉ Ngưng đi công viên trò chơi, Chỉ Ngưng cao hứng ôm cổ Hoàng Phủ Thần Phong, không ngừng hôn hắn.

Hai người bọn họ thay đổi quần áo bình thường. Hoàng Phủ Thần Phong mặc một bộ quần áo thể thao màu hồng. Thực khéo là, Chỉ Ngưng cũng mặc một bộ quần áo màu hồng phấn, bọn họ thật là xứng đôi a!

“Phong, có phải anh nhìn lên em mặc quần áo màu hồng phấn cho nên anh cũng chọn một bộ màu hồng phải không?” Chỉ Ngưng có ý giả bộ rất tức giận.

“Nào có! Cái này rõ ràng là hai người chúng ta thần giao cách cảm.” Hoàng Phủ Thần Phong gần đây mới đổi một chiếc xe Porsche thể thao màu đỏ số lượng có hạn. Hoàng Phủ Thần Phong không dễ gì mới mua được chiếc xe này, hắn dự tính chỉ cần xe 2 chỗ cho hắn và Chỉ Ngưng.

Hai người miệng nói nhao nhao, rất nhanh đã đến công viên trò chơi.

“A! Tuyệt quá! Rất lâu rồi em chưa đến công viên trò chơi.” Tiến vào bên trong, Chỉ Ngưng liền kéo cánh tay Hoàng Phủ Thần Phong kêu to.

“Ha ha! Chỉ cần Ngưng Nhi cao hứng là tốt rồi. Đi thôi, chúng ta bắt đầu chơi!” Nếu như có người nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đang chơi trong công viên này, người nọ nhất định sẽ nói là hai mắt của mình bị hoa, cho nên mới nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong.

“Phong, em muốn ăn kẹo đường, anh đi mua giúp em.” Nhìn thấy kẹo đường, Chỉ Ngưng làm nũng nói với Hoàng Phủ Thần Phong, hẳn đương nhiên không dám kháng lệnh, đành phải ngoan ngoãn đi mua.

“Này!” Hoàng Phủ Thần Phong đem kẹo đường đưa cho Chỉ Ngưng.

“Ha ha! Phong tốt nhất!” Chỉ Ngưng lại hôn hân một cái.

Một chuỗi kẹo đường đổi lấy một cái hôn, đáng giá.

“Phong, chúng ta đi ngồi thuyền hải tặc được không?”

“Được.”

“Phong, chúng ta đi ngồi ngựa gỗ xoay tròn được không?”

“Được.”

“Phong, chúng ta đi chơi dòng nước xiết được không?”

“Được.”

Ngoại trừ chơi tàu cao tốc cùng đi quỹ ốc, hầu hết trò chơi trong công viên bọn họ đều chơi qua. Bất quá, Hoàng Phủ Thần Phong nhất định sẽ có biện pháp làm cho Chỉ Ngưng cùng hân chơi những trò chơi kia.

Cuối cùng, “Phong, chúng ta đi ngồi vòng đu quay cao chọc trời được không?”

“Được.”

Ngồi bên trong vòng đu quay, Chỉ Ngưng tựa bên ngực Hoàng Phủ Thần Phong, vẻ mặt hạnh phúc, “Phong, em nói cho anh biết một truyền thuyết về vòng đu quay cao chọc trời a! Có người nói, ngồi đu quay cao chọc trời này sẽ được hạnh phúc. Khi đu quay lên đến điểm cao nhất, nếu hai người yêu nhau hôn môi, bọn họ sau khi xuống dưới sẽ vĩnh viễn hạnh phúc.”

“Ngưng Nhi, anh yêu em.” Ba chữ ‘anh yêu em’ kia, Hoàng Phủ Thần Phong lần đầu tiên nói ra miệng, Trước khi gặp được Chỉ Ngưng, hẳn không tin mình sẽ yêu một người nào đó.

“Anh, anh đang nói cái gì?” Chỉ Ngưng không thể tin được Hoàng Phủ Thần Phong sẽ nói với cô ba chữ kia.

“Anh nói, anh * yêu * em!” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền hôn lên môi Chỉ Ngưng.

Mà thời điểm hôn Chỉ Ngưng, vòng đu quay vừa vận lên đến điểm cao nhất.

Truyền thuyết vòng đu quay cao chọc trời, có thật không?

Bọn họ, sau khi đi xuống sẽ vĩnh viễn hạnh phúc sao?

22. Chương 22 : Chỉ Ngưng Bị Hù Dọa Đến Bệnh 1

Hồi lâu, Hoàng Phủ Thần Phong mới lưu luyến rời khỏi môi Chỉ Ngưng, găt gao ôm Chỉ Ngưng vào trong ngực. Nét mặt của hân rất nghiêm túc, sau đó, nâng cằm Chỉ Ngưng lên, ánh mắt chăm chăm nhìn Chỉ Ngưng nói:

“Hàn Chỉ Ngưng! Lời này anh chỉ nói một lần, em nghe cho rõ. Hoàng Phủ Thần Phong xác định cùng Hàn Chỉ Ngưng, chắc chắn xác định cả đời vĩnh viễn cùng nhau hạnh phúc!”

Chỉ Ngưng chính là nước mắt giàn giụa nhìn Hoàng Phủ Thần Phong, hiện tại lúc này, Chỉ Ngưng không nói nên lời..., cô chỉ đành phải ôm chặt lấy Hoàng Phủ Thần Phong, sợ tất cả chỉ là một giấc mộng đơn giản và hạnh phúc.

Nhìn thấy Chỉ Ngưng khóc, Hoàng Phủ Thần Phong liền luống cuống, “Ngưng Nhi, em làm sao vậy?”

“Ô ô ô Phong, em sợ đây là một giấc mộng, sau khi tỉnh mộng cái gì cũng biến mất, em thật sự sợ sẽ mất đi anh! Bởi vì em thật sự thật sự rất thích anh! Ô ô” anh sẽ không rời em đi phải không?” Chỉ Ngưng lần nữa đem quần áo của Hoàng Phủ Thần Phong trở thành khăn tay.

“Ha ha, đùa ngốc! Đây là thật, tuyệt đối không phải là mộng. Anh cam đoan với em, đời này, anh sẽ luôn luôn bên cạnh em, bảo vệ em, che chở em, cưng chiều em. Sẽ không rời xa em nửa bước. Được không?” Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong sung nịch. Loại vẻ mặt này, cho dù ba năm trước đây cũng chưa từng thấy.

“Vâng! Phong, tại sao anh đối tốt với em như vậy? Thậm chí anh mới gặp qua em 2 lần đã đối tốt với em như vậy.” Khóe mắt Chỉ Ngưng còn vương vài giọt nước mắt.

“Kì thực, lúc trước, ngày đầu tiên em đến ‘Earl’ làm việc, đứng dưới công ty nhìn tầm biển cười, từ lúc đó anh liền muốn bảo vệ em, không cho em bị thương tổn. Sau khi nhìn thấy em, anh ngồi trong phòng làm việc như thế nào cũng không thể tập trung tinh thần, trong đầu đều là bóng dáng của em, sau đó anh liền muốn hiểu rõ về em, anh gọi thư ký đem tư liệu của em đến. Xem tư liệu mới biết cuộc sống của em khổ cực như vậy, anh càng muốn cưng chiều em, anh liền thề, từ nay về sau không bao giờ để em khổ cực như vậy nữa, bù đắp cho em vui vẻ hạnh phúc gấp bội. Ngày đó, anh tan ca sớm, sau đó, vẫn đi theo phía sau em. Em đến bệnh viện, anh cũng đến bệnh viện, anh thật sự rất thương em. Em từ bệnh viện đi ra, anh cũng vẫn đi theo sau em, thấy em đã gần đến nhà, anh nghĩ trở về rồi nhưng là anh vừa mới quay đi chợt nghe thấy tiếng kêu của em, anh mau chóng chạy tới cứu em. Ngưng Nhi, em biết không? Anh thật sự rất vui mừng vì ngày đó anh vẫn theo em từ bệnh viện đi ra, bằng không, anh khẳng định cả đời cũng sẽ không tha thứ ỉn.” Hoàng Phủ Thần Phong thâm tình nói cho Chỉ Ngưng nghe tình huống ngày đầu tiên.

“Em biết, em biết! Phong, em yêu anh, cảm ơn anh cũng yêu em.” Chỉ Ngưng xem ra còn nhìn Hoàng Phủ Thần Phong chăm chú và nghiêm túc hơn.

“Thật vậy sao? Ngưng nhi, em cũng yêu anh?”

“Vâng! Em yêu anh! Thời điểm anh cứu em, em đã yêu anh.” Chỉ Ngưng thực sự rất thẹn thùng.

“Anh cũng yêu em! Ngưng Nhi bảo bối, anh đã chơi với em nhiều trò chơi như vậy rồi, kể tiếp, em không phải nên chơi những trò anh thích sao? Chúng ta trước tiên chơi tàu cao tốc, sau đó đi quỹ ốc, được không?” Nhân cơ hội, Hoàng Phủ Thần Phong đưa ra yêu cầu.

Chỉ Ngưng hơi suy nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng: “Được rồi! Chúng ta đi chơi!”

—————LOVE—————

Ngồi trên tàu cao tốc, Chỉ Ngưng gắt gao nắm lấy cánh tay Hoàng Phủ Thần Phong, xem ra cô thực sự rất sợ.

“Ngưng Nhi ngoan! Đừng sợ, có anh ở đây.” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng xoa đầu Chỉ Ngưng.

Ngay khi Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói xong chữ cuối cùng tàu cao tốc liền chuyển động.

“A” a” a” trong nhiều người, Chỉ Ngưng kêu lớn tiếng nhất.

Không đến một phút đồng hồ, tàu cũng đã dừng lại.

“Phong, không nghĩ tới tàu cao tốc kích thích như vậy a! Chơi thực vui a! Chúng ta chơi lại một lần được không?” Ai, vừa mới còn sợ muốn chết, đảo mắt, còn muốn nữa chơi thêm lần nữa.

“A! Vừa mới người nào đó còn A lớn tiếng như vậy!”

“Nào có! Đi thôi đi thôi!” Chỉ Ngưng lôi kéo Hoàng Phủ Thần Phong đi đến hướng vào cửa.

Chỉ Ngưng kéo Hoàng Phủ Thần Phong liên tục ngồi tám lần tàu cao tốc.

“Ngồi tàu cao tốc nhiều lần như vậy, em cảm giác thật thoải mái! Anh thì sao? Cảm giác như thế nào?”

“Ừ! Mỗi ngày đều ngồi trong phòng làm việc, thỉnh thoảng ra ngoài thư giãn một chút thật sự không tệ.” Hoàng Phủ Thần Phong ôm eo Chỉ Ngưng, “Chúng ta nên đi quý ốc.” Hắn sợ Chỉ Ngưng hối hận, liền nhanh ôm cô đi về hướng quý ốc.

Quý ốc có rất nhiều người, hiện tại, Chỉ Ngưng càng lo lắng hơn so với thời điểm ngồi tàu cao tốc, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Vừa mới tiến vào quý ốc, Chỉ Ngưng chợt nghe thấy tiếng thét chói tai từ bên trong truyền tới, thậm chí còn có tiếng la khóc. Điều này làm cho Chỉ Ngưng càng thêm sợ hãi.

“A” Phong, ô ô ô ô” có một bạch cốt tinh đột nhiên xuất hiện trước mặt Chỉ Ngưng. Chỉ Ngưng sợ tới mức chân đều mềm nhũn thế nhưng thanh âm không hề giảm thấp chút nào.

Hoàng Phủ Thần Phong ở sau ôm lấy Chỉ Ngưng, không để cô ngã xuống.

“A” Phong, em” lúc này một con ma cà rồng bò ra nắm lấy chân Chỉ Ngưng, dọa giật cô.

“Ngưng Nhi, Ngưng Nhi bảo bối. Anh ôm em về nhà, ngoan! Đừng sợ, không sao chứ.” Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói chuyện với Chỉ Ngưng đã hôn mê, vừa ôm Chỉ Ngưng rất nhanh rời khỏi quý ốc. Hừ! Dám dọa bảo bối của hắn, hắn quyết định ngày mai sẽ thu mua công viên trò chơi này, sau đó đem hủy quý ốc.

—————LOVE—————

Trở lại biệt thự, chị Lý đã trở lại, nhìn thấy thiếu gia ôm Chỉ Ngưng liền hỏi: “Thiếu gia, tiểu thư làm sao vậy?”

“Chị Lý, chị đã trở lại à? Chị đi nấu chút cháo, Ngưng Nhi tỉnh dậy sẽ đói. Ngưng Nhi bị hù dọa quá xỉu, tôi ôm cô ấy đi nghỉ ngơi.” Chị Lý rất chiều cố nhân, từ lúc hắn mới sinh ra, chị Lý đã chiều cố nhân.

“Được, tôi lập tức đi ngay.” Bị dọa quá? Thiếu gia mang theo tiểu thư đi đâu vậy? Sao lại té xỉu à? Quên đi, thiếu gia chưa nói chị cũng không hỏi nhiều lắm gì.

Đến phòng ngủ, Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng thay đổi đồ ngủ, sau đó đặt cô lên giường, đắp kín chăn. Chính mình thì ngồi trên giường, nắm lấy tay Chỉ Ngưng, giờ phút này, trong mắt của hắn tràn đầy cảm giác áy náy.

“Ngưng Nhi bảo bối, ngoan! Không cần ngủ nữa, cháo Lý tẩu nấu em thích nhất à!”

“Ngưng Nhi, thực xin lỗi! Nếu anh sớm biết em sợ như vậy..., đánh chết anh, anh cũng sẽ không đi.”

“Ngưng Nhi, tỉnh lại được không?”

Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng nói chuyện với Chỉ Ngưng đang hôn mê. Chị Lý bưng cháo đứng ở ngoài cửa thật lâu rồi, đều nghe được những lời thiếu gia nói. Ba năm trước từ sau khi cô gái kia rời đi, thiếu gia liền thay đổi Hiện tại, giống như đã quay trở về, tựa hồ so với trước kia càng thêm ôn nhu. Chị cũng hi vọng thiếu gia có thể ở cùng một chỗ với Chỉ Ngưng.

“Thiếu gia, cháo tôi đặt lên bàn.”

“Uhm! Không còn sớm, chị Lý, chị cũng đi nghỉ ngơi đi!” Mặc dù đang nói chuyện cùng chị Lý nhưng ánh mắt không hề rời khỏi Chỉ Ngưng.

“Vâng, vậy có việc cứ bảo tôi.”

—————LOVE—————

Nửa đêm, Hoàng Phủ Thần Phong vẫn nắm tay Chỉ Ngưng, nhưng hắn cảm thấy tay Chỉ Ngưng càng ngày càng nóng, hắn cảm thấy có chút không ổn liền sờ lên trán Chỉ Ngưng.

“A! Ngưng Nhi phát sốt.” Vừa sờ trán Chỉ Ngưng, nóng muốn chết, thần kinh Hoàng Phủ Thần Phong đều căng cứng.

“Chị Lý!” Hoàng Phủ Thần Phong gần như rống lên, cả tòa biệt thự đều bị bao quanh bởi cơn giận của hắn.

“Dạ, thiếu gia xin phân phó.” Chị Lý vừa nghe thấy thiếu gia gọi mình, giống như chuyện rất nghiêm trọng nên bà cũng không dám chậm trễ liền chạy đến.

“Nhanh gọi điện thoại cho bác sĩ Tề, sau đó kêu Tiểu Lưu đến nhà hắt đón hắt, dùng tốc độ nhanh nhất đến đây.” Nếu như có thể, hiện tại hắt rất muốn tự mình đến nhà bác sĩ Tề mang hắt đến đây a!

Không đến nửa giờ, bác sĩ thở hổn hển xuất hiện ở biệt thự của Hoàng Phủ Thần Phong. Bác sĩ Tề tiêm thuốc giúp Chỉ Ngưng hạ sốt, sau đó lại truyền dịch.

“Bác sĩ Tề, Ngưng Nhi thế nào rồi? Có nặng lắm không? Tại sao lại phát sốt?” Thấy bác sĩ đã thu dọn đồ đạc liền vội vã hỏi tình hình của Chỉ Ngưng.

“Phong thiếu xin yên tâm, tiểu thư bởi vì bị kinh hãi, cho nên mới sốt cao, nghỉ ngơi vài ngày có thể bình phục, ngày mai tôi sẽ tới khám lại cho tiểu thư. Ngoài ra ở đây có y tá, một chút sẽ giúp tiểu thư truyền dịch, xin ngài yên tâm.” Bác sĩ Tề cẩn thận dặn dò.

“Bác sĩ Tề vất vả rồi. Chị Lý, gọi Tiểu Lưu đưa bác sĩ Tề trở về, ngày mai lại tới đón. Còn có, các người cũng có thể đi xuống, tôi sẽ chăm sóc Ngưng Nhi, có việc sẽ gọi các người.”

“Dạ, thiếu gia.” Y tá trả lời.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Hoàng Phủ Thần Phong ngồi trên giường nhẹ nhàng vuốt ve vết tiêm ở tay Chỉ Ngưng, nhìn thấy Chỉ Ngưng hôn mê bất tỉnh, Hoàng Phủ Thần Phong càng thêm áy náy không dứt.

23. Chương 23 : Chỉ Ngưng Bị Hù Dọa Đến Bệnh 2

Cả đêm, Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng dùng khăn mặt lau thân thể giúp Chỉ Ngưng để hạ nhiệt độ, lại sợ cô khát nước dùng bông thấm ẩm ướt môi cô.

Hoàng Phủ Thần Phong cũng thấm mệt rồi, thẳng đến hừng đông, Chỉ Ngưng cuối cùng cũng có dấu hiệu hạ sốt hắt mới ôm Chỉ Ngưng cùng ngủ, nhưng ngủ không thật sâu, hắt rất sợ Chỉ Ngưng lại phát sốt.

Hoàng Phủ Thần Phong mới ngủ hơn hai giờ liền tỉnh, nhìn thấy Chỉ Ngưng vẫn chưa tỉnh, hắt giúp cô chỉnh lại chăn rồi đi tới ngoài cửa, nói đối với hai y tá: “Hai người hảo hảo chăm sóc Ngưng Nhi khi tôi không ở đây, có chuyện gì báo lại với tôi, tôi lập tức đi lên.” Nói xong liền đi xuống lầu.

“Thiếu gia sớm, bữa sáng đã chuẩn bị xong, xin ngài tới ăn. Tiểu thư còn chưa tỉnh sao?” Chị Lý thấy thiếu gia xuống lập tức tiến lên chào hỏi.

Hai y tá quả thực hâm mộ Chỉ Ngưng chết đi được, có một người đàn ông vừa có tiền, vừa đẹp trai lại biết săn sóc yêu cô.

“Không, Ngưng Nhi còn chưa tỉnh. Bữa sáng tôi không muốn ăn, chị Lý, chị nấu một ít cháo, bất cứ lúc nào Ngưng Nhi cũng có thể ăn. A, đúng rồi, Tiểu Lưu đã đi đón bác sĩ Tề chưa?” Dù sao một đêm không ngủ, Hoàng Phủ Thần Phong nhìn qua thực tiễn tự.

“Cháo tôi đã chuẩn bị xong, Tiểu Lưu sáng sớm đã qua nhà bác sĩ Tề, phỏng chừng rất mau sẽ trở lại. Thiếu gia, ngài có lẽ đã một đêm không ngủ? Ngài vẫn nên ăn chút điểm tâm! Bằng không bệnh của tiểu thư còn chưa khỏe, ngài cũng bị bệnh vậy không có người chăm sóc tiểu thư.” Bất đắc dĩ, chị Lý chuyển hướng sang Chỉ Ngưng, chị biết rõ hiện tại thiếu gia lo lắng cho Chỉ Ngưng.

“Được rồi! Lát nữa bác sĩ Tề đến liền gọi tôi.” Nghe xong lời chị Lý nói, Hoàng Phủ Thần Phong lập tức tới phòng ăn ăn điểm tâm.

Hoàng Phủ Thần Phong dùng tốc độ nhanh nhất ăn xong, sau đó lên lầu cùng Chỉ Ngưng. Trước khi Chỉ Ngưng tỉnh lại hắt tuyệt đối sẽ không đi làm.

“Phong thiếu, ngài vừa mới xuống thì tiểu thư cũng tỉnh lại, thế nhưng không lâu sau liền ngủ.” Một y tá báo cáo chi tiết lại tình hình của Chỉ Ngưng. Con mắt y tá nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Thần Phong, chính là Hoàng Phủ Thần Phong không liếc cô lấy một cái, thậm chí cũng không nói một câu.

Hiện tại, trong mắt Hoàng Phủ Thần Phong không dung bất luận kẻ nào.

“Thiếu gia, bác sĩ Tề đến.”

“Ừ, mời hẳn đi lên.” Thanh âm Hoàng Phủ Thần Phong không có chút độ ấm nào.

———LOVE———

Bác sĩ Tề dùng nhiệt kế điện tử ấn một cái đằng sau tai Chỉ Ngưng, nhìn một chút nói: “Phong thiếu, tiểu thư đã hạ sốt rồi, tôi truyền dịch cho cô ấy một lần nữa, phỏng chừng có thể tỉnh.”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe Chỉ Ngưng không còn sốt nữa rất cục cựa lộ ra tươi cười, “Thật vậy chăng? Thật tốt quá, cảm ơn anh, bác sĩ Tề.”

“Phong thiếu quá khách khí, đây là việc tôi phải làm.” Bác sĩ Tề ở Hoàng Phủ gia nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Hoàng Phủ Thần Phong cười vui vẻ.

Một phòng đầy người, bọn họ nhìn Hoàng Phủ Thần Phong nở nụ cười, cũng đều ngây dại.

Thời điểm kim đâm vào tay Chỉ Ngưng, cô liền cảm thấy đau nhức, “Phong, đau quá!”

“Ngưng Nhi, em đã tỉnh, ngoan, xong ngay đây. Hôm qua em bị sốt, phải truyền dịch, em đói bụng không?” Nghe Chỉ Ngưng kêu đau, Hoàng Phủ Thần Phong liền nhẹ nhàng giúp cô xoa chỗ đau.

“Chị Lý, nhanh, đem cháo đi hâm lại.”

“Vâng, tôi lập tức đi ngay.”

Chỉ Ngưng tỉnh, Hoàng Phủ Thần Phong cuối cùng cũng yên tâm.

“Phong, anh có vẻ gầy đi, râu cũng dài ra, thực xin lỗi, có phải em làm cho anh lo lắng không?” Nhìn bộ dạng Hoàng Phủ Thần Phong, Chỉ Ngưng cảm thấy thực áy náy.

Hoàng Phủ Thần Phong cẩn thận ôm cô vào trong ngực, hoàn toàn không để ý bên cạnh còn có hai y tá liền hôn lên gò má cô nói: “Đứa ngốc, phải là anh nói thực xin lỗi với em mới đúng, nếu như không phải do anh, em cũng sẽ không bị sốt.”

“Ô ô ô ô! Phong, hôm qua không biết vật gì đó bắt được chân của em, hừ chết em.” Nói đến chuyện ở quỷ ốc ngày hôm qua, Chỉ Ngưng lại không khống chế được.

“Ng Sloan! Ngưng Nhi, đừng khóc, chúng ta không nói đến chuyện đó nữa.” Hoàng Phủ Thần Phong gắt gao ôm lấy Chỉ Ngưng.

“Thiếu gia, cháo có thể ăn.”

“Lấy đến đây! Tôi đút cho Ngưng nhi.”

Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng ngồi trên đùi mình, giúp Chỉ Ngưng kéo lại chăn, sợ cô bị lạnh sau đó nhận lấy cháo đút cho cô ăn. Hai y tá trợn mắt há mồm, không thể tưởng được người đàn ông độc thân hoàng kim được hoan nghênh nhất toàn cầu sẽ đút cho người khác ăn.

“Ngưng Nhi, sau khi em phát sốt càng gầy, anh kêu Lý tẩu bồi bổ cho em.” Hoàng Phủ Thần Phong vừa đút cháo, vừa đau lòng nhìn Chỉ Ngưng.

“Nào có gầy nhanh như vậy? Vậy anh cũng gầy đi, cũng nên hảo hảo bồi bổ.” Chỉ Ngưng sờ lên mặt Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ha ha, thấy em tỉnh anh liền yên tâm rồi, anh gầy một chút không có chuyện gì.” Thừa dịp Chỉ Ngưng đang ngẩng đầu, Hoàng Phủ Thần Phong cúi đầu hôn lên môi cô.

Sau hai phút bị hôn, Chỉ Ngưng mới kịp phản ứng trong phòng còn có người khác, “Thực đáng ghét! Còn có người khác đang nhìn!” Mặt Chỉ Ngưng đỏ bừng, chôn đầu trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, còn đập vào lồng ngực hắn vài cái.

“Vậy thì có sao, để cho bọn họ xem.” Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong đắc ý.

“Hừ! Không để ý tới anh nữa.” Chỉ Ngưng giãy dụa muốn xuống khỏi đùi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Anh để cho bọn họ ra ngoài là được. Em cẩn thận một chút, trên tay em còn kim châm!” Hoàng Phủ Thần Phong ra hiệu cho hai y tá đi ra ngoài.

“Hừ!” Chỉ Ngưng lại hừ một tiếng.

“Ngưng Nhi, em thật không để ý anh sao! Bọn họ đã ra ngoài, hiện tại có thể cho anh hôn được không?” Không đợi Chỉ Ngưng trả lời, Hoàng Phủ Thần Phong đã hôn cô.

“Uhm” Chỉ Ngưng nhin không được kêu lên tiếng. “Quên đi, lần này tha thứ cho anh, bắt quá, lần sau anh không được ở trước mặt người ngoài hôn em.”

“Tuân mệnh, Ngưng Nhi bảo bối.” Đối với Hoàng Phủ Thần Phong mà nói, chỉ cần Chỉ Ngưng vui vẻ, hắn làm gì cũng được!

Trải qua sự chăm sóc cẩn thận của Hoàng Phủ Thần Phong, bệnh của chỉ Ngưng đã khá lên nhiều, Hoàng Phủ Thần Phong càng thêm sủng ái Chỉ Ngưng.

24. Chương 24 : Hương Vị Yêu

Từ sau khi chỉ Ngưng bị sốt, Hoàng Phủ Thần Phong đã hơn một tuần lễ không tới công ty, mỗi ngày đều ở nhà cùng Chỉ Ngưng, sợ cô lại di chứng gì.

Không cho phép Chỉ Ngưng làm cái này, làm cái kia, ngay cả ăn cơm đều là Hoàng Phủ Thần Phong đút cho cô, còn giúp cô tắm rửa.

Hiện tại, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng đang ngồi trên xích đu trong hoaviên nói chuyện phiếm.

“Phong, mỗi ngày ở nhà thật nhàm chán! Ngày mai chúng ta đến công ty làm việc được không?” Chỉ Ngưng gối đầu lên đùi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Em vừa mới khỏi bệnh, sẽ mệt mỏi.” Hoàng Phủ Thần Phong nghịch nghịch mái tóc cô.

“Không có! Cũng đã lâu như vậy, em sớm đã khỏe rồi. Hơn nữa, anh như vậy sẽ rất mệt mỏi, mỗi ngày đều ngủ muộn, còn muốn chăm sóc em. Mặc kệ, ngày mai đến công ty đi!” Chỉ Ngưng kháng nghị vỗ vỗ chân Hoàng Phủ Thần Phong.

“Được rồi! Nhưng em phải đáp ứng anh, em chỉ có thể ở trên tầng nghỉ ngơi, chodù muốn thiết kế bản vẽ..., cũng chỉ có thể ở trên tầng. Được không?” Hoàng Phủ Thần Phong cầm lấy tay Chỉ Ngưng, nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn.

“Được, đáp ứng anh, em còn đàn cho anh nghe nữa.”

“Được, chỉ cần đừng để mình mệt mỏi là được.”

“Tuyệt quá! Em biết Phong tốt nhất, thưởng cho anh một cái hôn nhé!” Chỉ Ngưng ngẩng đầu hôn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Cám ơn nụ hôn của em! Ngưng Nhi, em dễ dàng thỏa mãn như vậy sao? Phụ nữ các em không phải đều yêu thích đồ trang sức, quần áo, giày dép, xe, nhà sao... visao em cái gì cũng không thích?”

“Đúng vậy! Em không thích những kia, đồ trang sức không thực tế, quần áo giầy dép chỉ cần mặc thoải mái, mình thích là tốt rồi, nhà ở chỉ cần sạch sẽ thoải mái là được, có hương vị yêu là tốt rồi.”

“Đúng! Chỉ cần có hương vị yêu là tốt rồi.”

—————LOVE—————

Sáng sớm hôm sau, cả tòa biệt thự đều là thanh âm của Chỉ Ngưng.

“Phong, rời giường a!” Lần đầu tiên gọi, Chỉ Ngưng hôn Hoàng Phủ Thần Phong một cái.

“Bây giờ còn sớm! Hơn ba giờ sáng anh mới ngủ.” Hoàng Phủ Thần Phong ôm chặt Chỉ Ngưng, tiếp tục ngủ. Không đến hai phút sau.

“Phong, nhanh lên! Muộn rồi.” Lần thứ hai gọi, Chỉ Ngưng gạt Hoàng Phủ Thần Phong đã muộn, kỳ thực mới có bảy giờ.

“Ngưng Nhi ngoan, nào có muộn! Mới vừa vặn bảy giờ.” Hoàng Phủ Thần Phong cầm lấy điện thoại nhìn đồng hồ, lại tiếp tục ngủ, hai ngày này, hắn thật sự vô cùng thiếu ngủ.

Lại một lát sau.

“Hoàng Phủ Thần Phong, nếu như anh không rời giường..., hôm nay em sẽ không ăn cơm!” Trong lòng Chỉ Ngưng âm thầm cười trộm, không tin anh còn không chịu rời giường.

Vừa nghe Chỉ Ngưng một ngày sẽ không ăn cơm, Hoàng Phủ Thần Phong vội vàng ngồi dậy nói: “Không cho phép không ăn cơm, anh lập tức dậy là được, em chờ anh một chút.”

“Phong, anh thật đáng yêu! Lát nữa đến văn phòng, em giúp anh pha cà phê, còn giúp anh mát xa nữa. Ha ha!” Chỉ Ngưng ôm cổ Hoàng Phủ Thần Phong.

Nửa giờ sau, Hoàng Phủ Thần Phong cẩn thận ôm Chỉ Ngưng xuống ăn điểm tâm, chỉ là hắn còn muốn ngủ nữa a.

“Phong, há miệng, em đút cho anh ăn, em biết rõ anh còn muốn ngủ.” Chỉ Ngưng cầm thìa đưa đến bên miệng Hoàng Phủ Thần Phong, yêu cầu hắn há miệng.

“Vừa mới thật sự muốn ngủ! Bất quá bây giờ, em đút cho anh ăn, anh một chút cũng không muốn ngủ nữa.” Kỳ thật, Hoàng Phủ Thần Phong ghét nhất lúc đang ngủ bị quấy rầy, nếu như đổi thành người khác, người kia đã sớm thối, nhưng là Chỉ Ngưng nên hắn chịu đựng.

“Vậy là tốt rồi, uống sữa.” Chỉ Ngưng đem sữa đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong nghe lời uống một ngụm sữa, “Ngưng Nhi, làm sao em không ăn?” Hoàng Phủ Thần Phong rốt cục phát hiện một chuyện quan trọng.

“Em có ăn! em vừa đút cho anh vừa ăn mà. Em uống xong một ly sữa rồi này.” Sợ Hoàng Phủ Thần Phong không tin, Chỉ Ngưng đem ly sữa uống xong đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong xem.

“A! Em đã ăn xong rồi, vậy đi thôi!”

“Vâng, xuất phát.”

————— LOVE —————

Vừa đến văn phòng, Hoàng Phủ Thần Phong sắp xếp tốt cho Chỉ Ngưng liền chôn đầu trong một đồng văn kiện lớn, lâu như vậy đã tích trữ rất nhiều văn kiện quan trọng.

Thừa dịp Hoàng Phủ Thần Phong đang bận, Chỉ Ngưng lên tầng giúp Hoàng Phủ Thần Phong pha một tách cà phê.

“Phong, cà phê. Anh đang bận! Em đi lên trên trước.” Chỉ Ngưng đem cà phê đặt trên bàn của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ừ, đừng để bị mệt, có chuyện gì báo anh.” Hoàng Phủ Thần Phong phân phó.

“Vâng, anh cũng vậy!” Hiện tại, Chỉ Ngưng thường xuyên chủ động hôn Hoàng Phủ Thần Phong, khiến cho Hoàng Phủ Thần Phong giống như ăn được mật ngọt.

Chỉ Ngưng lên trên tầng, ngồi trước dương cầm mở nắp ra, chuẩn bị chơi một khúc cho Hoàng Phủ Thần Phong giảm bớt sức ép.

Chỉ Ngưng đàn bài “Hoài niệm ngày thu” của Richard Clayderman, đây là một trong những khúc dương cầm cô thích nhất.

Hoàng Phủ Thần Phong nghe được tiếng đàn của Chỉ Ngưng liền cảm thấy thoải mái.

Mọi người trong công ty nghe được tiếng Piano của Chỉ Ngưng đều bàn luận.

“Các người nói xem, đây không phải là tổng tài chơi dương cầm chứ?” Công nhân viên A nói.

“Ngu ngốc! Trước khi Hàn Chỉ Ngưng đến cô có nghe qua tổng tài chơi dương cầm sao? Dương nhiên là Hàn Chỉ Ngưng đàn!” Công nhân viên B nói.

“Có lẽ là tổng tài đàn cho Hàn Chỉ Ngưng nghe?” Công nhân viên C nói.

“Đàn piano kia là tổng tài đặc biệt mua cho Hàn Chỉ Ngưng.” Công nhân viên D nói.

“Còn có a! Tôi nghe nói, tuần trước tổng tài không đi làm là vì Hàn Chỉ Ngưng bị bệnh, tổng tài mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc Hàn Chỉ Ngưng.” Lại là công nhân viên B nói.

“Xem ra, quan hệ của tổng tài cùng Hàn Chỉ Ngưng thật đúng là không tầm thường, trước đều chưa thấy tổng tài ôn nhu với người khác như vậy, ai! Chúng ta hẳn là không có hi vọng.”

Quan hệ của Hoàng Phủ Thần Phong cùng Hàn Chỉ Ngưng cứ như vậy được thảo luận mở.

Nhưng giờ phút này, không một ai biết có một kế hoạch đang được từ từ triển khai!

25. Chương 25 : Thần Giao Cách Cảm

Chớp mắt đã sắp đến lễ mừng năm mới. Sinh nhật Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng cũng sắp tới rồi.

Hôm nay, Chỉ Ngưng đi toilet vô tình nghe được có mấy người thảo luận về Hoàng Phủ Thần Phong.

“Mười bốn tháng hai chính là sinh nhật Phong thiếu, hàng năm sinh nhật của hắncông ty đều tổ chức vũ hội, tôi chờ ngày này đã lâu.” Lại là một kẻ háo sắc!

“Đúng vậy! Không biết năm nay ai sẽ là bạn nhảy của Phong thiếu?”

“Tôi xem a! Tám phần là Hàn Chỉ Ngưng kia, mỗi ngày đều thấy Phong thiếu cùng Hàn Chỉ Ngưng ở cùng một chỗ.”

“Cũng chưa chắc nhaa! Phong thiếu từ trước đến nay sẽ không vượt quá ba tháng với một phụ nữ.”

“Cũng đúng.”

Những người này đều chờ đợi trở thành Tổng tài phu nhân.

Thời điểm Chỉ Ngưng nghe được sinh nhật Hoàng Phủ Thần Phong cùng ngày với cô, cô liền suy nghĩ sẽ tặng quà gì cho hắ. Những thứ khác cô sẽ không để ý. Nếu như hôm nay không phải nghe được các cô ấy thảo luận sinh nhật Hoàng Phủ Thần Phong, chính mình không biết tới khi nào mới rõ.

Mà lúc này đây, Hoàng Phủ Thần Phong đã ngồi trong phòng làm việc trù tính muốn tặng quà sinh nhật cho Chỉ Ngưng rồi. Hắ dự định tặng cô một bộ trang sức, ngay cả tên nghe cũng rất hay ‘Vân Ảnh’, có cả nhẫn, vòng đeo tay, vòng cổ, lắc chân, bông tai và đồng hồ. Nếu như một bộ trang sức như vậy đặt ở cửa hàng bình thường... giá cả có thể đến...! Huống chi là Hoàng Phủ Thần Phong tự mình chọn.

Kỳ thật, một tuần trước Hoàng Phủ Thần Phong đã bắt đầu chuẩn bị quà tặng, hắ muốn chọn một bộ trang sức thích hợp nhất với Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng vui vẻ đi tới văn phòng, trực tiếp đẩy cửa vào.

“Phong, em đã trở về! Anh có nhớ em không?” Chỉ Ngưng thật là càng ngày càng thích nũng nịu, mới gặp không bao lâu a? Liền hỏi có nhớ cô không.

Hoàng Phủ Thần Phong kéo Chỉ Ngưng vào lòng nói: “Nhớ! Nhớ em muốn chết, tốt nhất một phút cũng không rời khỏi tầm mắt anh.”

“Ha ha! Vậy sau này sẽ không rời khỏi tầm mắt anh được không?” Chỉ Ngưng cợt trước ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

“Như vậy anh còn không được! Ngưng Nhi bảo bố, mười bốn tháng sau có phải sinh nhật của em không?”

“A! Làm sao anh biết?” Chỉ Ngưng rất kinh ngạc bởi Hoàng Phủ Thần Phong biết ngày sinh nhật của cô, cô nhớ mình rõ ràng không nói với hắn!

“Đừng quên, lúc trước em vừa tới công ty anh đã xem qua tư liệu của em.” Hoàng Phủ Thần Phong nhéo mặt Chỉ Ngưng.

“A! Phong, anh cùng em đến bệnh viện thăm mẹ em được không? Đã lâu em không đi thăm mẹ, em rất nhớ bà. Không biết tình hình của bà như thế nào.” Nói đến mẹ của mình, Chỉ Ngưng lại bắt đầu thương tâm.

“Được! Bây giờ chúng ta đi, thuận tiện mua một bó hoa tặng cho bá mẫu.”

—————LOVE—————

“Mẹ, con tới thăm mẹ. Thực xin lỗi! Mẹ à, thời gian trước con quá bận nên không có thời gian tới thăm mẹ, bất quá, từ nay về sau con sẽ thường xuyên đến. Còn có, mẹ, con ẹ biết một tin tốt, con tham gia cuộc thi kia đạt được giải thưởng rồi, mẹ rất vui phải không? Mẹ, mẹ mau tỉnh lại đi, không cần phải ngủ nữa. Mấy ngày nữa là lễ mừng năm mới rồi, mẹ, năm mới vui vẻ!” Chỉ Ngưng vừa đến phòng bệnh đã giúp mẹ mát xa, còn thói quen cùng mẹ nói chuyện phiếm.

Hoàng Phủ Thần Phong đi cùng Chỉ Ngưng cũng nói với mẹ cô: “Bá mẫu, cháu là Hoàng Phủ Thần Phong, người yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Ngưng Nhi thật tốt.” Hoàng Phủ Thần Phong mua một bó hoa bách hợp Hà Lan mang đến, đem hoa cắm trong lọ thủy tinh.

“Phong, chúng ta trở về đi! Lễ mừng năm mới lại đến thăm mẹ em.”

“Được, chúng ta đi ăn cơm trước.” Hắn không muốn Chỉ Ngưng lại đói bụng.

“Không cần, hôm nay em nấu cơm cho anh ăn, chúng ta đi siêu thị mua đồ, sau đó về nhà.”

“Được, nghe lời em, chúng ta đi siêu thị.” Hai người bọn họ mười ngón siết chặt, rời khỏi bệnh viện.

—————LOVE—————

Bọn họ vào siêu thị liền đưa tới một trận xôn xao, nguyên nhân chính là Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng, bọn họ thực sự rất đẹp mắt. Bọn họ không chỉ tuấn mỹ, chính là trang phục và trang sức bọn họ mang trên người quá mức sang quý.

“Oa! Các người xem, người đàn ông kia thực đẹp trai a!” Háo sắc nữ A.

“Đúng a! Còn có cô gái bên cạnh hắn, thật xinh đẹp a!” Sắc lang nam A.

“Trang phục cô gái kia mặc hình như đồ số lượng có hạn của năm nay, rất đắt tiền, xa hoa, nghe nói có tiền cũng không mua được! Thực hâm mộ cô ấy!” Nữ ghen hét A.

“Người đàn ông kia sao nhìn thực quen mắt! A! Tôi nhớ ra rồi, hắn gọi Hoàng Phủ Thần Phong, là người đàn ông hoàng kim độc thân được hoan nghênh nhất toàn cầu. Không nghĩ tới tổng tài cũng đi siêu thị a?” Háo sắc nữ B mắt sắc, nhận ra Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong chịu không được loại cảm giác bị đem ra thảo luận này, quay đầu lạnh lùng liếc nhìn đám người kia, bọn họ ngay lập tức ngậm miệng lại, trong nội tâm còn đang suy nghĩ: oa! Trên tạp chí nói không sai a! Hắn thật sự quá lạnh lùng! Ngay cả ánh mắt đều rất khủng bố.

“Ha ha, Phong, không nghĩ tới ở siêu thị mà anh cũng được hoan nghênh như vậy?” Chỉ Ngưng giống như có điểm ghen tị.

“Em cũng không kém! Có nhiều kẻ có ý tốt đều nhìn chằm chằm vào em, đều chảy nước miếng.” Nghe xem, Hoàng Phủ Thần Phong giống như cũng ăn giấm chua rồi.

“Phong, anh ăn giấm chua sao? Ai u! Anh biết rõ trừ anh ra, em sẽ không nhìn người đàn ông khác mà! Cho anh một cái hôn nhé! Không nên tức giận được không!” Chỉ Ngưng biết rõ Hoàng Phủ Thần Phong ghen rồi, trong lòng rất hạnh phúc.

“Được, em hôn, anh liền không tức giận. Mau mau đi mua đồ! Anh chờ không kịp muốn ăn đồ ăn em làm, đã lâu không được ăn rồi.” Ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong nhìn cô hoàn toàn không có vẻ lạnh lùng vừa rồi.

“Anh muốn ăn món gì? Thịt ba chỉ hầm măng cách thủy được không? Hay là súp hải sản? Cháo dinh dưỡng hải sản? Thịt gà? Rau xào? Nấm muối tiêu?” Những món này Chỉ Ngưng am hiểu nhất.

“Nghe đều không tồi, anh đều muốn ăn.”

Hoàng Phủ Thần Phong có phải quá tham lam rồi không?

Hoàng Phủ Thần Phong muốn ăn, vừa vặn Chỉ Ngưng lại nguyện ý cho nên Chỉ Ngưng nghe lời Hoàng Phủ Thần Phong... đều mua.

Bọn họ mua rất nhiều thứ, hai người thỏa mãn đem xe đẩy đi tính tiền.

Tất cả mọi người thấy rất kỳ quái, cực ít người thấy Hoàng Phủ Thần Phong ôn nhu như vậy, vì sao tràn đầy yêu thương đối với cô gái trước mắt này?

26. Chương 26 : Bữa Tối

Hai người bọn họ thắng lợi trở về, chị Lý nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng cầm nhiều đồ như vậy cảm thấy rất ngạc nhiên, liền hỏi Hoàng Phủ Thần Phong: “Thiếu gia, hai người làm sao mua nhiều đồ như vậy?”

“A, đúng rồi, chị Lý, tối nay chị không cần chuẩn bị bữa tối, Ngưng Nhi sẽ vào bếp.” Vừa nhắc tới Chỉ Ngưng sẽ làm bữa tối cho hắn, vẻ mặt hắn liền hạnh phúc.

“Chỉ Ngưng biết làm món ăn sao?” Chị Lý rất xem trọng Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ở chung một chỗ.

“Ăn còn rất ngon nữa! Thời gian trước chị xin nghỉ, đều là Ngưng Nhi làm cho tôi ăn. Được rồi, chị đi làm việc đi! Tôi muốn tới phòng bếp giúp Ngưng Nhi.” Từ khi Chỉ Ngưng bị sốt, Hoàng Phủ Thần Phong càng thêm luyện tiếu Chỉ Ngưng, cho nên hắn lập tức chạy đến phòng bếp.

Chị Lý nhìn đến Hoàng Phủ Thần Phong vội vàng chạy vào phòng bếp liền lắc đầu. Từ khi thiếu gia ra đời, chị đã bắt đầu chăm sóc thiếu gia. Bình thường ngay cả một ly cà phê đều chưa từng tự pha, chính là từ khi Chỉ Ngưng tiểu thư đến đây, thiếu gia cơ hồ cái gì cũng vì Chỉ Ngưng tiểu thư mà làm, hiện tại còn tiến vào phòng bếp, xem ra thiếu gia thực sự thay đổi!

“Ngưng Nhi, có cần anh giúp gì không?” Nói ra lời này, Hoàng Phủ Thần Phong cũng tự giạt nẩy mình.

“Quên đi, em không muốn giống như lần trước, vì anh giúp em biến nhà bếp thành như bị đánh cướp. Chén đĩa cũng rơi vỡ vài cái, nếu tối nay anh lại làm vỡ thêm vài cái thì chúng ta phải ăn bằng nồi.” Chỉ Ngưng nói đến chuyện lần trước Hoàng Phủ Thần Phong giúp cô, trong lòng vẫn còn sợ hãi a!

“Ách” cũng tốt! Anh cũng vậy không muốn bùng nổ ăn. Anh ở bên cạnh em. Nếu em một lần lập tức nói với anh, em còn chưa hoàn toàn khỏi bệnh.” Hoàng Phủ Thần Phong tự mình nghĩ đến chuyện lần trước, chính hắn cũng cảm thấy xấu hổ, rõ ràng rơi vỡ sáu cái đĩa, ba cái thìa, năm bát cơm. (Vâng, trời sinh phá hoại=)))))))))

“Trời ạ! Phong, chuyện em bị sốt cơ hồ mỗi ngày anh đều nói tới ba bốn lần, cũng đã qua lâu như vậy, sớm đã khỏi rồi. Hơn nữa, em đã mập lên 1kg!” Chỉ Ngưng thật sự sắp điên rồi, việc cô bị sốt luôn treo bên miệng hắn.

“Nào có mập a? Mỗi ngày anh đều ôm em như thế nào không có cảm giác a?” Nói xong Hoàng Phủ Thần Phong ôm lấy Chỉ Ngưng từ đằng sau.

“Ai u! Hiện tại anh không cần ôm em, nhanh lên, đem thịt ba chỉ hầm măng cách thủy bưng ra đi, cẩn thận không bị bỏng.” Chỉ Ngưng đẩy tay Hoàng Phủ Thần Phong, đem thịt ba chỉ hầm măng đưa cho hắn bưng.

“A! Hiện tại không cho ôm, buổi tối bồi thường cho anh.”

Chỉ Ngưng bị lời nói của Hoàng Phủ Thần Phong làm xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng, bất quá, Hoàng Phủ Thần Phong yêu chết đi được bộ dạng của cô mỗi lần đỏ mặt, cho nên, hắn mới có thể nói những lời làm cho Chỉ Ngưng cảm thấy ngượng ngùng.

“Phong, đem thịt gà mang ra đi.”

“Đến đây.” Vừa nghe đến Chỉ Ngưng gọi hắn, hắn lập tức từ nhà ăn chạy đến phòng bếp, ha ha! Hắn vừa rồi ăn vụng thịt ba chỉ hầm măng cách thủy.

“Có phải anh ăn vụng hay không?” Chỉ Ngưng nhìn thấy nước canh còn dính trên miệng Hoàng Phủ Thần Phong. (Ồi đời ơi =)) chết ta =)) bao nhiêu tuổi rồi mà ăn vụng còn ko biết chùi mép =))))))))))

“Ách” thật sự là nhịn không được, liền ăn vụng một miếng.” Hoàng Phủ Thần Phong bị bắt tại trận cảm thấy thực không tốt.

“Phong, súp hải sản, nhanh lên.”

“Biết rõ.”

“Phong, đem cháo hải sản ra đi.”

“Được”

“Phong, mang rau xào ra đi.”

“Ừ.”

“Phong, đem nắm muối tiêu ra đi, em sẽ xới cơm.” Rốt cục cũng làm xong.

“Em đến phòng ăn trước đi, em mệt rồi, anh sẽ xới cơm.” Hoàng Phủ Thần Phong sẵn sàng tiếp nhận bát.

“Cái kia” Phong, tối nay chúng ta gọi chị Lý cùng ăn có được không?” Chỉ Ngưng muốn trừ nghệ của mình được công nhận.

“Được! Em đi gọi chị Lý đi, anh sẽ xới thêm một bát cơm.”

————— LOVE —————

“Chị Lý, hôm nay tôi nấu cơm, cho nên, tôi mời chị ăn cơm cùng chúng tôi. Đích thời, Phong đã xới cơm rồi.” Không đợi chị Lý trả lời, Chỉ Ngưng liền kéo tay chị Lý đi về phía phòng ăn.

“Chỉ Ngưng tiểu thư, tôi chỉ là người hầu, nào có tư cách ăn cơm với ha người?” Chị Lý nhanh chóng cự tuyệt ý tốt của Chỉ Ngưng.

“Chị Lý, trong khoảng thời gian này chị đã hảo hảo chăm sóc tôi, tôi còn mập 1kg! Coi như là tôi cảm ơn chị. Hay là chị ghét bỏ món ăn tôi làm không thể ăn cho nên chị không muốn ăn.” Chỉ Ngưng lộ ra biểu tình muốn khóc.

“Ai nha! Chỉ Ngưng tiểu thư, cô ngàn vạn lần đừng khóc! Tôi nào dám ghét bỏ! Đĩa là được.” Nếu để cho thiếu gia nhìn thấy Chỉ Ngưng tiểu thư khóc, nói không chừng khiến ình về nhà trồng rau rồi!

Trong lòng Chỉ Ngưng có chút vui sướng nho nhỏ.

Chị Lý ở Hoàng Phủ Gia đã mấy chục năm, vẫn là lần đầu tiên ăn cơm cùng chủ nhân!

“Như thế nào? Phong, ăn được không?” Chỉ Ngưng khẩn trương hỏi đồ ăn rất cuộc có ngon không.

“Ăn ngon, thật sự ăn thật ngon. Ngưng Nhi, không cần chỉ nhìn anh ăn, em cũng phải ăn nhiều một chút.” Hoàng Phủ Thần Phong gấp thịt gà vào bát Chỉ Ngưng.

“Chị Lý, chị thì sao? Chị cảm thấy như thế nào?” Chỉ Ngưng vừa dời đi mục tiêu hỏi chị Lý.

“Chỉ Ngưng, làm món cô làm thật sự rất tuyệt.”

“Ha ha! Vậy là tốt rồi, từ nay về sau mỗi ngày em sẽ cùng chị Lý nấu cơm, chúng ta cùng nhau ăn cơm. Phong, anh nói được không?” Nghe thấy món ăn mình làm được người khác tán thưởng, trong lòng Chỉ Ngưng rất vui vẻ.

“Ách” Chị Lý có chút khó khăn.

“Không được, không thể mỗi ngày đều làm, một tuần chỉ có thể làm một lần. Tuy anh rất muốn ăn đồ ăn em làm nhưng như vậy sẽ rất mệt.” Nếu để cho Chỉ Ngưng mỗi ngày đều nấu cơm... sẽ không có nhiều thời gian ính ồm, cho nên hẳn kiên quyết phản đối.

“Được rồi! Nghe lời anh, một lần thì một lần.” Chỉ Ngưng biết rõ Hoàng Phủ Thần Phong là vì muốn tốt ính nên cô không kháng nghị. (Ồi, chị ngây thơ quá=))))))))))

27. Chương 27 : Ôm Cô Đi Làm

Ăn cơm tối xong, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng an vị trên xích đu trong hoa viên, tựa sát vào nhau nói chuyện phiếm. Trên mặt bàn còn bày hai chén trà lài do chị Lý chuẩn bị, chị sợ mùa đông hai người bõn họ ngồi trong hoa viên sẽ bị lạnh.

“Phong, được anh ôm như vậy cảm giác thật tốt.” Chỉ Ngưng cọ cọ vào ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ừ, chỉ cần em thích, anh sẽ luôn luôn ôm em.”

“Ha ha! Phong, tên tiếng Anh của anh là gì?” Dĩ nhiên Chỉ Ngưng hỏi tên tiếng Anh của anh là có nguyên nhân.

“Arthur, em hỏi cái này làm gì vậy?” Hoàng Phủ Thần Phong rất tò mò.

“Cái này a! Bí mật, tạm thời không nói cho anh, đến lúc đó anh sẽ biết.” Chỉ Ngưng rất thần bí nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ừ! Nếu là bí mật coi như không thể nói. A! Ngưng Nhi, tay của em sao lại lạnh như vậy? Mau, chúng ta vào trong nhà.” Hoàng Phủ Thần Phong trong lúc vô tình chạm vào tay Chỉ Ngưng, thực là lạnh.

“Vâng, em thấy hơi lạnh một chút, trở về đi! Ngày mai lại đến.” Chỉ Ngưng thích ngồi trong hoa viên ngắm bầu trời đêm.

“Ngưng Nhi, bây giờ trời rất lạnh, em phải mặc nhiều quần áo một chút, bằng không sẽ bị cảm, như vậy rất phiền.” Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng xoa xoa tay Chỉ Ngưng.

“Em biết! A, đúng rồi, Phong, em muốn đến thư phòng, anh đi ngủ trước đi!” Chỉ Ngưng muốn nhanh chóng chuẩn bị quà cho Hoàng Phủ Thần, cho nên cô muốn tranh thủ thời gian.

“Được rồi! Nhưng không nên quá muộn. Nhớ bật hệ thống sưởi.” Hoàng Phủ Thần Phong đưa chỉ Ngưng đến thư phòng sau đó xoay người trở về phòng ngủ.

—————LOVE—————

Chỉ Ngưng ngồi trên ghế, một tay chống cằm, một tay cầm bút vẽ, con mắt nhìn chằm chằm vào tờ giấy, nghĩ đến chuẩn bị cái gì cho Hoàng Phủ Thần Phong.

Một giờ trôi qua, đột nhiên, ánh mắt của cô sáng ngời, giống như phát hiện ra cái gì liền mau chóng đặt bút vẽ, không đến nửa giờ Chỉ Ngưng nhìn bản vẽ hài lòng nở nụ cười. Cô đem giấy để vào ngăn kéo, khóa lại rồi trở về phòng ngủ. Nguyên nhân khóa lại dĩ nhiên là sợ Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy! Không biết Hoàng Phủ Thần Phong đã ngủ chưa?

Chỉ Ngưng không biết Hoàng Phủ Thần Phong đã ngủ chưa nên cô nhẹ nhàng mở cửa phòng.

“A! Phong, anh còn chưa ngủ sao?” Vừa vào cửa, Chỉ Ngưng liền nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong ngồi trên ghế ở ban công uống cà phê

“Anh chờ em! Em về anh làm sao ngủ được.” Hoàng Phủ Thần Phong buông cà phê đi vào.

“Vậy bây giờ mau ngủ đi! Em đi thay đồ ngủ.” Chỉ Ngưng cầm lấy đồ ngủ muốn đến phòng thay đồ, thế nhưng không nghĩ tới bị Hoàng Phủ Thần Phong ôm lấy, không cho cô đi.

“Ngưng Nhi, em từ trên xuống dưới, có chỗ nào anh chưa xem qua? Hả? Em còn ngượng ngùng? Hoàng Phủ Thần Phong không có ý tốt cười cười.

“Ách” không giống với!” Chỉ Ngưng vốn đang muốn nói cái gì nhưng bị Hoàng Phủ Thần Phong hôn lên môi, lời nào cũng không nói ra được.

Không đến mười giây, Chỉ Ngưng liền ôm eo Hoàng Phủ Thần Phong. Hoàng Phủ Thần Phong thuận thế ôm lấy Chỉ Ngưng đặt lên giường.

Kế tiếp, trong phòng ngủ một mảnh xuân ý dạt dào.

—————LOVE—————

Hoàng Phủ Thần Phong sáng sớm liền đã tỉnh, chính là, cô gái nhỏ bên cạnh hắn vẫn còn đang ngủ say. Hoàng Phủ Thần Phong hôn lên môi chỉ Ngưng, ai! Tối hôm qua muốn cô nhiều lần như vậy, khẳng định một chết cô?

Chỉ Ngưng giống như cảm giác được Hoàng Phủ Thần Phong muốn rời giường, gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, không cho hắn đi.

Hoàng Phủ Thần Phong thật cao hứng, cô gái nhỏ này không cho hắn đi, chính là, hắn nhất định phải đi làm a!

“Ngưng Nhi, ngoan, anh đi rửa mặt trước, chờ một chút anh ôm em đi rửa mặt được không?” Hoàng Phủ Thần Phong dỗ Chỉ Ngưng giống như dỗ trẻ con.

Chỉ Ngưng mơ mơ màng màng từ một tiếng, liền buông tay Hoàng Phủ Thần Phong ratiếp tục ngủ.

Hoàng Phủ Thần Phong rửa mặt xong, thay quần áo, sau đó cũng giúp Chỉ Ngưng thay quần áo, rửa mặt, dự tính ôm Chỉ Ngưng đến công ty.

Chị Lý thấy thiếu gia ôm Chỉ Ngưng liền tiến lên hỏi: “Thiếu gia, ngài muốn ôm Chỉ Ngưng tiểu thư đi đâu?”

Hoàng Phủ Thần Phong cười cười nói: “Ngưng Nhi còn chưa tỉnh ngủ, tôi ôm cô ấy đến công ty.”

“Để cô ấy ở nhà ngủ sẽ ngon hơn.”

“Không được, chúng ta đi.”

Chị Lý thật không hiểu thiếu gia nghĩ như thế nào, bất quá chị cũng không dám hỏi nhiều.

Xem ra, tối hôm qua Chỉ Ngưng thật là mệt muốn chết rồi, như vậy cũng còn không tỉnh, Hoàng Phủ Thần Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, xem ra, từ nay về sau chính mình phải khống chế một chút. Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng thắt dây an toàn sau đó lái xe đi.

Đến công ty, tất cả mọi người dừng bước nhìn Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng đang ngủ.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai cùng một trận âm thanh vui đùa âm ỉ truyền đến, Chỉ Ngưng vốn ngủ vô cùng an ổn trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong liền giật mình. Cảm giác được Chỉ Ngưng không yên, về mặt Hoàng Phủ Thần Phong trầm xuống gầm nhẹ: “Ai vừa ở kia náo loạn?”

Tất cả mọi người không dám lên tiếng, lại không dám thừa nhận, không ai biết hậu quả thừa nhận sẽ là cái gì.

“Đều không thừa nhận? Rất tốt.” Hoàng Phủ Thần Phong cười lạnh.

Mà một tiếng cười lạnh đủ làm cho tất cả công nhân viên nổi da gà.

Lúc này, lại có một cô gái nói chuyện: “Kể nào không có mắt giẫm lên giày của tôi? Có biết giày tôi vừa mới mua không?”

Nghe được lại có tiếng nói chuyện, làm cho Hoàng Phủ Thần Phong càng thêm tức giận, hắn ôm Chỉ Ngưng đi về phía thanh âm kia, vừa thấy cô gái kia chính là thư ký của mình!

“Thư ký Giang, chẳng lẽ cô không có giáo dục như vậy sao? Lần trước lớn tiếng gõ cửa phòng làm việc của tôi, tôi coi như xong. Xem ra giáo huấn kia còn chưa đủ?” Hoàng Phủ Thần Phong vốn muốn đổi thư ký, vừa vặn mượn cơ hội hôm nay.

“Không, không phải, tổng tài, ngài nghe tôi giải thích.” Giang Như Ngọc luống cuống.

“Đủ rồi, cô bị sa thải, lập tức đến phòng tài vụ tính tiền.” Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian.

Giang Như Ngọc hung hăng trừng mắt liếc nhìn Chỉ Ngưng.

Hoàng Phủ Thần Phong kêu lễ tân gọi tới ba bảo vệ.

“Tổng tài, xin hỏi ngài có chuyện gì?” Bảo vệ trưởng hỏi.

“Hai người đi xem Giang Như Ngọc thu xếp đồ đạc.”

“Dạ” hai người bảo vệ cung kính trả lời.

“Cậu đem băng ghi hình ở đại sảnh sáng nay lập tức đưa đến phòng làm việc của tôi.” Hoàng Phủ Thần Phong nhất định phải tra ra mấy người nói chuyện lớn tiếng. Nói xong, bước đi vào thang máy.

Mọi người tuyệt đối thật không ngờ, vì lớn tiếng mà tổng tài làm to chuyện, xem ra khẳng định liên quan đến Hàn Chỉ Ngưng.

28. Chương 28 : Bang Mị Duyên

Hoàng Phủ Thần Phong sau khi đặt Chỉ Ngưng lên giường liền đi xuống tầng dưới.

Mấy ngày nay, Hoàng Phủ Thần Phong dùng phân nửa thời gian thiết kế quà tặng cho Chỉ Ngưng. Hắn cùng Chỉ Ngưng thật đúng là ăn ý! Chỉ Ngưng cũng rất khản trương thiết kế nhẫn.

Giang Như Ngọc bị đuổi việc ngồi trong quán cà phê. Không ai có thể biết cô ta đang suy nghĩ gì. Lúc này, cô ta lấy điện thoại ra bấm một dãy số, lạnh lùng nở nụ cười.

Nói chuyện điện thoại xong, bước ra khỏi quán cà phê.

Nguy hiểm đang tới gần!

Chỉ Ngưng đến giữa trưa mới tỉnh, vừa mở mắt ra liền cảm thấy kỳ quái, vì sao mình lại ở trong phòng nghỉ công ty? Tối hôm qua rõ ràng là ở trong nhà, mình tối công ty lúc nào? Nghĩ đi nghĩ lại vội vàng chạy xuống lầu tìm Hoàng Phủ Thần Phong.

Chỉ Ngưng hốt hoảng chạy đến trước bàn làm việc của Hoàng Phủ Thần Phong làm hấn hoảng sợ.

“Phong, sao em lại ngủ ở đây? Em tối như thế nào?” Thoáng cái liền hỏi một loạt vấn đề.

“Ngưng Nhi, em tỉnh rồi? Em có biết em đã ngủ rất lâu rồi không!” Hoàng Phủ Thần Phong giống như không nghe thấy câu hỏi của Chỉ Ngưng, cứ thế nói chuyện.

“Anh trả lời câu hỏi của em trước!” Chỉ Ngưng trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong chỉ dùng một câu đơn giản trả lời vấn đề, đó chính là: “Sáng nay, em còn đang ngủ, nhưng một mực giữ lấy tay anh, không cho anh đi nên anh liền giúp em thay quần áo, sau đó ôm em tới công ty. Chỉ đơn giản như vậy.”

Chỉ Ngưng vừa nghe Hoàng Phủ Thần Phong nói giúp mình thay quần áo, mặt của cô lập tức liền đỏ, tuy bọn họ đã rất nhiều lần tiếp xúc thân thể nhưng Chỉ Ngưng vẫn ngượng ngùng.

“A! Cái gì? Anh ôm em tới công ty sao? Không phải mọi người đều thấy chứ?”

“VẬY THÌ CÓ SAO!” Hoàng Phủ Thần Phong nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

“Ách, quên đi, không nói linh tinh với anh nữa. Ngày mai là ngày đầu năm mới, em đến bệnh viện thăm mẹ. Trước khi đi hôn một cái, anh đã khổ cực ôm em đi làm như vậy!” Sau khi hôn xong Chỉ Ngưng cười khẽ đúng lúc Hoàng Phủ Thần Phong mở trừng hai mắt.

“Ngoan! Anh sẽ đến bệnh viện đón em, đừng quên ăn cơm.” Trước khi đi vẫn không quên nhắc nhở Chỉ Ngưng ăn cơm đúng giờ.

“Vâng, anh cũng vậy, em đi đây! Bye bye!”

Từ lúc Chỉ Ngưng bắt đầu rời khỏi công ty đã có người theo phía sau cô.

—————LOVE—————

Trong phòng VIP bệnh viện.

“Mẹ, ngày mai là ngày đầu năm mới rồi, mẹ đã ngủ gần một năm, như thế nào vẫn chưa tỉnh lại? Mẹ, Phong đối với con rất tốt, anh ấy rất chiều cố con. Con lớn như vậy, ngoài mẹ ra, chỉ có anh ấy đối tốt với con. Phong còn an bài chome ở phòng bệnh VIP, còn gọi bác sĩ chuyên môn thần kinh đến điều trị ẹ. Anh ấy nói nếu như qua tết mẹ vẫn chưa tỉnh lại thì sẽ đưa mẹ sang Mỹ để trị liệu, anh ấy nhất định làm ẹ tỉnh lại.” Chỉ Ngưng mỗi lần đến bệnh viện thăm mẹ đều kiên trì cùng mẹ nói chuyện.

“Mẹ, con đi trước mua cơm trưa, lát sẽ quay trở lại.”

“Hàn tiểu thư, cô lại đến thăm mẹ à?” Đó là người chăm sóc trông nom mẹ của Chỉ Ngưng, Vương tiểu thư.

“Đúng a! Cảm ơn cô đã chăm sóc mẹ tôi. Tôi đi trước mua cơm trưa, lập tức quay lại. Nếu như lát nữa Phong đến, phiền cô nói với anh ấy một câu.”

“Được, yên tâm đi!” Vương tiểu thư là người rất tốt, một chút cũng không giống những phụ nữ khác.

Chỉ Ngưng vừa ra ngoài bệnh viện đã bị người đánh bắt tỉnh, sau đó mang lên một chiếc xe đang đợi gần đó.

Từ lúc Chỉ Ngưng bắt đầu đi đến bệnh viện, Hoàng Phủ Thần Phong luôn luôn cảm thấy bất an, giống như có chuyện gì đó xảy ra. Quên đi, vẫn là nên đến bệnh viện nhìn Chỉ Ngưng một chút, như vậy mới yên tâm.

Trên đường đi Hoàng Phủ Thần Phong vượt rất nhiều đèn đỏ, phóng như bay đến bệnh viện.

Quả nhiên, đến phòng bệnh không thấy người đâu. Hoàng Phủ Thần Phong hoảng hốt, hướng về phía ngoài rống to: “Vương tiểu thư, lập tức vào đây.”

“Phong thiếu, xin hỏi có điều gì phân phó.” Vương tiểu thư không dám chậm trễ hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi đi đâu rồi?”

“Hàn tiểu thư đi mua cơm trưa, nhưng mà, cô ấy đã đi rất lâu rồi.” Tiếng nói của Vương tiểu thư càng ngày càng nhỏ.

Nghe thấy Chỉ Ngưng đi mua cơm, Hoàng Phủ Thần Phong lập tức liền lấy điện thoại ra gọi cho Chỉ Ngưng, nhưng điện thoại của Chỉ Ngưng lại tắt máy, Hoàng Phủ Thần Phong tức giận ném đi động xuống đất, Vương tiểu thư sợ tới mức lui về phía sau vài bước.

“Viện trưởng của các người ở đâu?” Hoàng Phủ Thần Phong cố gắng hết sức kìm nén cơn giận của mình.

Thanh âm Vương tiểu thư run run: “Viện... viện trưởng ở...”

Hoàng Phủ Thần Phong lập tức chạy đến phòng viện trưởng, vào thẳng vắn đề: “Vâng, lập tức đem băng ghi hình của bệnh viện sáng nay kiểm tra, không thấy Ngưng Nhi đâu cả.”

“Cái gì? Được.” Văn Thụy Toàn cũng rất kinh ngạc.

Chỉ chốc lát sau, Vân Thụy Toàn cầm băng ghi hình đến. Càng xem, sắc mặt Hoàng Phủ Thần Phong cùng Vân Thụy Toàn càng khó coi.

“Phong, xem ra Chỉ Ngưng bị bắt cóc.” Vân Thụy Toàn phá tan bầu không khí yên lặng trước.

“Ừ! Quả thực không muốn sống nữa. Toàn, cho tôi mượn điện thoại.” Bởi vì điện thoại của mình vừa chính tay ném xuống đất.

Vân Thụy Toàn không nói hai lời lấy điện thoại đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ừ! Cha nuôi, là con, Phong. Nhờ người giúp con tìm một người, đại khái là hai giờ trước, người phụ nữ của con bị bắt cóc trước cửa bệnh viện Vân Thị, cô ấy tên là Hàn Chỉ Ngưng. Vâng, cảm ơn cha nuôi.”

Cha nuôi Hoàng Phủ Thần Phong là bang chủ bang Mị Duyên, thống lĩnh xã hội đen toàn cầu.

Không đến một giờ, điện thoại đã tới.

“Phong, Hàn tiểu thư bị một đám hắc bang Đài Loan bắt cóc, kẻ chủ mưu phía sau chính là nhân viên công ty con Giang Như Ngọc.” Cha nuôi làm việc hiệu suất thật đúng là nhanh, kẻ chủ mưu cũng đều điều tra ra.

“Vậy thỉnh cha nuôi dẫn người đi cùng con.”

—————LOVE—————

Chỉ Ngưng bị trói trong một căn phòng tối om, tay chân đều bị trói, miệng bị dán băng dính.

“Đại ca, cấp trên phân phó, trước đánh cô ta không chết không sống, sau đó chụp vài tấm ảnh nude cho cô ta.” Một người ánh mắt chăm chăm nhìn Chỉ Ngưng.

“Ừ, cô nàng này xem ra không tệ, trước làm nhục đã rồi giải quyết sau.”

Vừa nghe đại ca mở miệng, năm sáu người liền đi lên.

“A” a” ô ô!” Chỉ Ngưng không ngừng lắc lắc thân mình, không cho bọn họ đạt được mục đích.

“Ba! Tiện nhân, muốn chết.” Một người trong đó tát vào mặt Chỉ Ngưng, sau đó lại đá Chỉ Ngưng vài đá.

“Ô ô ô ô” Chỉ Ngưng cảm thấy mặt vừa đau nhức vừa nóng rực, liền bất tỉnh.

Thấy Chỉ Ngưng khóc, hắn ta nắm tóc cô, đập đầu cô vào tường, Chỉ Ngưng hoàn toàn bất tỉnh. Ngay thời điểm bọn họ lột quần áo của cô, cửa bị đá vang.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Chỉ Ngưng lập tức chạy đến bên cạnh cô, đem áo choàng của mình khoác lên người cô, sau đó ôm lấy Chỉ Ngưng đi đến phía cha nuôi.

“Cha nuôi, những tên hỗn đản này giao cho người xử lý, còn có người đàn bà kia. Con đưa Ngưng Nhi đến bệnh viện trước, hôm khác sẽ đến thăm hỏi người!”

“Mau đi đi! Cha biết phải làm gì. Cha sẽ gọi người bảo vệ các con, yên tâm.” Cha nuôi vừa thấy Chỉ Ngưng cũng rất thích cô...

“Cảm ơn cha nuôi.” Hoàng Phủ Thần Phong đối với cha nuôi hắn còn kính trọng hơn cha mẹ mình.

“Các người, bắt bọn họ trở về.” Cha nuôi phân phó.

Hiện tại, trong những kẻ bắt cóc Chỉ Ngưng cũng có người tài phục hồi tinh thần, “Ông, ông là bang chủ bang Mị Duyên?”

“Hừ! Hiện tại mới biết, không còn kịp rồi.”

—————LOVE—————

Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng ngồi yên trong xe. Phía sau còn có mấy chiếc xe theo sau bảo vệ bọn họ, chủ yếu là Chỉ Ngưng. Hoàng Phủ Thần Phong vô cùng đau lòng nhìn Chỉ Ngưng, nhìn mặt cô bị đánh sưng, khóe miệng còn có chút máu, nhìn tay chân bị dây thừng trói tụ máu, hắn hận không thể giết những người kia.

“Gọi điện thoại cho bệnh viện Vân thị, kêu bọn họ chuẩn bị bác sĩ cùng phòng bệnh tốt nhất, kêu bác sĩ chờ ở đại sảnh.” Hoàng Phủ Thần Phong nói với nhân viên bảo vệ ngồi ở tay lái phụ.

“Dạ.”

Chiếc Rolls-Royce dùng tốc độ nhanh nhất phóng trên quốc lộ, trong xe lạnh tới cực điểm.

Đại sảnh bệnh viện, có ít nhất mười bác sĩ đang chờ Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng xuống xe, phía sau còn có mười mấy nhân viên bảo vệ.

“Lập tức kiểm tra từ trên xuống dưới cho Ngưng Nhi, phải dùng bác sĩ nữ.” Hắn cũng không muốn thân thể Chỉ Ngưng bị người đàn ông khác nhìn.

Nghe xong lời Hoàng Phủ Thần Phong nói..., không ai dám nói không.

Nửa giờ sau, Chỉ Ngưng được đưa ra, Hoàng Phủ Thần Phong vội vàng tiến đến hỏi: “Ngưng Nhi có sao không?”

“Hàn tiểu thư từ trên xuống dưới có rất nhiều vết thương, khoang miệng bị đánh vỡ, sau khi Hàn tiểu thư tỉnh lại cố gắng hết sức đứng để cô ấy nói chuyện. Ngoài ra, não bị chấn động, hiện tại hôn mê bất tỉnh.” Bác sĩ không dám giấu diếm, đầu đuôi gốc ngọn đều nói hết.

Nghe được thương thế nghiêm trọng của Chỉ Ngưng, trái tim Hoàng Phủ Thần Phong đều tan nát, nắm chặt tay.

“Đã biết. Tầng lầu Ngưng Nhi ở không được để cho những người không liên quan đến gần, ngoại trừ nhân viên bảo vệ, bác sĩ và y tá, còn có, y tá trưởng và nhân viên bảo vệ phải ở bên Chỉ Ngưng hai mươi tư tiếng đồng hồ.”

“Dạ, chúng tôi đã biết, bây giờ chúng tôi sẽ đi xử lý.” Bác sĩ bình tĩnh nói.

Hoàng Phủ Thần Phong quay đầu nói với nhân viên bảo vệ: “Các người phân thành hai nhóm thay phiên canh giữ cả tầng lầu, đặc biệt bên ngoài phòng bệnh Ngưng Nhi.”

“Dạ.” Thanh âm của vài chục người cơ hồ có thể làm cho cả bệnh viện đều nghe thấy.

Mà những bệnh nhân ở tầng này đều phải chuyển phòng bệnh.

Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay Chỉ Ngưng, nhẹ nhàng xoa, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn cho cô.

29. Chương 29 : Lễ Mừng Năm Mới & Xuất Viện

Ba ngày qua đi, nhưng Chỉ Ngưng vẫn chưa tỉnh lại. Ngày này, Hoàng Phủ Thần Phong luôn luôn ở bên cạnh Chỉ Ngưng, luôn luôn nắm tay cô.

Ba ngày trước là ngày đầu năm mới, Hoàng Phủ Thần Phong vì Chỉ Ngưng còn đang hôn mê cảm thấy cô độc, hẳn quyết định không tụ họp với đám bạn của mình mà ở trong bệnh viện cùng Chỉ Ngưng.

Đám bạn của Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ hắn phong lưu thành tính, mà hôm nay không theo chân bọn họ đón năm mới, muốn ở bệnh viện cùng một người phụ nữ. Điều này đã kích thích nghiêm trọng lòng hiếu kỳ của bọn họ, bởi bọn họ mừng một hàng năm đều tụ tập một chỗ. Cho nên, bọn họ quyết định đến bệnh viện nhìn cô gái nhỏ của Hoàng Phủ Thần Phong một chút, thuận tiện đón năm mới tại bệnh viện luôn.

Không đến hai giờ, bạn bè Hoàng Phủ Thần Phong liền đến ‘thăm hỏi’ bọn họ, chỉ là vừa đến ngoài cửa đã bị nhân viên bảo vệ chặn lại.

“Mọi người không thể đi vào.” Xem ra, những người bảo vệ này thực có trách nhiệm.

“Vì sao không thể vào? Các người có biết chúng ta là bạn của Hoàng Phủ Thần Phong không?” Hắn là Thịnh Phong Cẩn, tính tình nóng nảy, thích gây sự, cũng là một Play Boy thuần chất.

“Không biết, Phong thiếu dặn dò, ngoại trừ bác sĩ, ai cũng không thể vào.” Thanh âm lạnh quá a!

Hoàng Phủ Thần Phong nghe thấy bên ngoài có chút âm ỉ, hần sợ ảnh hưởng đến Chỉ Ngưng cho nên đi ra.

”Tại sao là mọi người?” Hoàng Phủ Thần Phong không nghĩ tới bọn họ sẽ đến bệnh viện.

”Phong, cậu xảy ra chuyện gì sao? Tìm nhiều bảo vệ như vậy. Nhưng lại không cho bọn tôi đi vào.” Nói đến đây Thịnh Phong Cẩn phát hỏa.

”Quên đi, tiến vào rồi nói sau! Nhưng tôi muốn nhắc nhở mọi người, nói chuyện nhỏ giọng một chút, bằng không Mọi người biết như thế nào rồi đấy.”

Vài người không nghĩ Hoàng Phủ Thần Phong cứ nhiên sẽ bảo vệ một người phụ nữ thế này, vì muốn nhìn cô gái nhỏ của hần cho nên đáp ứng yêu cầu của hần rồi tiến vào bên trong, nhìn thấy Chỉ Ngưng phản ứng bọn họ quả thực giống Văn Thụy Toàn như đúc. Hoàng Phủ Thần Phong nhìn ra nghi ngờ trong lòng bọn họ, liền giành mở miệng trước: “Tôi biết rõ các cậu đang suy nghĩ gì, về phần suy nghĩ của các cậu về sau tôi sẽ nói rõ, hiện tại, câm miệng.”

”Ách, được rồi! Hôm nay là ngày đầu năm, vì không để thay đổi thói quen nhiều năm của chúng ta, cũng vì Phong đang có chút không tiện cho nên, chúng ta gọi đầu bếp của ‘Mạt Lan Đóa’ chuẩn bị bữa tối, lát nữa sẽ đến. Tiểu Thần, cậu ra cửa chờ, tránh bị bảo vệ chặn lại.” Thịnh Phong Cẩn hoàn toàn không nghĩ tới thời điểm hần nói những lời này, sắc mặt Hoàng Phủ Thần Phong có bao nhiêu khó coi.

”Đáng chết, bảo cậu nói nhỏ chút, cậu không nghe thấy sao?” Hoàng Phủ Thần Phong cắn răng nói.

”A! Thực ngưng ngưng, tôi quên mất. Tiểu Thần, nhanh đi.” Lần này thanh âm nhỏ đi rất nhiều.

”Vâng.” Tiểu Thần là em trai của Thịnh Phong Cẩn.

Mười phút sau, Tiểu Thần mang theo ba nhân viên phục vụ của ‘Mạt Lan Đóa’ vào phòng. Nhưng đều bị Hoàng Phủ Thần Phong đuổi ra, hần không hy vọng có người lạ ở trong phòng bệnh của Chỉ Ngưng.

Trên bàn cơm trong phòng bệnh đầy rượu và thức ăn, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong chỉ uống một ly sau đó lại nhớ tới Chỉ Ngưng, đến bên cạnh nắm tay của cô. Trước khi Chỉ Ngưng tỉnh lại, hần không có tâm tư làm bất luận chuyện gì. Hoàng Phủ Thần Phong đóng cửa lại, tránh những người kia quấy rầy đến Chỉ Ngưng, mà phía ngoài những người kia ăn uống thật cao hứng.

Ba giờ sau Hoàng Phủ Thần Phong đi ra ngoài, bọn họ toàn bộ đều say, có người nằm trên ghế salon, có người nằm trên mặt đất, còn có người ghé trên mặt bàn. Hoàng Phủ Thần Phong ra ngoài gọi bảo vệ đem bọn họ đến khách sạn thuê phòng ngủ.

—————LOVE—————

”A” Ngón tay của Chỉ Ngưng bỗng nhúc nhích.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy tay Chỉ Ngưng cử động, mừng rỡ vạn phần, “Ngưng Nhi, em đã tỉnh? Em không cần nói, bác sĩ nói khoang miệng em bị vỡ, em rất đau phải không?”

”Ô ô ô” nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong, Chỉ Ngưng liền khóc. Trong khoảnh khắc đó, Chỉ Ngưng cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không gặp được Hoàng Phủ Thần Phong nữa.

”Ngưng Nhi, đừng khóc, không sao rồi, không phải sợ, anh sẽ luôn bên cạnh em, không phải sợ!” Hoàng Phủ Thần Phong không muốn nhất chính là thấy Chỉ Ngưng khóc nên hần lập tức ôm cô an ủi.

Hoàng Phủ Thần Phong ấn chuông khẩn cấp ở đầu giường, nói Chỉ Ngưng đã tỉnh lại, gọi bác sĩ trưởng tới ngay lập tức, một vài bác sĩ vừa nghe Hoàng Phủ Thần Phong phản phó lập tức chạy tới.

Sau khi kiểm tra, một bác sĩ báo cáo: “Phong thiếu, Hàn tiểu thư đã không còn gì đáng ngại, quan sát thêm một ngày, nếu như không có vấn đề gì có thể xuất viện, nhưng vẫn là đừng cho cô ấy nói quá nhiều, nếu không khoang miệng sẽ vỡ ra.”

”Tôi biết, cảm ơn.” Chỉ Ngưng vừa tỉnh lại, trong lòng Hoàng Phủ Thần Phong vui mừng vô cùng.

Bác sĩ nghe thấy Hoàng Phủ Thần Phong nói cảm ơn với mình, yên lặng đứng tại chỗ hồi lâu, sau đó vẫn chưa lấy lại tinh thần nói, “Không, không cần cảm ơn.”

Hoàng Phủ Thần Phong cũng không nói thêm, trực tiếp đến bên Chỉ Ngưng.

Bởi vì khoang miệng Chỉ Ngưng còn chưa khỏi hẳn cho nên cô nói rất nhỏ, “Phong, em sợ cuối cùng không được nhìn thấy anh nữa, không được nhìn thấy mẹ nữa, em rất sợ.”

Hoàng Phủ Thần Phong cảm thấy Chỉ Ngưng sợ hãi, liền lập tức trấn an cô: “Ngưng Nhi, ngoan, không sao rồi, không cần suy nghĩ nữa, ngoan ngoãn ngủ một giấc, không cần nói nữa, ngày mai chúng ta trở về nhà.”

Chỉ Ngưng nghe lời nhắm mắt lại, nhưng tay của cô nắm thật chặt tay của Hoàng Phủ Thần Phong, sợ hãi sẽ rời đi. Hoàng Phủ Thần Phong đành phải ngồi ở bên cạnh, trong lòng hẳn có cảm giác đau lòng không nói nên lời, hẳn hiểu rõ nếu như thời khắc kia mình không xuất hiện kịp thời..., sẽ xảy ra chuyện như thế nào.

Nửa đêm, Chỉ Ngưng ngủ không yên.

”A! Không cần” không cần! Cầu các người, cầu các người buông tha tôi!” Chỉ Ngưng trong mơ vừa kêu lên vừa vùng tay loạn xạ.

Vốn không quen ngủ ở nơi này, Hoàng Phủ Thần Phong lập tức tỉnh, ôm lấy Chỉ Ngưng nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng cô nói: “Ngưng Nhi, đừng sợ, em đang nằm mơ, không phải thật sự, ngủ đi! Anh ôm em.”

Cảm giác được sự tồn tại của Hoàng Phủ Thần Phong, lần này, Chỉ Ngưng ngủ vô cùng yên ổn.

Hoàng Phủ Thần Phong thật không ngờ Chỉ Ngưng sẽ bất an như vậy, xem ra, chuyện lần này làm cô tổn thương rất lớn, Hoàng Phủ Thần Phong tuyệt đối sẽ không buông tha những người kia, đặc biệt là Giang Như Ngọc.

Sáng sớm hôm sau, bác sĩ tới kiểm tra cho Chỉ Ngưng. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói một tuần sau lại đến kiểm tra lần nữa là được rồi.

Hoàng Phủ Thần Phong khẳng định không cho Chỉ Ngưng tự mình bước đi, không có biện pháp, cô đành để cho hắn ôm. Bọn họ cùng một đám nhân viên bảo vệ rời khỏi bệnh viện, phía sau bọn họ là một đoàn bảo vệ mặc trang phục đen.

”Những người mặc đồ đen phía sau bọn họ là nhân viên bảo vệ sao?”

”Đúng! Bốn ngày trước, cô gái kia được ôm tới bệnh viện, sau đó anh kia nói tầng lầu ngoại trừ bác sĩ và y tá, tất cả mọi người đều phải chuyển phòng bệnh, chồng tôi vốn cũng ở tầng lầu kia, không có cách nào phải chuyển xuống phòng bệnh ở tầng dưới.”

”Đúng vậy! Hơn nữa những người bảo vệ kia bao vây cả tầng lầu, không cho phép ai tiếp cận cô gái kia.”

”Không biết cô gái kia đã xảy ra chuyện gì mà anh kia khẩn trương như vậy?”

”Tôi hình như đã gặp bọn họ ở nơi nào đó. A! Nghĩ ra rồi, anh kia chính là tổng tài công ty trang sức ‘Earl’, người đàn ông hoàng kim độc thân có giá trị nhất, Hoàng Phủ Thần Phong. Cô gái kia là nhà thiết kế của công ty ‘Earl’, cũng là người đã giành giải thưởng trong cuộc thi lớn nhất của D&L năm nay, cô ấy tên là Hàn Chỉ Ngưng.”

”Thật sao? Tôi nằm mơ cũng muốn gặp Hoàng Phủ Thần Phong, càng muốn gặp anh ấy.” Ngay cả trong bệnh viện cũng có những kẻ háo sắc.

”Cô không có hi vọng! Cô không thấy Hoàng Phủ Thần Phong đối với Hàn Chỉ Ngưng dịu dàng như vậy à? Nghe nói hắn còn cười với Hàn Chỉ Ngưng.” (Cười thì đã là gì, há há =)))))))))

—————LOVE—————

Về đến nhà, chị Lý đã sớm chuẩn bị xong súp đầu cá cho Chỉ Ngưng, chờ Hoàng Phủ Thần Phong đặt Chỉ Ngưng lên giường, chị Lý liền bưng tới. Hoàng Phủ Thần Phong nhận lấy súp đầu cá, muốn dứt cho Chỉ Ngưng.

”Ngưng Nhi, ăn canh.” Hoàng Phủ Thần Phong lấy trước đưa đến bên miệng thổi vài cái rồi mới đưa vào miệng Chỉ Ngưng.

Bởi vì Hoàng Phủ Thần Phong không cho Chỉ Ngưng nói chuyện, cho nên cô đành phải ngoan ngoãn há miệng.

”Ngưng Nhi, những người ở ngoài kia sẽ bảo vệ em, em yên tâm, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra những chuyện tương tự. Hơn nữa, anh cũng sẽ luôn bên cạnh em, em đi đâu, em ở đâu anh liền đi đó, ở đó.” Trải qua chuyện này, Hoàng Phủ Thần Phong sao còn dám để Chỉ Ngưng một mình?

Biết rõ Hoàng Phủ Thần Phong đối với mình tốt như vậy, hốc mắt Chỉ Ngưng liền đỏ.

Nhìn thấy Chỉ Ngưng khóc, Hoàng Phủ Thần Phong luống cuống.”Ngưng Nhi, em làm sao vậy? Đau đầu hay đau miệng? Hay là đau tay?”

Chỉ Ngưng lắc đầu nói: “Ở đâu cũng không đau, em chỉ là vui mừng anh đối tốt với em như vậy.”

”Đứa ngốc! Anh không đối tốt với em thì đối tốt với ai? Em nghỉ ngơi một chút! Anh giúp em.”

Nghे lời Hoàng Phủ Thần Phong, Chỉ Ngưng nằm trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong ngủ thiếp đi.

30. Chương 30 : Thăm Hỏi Cha Nuôi

Hoàng Phủ Thần Phong vẫn nhìn Chỉ Ngưng ngủ, thấy công tử vô cùng an ổn hẳn cũng yên lòng. Có lẽ là do Hoàng Phủ Thần Phong ở bên nên cô mới có thể ngủ an ổn như vậy!

Như vậy, kế tiếp, nên xử lý những kẻ làm thương tổn đến Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng đã ngủ hơn năm giờ rồi, mà trong năm giờ này, Hoàng Phủ Thần Phong luôn duy trì một tư thế, hẳn sợ mình cử động một chút sẽ làm cô tỉnh lại, hiện tại sợ rằng cả người hẳn đều tê rồi.

“Phong, bây giờ là buổi tối sao?” Chỉ Ngưng dụi dụi con mắt, ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ừ! Hiện tại đã tám giờ. Em đã tỉnh, chúng ta phải đi ăn cơm tối rồi!” Hoàng Phủ Thần Phong rốt cục cũng được cử động thân thể rồi.

“Anh còn chưa ăn tối sao?”

“Anh muốn chờ em cùng ăn!” Hoàng Phủ Thần Phong ôm lấy Chỉ Ngưng từ trên giường, giúp cô đi dép, sau đó giúp cô choàng một cái áo khoác, hiện tại đã là trời đông giá rét, không mặc áo khoác sẽ bị lạnh.

“Phong, anh nhất định đói bụng, chúng ta mau xuống dưới ăn cơm.” Chỉ Ngưng không nỡ để Hoàng Phủ Thần Phong đói bụng.

“Ngưng Nhi, em phải ăn nhiều một chút, anh mời một đầu bếp của khách sạn năm sao về, sở trường của cô ấy là nấu cơm dinh dưỡng, đầu của em bị thương, hẳn là sẽ ảnh hưởng tới thân thể cho nên không được qua loa đại khái.” Hoàng Phủ Thần Phong gấp rau cho Chỉ Ngưng.

“Phong, không cần phiền toái như vậy! Món ăn chị Lý làm cũng rất có dinh dưỡng! Em rất thích ăn.” Hoàng Phủ Thần Phong đối tốt với Chỉ Ngưng, cô rất cảm động.

“Anh chỉ mời cô ấy giúp em làm cơm dinh dưỡng một tháng, một tháng sau, cô ấy sẽ lên một danh sách những món ăn dinh dưỡng, chị Lý sẽ dựa theo đó nấu cơm.” Hoàng Phủ Thần Phong kiên nhẫn giải thích.

“Phong, anh thật tốt.” Chỉ Ngưng hít mũi một cái, hai mắt lưng tròng nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Bảo bối, anh không đối tốt với em thì đối tốt với ai? Ngưng Nhi, ngày mai anh sẽ đến chỗ cha nuôi để xử lý mọi chuyện, em muốn đi cùng không?” Hoàng Phủ Thần Phong hỏi quyết định của Chỉ Ngưng.

“Cha nuôi anh là ai?” Bởi vì lúc đi cứu Chỉ Ngưng, cô đã té xỉu rồi, cho nên, cô không thấy được cha nuôi của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Cha nuôi anh là người ngày đó cùng anh đi cứu em. Ông ấy là bang chủ bang Mị Duyên.” Hoàng Phủ Thần Phong không muốn giấu diếm cha nuôi hẳn là bang chủ xã hội đen.

“Cho nên, những người kia cũng sẽ ở chỗ cha nuôi anh? Anh phải xử lý chuyện kia?”

“Ừ, đã đoán đúng!”

“Có bọn họ, em liền không đi.”

“Cũng tốt, vẫn là không đi tốt hơn, tránh cho em nhớ đến những chuyện kia. Chờ mấy ngày nữa, chúng ta lại đến thăm cha nuôi!”

“Vâng. Cha nuôi anh có hung dữ hay không? Có nghiêm nghị không?” Chỉ Ngưng choràng người của xã hội đen bình thường đều rất khủng bố.

“Sẽ không, ông rất dễ gần. Em yên tâm, anh rất nhanh sẽ trở về.” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấu tâm sự của Chỉ Ngưng.

“Vâng. Ngày mai anh phải cẩn thận.”

“Ừ. Biết rồi, không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi thôi!”

Trong lòng Chỉ Ngưng có chủ ý, cô nghĩ, nếu như Phong ở nhà..., vậy hẳn nhất định bắt mình phải nghỉ ngơi, thừa dịp ngày mai Phong không ở nhà, cô phải tranh thủ hoàn thành bản vẽ, sau đó còn đem đi gia công.

—————LOVE—————

Buổi sáng, sau khi ôm hôn Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong đến bang Mị Duyên còn Chỉ Ngưng lúc Hoàng Phủ Thần Phong ra khỏi cửa liền chạy đến thư phòng.

Hoàng Phủ Thần Phong tiến vào bang Mị Duyên, trên đường đi bảo vệ đều cung kính chào hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Phong thiếu, bang chủ đang ở sân Golf chờ cậu.”

Bang Mị Duyên của cha nuôi hẳn quả thực có thể nói là một trung tâm nghỉ ngơi loại nhỏ, có rạp chiếu phim, quán bar, sân đánh Golf, sân tennis, nhà tắm hơi, quán cà phê...v...v.... Những nơi này cấp cho thủ hạ của ông ấy hưởng dụng.

Hoàng Phủ Thần Phong vừa đi tới sân đánh Golf, liền nhìn thấy một lão nhân đang chơi bóng, phía sau còn vài bảo vệ.

“Cha nuôi, con đã tới.” Hoàng Phủ Thần Phong đến bên cạnh cha nuôi hẳn.

“Phong, con đã đến rồi à? Cô bé kia? Không tới sao?” Cha nuôi hẳn có ấn tượng không tồi với Chỉ Ngưng cho nên, không thấy Hoàng Phủ Thần Phong mang Chỉ Ngưng tới hẳn liền hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Vâng, Ngưng Nhi biết rõ những người kia đang ở đây cho nên không tới. Hơn nữa thân thể của cô ấy còn chưa khỏe, hôm khác, con nhất định mang Ngưng Nhi đến gặp cha nuôi.”

“Được! Nhà đầu Chỉ Ngưng này không tồi, cha thật thích nó, xem ra, con rất quan tâm nó!” Cha nuôi liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ha ha! Cha nuôi, những người kia người xử lý như thế nào?” Hoàng Phủ Thần Phong ngượng ngùng cười gượng, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

“Cha nhốt bọn họ dưới tầng hầm, về phần người đàn bà kêu Giang Như Ngọc kia, cha cũng đã bắt cô ta đến đây, con nghĩ xử trí như thế nào. Cha gọi A Tề dẫn con xuống tầng hầm trước.”

“Cám ơn cha nuôi, con đi trước.”

Hoàng Phủ Thần Phong cùng A Tề xuống tầng hầm. Vừa đến tầng hầm, Hoàng Phủ Thần Phong chợt nghe thấy một trận tiếng kêu mắng, mà người kia chính là Giang Như Ngọc. Tiếp đến hẳn nhìn thấy năm tên đàn ông bị thương té xỉu trên mặt đất, hiển nhiên, đã bị giáo huấn qua.

Hoàng Phủ Thần Phong đi đến trước mặt Giang Như Ngọc, cho cô ta một cái tát, vừa mới nghe thấy Giang Như Ngọc mắng Chỉ Ngưng, hẳn liền lửa giận ngút trời.

“Một tát này, trừng phạt cô vừa mới mắng Ngưng Nhi.” Ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong lúc này quả thực có thể giết chết người.

“Vì sao? Vì sao? Dựa vào cái gì Hàn Chỉ Ngưng vừa mới vào công ty, anh liền sủng ái cô ta như vậy, gọi cô ta đến phòng của anh làm việc, thậm chí còn mang cô ta đến phòng nghỉ của anh. Hơn nữa, mỗi ngày cô ta ngoại trừ nói chuyện phiếm với anh, pha cà phê cho anh, cô ta còn làm được cái gì? Mà tôi thì sao? Tôi tới công ty hơn ba năm rồi, mỗi ngày đều ăn mặc thật xinh đẹp, chính là để anh liếc mắt nhìn tôi một cái! Ngoại trừ công việc, anh ngay một câu cũng chưa từng nói với tôi, cũng chưa từng nhìn tôi một lần. Vì sao anh có thể lên giường cùng nhiều phụ nữ như vậy, chính là lại không lên giường cùng tôi? Anh có biết không, tôi yêu anh! Tôi muốn gả cho anh. Nếu như không có hồ ly tinh chết tiệt Hàn Chỉ Ngưng kia, anh chính là của tôi.”

“Ba!” Hoàng Phủ Thần Phong thật sự nghe không nổi nữa, hơn nữa lại nghe thấy Giang Như Ngọc mắng Chỉ Ngưng hằn cằn nổi giận. Lại là một cái tát.

“Cô câm miệng cho tôi! Con đàn bà chết tiệt, cô nghe đây, cho dù không có Ngưng Nhi, tôi cũng không để ý tới loại đàn bà ác độc như cô.” Hoàng Phủ Thần Phong giữ chặt cằm Giang Như Ngọc.

“A Tề, đem mấy người này ném ra khỏi Đài Loan, đem cô ta ném tới Nam Cực đi, làm cho cô ta cả đời cũng không thể bước chân về Đài Loan, đem những tên kia tới Châu Phi đi, vĩnh viễn đều ở lại đó.” Nói xong, xoay người rời đi, hắn vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại những người này.

Trong nội tâm Hoàng Phủ Thần Phong, phàm là người muốn thương tổn Chỉ Ngưng đều không có kết cục tốt.

31. Chương 31 : Anh Hoa Chi Đô

Tuy trong nhà có một đám người bảo vệ Chỉ Ngưng, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong vẫn không yên lòng, cho nên sau khi hắn dọn dẹp hết mọi chuyện với A Tề liền chạy về nhà cùng Chỉ Ngưng.

Một giờ sau, Hoàng Phủ Thần Phong về đến nhà, thời điểm đi vào phòng khách, hắn không nhìn thấy Chỉ Ngưng liền lập tức chạy lên trên lầu tìm cô, thế nhưng lúc ngang qua thư phòng thấy Chỉ Ngưng đang ngồi trước bàn đọc sách, Hoàng Phủ Thần Phong liền đẩy cửa tiến vào.

“Ngưng Nhi, sao em không nghỉ ngơi lại ở chỗ này đọc sách?” Hoàng Phủ Thần Phong ngồi xuống ghế salon.

“Phong, anh đã trở lại a! Mỗi ngày em đều nằm trên giường, nếu không hoạt động, em sẽ mau biến thành gỉ sét mất. Hơn nữa, anh chăm sóc em tốt như vậy, thân thể của em đã sớm tốt lắm.” Chỉ Ngưng đang nhìn sách tư liệu về trang sức, cô đang tìm nên dùng loại nguyên liệu nào để chế tác nhẫn cho Hoàng Phủ Thần Phong.

“Vậy cũng phải cẩn thận. Đúng rồi, cha nuôi rất thích em, còn bảo anh đưa em đến nói chuyện phiếm với ông.”

“Ách” nếu đã như vậy, hôm nào chúng ta đi, dù sao em rất thích nói chuyện phiếm với lão nhân gia.” Chỉ Ngưng có chút ngưng ngừng.

“Tốt! Anh sẽ sắp xếp. Ngưng Nhi, ngày mai anh muốn tới công ty, em muốn ở nhà hay cùng anh đến công ty?” Hoàng Phủ Thần Phong trong khoảng thời gian này đã để lỡ rất nhiều công việc, cho nên hắn muốn đến công ty để xử lý.

“Em muốn ở bên cạnh anh.”

“Ừ, ngày mai chúng ta sẽ tới công ty. Ngưng Nhi, hôm nay chúng ta cùng đi ăn cơm, em chuẩn bị một chút.” Hoàng Phủ Thần Phong đã lâu không mang Chỉ Ngưng rang ngoài nên hôm nay hắn muốn đưa cô ra ngoài ăn cơm.

“A, được.” Chỉ Ngưng gật đầu, sau đó liền trở về phòng ngủ.

20' sau, Chỉ Ngưng mặc một bộ quần áo màu lam, từ cầu thang đi xuống, mỗi lần Chỉ Ngưng đổi trang phục mới, Hoàng Phủ Thần Phong đều say lòng vì cô.

“Đi thôi!” Hoàng Phủ Thần Phong ôn nhu nắm tay cô đi ra ngoài. Tối nay mang theo bốn nhân viên bảo vệ. Hoàng Phủ Thần Phong không tự mình lái xe, mà ngồi trên xe Rolls-Royce có tài xế riêng, bốn nhân viên bảo vệ, một người ngồi cùng xe với Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng, ba người còn lại lái xe đi theo phía sau bọn họ.

“Ngưng Nhi, hôm nay anh đưa em đến một nhà hàng khác, em nhất định sẽ thích.” Hoàng Phủ Thần Phong ngồi ở đằng sau rất có lòng tin nói với Chỉ Ngưng.

“Thật vậy sao? Em cũng muốn nhìn xem.”

“Ha ha, Ngưng Nhi, em thật đáng yêu.” Hoàng Phủ Thần Phong sủng nịch hôn một cái lên gò má Chỉ Ngưng.

Phía trước, một bảo vệ, một lái xe, nghe thấy Hoàng Phủ Thần Phong dùng ngữ khí như vậy nói chuyện liền nổi hết da gà, không nghĩ tới Phong thiếu lãnh khốc trong nội tâm bọn họ cũng sẽ nhu tình như nước như vậy.

Nửa giờ sau đến nơi, Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng mở cửa xe.

“Phong, nhà hàng gọi ‘Anh Hoa chi đô’, là nhà hàng Nhật Bản sao?” Chỉ Ngưng ngẩng đầu nhìn tám biển, sau đó hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đúng, nhà hàng này rất nổi danh, là bạn của anh đầu tư. Chúng ta vào đi thôi!” Hoàng Phủ Thần Phong ôm eo cô tiến vào, bốn bảo vệ cũng đi theo đằng sau.

Ông chủ của nhà hàng này là hai anh em Thịnh Phong Cẩn, bởi vì mẹ của bọn họ là người Nhật Bản, bọn họ lại rất thích Nhật Bản, cho nên liền đầu tư vào một nhà hàng Nhật Bản.

Trong nhà hàng, nhân viên phục vụ đều mặc ki-mô-nô Nhật Bản, trang hoàng bên trong cũng theo phong cách Nhật, đầu bếp cũng mời từ Nhật Bản tới, có thể nói là một nhà hàng Nhật Bản điển hình.

Lễ tân nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đến liền lập tức đi lên nghênh đón.

“Phong thiếu, ngài đặt hai phòng chúng tôi đã chuẩn bị xong, lập tức đưa ngài qua.” Nói xong, một lễ tân dẫn đường cho bọn họ.

“Tiểu Bân, các người đến phòng bên cạnh ăn cơm đi!” Hoàng Phủ Thần Phong quay đầu nói với bảo vệ, nói xong cùng Chỉ Ngưng bước vào một phòng.

“Cám ơn Phong thiếu.” Bốn bảo vệ cùng nói lời cảm ơn với Hoàng Phủ Thần Phong, sau đó vào gian phòng bên cạnh.

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ngồi trên mặt đất, Hoàng Phủ Thần Phong gọi xong món ăn liền hỏi nhân viên phục vụ, “Cẩn có ở đây không?”

“Phong thiếu, hôm nay ông chủ không tới, hôm qua ngài ấy đã đi Nhật Bản khảo sát thực tế rồi, ông chủ nói nhà hàng chúng tôi sẽ có thêm vài món ăn.” Nhân viên phục vụ cung kính đáp trả câu hỏi của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ừ, đã biết, các người đi ra ngoài trước!” Đối với người ngoài, Hoàng Phủ Thần Phong cho tới bây giờ nói chuyện đều là mặt không biểu tình.

“Nơi này thật đẹp! Không khác Nhật Bản là mấy.” Chỉ Ngưng vẫn nhìn phong cảnh phía ngoài, nhìn không được thần phục.

“Ngưng Nhi thích Nhật Bản sao?”

“Đúng vậy! Đặc biệt là hoa anh đào Nhật Bản, rất đẹp.” Chỉ Ngưng không chú ý đến trong mắt Hoàng Phủ Thần Phong đột nhiên lướt qua một đạo ánh sáng.

“Thật sự?” Tuy câu nói của Hoàng Phủ Thần Phong ngắn ngủi chỉ có hai chữ, nhưng lại có thể nghe ra trong lòng hân hân như có dự tính gì.

Đang nói chuyện vui vẻ thì nhân viên phục vụ gõ cửa.

“Phong thiếu, món ăn của ngài đã đến, xin ngài từ từ thưởng thức.”

“Uhm.” Hoàng Phủ Thần Phong nói với Chỉ Ngưng: “Ngưng Nhi, cá sống ở đây hương vị rất tuyệt, thử một chút!”

“Oa! Thật sự rất ngon!” Chỉ Ngưng ăn một miếng cá sống.

“Em thích là được rồi.”

Hoàng Phủ Thần Phong vẫn nhìn Chỉ Ngưng, trong lòng nghĩ: nếu như có thể cả đời ở bên Ngưng Nhi, thật là rất tốt!

Chờ Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ăn cơm xong, bốn nhân viên bảo vệ đã đợi ở bên ngoài phòng. Hoàng Phủ Thần Phong thanh toán xong bước ra khỏi ‘Anh Hoa chi đô’.

32. Chương 32 : Làm Nũng

Từ sau khi Chỉ Ngưng bị bắt cóc, bên cạnh cô liền có một đám bảo vệ, tỷ như hôm nay đến công ty cũng vậy.

“Phong, nhiều bảo vệ quá! Anh xem, bọn họ đều nhìn em.” Chỉ Ngưng lại đưa ra kháng nghị với Hoàng Phủ Thần Phong.

Đến công ty, hai người trong số đó canh giữ ở cửa chính, số còn lại cùng Hoàng Phủ Thần Phong đi vào. Trên đường đi, cơ hồ không có người nào không chú ý tới Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng, nguyên nhân chính là những bảo vệ mặc đồ đen kia.

“Tuyệt đối không được! Ngoại trừ yêu cầu này, cái gì anh cũng có thể đáp ứng em. Bọn họ đều phải đi theo em. Nếu không, em nói anh làm sao yên tâm đây?” Hoàng Phủ Thần Phong không cần suy nghĩ liền cự tuyệt.

“Nhưng như vậy quá nhiều! Em sẽ cảm thấy không tự do. Phong, có được không? Giảm bớt đi vài người cũng được mà! Nhé?” Thấy Gặp Hoàng Phủ Thần Phong vẫn không đáp ứng, Chỉ Ngưng liền lấy ra tuyệt chiêu – làm nũng.

“Ách” vậy giảm bớt đi hai người.” Cuối cùng, Hoàng Phủ Thần Phong thắng không được công phu của Chỉ Ngưng đành phải nhượng bộ.

“Hai người cũng tốt! Thưởng cho anh một cái hôn.”

Hành động này của Chỉ Ngưng làm cho những bảo vệ đi theo phía sau choáng váng, để ai nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô đều sẽ động tâm.

“Ai! Ngưng Nhi, thực không có biện pháp với em.” Hoàng Phủ Thần Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Ở công ty, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng thân mật như vậy làm cho người khác không muốn biết quan hệ của hai người bọn họ cũng không được. Hơn nữa nhân viên công ty đều từng chứng kiến Hoàng Phủ Thần Phong vì Chỉ Ngưng nổi giận, còn khai trừ những người nói chuyện lớn tiếng và những người mắng Chỉ Ngưng, cho nên hiện tại không có người nào dám chọc đến Chỉ Ngưng, mặc dù có vài cô ác còn ầm ục không phục.

Thang máy đến tầng 29, lại có hai nhân viên bảo vệ canh giữ hai bên thang máy và bên ngoài văn phòng.

Chỉ Ngưng nhìn Hoàng Phủ Thần Phong ngồi trước bàn làm việc, cô lập tức ngồi đối diện với hắn, dự định thương lượng với hắn.

“Phong, em muốn xuống bộ phận sản xuất một chút, em muốn xem xét tình hình sản xuất số trang sức trước kia em thiết kế.” Đương nhiên, đây là Chỉ Ngưng lừa Hoàng Phủ Thần Phong, trên thực tế, là vì quà tặng.

“Được, vậy em nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được để mình mệt mỏi, mệt mỏi thì lập tức trở về nghỉ ngơi biết không?”

“Đã biết, em đi đây! Bye bye”

Chỉ Ngưng vừa đi, Hoàng Phủ Thần Phong liền gọi điện cho bảo vệ, kêu bọn họ theo sát cô, ngàn vạn lần đừng để cô bị thương. Sau đó, lại kêu thư kí mới gọi cho giám đốc bộ phận sản xuất, nói Chỉ Ngưng muốn đến bộ phận sản xuất. Hoàng Phủ Thần Phong suy nghĩ thực là chu đáo!

Chỉ Ngưng đi đến bên ngoài, thì có bốn bảo vệ đang đợi cô, bọn họ đã giúp Chỉ Ngưng ấn thang máy.

Chỉ Ngưng tới bộ phận sản xuất, không nghĩ tới, giám đốc bộ phận sản xuất đã đứng bên ngoài chờ cô, cô biết chắc Hoàng Phủ Thần Phong nói.

Giám đốc nhìn thấy Chỉ Ngưng từ trong thang máy bước ra, liền tiến lên dẫn đường cho Chỉ Ngưng, “Hàn tiểu thư, xin chào! Tôi là giám đốc bộ phận sản xuất, Vương Hạng. Có vấn đề gì mời đến phòng làm việc của tôi nói.”

“Giám đốc Vương, xin chào, chúng ta đến văn phòng của anh rồi nói chuyện sau!”

Nhân viên bộ phận sản xuất thấy bình thường Vương Hạng ý vào mình là giám đốc, sai bảo người khác làm việc, hôm nay, trước mặt Chỉ Ngưng lại cúi đầu khom lưng, đều nhỏ giọng nói. Trùng hợp, những lời của bọn họ đều bị Chỉ Ngưng nghe thấy, người giám đốc thì trừng mắt liếc những nhân viên kia.

“Hàn tiểu thư, mời ngồi.”

Chỉ Ngưng ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc, sau đó, đem bản thiết kế đưa cho giám đốc Vương nói: “Giám đốc Vương, bản thiết kế này, phiên anh hoàn thành trong vòng ba ngày. Mọi thứ tôi đều ghi chú rõ trên bản thiết kế.”

“Được, tôi lập tức đi làm ngay.” Giám đốc Vương cẩn thận nhìn bản thiết kế của Chỉ Ngưng.

“Cám ơn anh, giám đốc Vương. Mặt khác, xin giám đốc Vương không cần nói chuyện tôi nhờ anh làm chiếc nhẫn cho tổng tài của anh, có thể chứ?”

“Có thể.” Hần hiện tại nào dám nói không!

“Tốt quá, tôi đi trước, cám ơn anh. Chuyện chiếc nhẫn, ngàn vạn lần không nên qua quýt.”

Chỉ Ngưng cùng bảo vệ vừa đi, giám đốc Vương lập tức gọi một thợ cả dày dạn kinh nghiệm tới, giao cho hắn đi làm ngay chiếc nhẫn.

Xong việc, Chỉ Ngưng liền đến văn phòng tổng tài ở tầng 29.

Hiện tại, cô cảm thấy rất nhẹ nhàng, bởi vì rốt cục không cần lo lắng chuyện chiếc nhẫn nữa.

Đến văn phòng, Chỉ Ngưng lại ngồi đối diện với Hoàng Phủ Thần Phong: “Phong, hiện tại em cũng không có việc gì làm, rất nhàn chán. Em muốn thiết kế bản vẽ có được không? Dù sao, anh không phải muốn chọn tác phẩm cho lễ tình nhân sao? Để cho em thử một lần được không?” Mười ngón tay của Chỉ Ngưng đan chặt, khát vọng nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong chịu không nổi loại ánh mắt này, liền gật đầu đáp ứng. Hoàng Phủ Thần Phong vừa đáp ứng, Chỉ Ngưng liền trở về bàn làm việc của mình bắt đầu thiết kế.

33. Chương 33 : Tình Yêu Duy Nhất

Đợi Chỉ Ngưng trở về bàn làm việc của mình, Hoàng Phủ Thần Phong cũng cầm bản thiết kế đến bộ phận sản xuất. Mục đích của hai người bọn họ đều giống nhau, chính là vì muốn cho nhau kinh hỉ, hiện tại, bọn họ đều đang mong đợi lễ tình nhân đến.

Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng, hai người một trước một sau đến bộ phận sản xuất khiến cho giám đốc Vương buồn bực chết rồi, hẳn thật sự không rõ vì sao bọn họ đều cầm bản thiết kế đến tìm hắn, còn muốn hắn dùng thời gian nhanh nhất làm xong. Tuy nhiên, Hoàng Phủ Thần Phong yêu cầu tương đối nhiều, hơn nữa, cũng cũng tương đối phiền toái, mà Chỉ Ngưng chỉ cần có một chiếc nhẫn.

Bởi vì lễ tình nhân sắp đến rồi, cho nên, mấy ngày nay, Hoàng Phủ Thần Phong tương đối bận rộn. Chẳng những trang sức dành cho lễ tình nhân phải tung ra thị trường, còn phải mở cuộc họp báo. Buổi tối, công ty còn tổ chức vũ hội, quan trọng hơn là hôm đó còn là sinh nhật của hai người họ.

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng rốt cục đợi đến lễ tình nhân. Sáng sớm, một trăm lẻ một đóa hoa yêu cơ Hà Lan màu lam Hoàng Phủ Thần Phong đặt cũng đã đơm đọt. Một trăm lẻ một đóa hoa yêu cơ màu lam có nghĩa là: anh chỉ yêu duy nhất em.

“Ngưng Nhi, lát nữa công ty có mở cuộc họp báo về trang sức cho lễ tình nhân, em ở nhà chờ anh, anh đi một lát sẽ về, sau đó đưa em đi chọn lễ phục chuẩn bị cho vũ hội tối nay, có được không?” Tối nay, Hoàng Phủ Thần Phong muốn Chỉ Ngưng là cô gái xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất.

“Được, em ở nhà chờ anh, anh đi đi!”

Hoàng Phủ Thần Phong hôn tạm biệt Chỉ Ngưng liền đến công ty. Sau khi Hoàng Phủ Thần Phong rời đi, Chỉ Ngưng lấy ra một chiếc hộp tinh mỹ, bên trong là quà sinh nhật cô muốn tặng cho Hoàng Phủ Thần Phong, trên mặt nhẫn có khắc chữ cái viết tắt tên tiếng Anh của bọn họ A&C, A đại biểu cho Hoàng Phủ Thần Phong, C đại biểu cho Hàn Chỉ Ngưng.

Cầm chiếc nhẫn trên tay, Chỉ Ngưng mỉm cười ngọt ngào, cười vô cùng xinh đẹp. Nhìn hồi lâu, cô mới đem nhẫn để lại trong hộp.

Chỉ Ngưng nhàn rỗi nhàm chán, liền mở ra TV, vừa mở TV, liền nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đang cầm sổ trang sức cho lễ tình nhân giải thích ý nghĩa: “Trong mắt những người yêu nhau, một năm 365 ngày, mỗi ngày đều là lễ tình nhân, nhưng có một ngày đặc biệt, đó là ngày người ta phải lớn tiếng biểu đạt tình yêu của mình. Vô luận chưa có người yêu, sắp yêu nhau hay là đã yêu nhau, chỉ bằng ngày này hãy dũng cảm biểu hiện – tình yêu vĩ đại nhất! Hôm nay là lễ tình nhân, công ty của chúng tôi đặc biệt giảm giá cho tất cả người mua.”

Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói xong thì phóng viên vội rít đặt câu hỏi cho hắn: “Hoàng Phủ tổng tài, xin hỏi, vì sao năm nay ngài đặc biệt giảm giá cho người mua? Đối với ngài, năm nay có gì đặc biệt sao?”

“Đúng, năm nay với tôi mà nói, xác thực rất đặc biệt.” Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm, Hoàng Phủ Thần Phong trả lời câu hỏi của phóng viên.

“Phong thiếu, vũ hội năm nay sẽ có điều đặc biệt đó sao?”

“Về phần vũ hội, xin mời mọi người chờ đến buổi tối.” Tuy vẻ mặt Hoàng Phủ Thần Phong vẫn lạnh lùng nhưng hắn đã trả lời hai câu hỏi rồi, “Họp báo tới đây là ngừng.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong được bảo vệ vây quanh rời khỏi công ty.

Chỉ Ngưng nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong rời khỏi công ty, nghĩ: Phong hắn là đã trở lại à!

————— LOVE —————

Nửa giờ sau, Hoàng Phủ Thần Phong quả nhiên đã trở lại. Việc đầu tiên khi trở lại là ôm Chỉ Ngưng ngồi lên trên đùi mình, sau đó nâng đầu của cô lên hôn. Hồi lâu, mới rời đi, nếu như không phải thời cơ không đúng, hắn thực sự sẽ muốn cô, hiện tại, đành phải chờ đến tối. Chỉ Ngưng như một con mèo nhỏ rúc vào trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi, không còn sớm, chúng ta đi chuẩn bị lễ phục.”

“Vâng.”

Trong khoảng thời gian này, Hoàng Phủ Thần Phong đều không tự mình lái xe, đều là cùng Chỉ Ngưng ngồi xe Rolls-Royce xe có mui. Xe Rolls-Royce dừng trước cửa vào trung tâm thẩm mỹ kéo đến không ít ánh mắt. Chỉ cần có Hoàng Phủ Thần Phong xuất hiện, vĩnh viễn đều có ánh mắt ái mộ.

Vào đến bên trong, Hoàng Phủ Thần Phong liền nói với một nhà thiết kế tạo hình quen thuộc: “Miss Lam, tối nay chúng tôi muốn tham gia một vũ hội, phiền chị giúp Ngưng Nhi.”

“Hảo, thỉnh Phong thiếu yên tâm, tôi cam đoan, Hàn tiểu thư nhất định sẽ là tiêu điểm tối nay.” Nếu như không phải Hoàng Phủ Thần Phong, Miss Lam sẽ không tùy tiện giúp tạo hình cho người khác.

“Uhm!” Sau khi giao Chỉ Ngưng cho Miss Lam, Hoàng Phủ Thần Phong tự mình đến khu nam lựa chọn lễ phục dạ hội.

Bên này Chỉ Ngưng được nhân viên phục vụ cầm đủ loại lễ phục đến cho cô thử.

“Hàn tiểu thư, làn da ngài rất trắng, rất nhạy cảm, bây giờ lại đang là mùa đông, thời tiết tương đối lạnh cho nên ngài mặc lễ phục màu tối tương đối thích hợp. Tôi giúp ngài chọn một bộ lễ phục màu đen, bên ngoài sẽ phối hợp với một chiếc áo choàng màu rượu vang, như vậy sẽ không cảm thấy lạnh, xin ngài đi thử trước.” Miss Lam đem lễ phục đưa cho Chỉ Ngưng.

20’ sau, Chỉ Ngưng mặc xong lễ phục bước ra.

“Hàn tiểu thư, bộ lễ phục này thật sự rất thích hợp với ngài, xin ngài hãy soigương.”

Chỉ Ngưng đứng trước gương, rất hài lòng, xoay người nói với Miss Lam: “Miss Lam, bộ y phục này rất đẹp, rất thích hợp, cảm ơn chị.”

“Hàn tiểu thư không cần khách khí. Xin ngài thay đôi giày cao gót này, trên giày có nơ hình con bướm bằng thủy tinh, toàn bộ Đài Loan chỉ có một đôi.” Miss Lam vừa nói vừa đưa cho Chỉ Ngưng một đôi giày cao gót.

Chỉ Ngưng ngồi trên ghế salon thay giày. “Ha ha, giày thật đẹp!”

“Hàn tiểu thư thích là tốt rồi. Kế tiếp tôi sẽ trang điểm và làm tóc cho ngài, xin ngài vào bên trong phòng.” Miss Lam đưa Chỉ Ngưng vào phòng làm việc của mình.

Mà lúc này, Hoàng Phủ Thần Phong đã thay xong y phục, ngồi trên ghế sofa lon uống cà phê xem tạp chí, kiên nhẫn chờ Chỉ Ngưng, kỳ thật Hoàng Phủ Thần Phong đã chờ lâu rồi. Nếu đổi lại là người phụ nữ khác..., hẳn hẳn sẽ không kiên nhẫn chờ một người phụ nữ lâu như vậy, chỉ có Chỉ Ngưng mới có thể làm cho hắn nguyện ý chờ.

Chờ chờ, Chỉ Ngưng cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt hắn. Hoàng Phủ Thần Phong buông tách cà phê đi đến bên cạnh Chỉ Ngưng, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, “Ngưng Nhi, tối nay em thật xinh đẹp!”

“Phong, anh cũng rất đẹp trai! Đến vũ hội, nhất định có rất nhiều người ái mộ anh.” Chỉ Ngưng cũng chăm chăm nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong nói nhỏ bên tai Chỉ Ngưng: “Ngưng Nhi, em đang ghen sao? Yên tâm, người của anh, lòng của anh, đời này đều thuộc về em, không, không chỉ đời này, còn có kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đều thuộc về em.”

“Thật là buồn nôn!” Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Chỉ Ngưng lại rất ấm áp.

Hoàng Phủ Thần Phong ôm eo Chỉ Ngưng, lấy ra chiếc thẻ màu vàng đưa cho Miss Lam, “Miss Lam, tối nay đã làm phiền chị, tấm thẻ này chị cầm đi!”

“Cảm ơn Phong thiếu, hoan nghênh lần sau quang lâm!” Miss Lam tiễn Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng đến cửa, trong lòng vô cùng vui sướng, nguyên nhân chính là Hoàng Phủ Thần Phong không hỏi giá cả liền đưa cho cô thẻ vàng.

—————LOVE—————

Xe Rolls-Royce dừng trước cửa khách sạn quốc tế, thế nhưng Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng không xuống xe ngay lập tức. Tối nay Chỉ Ngưng rất khẩn trương, dù sao, đây là lần đầu tiên bọn họ chính thức xuất hiện trước đông đảo nhân viên công ty.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn ra Chỉ Ngưng khẩn trương, cầm tay cô nói: “Ngưng Nhi, thả lỏng, không cần khẩn trương, anh sẽ ở bên cạnh em.”

“Vâng!” Có Hoàng Phủ Thần Phong cổ vũ, Chỉ Ngưng thả lỏng rất nhiều.

Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng mở cửa xe, sau đó ôm lấy cô. Phóng viên vốn chờ Hoàng Phủ Thần Phong trước cửa khách sạn vừa thấy xe Hoàng Phủ Thần Phong tới liền chạy đến như ong vỡ tổ.

Trong đó, có một vài phóng viên đã nhận ra Chỉ Ngưng, nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Ai, bên cạnh Phong thiếu không phải là cô gái lần trước sao? Sao đến bây giờ vẫn chưa bị bỏ a?”

Vừa nghe thấy những lời này có phóng viên hỏi: “Phong thiếu, ngài đối với tiểu thư bên cạnh là nghiêm túc sao? Ngài vì” phóng viên còn chưa nói xong đã bị bảo vệ theo sau chặn lại, chỉ thấy sau khi nghe thấy bảo vệ nói một câu gì đó, sắc mặt phóng viên kia lập tức thay đổi.

Dưới sự giúp đỡ của bảo vệ, bọn họ thuận lợi tiến vào hội trường. Đi vào hội trường, ánh mắt mọi người đều dời đến trên người Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng. Vũ hội tối nay, ngoại trừ nhân viên công ty, cũng không thiếu người mang con gái yêu của mình đến giới thiệu cho Hoàng Phủ Thần Phong.

Người chủ trì vừa thấy Hoàng Phủ Thần Phong đến liền bước lên đài: “Chào mọi người! Hôm nay là một ngày lành mạn – lễ tình nhân, cũng là sinh nhật tổng tài công ty trang sức ‘Earl’, đầu tiên, xin chúc các vị lễ tình nhân vui vẻ! Phía dưới, thỉnh Hoàng Phủ tổng tài công ty trang sức ‘Earl’ lên phát biểu. Thuận tiện, Hoàng Phủ tổng tài có thể chọn lựa bạn nhảy tối nay.”

Nghe được người chủ trì mời Hoàng Phủ Thần Phong lên đài, còn muốn chọn lựa bạn nhảy, lập tức liền lên tinh thần, cả đám đều chen đến phía trước.

Hoàng Phủ Thần Phong an bài hai bảo vệ bên cạnh Chỉ Ngưng, sau đó bước lên đài.

Hoàng Phủ Thần Phong tiếp nhận microphone, nhưng ánh mắt của hắn thủy chung không rời khỏi Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng cũng chăm chăm nhìn hắn.

“Hôm nay là sinh nhật của tôi, nhưng đồng thời cũng là sinh nhật của người tôi yêu.”

Chỉ Ngưng nghe thấy Hoàng Phủ Thần Phong nói người hắn yêu, hơn nữa hắn vẫn luôn luôn nhìn mình liên hồi, hắn đang nói tới mình. Nguyên lai, hắn đã sớm biết sinh nhật của mình.

Hoàng Phủ Thần Phong tiếp tục nói: “Ngưng Nhi, sinh nhật vui vẻ!” Hoàng Phủ Thần Phong vừa dứt lời thì có một bảo vệ mang một chiếc bánh sinh nhật ba tầng ra, đằng sau còn có một người cầm theo một bó hoa yêu cơ màu lam cùng một chiếc hộp trang sức. Hoàng Phủ Thần Phong nhận lấy hoa và hộp trang sức, đi đến bên người Chỉ Ngưng.

Hoàng Phủ Thần Phong tặng hoa cho Chỉ Ngưng nói: “Ngưng Nhi, sinh nhật vui vẻ!” Sau đó, Hoàng Phủ Thần Phong mở hộp trang sức ra, nói tiếp: “Ngưng Nhi, bộ trang sức này là anh tự mình thiết kế.” Hắn giúp cô đeo dây chuyền vào.

Trong tích tắc Hoàng Phủ Thần Phong mở cái hộp kia ra, tất cả phụ nữ ở đây đều há mồm đến độ con mắt, vô số ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào bộ trang sức kia, huống chi còn là Hoàng Phủ Thần Phong tự mình thiết kế.

“Phong, cảm ơn anh, em rất thích, còn có, chúc anh sinh nhật vui vẻ!” Chỉ Ngưng lấy ra một chiếc hộp từ trong ví, “Phong, chiếc nhẫn này cũng do em tự thiết kế, trên mặt nhẫn còn có chữ cái viết tắt tên tiếng Anh của em và anh. Anh có thích không?” Chỉ Ngưng đem nhẫn đeo vào ngón trỏ trên tay trái của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Rất thích rất thích. Ngưng Nhi, nguyên lai em đã sớm biết sinh nhật của anh rồi?” Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong vui mừng, hắn vui mừng nhất định không hề kém Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng không trả lời Hoàng Phủ Thần Phong..., bởi vì, cô đã không kìm được nước mắt, từ lúc Hoàng Phủ Thần Phong tặng cô bó hoa yêu cơ màu lam, Chỉ Ngưng đã cảm động đến rồi tỉnh rồi mù.

Hoàng Phủ Thần Phong ôm lấy Chỉ Ngưng. Trên đài, người chủ trì phục hồi lại tinh thần, nói: “Vây xin mời mọi người chúc Hoàng Phủ tổng tài và Hàn tiểu thư sinh nhật vui vẻ!”

Nghe xong lời của người chủ trì..., tất cả mọi người cùng kêu lên: “Chúc Hoàng Phủ tổng tài cùng Hàn tiểu thư sinh nhật vui vẻ!”

“Hiện tại mọi người có thể khiêu vũ cùng bạn gái của mình.” Người chủ trì vừa dứt lời, âm nhạc cũng nổi lên.

Hoàng Phủ Thần Phong đem tay hướng về Chỉ Ngưng, “Ngưng Nhi, anh có thể mời em khiêu vũ không?”

“Ha ha! Đương nhiên.” Chỉ Ngưng đặt tay mình lên tay Hoàng Phủ Thần Phong.

Trong sàn nhảy, ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng đều nhìn lẫn nhau.

“Ngưng Nhi, làm sao em biết sinh nhật của anh?”

“Bí mật, em sẽ không nói cho anh biết!”

“Hừ! Không nói, xem anh như thế nào xử phạt em.”

“Xử phạt em? Vậy anh muốn xử phạt em như thế nào?”

“Bí mật, anh cũng không nói cho em.” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn biểu lộ của Chỉ Ngưng, tà tà cười.

“Không nói thì thôi.” Chỉ Ngưng cong miệng lên, giống như đang tức giận.

Hoàng Phủ Thần Phong chỉ cần mỗi lần nhìn thấy biểu lộ này của Chỉ Ngưng sẽ không thể khống chế nổi mình. Hoàng Phủ Thần Phong kéo Chỉ Ngưng ra khỏi sàn nhảy, chạy ra khỏi khách sạn. Bảo vệ nhìn thấy chủ nhân của mình đã rời đi cũng mau nhanh chóng đi theo.

Chỉ Ngưng bị kéo chạy, thở hồng hộc hỏi: “Chậm một chút a! Anh muốn làm gì? Vũ hội còn chưa kết thúc!”

“Thực xin lỗi, Ngưng Nhi, anh không thể chậm trễ được nữa, hiện tại, chúng ta lập tức về nhà, anh muốn xử phạt em.”

Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng vào trong xe, phân phó lái xe lập tức lái xe.

Chỉ Ngưng nghe thấy hai chữ ‘về nhà’, mặt của cô cũng liền hồng hồng.

34. Chương 34 : Trừng Phạt

Trở lại biệt thự, Hoàng Phủ Thần Phong một phen ôm lấy Chỉ Ngưng chạy lên lầu, chị Lý cùng nhiều bảo vệ đều quay đầu lại nhìn.

Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng đặt Chỉ Ngưng lên giường, mình cũng thuận thế đè lên người cô.

“A” Phong, anh muốn làm gì?” Chỉ Ngưng đẩy Hoàng Phủ Thần Phong xuống, chính là, vô dụng.

Hoàng Phủ Thần Phong tà tà cười cười, nhẹ nhàng cắn vào vành tai Chỉ Ngưng, “Ngưng Nhi, anh nói rồi, anh muốn xử phạt em.” Hoàng Phủ Thần Phong đem đôi môi kêu gọi của hắn áp lên môi Chỉ Ngưng, không cho cô nói câu nào.

“Ưm” Chỉ Ngưng bị Hoàng Phủ Thần Phong hôn nhẹn không được phát ra tiếng rên nhẹ, hai tay cô gắt gao vòng qua cổ Hoàng Phủ Thần Phong.

Trong lúc đó, Hoàng Phủ Thần Phong đã cởi bỏ lễ phục của Chỉ Ngưng, sau đó nhanh chóng cởi y phục của mình. Bởi vì bây giờ là mùa đông, Hoàng Phủ Thần Phong không nỡ để Chỉ Ngưng bị lạnh nên hắn kéo chăn trùm lên người mình và Chỉ Ngưng.

Thời điểm Hoàng Phủ Thần Phong bỏ đi vật che đậy cuối cùng trên cơ thể Chỉ Ngưng, rất nhanh tiến vào bên trong cô.

Ánh trắng chiếu rọi, trong phòng một mảnh ấm áp, mà tấm chăn nguyên bản che trên người bọn họ không biết từ lúc nào đã bị bọn họ đá xuống giường. (Nhiệt tình quá =))))))))))

Kích tình qua đi, Chỉ Ngưng đã hoàn toàn không còn khí lực, mềm nhũn dựa vào người Hoàng Phủ Thần Phong. Sau mỗi lần triền miên, Chỉ Ngưng đều dựa vào người Hoàng Phủ Thần Phong, mà lúc này, Hoàng Phủ Thần Phong sẽ đùa nghịch tóc cô, cái này tựa hồ đã trở thành thói quen của bọn họ.

“Ngưng Nhi, rốt cuộc vì sao em biết hôm nay là sinh nhật của anh?” Hoàng Phủ Thần Phong khẳng định nhất định không phải do mình nói cho cô biết.

“Á, ngày đó em đi toilet, sau đó vô tình nghe được những người có hảo cảm với anh thảo luận về anh, còn nói vào ngày sinh nhật anh muốn trang điểm thật xinh đẹp, hi vọng sẽ được anh chọn làm bạn nhảy, còn nói không biết nên tặng quà gì cho anh. Cứ như vậy, em biết sinh nhật của anh cùng ngày với em.” Ngay cả lúc nói chuyện, Chỉ Ngưng cũng khép hờ mắt.

“Ách! Vậy lúc đó em phản ứng như thế nào?” Hoàng Phủ Thần Phong đang mong đợi câu trả lời của Chỉ Ngưng.

“Không có phản ứng gì!” Chỉ Ngưng cố ý sau khi nói dừng lại một chút, mở mắt ra nhìn phản ứng của Hoàng Phủ Thần Phong. Quả nhiên, Hoàng Phủ Thần Phong nghe xong những lời này, sắc mặt liền nặng nề.

Chỉ Ngưng giơ tay vuốt vuốt giữa lông mày Hoàng Phủ Thần Phong nói: “Làm sao tức giận nhanh như vậy? Em còn chưa nói xong! Đó là bởi vì em luôn nghĩ nên tặng quà sinh nhật gì cho anh. Em nghĩ thật lâu mới nghĩ ra muốn đích thân thiết kế một chiếc nhẫn tặng anh, nhẫn này đặt tên là ‘Dạ Mị Nguyệt’.”

“Ừ, xem ra, hai người chúng ta thật là vô cùng vô cùng ăn ý. Tối nay đây chuyện anh đeo cho em chỉ là một trong số đó, bên trong còn có nhẫn, bông tai, lắc chân, vòng tay và đồng hồ. Bộ trang sức này anh đặt tên là ‘Vân Ảnh’, ngụ ý chính là: một thoáng mây trôi, mây trôi về trời. Bởi vì anh không hy vọng em lại nhớ đến cuộc sống cô độc trước kia.” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng hôn lên trán Chỉ Ngưng, hôn lên mắt, hôn lên mũi, hôn lên tai, cuối cùng hôn lên miệng. Hoàng Phủ Thần Phong hôn tới nước mắt Chỉ Ngưng sắp rơi xuống.

Chỉ Ngưng rất dễ dàng bị cảm động, vừa nghe ngụ ý của bộ trang sức, hốc mắt liền đỏ.

“Phong, anh tặng em nhiều như vậy, mà em chỉ tặng cho anh mỗi một chiếc nhẫn.”

“Đứa ngốc, chỉ cần là em tặng, cái gì cũng tốt. Không cần lại suy nghĩ lung tung.” Hoàng Phủ Thần Phong vuốt ve làn da trơn bóng non mịn sau lưng Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng nằm trên người Hoàng Phủ Thần Phong đương nhiên cảm thấy dục vọng của anh. “Ách” Phong, anh không phải lại muốn một lần nữa chứ!” Chỉ Ngưng thật không hiểu được vì sao Hoàng Phủ Thần Phong có nhiều khí lực để làm chuyện này như vậy.

Hoàng Phủ Thần Phong không nói gì, mà trực tiếp dùng hành động để chứng minh dục vọng của mình.

Trong phòng, lại một mảnh cảnh xuân tươi đẹp.

—————LOVE—————

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, Chỉ Ngưng cảm thấy chói mắt, chôn đầu thật sâu trong ngực Hoàng Phủ Thần, còn Hoàng Phủ Thần Phong bị hành động này của cô đánh thức.

Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong hạnh phúc nhìn Chỉ Ngưng say sưa ngủ, hôn nhẹ lên má cô, sau đó lập tức ngừng lại, hấn sợ mình lại lần nữa muốn cô. Đêm qua, anh đã làm cô rất mệt mỏi rồi.

Bị Hoàng Phủ Thần Phong hôn, Chỉ Ngưng liền tỉnh, kỳ thật, cũng có một nửa nguyên nhân là bị đói. Cô dụi dụi con mắt, “Phong, em đói bụng.”

“Ừ, chị Lý đã chuẩn bị xong, chúng ta rời giường là có thể ăn điểm tâm.” Bởi vì Chỉ Ngưng không mặc quần áo, Hoàng Phủ Thần Phong đem áo ngủ choàng lên người cô.

Hai người bọn họ đều tự thay quần áo và rửa mặt, sau đó cùng xuống lầu dùng điểm tâm.

35. Chương 35 : Triển Lãm Trang Sức

“Phong, em vừa nghe thư ký của anh nói, tuần sau anh sẽ đi Paris tham gia triển lãm trang sức, có phải không?” Chỉ Ngưng nghĩ tới Hoàng Phủ Thần Phong phải đi xa, cô liền không nở. Từ sau khi hai người bọn họ ở cùng 1 chỗ, bọn họ sẽ không nở rời xa nhau, mỗi ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ cùng ở bên nhau như hai đứa trẻ sinh đôi.

“Ừ! Thứ Hai tuần sau.”

“Ách! Vậy anh ngàn vạn lần không được uống cà phê vào buổi sáng, đau bụng phải uống thuốc, biết không?” Hoàng Phủ Thần Phong bị đau dạ dày nên hẳn thường bị Chỉ Ngưng giám sát uống thuốc.

“Có em rồi, sao anh cần phải chú ý nữa!” Hoàng Phủ Thần Phong cố ý nói.

“Em xinh anh! Anh là đi Paris công tác, cũng không phải là ở”..., anh không phải muốn đưa em cùng đi đây chứ” Chỉ Ngưng rốt cuộc hiểu được ý của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đúng vậy, em chính là muốn đưa em cùng đi Paris xem triển lãm trang sức. Để em ở nhà một mình, anh không nở!” Hoàng Phủ Thần Phong đi đến bên cạnh Chỉ Ngưng, ngồi xuống bên người cô. Trong mắt lộ vẻ mập mờ.

“Nhưng “

Hoàng Phủ Thần Phong lấy tay che kín miệng Chỉ Ngưng, không cho cô tiếp tục nói.

“Ngoan! Không có nhưng nhị gì hết, hiểu không? Em chỉ cần chuẩn bị hành lý cùng anh đi Paris là được.” Hoàng Phủ Thần Phong cũng đã sớm sắp xếp xong xuôi hết thảy.

“Ách” được rồi! Anh đối tốt với em như vậy, sớm muộn sẽ có một ngày làm hư em.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Ngưng dán trong lồng ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ha ha, đứa nhỏ ngốc! Anh nguyện ý cưng chiều em, yêu em, vô luận em như thế nào anh đều muốn.” Hoàng Phủ Thần Phong dựa cằm vào đầu Chỉ Ngưng, ngửi mùi tóc của Chỉ Ngưng. Hắn rất thích hương thơm tỏa ra từ mái tóc cô.

—————LOVE—————

Buổi sáng một tuần sau, biệt thự của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi bảo bối thân ái, rời giường, bằng không sẽ không kịp máy bay.” Bởi vì hôm qua Chỉ Ngưng ngủ muộn nên hiện tại vẫn chưa rời giường, đây đã là lần n 1 Hoàng Phủ Thần Phong nhẫn nại gọi Chỉ Ngưng rời giường.

“A, đại bại hoại, đại vô lại, đại sắc lang! Ai kêu anh đêm qua không cho người ta ngủ? Đáng ghét!” Bàn tay nhỏ bé vô lực của Chỉ Ngưng đâm vào ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đúng đúng đúng, anh xấu nhất rồi, vậy hiện tại em rời giường được không? Lên máy bay lại ngủ tiếp.” Đời này hẳn gặp phải Chỉ Ngưng, xem như hoàn toàn...

“Được rồi! Dù sao anh ẵm em cũng không ngủ đc.” Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng cố gắng đã làm cho Chỉ Ngưng chịu rời giường.

Một giờ sau, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ngồi trên xe, xuất phát đến sân bay.

Cho dù bọn họ đi Paris, Hoàng Phủ Thần Phong vẫn không quên mang theo bảo vệ.

Máy bay đi Paris, khoang hạng nhất đều bị Hoàng Phủ Thần Phong bao trọn. Mà trong khoang hạng nhất, ngoại trừ Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng cũng chỉ có mười bảo vệ đi theo.

Chờ Chỉ Ngưng ngồi xuống, Hoàng Phủ Thần Phong liền giúp Chỉ Ngưng đắp một cái chăn lông, bên cạnh có hai nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp phục vụ. Chỉ cần là phụ nữ gặp qua Hoàng Phủ Thần Phong, đều khó không bị mị lực của hắn hấp dẫn.

“Ngưng Nhi, còn mười tiếng nữa mới đến Paris, em ngủ một chút đi!” Cho dù hai nữ tiếp viên hàng không này có bao nhiêu xinh đẹp, trong mắt Hoàng Phủ Thần Phong cũng chỉ có Ngưng Nhi bảo bối của hắn.

“Hừ! Anh thực là tốt! Hiện tại còn ngủ được sao.” Nói đến chuyện ngủ, Chỉ Ngưng còn chưa quên đâu!

Hoàng Phủ Thần Phong buồn cười kéo Chỉ Ngưng lại, ôn nhu nói: “Được rồi, coi như anh sai rồi, đừng có lại bĩu môi nữa, đến Paris, em muốn ngủ vài ngày liền vài ngày, anh tuyệt đối sẽ không đánh thức em, còn có, từ nay về sau, anh cũng tuyệt đối sẽ không đánh thức em.”

“Ha ha ha ha” Phong, em lừa gạt anh thôi! Em chỉ tức giận một chút mà thôi, bộ dạng vừa rồi của anh... Anh thấy được không? Những tiếp viên hàng không kiên nhẫn anh, muốn cười lại không dám cười. Ha ha” Chỉ Ngưng nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thoáng qua mấy tiếp viên hàng không, quả nhiên, đều chịu đựng, không dám cười lên tiếng. Nhưng khi bọn họ nhìn mặt Hoàng Phủ Thần Phong hơn phân nửa, ngay cả nhin cười cũng không dám nữa.

Đối mặt với Chỉ Ngưng, khuôn mặt Hoàng Phủ Thần Phong nhanh chóng thay đổi, “Anh nghĩ, cho tới bây giờ, trừ em ra, không ai dám cười anh. Bất quá, chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi, anh bị cười cũng không sao.”

Tiếp viên hàng không cũng là bất khả tư nghị [1] nhìn Hoàng Phủ Thần Phong, người này biến đổi cũng nhanh quá đi? Vừa mới còn vẻ mặt muốn giết người, nhưng bây giờ, ôn nhu muốn chết.

[1]: không thể suy nghĩ bàn luận được. Ý nói việc này rất cao siêu huyền diệu mà trí phàm của con người không thể suy nghĩ bàn luận cho thấu đáo được.

“Đúng vậy! Chỉ có em dám cười anh.” Chỉ Ngưng hôn Hoàng Phủ Thần Phong một cái. “Phong, em khát nước, muốn uống nước.”

“Được, anh gọi tiếp viên lấy cho em=.” Nói với Chỉ Ngưng xong, quay đầu, lại là vẻ mặt hàn khí, “Phiền cô lấy cho tôi một ly nước ấm.”

“Dạ, lập tức sẽ mang đến cho ngài.”

Rất nhanh, tiếp viên đưa đến một ly nước ấm.

“Không cần! Em muốn uống nước lạnh, nước lạnh thích hơn.” Chỉ Ngưng đem nước ấm trả lại cho Hoàng Phủ Thần Phong.

“Không được, bây giờ là mùa đông, không phải mùa hè, uống nước lạnh không tốt, sẽ bị cảm.” Yêu cầu của Chỉ Ngưng bị cự tuyệt.

“Ách” vậy anh giúp ta thổi nguội, em mới uống.” Biết rõ lần này Hoàng Phủ Thần Phong sẽ không thỏa hiệp, Chỉ Ngưng liền chuyển hướng làm nũng.

“Không có vấn đề.” Nhận lấy ly nước, Hoàng Phủ Thần Phong đem đến bên miệng mình thổi, còn Chỉ Ngưng bên cạnh say sưa nhìn động tác của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Được rồi, có thể uống.” Hoàng Phủ Thần Phong lần nữa đưa ly nước cho Chỉ Ngưng.

“Nào.” Hôn Hoàng Phủ Thần Phong xong, Chỉ Ngưng liền hối hận, vừa rồi cô không hề nghĩ ngợi hôn lên mặt Hoàng Phủ Thần Phong một cái, hiện tại, mặt cô hồng như một quả trứng gà!

Bởi vì cái hôn của Chỉ Ngưng làm cho tâm tình vốn không tệ của Hoàng Phủ Thần Phong tốt hơn. Có qua có lại, bất quá, hấn lại hôn lên môi cô.

Đại khái qua một giờ, Chỉ Ngưng tựa trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong ngủ mất.

Chờ bọn họ đến Paris, Chỉ Ngưng vẫn chưa tỉnh, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong lần này không đánh thức cô mà là ôm cô xuống máy bay, sau đó lại ôm cô ngồi ở sân bay chờ xe, chuẩn bị đến khách sạn nghỉ ngơi, dù sao ngồi trên máy bay mười tiếng đồng hồ, chính hấn cũng mệt mỏi.

36. Chương 36 : Ánh Nắng Chiều

Đến khách sạn, Hoàng Phủ Thần Phong trực tiếp ôm Chỉ Ngưng đang ngủ đến ‘phòng cho tổng thống’ nghỉ ngơi. Hoàng Phủ Thần Phong cũng sắp xếp hành lý của bọn họ để vào trong tủ.

Trước khi gặp Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong ngoại trừ đi công tác phải rakhỏi nước, thời gian khác, hẳn đều ở công ty, chưa từng nghĩ tới sẽ ra nướcngoài. Gặp được Chỉ Ngưng, hẳn đã phá lệ rất nhiều rồi, thí dụ như đánh phụ nữ,đây là việc hẳn trước kia tuyệt đối sẽ không làm, nhưng vì Chỉ Ngưng, hẳn lạiđộng thủ nhiều lần, thậm chí vì Chỉ Ngưng, không tiếc bất luận một cái giá lớnđể thu mua tập đoàn Lăng thị hay trong một thời gian dờ bỏ quỹ ốc ở công viêntrò chơi. Xác thực, Hoàng Phủ Thần Phong vì Chỉ Ngưng làm rất nhiều rất nhiềuviệc...

Sắp xếp xong hành lý, Hoàng Phủ Thần Phong đi đến quầy bar, rót ỉnh mộtchén Whiskey, nhàn nhã uống.

Thẳng đến chạng vạng, Chỉ Ngưng mới tỉnh lại, cô nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phongđứng ở cửa sổ sát mặt đất, giống như đang thưởng thức ánh nắng chiều buôngxuống. Chỉ Ngưng lặng lẽ đến sau lưng Hoàng Phủ Thần Phong, nhẹ nhàng từ phíasau ôm lấy eo của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát lên lưng hắn, cô rất thíchlưng Hoàng Phủ Thần Phong, vững chắc mà ấm áp.

“Ngưng Nhi, em đã tỉnh, ngủ đủ giấc chưa?” Hoàng Phủ Thần Phong xoay người, nhuhòa ôm lấy Chỉ Ngưng.

“Vâng, ngủ ngon rồi, không muốn ngủ nữa.”

“Vừa đúng lúc. Lát nữa ăn cơm tối xong, chúng ta phải đi xem cảnh đẹpParis,nhìn tháp Eiffel, sông Seine, kim tự tháp thủy tinh... tóm lại, đêm Parisrất đẹp.”

“Thật vậy sao? Nghe anh nói em cũng không chờ nổi nữa.” Chỉ Ngưng chui ra từngực Hoàng Phủ Thần Phong, hưng phấn nhảy nhót.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn cô gái nhỏ trước mắt làm cho lòng người say mê, nhữngngày qua, Hoàng Phủ Thần Phong đem đáng yêu, ưu thương, vui vẻ, quyến rũ, gợncảm của của Chỉ Ngưng thu hết vào trong mắt mình.

“Đến lúc đó em muốn xem bao lâu cũng được.”

“Ha ha! Phong, anh vừa mới đang nhìn nắng chiều sao?”

“Đúng! Anh rất thích nắng chiều.”

“Em cũng thích nắng chiều, nhưng những người thích nắng chiều tương đối đacảm.” Chẳng lẽ, có chuyện gì làm cho hắn thấy thương tâm? Từ ánh mắt của hắn,có thể rõ ràng cảm giác hắn luyện tiếc ánh nắng chiều buông xuống, cũng có thểnói, hẳn chán ghét nắng chiều, điều này, rất cuộc là vì sao?

“Chúng ta đi ăn cơm đi! Ngủ lâu như vậy, em nhất định đói bụng phải không?”Hoàng Phủ Thần Phong kết thúc cái chủ đề tương đối ưu thương này, ít nhất, chotới bây giờ, hẳn không biết nói như thế nào với Chỉ Ngưng về đoạn chuyện xưacủa hắn.

“Anh vừa nói em liên cảm thấy thật đói bụng!” Chỉ Ngưng thấy Hoàng Phủ ThầnPhong nói sang chuyện khác, cho nên, cô cố ý sờ bụng, ra vẻ mình rất đói bụng.

—————LOVE—————

Bởi vì Chỉ Ngưng biết nói tiếng Pháp nên cô không cần nhờ Hoàng Phủ Thần Phonggiúp cô gọi món ăn, chính cô cũng có thể dễ dàng gọi món ăn ỉnh. Hoàng PhủThần Phong không biết nguyên nhân gì có thể làm ột người vốn rất yếu ớttrở nên kiên cường như vậy, thậm chí biết nhiều thứ như vậy. Minh trong hoàncảnh tốt như thế mới nói được 9 thứ tiếng, cô đã có thể nói tận 5 thứ tiếng.Đây cũng là một trong những lý do Hoàng Phủ Thần Phong sủng ái cô đi.

“Ngưng Nhi, vì sao em muốn học nhiều thứ như vậy? Chẳng lẽ em không cảm thấymột mỗi sao?” Trước khi món ăn được mang lên, Hoàng Phủ Thần Phong hỏi ChỉNgưng nghi vấn trong lòng mình.

“Ha ha.” Chỉ Ngưng cười khan hai tiếng. “Từ nhỏ em đã bị người ta xem thường,nói em là con riêng của cha em, cười em không có cha, cười nhà em không cótiền, nói em vô dụng, cái gì cũng không biết. Cơ hồ mỗi nửa đêm, em đều nghetiếng mẹ len lén núp trong chăn khóc, cho tới bây giờ mẹ cũng sẽ không khóctrước mặt em, giả bộ rất kiên cường, bởi vì mẹ không muốn làm cho em lo lắng.Em nhớ được, thời điểm nhà em khó khăn, mẹ em một ngày làm tới bốn công việc.Ban ngày, mẹ làm nhân viên hướng dẫn mua hàng ở siêu thị, vừa tan làm, mẹ lạichạy đến một khách sạn nhỏ để giặt đồ. Buổi chiều, mẹ đi bán báo, đến buổi tối,mẹ

đến chợ đêm bán mì do chính tay mình làm. Một ngày mẹ chỉ ăn một cái bánh bao và một chai nước, chỉ ngủ hai giờ. Cho nên, em không muốn cuộc sống bị người khác xem thường. Mỗi thời mỗi khắc em đều tự nói với bản thân phải cố gắng, em muốn để em sống những ngày tốt lành. Thời điểm mười bốn tuổi em đã bắt đầu đi làm công, sau đó, em liền tìm thời gian học tiếng nước ngoài. Tiếp theo, em liền gặp được anh.” Chỉ Ngưng lần đầu tiên đem tâm sự chôn giấu trong lòng nhiều năm nói ra, cảm giác thật thoải mái.

Hoàng Phủ Thần Phong đứng dậy, rời khỏi vị trí của mình, đến bên cạnh Chỉ Ngưng gao ôm chặt lấy cô, “Đều là quá khứ, từ nay về sau, anh sẽ bảo vệ em, bảo vệ mẹ của em, tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ em.”

Chỉ Ngưng lại khóc trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

“Tốt lắm, Phong, em không sao. Nói ra được cảm giác rất thoải mái. Đồ ăn lên rồi, chúng ta ăn đi!”

Hoàng Phủ Thần Phong giúp cô lau khô nước mắt, trở về chỗ ngồi của mình.

37. Chương 37 : Đêm Paris

“Oa! Tháp Eiffel thật đẹp! Phong, mau giúp em chụp ảnh.” Chỉ Ngưng đứng trước tháp Eiffel, giang hai tay, vẻ mặt rất hướng tâm.

“Được, chờ một chút chúng ta đến chỗ cao nhất của tháp.” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng chụp vài tấm hình.

Chụp xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền cùng Chỉ Ngưng ngồi thang máy đi lên đỉnh tháp, một bên còn giới thiệu về tháp Eiffel cho cô.

“Tháp Eiffel được người người Pháp gọi thân thương là ‘thiếu nữ sắt thép’. Hiện nay, tháp đã được trang bị thêm radio cùng dây anten TV, tổng chiều cao đã đạt 320m. Đứng ở đỉnh tháp có thể nhìn thấy toàn cảnh Paris. Tháp Eiffel chiếm diện tích một héc-ta, nằm trên công viên Champ-de-Mars, cạnh sông Seine. Ngoài trừ bốn chân dùng bê tông cốt thép bên ngoài, toàn thân đều dùng sắt thép cấu thành, tổng trọng lượng thân tháp là 7000 tấn. Tháp phân làm ba tầng, tầng thứ nhất cao 57 mét, tầng thứ hai 115 mét, tầng thứ ba 274 mét. Ngoài trừ tầng thứ ba không có khe hở, những bộ phận khác đều có thể nhìn xuyên qua được. Từ dưới chân tháp đến đỉnh tháp có 1711 bậc thang, hiện tại đã lắp đặt thang máy, di chuyển hết sức dễ dàng. Mỗi một tầng đều có quán bar cùng tiệm cơm, phục vụ cho du khách nghỉ ngơi, thưởng thức toàn cảnh nội thành Paris, khi bầu trời quang đãng có thể nhìn thấy cảnh sắc trong vòng 70km. Người Pháp nói, tháp Eiffel là “đài nhìn xa của thủ đô.”

Chỉ sau chốc lát, bọn họ đã đến đỉnh tháp. Đến đỉnh tháp, Chỉ Ngưng hưng phấn không thôi, mà Hoàng Phủ Thần Phong đã sớm cầm máy ảnh kỹ thuật số không ngừng lưu lại những khoảnh khắc xinh đẹp động lòng người của Chỉ Ngưng.

“Phong, em muốn chụp ảnh cùng anh, được không?” Chỉ Ngưng muốn chụp ảnh cùng Hoàng Phủ Thần Phong, nhưng cô sợ Hoàng Phủ Thần Phong không đồng ý, bởi vì hắn không có ý muốn chụp ảnh chung cùng cô.

“Được! Anh tìm người giúp chúng ta chụp.” Nói xong, chỉ thấy Hoàng Phủ Thần Phong nói chuyện cùng một người đàn ông trung niên người Pháp.

“Ngưng Nhi, anh tìm được người, chúng ta có thể chụp ảnh.” Sau khi Hoàng Phủ Thần Phong đưa máy ảnh cho người đàn ông kia liền ôm lấy Chỉ Ngưng, sau đó quay đầu Chỉ Ngưng lại. Chỉ Ngưng nhắm ngay môi Hoàng Phủ Thần Phong hôn một cái. Người đàn ông kia thừa dịp bọn họ hôn môi, giúp bọn họ chụp ảnh.

—————LOVE—————

“Ngưng Nhi, em muốn đi chơi tiếp hay muốn về khách sạn nghỉ ngơi?” Hoàng Phủ Thần Phong sợ Chỉ Ngưng mệt rồi, nhưng hắn biết rõ cô khẳng định còn muốn tiếp tục chơi.

“Ách” em còn muốn chơi một chút nữa, sau đó mới về khách sạn, được không?”

“Ương nhiên, Ngưng Nhi muốn chơi anh sẽ đi với em. Vậy bây giờ chúng ta đến sông Seine.”

“Vâng, ha ha, tuyệt quá, Phong đối với em tốt nhất.” Chỉ Ngưng kéo cánh tay Hoàng Phủ Thần Phong, cười hì hì nói.

Hoàng Phủ Thần Phong mở xe thể thao, chở Chỉ Ngưng đến sông Seine.

Đến sông Seine, Hoàng Phủ Thần Phong mang Chỉ Ngưng đến quán cà phê bên bờ trái. Bờ trái sông Seine được gọi là nơi lãng mạn nhất Paris.

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ngồi ở một quán cà phê ngoài trời có tên là ‘Tiểu Kiều’ (chiếc cầu nhỏ). Hai người vừa uống cà phê, vừa thưởng thức cảnh sông Seine ban đêm.

Không lâu sau, Chỉ Ngưng chơi mệt, muốn về khách sạn nghỉ ngơi.

“Ngưng Nhi, mệt không? Chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi đi! Ngày mai còn đến triển lãm trang sức, hôm nào chúng ta lại đến nơi khác chơi. Được không??” Hoàng Phủ Thần Phong ôn nhu sờ lên mái tóc mềm mại của Chỉ Ngưng.

“Phong, anh rất lợi hại a! Biết rõ em đang nghĩ gì.”

“Đi thôi! Em mệt muốn chết rồi, anh cũng đau lòng muốn chết.”

Mặc dù Chỉ Ngưng hôm nay ngủ rất nhiều, nhưng cô vẫn rất mệt mỏi, vừa lên xe, Chỉ Ngưng đã mơ mơ màng màng lăn ra ngủ. Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng ngủ mất rồi, sợ cô lạnh nên hẩn cởi áo khoác của mình trùm lên người cho cô.

“Ừm! Phong, đến khách sạn rồi sao? Nhanh như vậy.” Chỉ Ngưng trong giấc mơ cảm giác có người đắp lên người mình vật gì đó, liền tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, Chỉ Ngưng thấy áo khoác của Hoàng Phủ Thần Phong đang trên người mình, nói: “Phong, em không lạnh, anh mặc ít quần áo như vậy, hiện tại lại đem áo khoác cho em, anh sẽ bị lạnh đó!” Nói xong, Chỉ Ngưng đem áo khoác đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong.

“Anh sẽ không lạnh, thể chất của anh tốt hơn so với em.” Hoàng Phủ Thần Phong đưa lại áo khoác cho Chỉ Ngưng.

“Vạn nhất anh bị cảm em cũng sẽ đau lòng.” Chỉ Ngưng kháng nghị.

“Ngưng nhi thân yêu, có lời này của em, anh liền yên tâm. Em mặc vào đi! Sắp đến khách sạn rồi, anh không sao.”

Chỉ Ngưng nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Thần Phong, trong mắt hàm chứa rất nhiều tình cảm không nói thành lời, có yêu, có cảm kích, có sùng bái, có...” hết thấy hết thấy, đều dừng lại tại giờ khắc này.

38. Chương 38 : Bọt Kem Đánh Răng

Trở lại khách sạn, Chỉ Ngưng lại không ngủ được, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong đã bận rộn một ngày, thời điểm trên máy bay hẩn cũng không ngủ, lại vừa cùng Chỉ Ngưng đi chơi đến hơn nửa đêm, hẩn chống đỡ không nổi nữa!

“Phong, anh mệt chết đi được đúng không?” Hoàng Phủ Thần Phong vừa về tới khách sạn, liền lập tức ngã xuống giường, y phục còn chưa thay ra, cũng không thèm tắm rửa. Chỉ Ngưng ghé nửa mình vào bên người Hoàng Phủ Thần Phong, đôi bàn tay nhỏ bé của cô bận rộn không ngừng, một lát siết chặt cái mũi của Hoàng Phủ Thần Phong, một lát lại sờ loạn tóc Hoàng Phủ Thần Phong, thậm chí còn đem cái tai Hoàng Phủ Thần Phong thành đất nặn mà nặn.

“Ừm! Anh ngủ trước, ngoan!” Hoàng Phủ Thần Phong mơ mơ màng màng đáp trả, nhưng trong giấc mộng, hẩn tựa hồ đã sắp không chế không nổi dục hỏa của mình.

“Ách! Vậy anh ngủ đi! Dem tai với mũi của anh cho em mượn chơi là được rồi.” Trời ạ! Dem hai thứ này cấp cho cô chơi, Hoàng Phủ Thần Phong làm sao ngủ đây?

Hoàng Phủ Thần Phong bị Chỉ Ngưng hành hạ hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, xoay người một cái, đem Chỉ Ngưng đặt dưới thân mình.

“Ngưng Nhi bảo bối, em châm lửa, em nhất định phải dập tắt mới được.” Hoàng Phủ Thần Phong cười tà tà.

“Phong” anh” anh không phải là muốn ngủ sao? Sao lại”

“Bảo bối, bây giờ em nhất định phải giúp anh dập tắt lửa.”

Không đợi Chỉ Ngưng đáp lại, Hoàng Phủ Thần Phong liền hôn lên cổ Chỉ Ngưng. Trong lúc lơ đãng, quần áo của hai người bọn họ cũng đã bị Hoàng Phủ Thần Phong cởi ra, bàn tay Chỉ Ngưng bất lực nắm lấy tóc Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong dừng lại cái hôn triền miên, chôn đầu trước ngực Chỉ Ngưng nói: “Ngưng Nhi bảo bối, hiện tại, em phải bắt đầu dập tắt lửa.” Lúc này thanh âm của Hoàng Phủ Thần Phong nghe rất gợi cảm.

—————LOVE—————

Lần đầu tiên, Chỉ Ngưng dậy sớm hơn Hoàng Phủ Thần Phong, chưa tới bảy giờ, Chỉ Ngưng đã cẩn thận chui ra từ trong lồng ngực Hoàng Phủ Thần Phong. Cũng là lần đầu tiên, Hoàng Phủ Thần Phong không có cảm giác trong ngực mình đã khờn còng người bởi vì, tối hôm qua hẳn ngay cả mình cũng không biết muốn Chỉ Ngưng mấy lần. Hẳn chỉ nhớ rõ, về sau, chính mình thật sự là chống đỡ không nổi nữa, sa đố, ngã vào trên người Chỉ Ngưng ngủ mất. Nếu như mình không phải đã cùng Chỉ Ngưng xảy ra quan hệ, nếu như cùng một người xa lạ..., chỉ sợ sẽ hoài nghi mình có phải là bất lực hay không đây?

Chỉ Ngưng ở trong phòng tắm rửa mặt đánh răng, đột nhiên cảm thấy có hai tay ôm chặt lấy eo của mình, không cần nghĩ là ai.

“Ngưng Nhi bảo bối, em có biết không, lúc anh vừa mới tỉnh lại không thấy em, anh tưởng là sẽ không được thấy em nữa, huh chết anh rồi. Từ nay về sau không cần rời khỏi tầm mắt của anh được không?” Thời điểm Hoàng Phủ Thần Phong mở mắt, không trông thấy Chỉ Ngưng ngủ bên cạnh mình, hẳn hốt hoảng, hẳn phát hiện mình càng ngày càng không rời xa cô được.

“Phong, yên tâm, em sẽ không rời khỏi anh, được chứ? Sau này em sẽ nói rồi mới rời đi, được không?” Kem đánh răng bên miệng Chỉ Ngưng còn chưa lau sạch, liền xoay người ôm Hoàng Phủ Thần Phong, còn cố ý đem kem đánh răng cọ lên ngực Hoàng Phủ Thần Phong, vẻ mặt cười xấu xa.

“Không được, cho dù nói cho anh biết em cũng không thể rời đi. Ách! Trời ạ, em đang làm gì thế? Sáng sớm lại dùng chiêu này.” Hoàng Phủ Thần Phong nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Ngưng lên, sau đó cúi đầu nhìn bọt kem đánh răng bị Chỉ Ngưng cố ý cọ lên ngực mình.

“Ha ha, thực xin lỗi! Cùng lắm thì em giúp anh lau sạch sẽ!” Chỉ Ngưng đưa tay cầm khăn mặt giúp Hoàng Phủ Thần Phong lau sạch.

“Vật nhỏ, xem anh buổi tối như thế nào ‘xử phạt’ em, tuy hiện tại anh rất muốn thi hành, nhưng là không thể. Hiện tại, chúng ta nhất định phải đến triển lãm trang sức.”

Chỉ Ngưng vừa nghe Hoàng Phủ Thần Phong nói..., biết ‘xử phạt’ trong miệng hẳn là có ý gì, Chỉ Ngưng xấu hổ trừng mắt liếc hẳn một cái, sau đó rời khỏi khỏi phòng tắm, đi thay quần áo. Hoàng Phủ Thần Phong thì dùng tốc độ nhanh nhất, dùng nước lạnh từ dội từ trên xuống dưới, áp chế dục hỏa của mình.

Hơn một giờ sau, bọn họ đều tự chuẩn bị xong hết thảy, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng, ra khỏi khách sạn.

39. Chương 39 : Nhan Nặc Tư

Từ sau khi Chỉ Ngưng xảy ra chuyện, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng vô luận ở đâu đều mang theo mười nhân viên bảo vệ. Hiện tại, những phụ nữ muốn tiếp cận Hoàng Phủ Thần Phong chỉ cần tới gần trong vòng 1m đã bị bảo vệ ngăn lại, bắt đắ dĩ, đánh phải đứng ở khoảng cách xa nhìn hẳn.

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng tới hội trường triển lãm trang sức, sau khi nhân viên bảo vệ cho nhân viên tiếp tân xem thiệp mời, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng tiến vào hội trường.

Vốn khách khứa trong hội trường đang thưởng thức trang sức, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong vừa đến, cơ hồ mọi người đều đi tới phía hắn, nhanh chóng đưa radar của mình, muốn cùng hợp tác với công ty trang sức ‘Earl’. Hoàng Phủ Thần Phong nhìn nhiều người như vậy đi về phía mình và Chỉ Ngưng, hắn sợ những người kia sẽ chen lấn Chỉ Ngưng nên quay đầu nói với bảo vệ bên cạnh mấy câu, chỉ thấy nhân viên bảo vệ liên tục gật đầu, sau đó, đi đến trước mặt những người kia, kêu bọn họ đưa danh thiếp giao cho hắn.

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, ngồi xuống chỗ của mình.

“Phong, lát nữa sẽ có trang sức của công ty chúng ta đúng không?”

“Đúng, lát nữa có, em hãy chờ xem!” Hoàng Phủ Thần Phong hơi thần bí cười với Chỉ Ngưng.

“Ách! Vậy anh làm gì mà cười thành như vậy? Chẳng lẽ” anh lại có chuyện gì gạt em, không cho em biết? Hay là như thế nào?” Chỉ Ngưng vừa nói ra nghi ngờ của mình, vừa vuốt ve tay của Hoàng Phủ Thần Phong.

Tất cả mọi người hâm mộ nhìn Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng vui đùa ầm ĩ, giống như xem hai người bọn họ còn hứng thú hơn xem triển lãm trang sức.

“Anh xin em! Ngưng Nhi, hiện tại anh cười một chút cũng không được sao? Còn vuốt ve tay của anh.” Hoàng Phủ Thần Phong như là bị cái gì ức khuất nhìn Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng nghe Hoàng Phủ Thần Phong ‘kể khổ’, lại đem tay của hắn để lên eo mình, tiếp tục để cho hắn ôm mình. “Hừ! Tốt nhất là như vậy, bằng không em tuyệt đối một tháng không để ý tới anh.”

Nhìn một chút, Chỉ Ngưng đột nhiên dùng khuỷu tay huých vào eo Hoàng Phủ Thần Phong. “Uy! Đây không phải là bộ trang sức ‘Pair of lovers’ của công ty sao?”

“Ừ, anh có mang tác phẩm em thiết kế đến tham gia triển lãm, lát nữa còn có buổi đấu giá, phàm là trang sức tham gia triển lãm đều bị đấu giá.”

“Nếu như người khác không thích trang sức do em thiết kế, sẽ trả giá rất thấp, vậy sẽ làm mất mặt công ty, anh cũng sẽ mất mặt.” Về mặt Chỉ Ngưng lo lắng nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Cái đầu nhỏ của em lại nghĩ loạn rồi? Yên tâm, sẽ không mất mặt, huống hồ, trang sức em thiết kế ở nước ngoài rất được hoan nghênh. Tin tưởng anh, buổi đấu giá cũng sắp bắt đầu rồi.” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Chỉ Ngưng. Kỳ thật, Chỉ Ngưng lo lắng hoàn toàn dư thừa, có Hoàng Phủ Thần Phong ở đây, hắn tuyệt đối sẽ giúp Chỉ Ngưng trả giá cao.

“Thật vậy sao? Anh ngàn vạn lần không nên gạt em, bằng không anh nhất định phải chết.” Chỉ Ngưng uy hiếp Hoàng Phủ Thần Phong.

“Được, đến lúc đó em nói như thế nào thì là như vậy đi! Nếu như anh không lừa gạt em, anh muốn như thế nào liền như thế! Bắt đầu rồi, Ngưng Nhi em mau mở to hai mắt xem nhé!” Hoàng Phủ Thần Phong nhéo nhéo khuôn mặt Chỉ Ngưng.

“Em” thời điểm Chỉ Ngưng còn muốn nói điều gì đó, người chủ trì đã bước ra.

Tiếng Pháp:

Người chủ trì vừa nói, liền thấy trên màn hình lớn hiện ra hình ảnh một chiếc nhẫn.

“2000 Euro.” Một phụ nhân đứng chất châu Âu hô giá hai ngàn đồng Euro.

“4000 Euro.” Một người đàn ông lớn tuổi có vẻ không cam lòng yếu thế.

“7000 Euro.”

“Ngưng Nhi, em thích cái nhẫn đó sao? Thích anh liền tặng cho em.” Chỉ cần Chỉ Ngưng mở miệng, đất tiền, xa hoa đến mấy Hoàng Phủ Thần Phong đều mua.

“Không thích, nhẫn hắn thiết kế hợp với cho những người phụ nữ khô gò, em không thích hợp.” Chỉ Ngưng lắc đầu, nói không cần.

Xem Chỉ Ngưng lắc đầu, Hoàng Phủ Thần Phong cũng chưa tham gia vào. Cuối cùng, cái nhẫn bị vị phụ nhân đầu tiên mua với giá 12000 Euro.

“*****@@@@@@*****, (Tiếp theo, chúng ta đem đấu giá chính là dây chuyền của nhà thiết kế Lnez đến từ Hongkong)*&&&&&***@@@@@.” (mời bắt đầu ra giá)

“5000 Euro.”

“8000 Euro.”

“10000 Euro.”

“15000 Euro.”

“100000 Euro.” Thời điểm gây chấn, một người đàn ông xa lạ đột nhiên ra giá, tất cả mọi người quay đầu nhìn hắn, kể cả Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng nhận ra người đàn ông kia, hắn chính là người lần trước tại tiệc rượu đã cứu cô, Nhan Nặc Tư.

Nhan Nặc Tư vốn cùng Hoàng Phủ Thần Phong lớn lên, về sau, bởi vì chuyện của cha mẹ chuyện liền theo họ di dân. Lúc ở tiệc rượu vốn muốn cùng Nhan Nặc Tư chào hỏi, nhưng bởi vì Chỉ Ngưng nên trì hoãn, không nghĩ tới lại gặp ở Paris.

Không biết là hữu duyên hay là bởi vì cái gì?

40. Chương 40 : Buổi Đấu Giá

“Phong, đây không phải là người lần trước cứu em tại tiệc rượu, Nhan Nặc Tư sao?”

“Ừ, khi còn bé chúng ta thường xuyên chơi chung một chỗ, về sau hắn theo người nhà di dân.”

“Phải không? Thật khéo a!”

Nhan Nặc Tư ngồi xuống một vị trí trong hội trường. Dần dần, mọi người không nhìn hắn nữa bởi vì còn một món trang sức cuối cùng trong buổi đấu giá hôm nay.

Tiếng Pháo:

“***@@@@@@, (Tối nay, sẽ đấu giá trang sức của nhà thiết kế Hàn Chỉ Ngưng đến từ công ty trang sức Đài Loan ‘Earl’) @*****@@@@@@.” (gần đây, trang sức của cô đặc biệt được hoan nghênh ở nước ngoài)

Trang sức tham gia đấu giá lần này của Chỉ Ngưng chính là chiếc nhẫn ‘Pair of lovers’ cô cùng Hoàng Phủ Thần Phong thiết kế. Thời điểm nhẫn của Chỉ Ngưng thiết kế xuất hiện trên màn hình lớn, Hoàng Phủ Thần Phong nắm chặt tay cô, chocó sức mạnh của tình yêu, mà Chỉ Ngưng cũng cảm nhận được sức mạnh này, không khỏi run rẩy.

Sau khi chiếc nhẫn xuất hiện, trong nháy mắt hội trường sôi trào.

“100000 Euro.” Nhan Nặc Tư ra giá, không thể nghĩ ngờ gây áp lực cho phần đông mọi người.

“200000 Euro.” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thoáng qua Nhan Nặc Tư đang ngồi cách bọn họ không xa, nhìn ra, Hoàng Phủ Thần Phong không muốn Nhan Nặc Tư có được chiếc nhẫn này.

“Phong, anh không?” Chỉ Ngưng muốn ngăn cản Hoàng Phủ Thần Phong điên cuồng ra giá.

“Hừ, ngoan, không cần nói.” Hoàng Phủ Thần Phong không muốn lời nói của Chỉ Ngưng làm ảnh hưởng tới việc hắn ra giá, bởi vì chiếc nhẫn này toàn bộ thế giới, Hoàng Phủ Thần Phong chỉ cho sản xuất một cái, cho nên hắn nhất định phải có được nó, cộng thêm lần đấu giá này, chiếc nhẫn này chỉ làm nổi bật tâm tư của nhân vật qua hai lần.

“500000 Euro.” Hắn, nhà thiết kế trẻ tuổi nổi tiếng nhất nước Mỹ, Richard Prince, “You look into the designer’s information.” (Cậu đi điều tra thông tin của nhà thiết kế này) Richard nói với trợ lý đi theo.

“Yes, I’ll go.” (Vâng, tôi lập tức đi ngay)

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thoáng qua nơi phát ra thanh âm kia, khoe miệng giolên, lạnh lùng cười.
“1000000 Euro.”

Cái này, tất cả mọi người đều nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“1million eurosune.” (1000000 đồng Euro lần thứ nhất)

Phía dưới bàn luận rối rít, cũng không có người muốn ra giá.

“1milliond eurosàdeuxreprises.” (1000000 đồng Euro lần thứ hai)

“Troisunmillioneuros.” (1000000 đồng Euro lần thứ ba)

“***@@@***.” (thành giao)

Hai chữ ‘ thành giao’ của người chủ trì vừa dứt, tiếng vỗ tay trong hội trườnglập tức vang lên.

“Ngưng Nhi, hiện tại chiếc nhẫn này thuộc về em, cao hứng chứ?” Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong đặc ý nhìn Chỉ Ngưng.

“Hừ! Tại sao phải tiêu nhiều tiền như vậy? 1000000 đồng Euro cũng không phải là một con số nhỏ, làm sao anh lãng phí như vậy? Anh dùng nhiều tiền như vậy để mua một chiếc nhẫn, còn không bằng đem tiền quyên cho những nơi nghèo khó! Nếu như anh thích chiếc nhẫn như vậy..., em thiết kế một lần nữa là được rồi! Càng gì phải tiêu nhiều tiền như vậy, phí nhiều tâm tư như vậy? Thật là” tiêu nhiều tiền như vậy, tâm Chỉ Ngưng muốn đau chết rồi, nhưng trong lòng cô vẫn có một chút cảm động nho nhỏ.

Hoàng Phủ Thần Phong một câu đều không nói, chỉ là mỉm cười nhìn Chỉ Ngưng ‘bực tức’.

“Bảo bối, phát tiết xong chưa? Nếu như em thích, chúng ta trở về có thể quyên tiền cho những vùng nghèo khó. Nếu không nữa thì..., anh đem tất cả thẻ tín dụng của anh đều giao cho em xử lý, sau này khi anh muốn dùng tiền, sẽ hỏi em, được không?”

“Mới không cần dùng thẻ của anh! Em có tiền lương cũng đã đủ tiêu. Bất quá có thể quyên tiền cho những trường học gặp khó khăn.” Cùng Hoàng Phủ Thần Phong một chỗ, ngoại trừ quần áo Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng mua, những thứ khác, Chỉ Ngưng đều không động đến.

“Ha ha, cũng biết em sẽ nói như vậy, bất quá không quan hệ, của anh chính là của em, của em cũng là của anh. “ Hiện tại chúng ta có thể trở về được chưa?”

“Có thể, chính là chiếc nhẫn” Chỉ Ngưng lo lắng, tiêu nhiều tiền như vậy, lại quên cầm nhẫn về.

“Yên tâm, anh đã gọi bảo vệ đi nhận rồi.” Từ lúc trước đấu giá, Hoàng Phủ Thần Phong đã đưa chi phiếu cho bảo vệ hẩn tín nhiệm, hiện tại, đại khái đã điền vào một con số khá lớn rồi.

Rời khỏi buổi đấu giá, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng tay trong tay đi trên đại lộ Champs Elysees.

“Phong, triển lãm trang sức đã kết thúc, chúng ta” cũng phải trở về nước sao?” Chỉ Ngưng không nỡ rời khỏi thành phố lãng mạn này.

“Không có, ở Paris vui đùa vài ngày, chúng ta sẽ đi Nhật Bản, lần trước không phải em nói muốn đi Nhật Bản chơi sao? Chúng ta có thể đến suối nước nóng ở Nhật Bản, ăn sushi cá sống, còn có thể leo núi Phú Sĩ.”

“Nhưng như vậy sẽ chậm trễ công việc của anh.” Chỉ Ngưng không muốn trở thành gánh nặng của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đưa gốc, anh có thể hợp qua video, không thành vấn đề.”

“Thật vậy sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Dưới ánh nắng chiều, hai người bọn họ đi xa, ánh nắng chiều kéo dài thân ảnh của bọn họ.

41. Chương 41 : Tan Nát Cõi Lòng

“Ngưng Nhi, sáng mai chúng ta đến bờ biển xem mặt trời mọc được không?” Sau khi kích tình qua đi, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng, lúc này, thanh âm của Hoàng Phủ Thần Phong nghe rất gợi cảm, tràn ngập sắc dục.

“Được! Nhưng em sợ em dậy không nổi, trừ phi, anh gọi em.” So với Hoàng Phủ Thần Phong, thanh âm của Chỉ Ngưng có vẻ lười biếng, có chút khàn khàn.

“Không có vấn đề, anh sẽ gọi em, đến lúc đó, không tỉnh cũng phải tỉnh.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong tà mị cười, nhưng Chỉ Ngưng lại không thấy được.

“Ừm, em ngủ trước, mệt mỏi quá!” Chỉ Ngưng tìm vị trí thoải mái nhất trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Sáng tinh mơ, chưa tới 4h, Hoàng Phủ Thần Phong đã bắt đầu gọi Chỉ Ngưng rời giường.

“Ừm” Chỉ Ngưng mơ mơ màng màng mở mắt, liền nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đang đè trên người mình, không ngừng hôn, tay còn không ngừng vuốt ve toàn thân từ trên xuống dưới, “Phong, anh đang làm gì vậy? Hơn nửa đêm còn không ngủ.”

“Ngưng Nhi bảo bối thân ái, hiện tại đã 4h rồi, chúng ta phải chuẩn bị đi ngắm mặt trời mọc.” Nói chuyện thuộc về nói chuyện, tay hắn vẫn không ngừng vuốt ve thân thể cô.

“Đúng nha! Thiếu chút nữa đã quên rồi. Ai u, vậy anh nhanh lên một chút!” Chỉ Ngưng đẩy Hoàng Phủ Thần Phong, chính là vô dụng.

“Không cần phải vội, để cho anh hôn chút nữa, Ngưng Nhi, em thật thơm a! Anh hồi hận đã đánh thức em.” Hoàng Phủ Thần Phong còn giống như vô lại ôm Chỉ Ngưng, không cho cô rời giường. “A! Ngưng Nhi, đừng cắn, rất đau.”

Chỉ Ngưng cắn một cái lên bả vai Hoàng Phủ Thần Phong, “Ai kêu anh một mực đè nặng em, không cho em rời giường.”

“Ha ha, không chơi nữa, rời giường nào!” Hoàng Phủ Thần Phong xuống khỏi người Chỉ Ngưng, sau đó lại ôm lấy cô.

Chỉ Ngưng đau lòng xoa bả vai Hoàng Phủ Thần Phong, trên đó vẫn còn vài dấu răng, “Phong, rất đau, đúng không? Bằng không em cho anh cắn lại.”

“Đứa ngốc, anh làm sao có thể cam lòng cắn em.” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng chọn một bộ quần áo thoải mái, giúp Chỉ Ngưng mặc vào, sau đó mình cũng chọn bộ quần áo giống như vậy.

“Ha ha, em cũng biết anh sẽ không nỡ.” Chỉ Ngưng đi vào phòng tắm.

Mười phút sau, bọn họ xuất phát đến bờ biển xem mặt trời mọc. Chờ bọn họ đi đến bờ biển, đã có không ít người cũng đang chờ mặt trời, thậm chí có người ngồi chờ từ tối qua. Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng dựa vào nhau ngồi trên bờ cát.

“Phong, anh xem, mặt trời từ từ lên cao. Đẹp quá!” Chỉ Ngưng hưng phấn chỉ về phía đường chân trời.

“Đúng vậy! Rất đẹp. Em thích là tốt rồi.” Hoàng Phủ Thần Phong sợ Chỉ Ngưng lạnh, hắn đem khăn choàng đã chuẩn bị khoác lên người cô, sau đó đem tay Chỉ Ngưng giữ thật chặt trong tay mình, không ngừng xoa xoa.

Đến khi mặt trời hoàn toàn lên cao, bọn họ mới lưu luyến rời đi.

“Ngưng Nhi, hôm nay rời giường sớm như, em ngủ thêm một chút đi! Lát nữa ăn cơm trưa anh sẽ gọi em dậy.”

“Anh ôm em, em mới ngủ.”

“Nếu như anh biến mất, vậy em phải làm sao bây giờ?” Hoàng Phủ Thần Phong vừa nói, vừa cởi quần áo chui vào trong chăn ôm Chỉ Ngưng.

Mà Chỉ Ngưng vừa nghe Hoàng Phủ Thần Phong nói như vậy, hốc mắt liền đỏ, nước mắt uông uông nhìn Hoàng Phủ Thần Phong nói: “Phong, anh không quan tâm em sao?”

Nhìn thấy Chỉ Ngưng khóc, Hoàng Phủ Thần Phong vội vàng ôm chặt lấy cô, “Ngoan, Ngưng nhi, đừng khóc, em khóc rồi lòng anh cũng tan nát. Anh làm sao có thể không cần em chứ? Ngoan!”

“Vậy vì sao vừa rồi anh nói như vậy? Ô ô ô” Hoàng Phủ Thần Phong càng nói, Chỉ Ngưng càng kích động, càng khóc to.

“Bảo bối, thực xin lỗi, từ nay về sau anh không bao giờ nói thế nữa, em không nên tức giận, sẽ hại đến thân thể. Ngoan, ngủ đi!” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chỉ Ngưng.

“Phong, em không muốn đi Nhật Bản nữa, ngày mai chúng ta trở về nhà, được không?”

“Được, chúng ta sẽ đi Nhật Bản sau, ngày mai chúng ta trở về nhà.”

Chỉ Ngưng khóc mệt mỏi, lẳng yên nằm trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong ngủ thiếp đi, nước mắt của cô còn chưa khô, Hoàng Phủ Thần Phong đau lòng nhìn Chỉ Ngưng, hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Mà một hồi Đài Bắc, vĩnh viễn sẽ trôi qua.

42. Chương 42 : Đau Lòng

Sau khi trở về từ Paris, bọn họ tựa hồ lại nhớ tới đoạn thời gian ngọt ngào kia.

Hôm nay, Hoàng Phủ Thần Phong cùng bạn bè tụ tập ở quán bar.

“Phong, cậu rốt cuộc đã quên người phụ nữ kia sao?” Thịnh Phong Cẩn nói.

“Đúng vậy! Nếu như cậu chỉ đem Chỉ Ngưng trở thành người phụ nữ kia..., vậy nên sớm nói rõ ràng với cô ấy, nhìn ra được, hiện tại Chỉ Ngưng đã không thể rời khỏi cậu.” Vân Thụy Toàn nói.

Hoàng Phủ Thần không nói gì, chỉ là uống rượu.

“Ài, mọi người xem, Nhan Nặc Tư cũng đến đây.” Em trai Thịnh Phong Cẩn, Tiểu Thần nhìn thấy Nhan Nặc Tư cũng tới quán bar này.

Nhan Nặc Tư tự nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, liền đi đến chỗ bọn họ ngồi.

“Hmmm sao! Tôi đã trở về.” Nhan Nặc Tư chào hỏi mọi người.

Thịnh Phong Cẩn đưa cho Nhan Nặc Tư một chén rượu, “Nhan, đã lâu như vậy mới về.”

“Cậu sẽ ở lại sao?” Hoàng Phủ Thần Phong liếc nhìn Nhan Nặc Tư một cái, lại tiếp tục uống rượu, thời điểm ở tiệc rượu kia, hẳn đã nhìn ra Nhan Nặc Tư có ý với Chỉ Ngưng.

“Đại khái sẽ ở Đài Loan khoảng nửa năm.”

“Tốt lắm, không nói những thứ này, tất cả mọi người đã tụ ở cùng một chỗ, vậy tối nay phải uống cho say!” Vân Thụy Toàn giơ chén rượu lên.

“Cụng ly.”

Bốn người đàn ông xuất sắc cùng ở một chỗ, làm cho rất nhiều người chú ý.

Một cô gái ăn mặc vô cùng đẹp đi qua, ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Thần Phong, cố ý đem bộ ngực dán lên cánh tay Hoàng Phủ Thần Phong, còn một mực mài tới mài lui. “Anh là Phong thiếu, đúng không? Chúng ta uống một ly a!”

Ba người kia đều rất có hứng thú nhìn hành động của cô gái này.

“Cút!” Hoàng Phủ Thần Phong lạnh lùng nói, nhưng cô gái kia còn không biết xấu tiếp tục nói.

“Phong thiếu, đêm nay tâm tình anh không tốt sao? Không quan hệ, em tới cùng anh.” Tay cô ta đã không an phận mở vài nút áo sơ mi của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Shit! Tôi kêu cô cút!” Hoàng Phủ Thần Phong vung tay lên, cô gái kia liền ngã nhào trên đất.

Lúc này, rất nhiều người đều đến xem náo nhiệt, đều chê cười cô ta tự mình đặt mình, mà cô gái kia nhìn càng ngày càng có nhiều người đến xem, liền xấu hổ rồi đi.

Hoàng Phủ Thần Phong đặt ly rượu xuống nói: “Tôi đi trước.”

Không đợi bọn họ trả lời, Hoàng Phủ Thần Phong rời khỏi quán bar, hắn muốn mau chóng về nhà, bởi vì Chỉ Ngưng đang chờ hắn về ngủ.

“Phong làm sao vậy? Đêm nay hắn có điểm lạ.” Nhan Nặc Tư vẫn không rõ tình huống, lúc ấy hắn đã đi dân rồi, cho nên, hắn không biết chuyện của ‘người phụ nữ kia’ trong lời của bọn họ.

“Không có việc gì, mấy ngày nữa sẽ rõ.” Thịnh Phong Cẩn không nhiều lời.

Hoàng Phủ Thần Phong về đến nhà, nhìn thấy Chỉ Ngưng đang ngủ trên ghế salon, Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ Chỉ Ngưng đang chờ hắn về. Hoàng Phủ Thần Phong đi qua, không cẩn thận đụng phải bàn tay nhỏ bé của Chỉ Ngưng.

“Đáng chết, tay lạnh như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong gầm nhẹ. Đụng phải tay Chỉ Ngưng như vậy, Hoàng Phủ Thần Phong đau lòng muốn chết, hắn ôm Chỉ Ngưng trở về phòng ngủ.

Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng thay xong đồ ngủ, giúp cô đắp lại chăn cẩn thận, sau đó chính mình nằm bên cạnh Chỉ Ngưng, ôm chặt lấy cô.

Chỉ Ngưng cảm giác được Hoàng Phủ Thần Phong ôm cô, cọ cọ vào ngực hắn, mơ mơ màng màng nói: “Phong, anh đã về.” Nói xong, liền ngủ tiếp.

“Ngủ đi! Bảo bối, anh không nên về muộn như vậy, hại em ngủ trên ghế salon, thực xin lỗi, từ nay về sau sẽ không như vậy nữa.” Dù cho Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ Chỉ Ngưng đã ngủ, nhưng hắn vẫn nói xin lỗi với cô. Hắn hối hận vì mình trở về muộn như vậy, nếu như chậm một chút nữa, Ngưng Nhi sẽ lại bị cảm.

Trong lòng ngực Hoàng Phủ Thần Phong, thân thể lạnh như băng của Chỉ Ngưng dần dần nóng lên, xem ra, ngày mai, phải gọi chị Lý nấu chút canh nóng cho Ngưng Nhi uống, để ngừa vạn nhất cô bị cảm.

43. Chương 43 : Nội Gian

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Phủ Thần Phong liền rời giường xuống lầu.

“Chị Lý, đêm qua Ngưng Nhi ngủ trên ghế sofa ở phòng khách, vì sao không có ai đắp cho Ngưng Nhi một cái chăn? Đêm qua bọn họ ở đâu? Vạn nhất Ngưng Nhi bị cảm phát sốt thì làm sao bây giờ?” Nghĩ tới bàn tay lạnh như băng của Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong tức giận.

“Thực xin lỗi, thiếu gia, là tôi không cẩn thận, bọn họ không biết đã trễ thế này vậy Chỉ Ngưng tiểu thư còn có thể ở phòng khác, thực xin lỗi, thiếu gia.”

“Chị Lý, tôi không trách chị. Chị đi nói với người, nhất định phải chăm sóc Ngưng Nhi thật tốt, tuyệt đối không có lần sau. Còn có, chị Lý, chị đi nấu chút canh gừng cho Ngưng Nhi uống, để phòng cô ấy bị cảm.”

“Dạ vâng, thiếu gia.” Nghe Hoàng Phủ Thần Phong phân phó, chị Lý không nói hai lời liền chạy tới phòng bếp.

Dặn dò chị Lý xong, Hoàng Phủ Thần Phong liền đi lên lầu xem Chỉ Ngưng.

Hiện tại mới hơn 7h một chút, bởi vì đã đáp ứng Chỉ Ngưng từ nay về sau tuyệt đối sẽ không đánh thức cô, cho nên, Hoàng Phủ Thần Phong chỉ lặng lẽ ngồi bên giường ngắm Chỉ Ngưng ngủ.

“Đinh linh linh” đinh linh linh” điện thoại Hoàng Phủ Thần Phong vang lên, hắn sợ đánh thức Chỉ Ngưng nên chạy vội ra ban công nghe điện.

Hai phút sau, Hoàng Phủ Thần Phong nhận điện thoại xong, sắc mặt đại biến. Hắn đi đến bên giường hôn môi Chỉ Ngưng một cái rồi đi xuống lầu.

“Chị Lý, công ty có việc, tôi đến công ty trước, lát nữa Ngưng Nhi tỉnh táo bảo cô ấy nhất định phải uống xong canh gừng, ăn xong bữa sáng mới được đến công ty. Lái xe sẽ ở nhà chờ Ngưng Nhi.”

“Dạ vâng, thiếu gia, thỉnh thiếu gia yên tâm.”

Vừa mới gọi điện thoại cho Hoàng Phủ Thần Phong chính là thư ký mới của hắn – Thư ký Trương.

Hoàng Phủ Thần Phong tới công ty, hắn triệu tập những cán bộ cấp cao của công ty lập tức đến phòng họp.

“Vì sao công ty bọn họ lại có bản thiết kế đó?” Hoàng Phủ Thần Phong rống giận.

Lúc này, không người nào dám nói chuyện.

Thấy không ai dám nói chuyện, đều cúi đầu, Hoàng Phủ Thần Phong lại tiếp tục gầm lên: “Các người nói làm sao bây giờ? Công ty của chúng ta đã tuyên bố với bên ngoài sẽ công bố loạt trang sức mới, nhưng bây giờ, ngay cả bản thiết kế cũng không có, còn công bố thế nào! Trong công ty có nội gian hay không, tôi nghĩ mọi người hẳn là đều rõ ràng, vô luận như thế nào, loạt trang sức mới nhất định phải ba ngày sau xuất hiện trước mặt người tiêu dùng và phóng viên. Tanhợp.”

Hoàng Phủ Thần Phong vừa về tới văn phòng không lâu, Chỉ Ngưng cũng vội vã chạy đến.

“Phong, công ty làm sao vậy? Rất nghiêm trọng sao?”

“Ừ, bản thiết kế loạt trang sức mới bị người của công ty bán cho những công ty khác rồi, hơn nữa, bọn họ đã đưa ra thị trường.”

“Phong, còn thời gian ba ngày đúng không? Hẳn là còn kịp.”

“Nhưng Ngưng Nhi, anh không hy vọng em phải mệt mỏi như vậy.”

“Đừng nhưng gì cả, hiện tại quan trọng nhất là công ty, không phải sao?”

“Ngưng nhi”

“Được rồi, không được nói không, chúng ta bây giờ lại bắt đầu cố gắng!”

“Đúng, chúng ta cùng cố gắng.”

Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ công ty có nội gian, cho nên, hắn còn chưa ra hết thực lực, ngay cả Chỉ Ngưng cũng không nói. Nhưng Hoàng Phủ Thần Phong vẫn rất lo lắng, thời gian ba ngày, muốn thiết kế một loạt trang sức mới, bọn họ có thể kịp sao?

Cảm hứng của Chỉ Ngưng giống như hệ thống cung cấp nước uống, liên tục không ngừng trào đến.

Một ngày, rất nhanh đã trôi qua rồi, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng, ai cũng không bỏ bút vẽ trong tay ra.

Đến 8h tối, Hoàng Phủ Thần Phong đột nhiên nghĩ đến Chỉ Ngưng một ngày đều chưa ăn cái gì, hắn vội vàng gọi điện cho chị Lý, kêu chị lập tức mang chút đồ ăn tới.

Hoàng Phủ Thần Phong đi đến phòng làm việc của Chỉ Ngưng, nhưng Chỉ Ngưng không hề chút chú ý tới Hoàng Phủ Thần Phong, cô vẫn tiếp tục vẽ.

“Ngưng Nhi, em đã một ngày không nghỉ ngơi.” Nhìn Chỉ Ngưng liêu mạng như thế, nội tâm Hoàng Phủ Thần Phong đau đến nói không nên lời.

“Chờ một chút, em không mệt, em xong ngay đây.” Tuy Chỉ Ngưng đang nói chuyện, nhưng cô cũng không ngừng đầu lên.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng chăm chú như vậy, cũng không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, chị Lý cùng vài người hầu cầm một đồng lớn đồ ăn thịnh soạn tới công ty rồi, chị Lý không phải lần đầu tiên tới công ty, nhưng những người hầu đi theo là lần đầu tiên.

Hai người hầu đi theo thật tò mò, nhìn đông nhìn tây. Đặc biệt cảm thấy hiếu kỳ đối với tầng nghỉ.

Chị Lý thấy người hầu một mực thưởng thức phòng làm việc của thiếu gia, ma chóng ngăn cản nói: “Hai người đang làm gì đó? Cho các người mang bữa tối đến, không phải cho các người đến thăm văn phòng.”

Chỉ chốc lát sau, Chỉ Ngưng cũng đi ra, “Chị Lý, sao chị lại tới đây?”

“Là anh gọi chị Lý giúp chúng ta mang bữa tối tới, em một ngày đã không ăn cơm rồi, chẳng lẽ không đói sao?” Hoàng Phủ Thần Phong giải thích.

“Đúng vậy! Thiếu gia quan tâm Chỉ Ngưng tiểu thư nhất.”

“Đúng rồi, Lý tẩu, ba ngày này chúng tôi không về nhà, sẽ ở tại công ty, phiền chị mỗi ngày mang cơm tới, tôi sẽ cho lái xe đưa đón chị.” Tuy bọn họ ba ngày tới muốn tặng ca, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong không muốn bởi vì vậy mà làm Chỉ Ngưng mệt mỏi muốn chết.

“Dạ, thiếu gia, tôi đã biết. Thiếu gia, nếu như đã xong việc chúng tôi xin trở về, sáng ngày mai tôi lại đưa bữa sáng tới.”

“Được.”

“Tạm biệt chị Lý.” Chỉ Ngưng nói.

“Tạm biệt thiếu gia, tạm biệt Chỉ Ngưng tiểu thư.” Người hầu nói.

Vừa ra khỏi văn phòng, chị Lý liền lập tức nhắc nhở hai người hầu, “Hai người nhớ kỹ, ngày mai tới công ty, không cần lại nhìn loạn nữa, đặc biệt là tầng trên, phòng nghỉ ngơi kia chỉ có thiếu gia và Chỉ Ngưng tiểu thư có thể đi lên.”

“Dạ, chị Lý.”

44. Chương 44 : Uống Mật Ong Sao?

Sáng sớm hôm sau, chị Lý mang theo bữa sáng tới. Ất tượng đầu tiên chị nhìn thấy chính là bên trong phòng làm việc biến thành một bãi chiến trường.

Trên mặt đất, trên bàn cùng trên ghế salon khắp nơi đều có giấy lộn bị vò thành cục; trên bàn trà cà phê bị đổ ra; tây trang LV số lượng có hạn của Hoàng Phủ Thần Phong bị ném trên salon; Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng, ngồi trên ghế làm việc, Chỉ Ngưng ngủ trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, mà Hoàng Phủ Thần Phong thì tựa trên đầu Chỉ Ngưng, mặc dù nói hai người bọn họ đều ngủ, nhưng trong tay vẫn nắm chặt bút vẽ

Chị Lý nhìn thấy cảnh tượng này liền lắc đầu, hai người hầu càng mở to hai mắt nhìn, há to miệng.

Hoàng Phủ Thần Phong cảm giác được có người đến, đành cam chịu tình dậy, tiếp theo, Chỉ Ngưng cũng tỉnh. Hai người nhìn thấy có người ngoài ở đây, lập tức cảm thấy rất xấu hổ.

Chỉ Ngưng vội vàng từ trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong nhảy ra ngoài, “Chị Lý. Chị đã đến rồi a.”

“Tôi mang cho hai người bữa sáng, hai người chờ tôi dọn dẹp qua một chút!”

“Chị Lý, chị dọn dẹp đi! Tôi cùng Ngưng Nhi đi lên lầu ăn.” Hoàng Phủ Thần Phong tiếp nhận bữa sáng từ tay người hầu.

“Dạ, thiếu gia.”

“Những đồ trên bàn của tôi và Ngưng Nhi không nên lộn xộn.”

“Tôi đã biết, thiếu gia.”

Chỉ Ngưng đi theo sau Hoàng Phủ Thần Phong lên lầu, Chỉ Ngưng vốn muốn đến phòng bếp lấy bát đĩa, nhưng bị Hoàng Phủ Thần Phong cản lại.

“Ngưng Nhi, em ngồi đây là được rồi, anh đi lấy bát đĩa.” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng đặt Chỉ Ngưng lên ghế, sau đó tự mình đến phòng bếp lấy bát đĩa.

Hoàng Phủ Thần Phong cẩn thận giúp Chỉ Ngưng lấy chân giò hun khói và mút hoa quả, sau đó giúp cô rót một ly sữa.

“Ngưng Nhi, em ăn nhiều một chút, ăn xong bữa sáng thì lên giường ngủ một giấc.” Hoàng Phủ Thần Phong sủng nịnh nhìn Chỉ Ngưng.

“Không cần đâu! Hiện tại em không thể ngủ được. Em còn muốn vẽ! Anh đã quên, trừ hôm nay, chỉ còn có thời gian một ngày rưỡi, trước mười rưỡi sáng ngày kia nhất định phải hoàn thành tất cả các tác phẩm.” Chỉ Ngưng lớn tiếng kháng nghị, thanh âm lớn đến mức chị Lý và người hầu ở dưới lầu quét dọn đều nghe thấy.

“Nếu bởi vậy mà em mệt mỏi, anh thà rằng ngày kia không mở cuộc họp báo nữa.” Lần này, Hoàng Phủ Thần Phong cũng rất kiên trì.

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh dám!” Chỉ Ngưng không thể để cho Hoàng Phủ Thần Phong vì mình mà đem danh dự của công ty ra làm trò đùa.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy Chỉ Ngưng sắp khóc, bữa sáng cũng không ăn, mà chóng ôm lấy Chỉ Ngưng, hôn lên những giọt nước mắt sắp rơi xuống của cô, trấn an nói: “Được được, Ngưng Nhi ngoan, không khóc! Anh không dám.”

“Hừ!” Chỉ Ngưng quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi, không nên tức giận, em muốn như thế nào liền như thế! Được không?” Hoàng Phủ Thần Phong tiếp tục an ủi.

“Như vậy còn được. Mau ăn sáng a! Lát nữa còn phải vẽ!”

“Ai, Ngưng Nhi, thực không có biện pháp với em. Nhưng em phải đáp ứng anh một việc.”

“Ha ha, Phong, anh không cần phải nói, em đáp ứng anh.” Chỉ Ngưng tỉnh nghịch mở to hai mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Làm sao em biết? Chẳng lẽ, em là con giun dưa trong bụng anh sao?” Hoàng Phủ Thần Phong không tin nhìn Chỉ Ngưng.

“Mới không phải! Giun dưa đáng ghét, em đây xinh đẹp như vậy.”

“Ách? Vậy em nói xem, anh vừa muốn nói gì.” Hoàng Phủ Thần Phong ưu nhã uống một ngụm nước hoa quả.

“Anh vừa muốn nói, ngàn vạn không nên miễn cưỡng mình, nếu như mỗi một, phải nói cho anh, sau đó lên trên tầng nghỉ ngơi. Em nói không sai chứ?”

“Ngưng Nhi, em đúng là tiểu giun dưa thân ái của anh, bắt quá, là con giun dưa xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất.” (Eo =]] ta nổi hết cả da gà =]]]])

“Ha ha! Phong, anh hôm nay uống mật ong sao? Miệng ngọt như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong dụ dỗ được Chỉ Ngưng làm cô thật cao hứng!

“Không có biện pháp a! Từ khi anh gặp em, miệng của anh đã bắt đầu ngọt như vậy.”

“Vậy anh hôm nào lại nói cho em nghe nha! Hiện tại, chúng ta phải tiếp tục cố gắng, đi!” Chỉ Ngưng không nói hai lời liền lôi kéo Hoàng Phủ Thần Phong xuống lầu.

Chị Lý nhìn thấy bọn họ đi xuống, liền cười tủm tỉm nói: “Thiếu gia, Chỉ Ngưng tiểu thư, hai người ăn no không? Nếu như còn không no bụng..., chị Lý lại về nhà làm cho hai người ăn.”

“Cám ơn chị Lý, chúng ta ăn no rồi, trên tầng vẫn còn thức ăn dư lại!” Chỉ Ngưng nói.

“Cám ơn cái gì, đây là việc tôi phải làm mà.” Chị Lý nói.

“Chị Lý, mấy ngày nay làm chị vất vả.” Hoàng Phủ Thần Phong kính trọng chị Lý giống như người thân của mình.

“Thiếu gia đừng nói như vậy. Đúng rồi, thiếu gia cùng Chỉ Ngưng tiểu thư ngồi trên ghế sofa chờ một chút, tôi hút bụi ở thăm sau đó hai người có thể làm việc.”

Chị Lý sợ chậm trễ công việc của bọn họ, liền vội vàng cầm máy hút bụi bắt đầu hút thăm.

Chỉ Ngưng một khắc cũng không muốn lãng phí thời gian, cô cầm bút vẽ cùng giấy vẽ đặt trên bàn trà, sau đó bắt đầu vẽ.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng vì công ty mà liều mạng như thế, từ trong đáy lòng hẳn thấy rất cảm động, càng thêm xót xa Chỉ Ngưng.

45. Chương 45 : Hợp Báo

Chỉ trong vòng hai ngày, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng đã hoàn thành hơn phân nửa tác phẩm, trong đó có một bộ trang sức là hai bọn họ hợp tác hoàn thành.

Ngày mai, chính là ngày hợp báo công bố tác phẩm. Hoàng Phủ Thần Phong đem những tác phẩm đã hoàn thành đến bộ phận sản xuất. Bởi vì hiện tại, Hoàng Phủ Thần Phong chưa xác định được nội gián trong công ty là ở bộ phận sản xuất hay bộ phận thiết kế, cho nên, trong lúc Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng thiết kế tác phẩm, toàn bộ bộ phận sản xuất đều do nhân viên bảo vệ giám thị.

“Phong, chiếc nhẫn cuối cùng em đã sửa xong rồi, mau đưa tới bộ phận sản xuất đi.” Đêm nay, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng đều không ngủ, 4h sáng, Chỉ Ngưng hoàn thành xong chiếc nhẫn cuối cùng.

“Được, Ngưng Nhi, mấy ngày nay mệt chết em, bây giờ còn sớm, em lên ngủ một lát đi!”

“Không cần, em muốn ở đây chờ anh.” Chỉ Ngưng ngồi trước bàn làm việc của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Được rồi! Anh gọi Tiểu Bân đem bản thiết kế của em qua.”

“Vâng!”

“Ngưng Nhi, qua thời gian này, em cùng anh đến thăm cha nuôi được không? Cha nuôi muốn gặp em.”

“Được, em cũng muốn gặp bang chủ bang Mị Duyên một chút!”

“Bảo bối, cảm ơn em.”

“Cảm ơn cái gì?” Chỉ Ngưng không rõ Hoàng Phủ Thần Phong muốn cảm ơn cô cái gì?

“Chỉ là muốn cảm ơn em.”

“Em càng muốn cảm ơn anh hơn, cảm ơn anh vì tất cả”

“Được rồi, chúng ta đi lên nghỉ ngơi một chút!” Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng lên lầu.

Bởi vì hai bọn họ đã thật lâu không hảo hảo nghỉ ngơi, cho nên, bọn họ nằm ở trên giường, rất nhanh liền ngủ mất.

Chín giờ sáng, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng không hẹn mà cùng tỉnh dậy.

“Ngưng Nhi, anh muốn đến bộ phận sản xuất xem một chút.”

“Em đi cùng anh. Đúng rồi, trang sức bên bộ phận thiết kế cũng đã hoàn thành sao? Mấy ngày nay anh đều không qua kiểm tra.” Chỉ Ngưng cũng rời giường theo.

“Mấy ngày trước anh có gọi Tiểu Bân giúp anh đi điều tra chuyện nội gián trong công ty. Giám đốc bộ phận thiết kế, bởi vì hắn thích em, khó chịu khi em ở bên cạnh anh, cho nên hắn đem bản thiết kế của công ty đang chuẩn bị công bố bán cho những công ty khác, để cho anh cùng với công ty mất đi danh dự trong giới trang sức. Ba ngày nay, anh cho người theo dõi Quách Tuấn Hạo hai mươi tư tiếng đồng hồ, đúng như anh nghĩ, hắn vẫn đem bản thiết kế mới nhất bán cho những công ty khác. Nhưng hắn không biết anh cùng em tham gia thiết kế loạt trang sức lần này, cho nên chỉ có loạt trang sức của chúng ta sẽ công bố ở hợp báo hôm nay.” Hoàng Phủ Thần Phong giải thích chuyện hắn bí mật tiến hành mấy ngày nay cho Chỉ Ngưng nghe.

“Phong, em không biết chuyện này lại có liên quan gián tiếp đến em.” Chỉ Ngưng có chút tự trách mình, nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đứa ngốc, một chút liên quan gián tiếp cũng không có. Không cần suy nghĩ nữa, trước tiên chúng ta đến bộ phận sản xuất xem một chút, sau đó sẽ đến cuộc họp báo.” Hoàng Phủ Thần Phong không hy vọng Chỉ Ngưng vì chuyện này mà không vui.

—————LOVE—————

Phòng họp

Thư ký Trương đứng một bên, nói lời mở đầu: “Hôm nay, công ty chúng ta công bố loạt trang sức sau bộ trang sức dành cho lễ tình nhân, chủ đề của loạt trang sức lần này là ‘bến cảng tình yêu’. Tiếp theo, xin mời Hoàng Phủ tổng tài giới thiệu.”

Hoàng Phủ Thần Phong đi lên, cầm lấy điều khiển từ xa nói: “Loạt trang sức này là do tôi cùng nhà thiết kế của công ty Hàn Chỉ Ngưng tiểu thư thiết kế. Toàn bộ quá trình không có người thứ 3.” Những lời này, Hoàng Phủ Thần Phong cố ý nói cho Quách Tuấn Hạo nghe, Hoàng Phủ Thần Phong muốn nhìn xem hẳn rồi cuộc có phản ứng như thế nào.

Quả nhiên, lời vừa thốt ra làm cả phòng họp một trận xôn xao, mà khuôn mặt Quách Tuấn Hạo trong chốc lát lúc trắng lúc xanh.

“Phong thiếu, chẳng lẽ tham gia thiết kế loạt trang sức này chỉ có ngài cùng Hàn tiểu thư sao?” Phóng viên báo Quất Tử hỏi.

“Phong thiếu, ngài có thể nói tại sao không?” Phóng viên báo Thương Nghiệp hỏi.

“Xin hỏi Phong thiếu, nguyên nhân vì sao ngài không chọn dùng tác phẩm của bộ phận thiết kế công ty ‘Earl’?” Phóng viên báo Thời Thượng hỏi.

“Về câu hỏi của các vị, chúng tôi sẽ mở cuộc họp khác để trả lời, hôm nay là họp báo công bố tác phẩm.” Hoàng Phủ Thần Phong nhấn nút điều khiển, tiếp tục nói: “Mời các vị nhìn lên màn hình, bộ trang sức này tên gọi là ‘Tình yêu đại dương’, là tôi cùng Ngưng Nhi hợp tác, bộ trang sức này ngoại trừ nhẫn, dây chuyền, vòng tay, bông tay cùng lắc chân còn có đồng hồ. Đây là bộ trang sức đầu tiên có đồng hồ đeo tay của công ty chúng tôi.”

Tất cả phóng viên vội vàng dùng máy ảnh chụp lại những hình ảnh này.

Trên màn hình lớn lại xuất hiện một sợi dây chuyền, Hoàng Phủ Thần Phong nói tiếp: “Sợi dây chuyền này, mặt của nó là hình một ngôi sao, cho nên, tên của nó gọi là ‘tinh không’, nó được chế tác từ ngọc bích Sri Lanka cao cấp.”

Kết quả Hoàng Phủ Thần Phong muốn thấy, hẳn đã thấy được, hẳn hài lòng cười cười.

Quách Tuấn Hạo kia, vẫn giữ nguyên tư thế cũ không thay đổi, ngơ ngác nhìn trang sức trên màn hình.

Hoàng Phủ Thần Phong nói tiếp: “Dây chuyền trong bộ trang sức này là tác phẩm chủ đạo, những thứ khác tôi sẽ không giới thiệu. Mặt khác, sau khi họp báo kết thúc, tôi cùng Ngưng Nhi sẽ tham gia cắt băng khánh thành cửa hàng mới ở Tín Nghĩa, hoan nghênh các vị tham gia.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong đi đến bên cạnh Chỉ Ngưng, dắt tay cô, dưới sự hộ tống của bảo vệ rời khỏi phòng họp, không để cho phóng viên có cơ hội phỏng vấn.

Sau khi bọn họ rời đi, những phóng viên kia cũng đều chạy đến Tín Nghĩa.

46. Chương 46 : CƠM TRƯA

“Ngưng Nhi, trước tiên chúng ta về nhà ăn cơm trưa, chị Lý đã chuẩn bị xong, sau đó nghỉ ngơi một chút sẽ đến cửa hàng ở Tín Nghĩa. Hiện tại em có thể dựa vào trong ngực của anh được rồi, mấy ngày nay em nhất định mệt muốn chết.” Hoàng Phủ Thần Phong đau lòng hôn lên gò má Chỉ Ngưng, để cho Chỉ Ngưng thoải mái nằm trong ngực hắn.

“Vậy thì anh cũng mệt mỏi, phải an bài nhiều chuyện như vậy rất vất vả đúng không?” Về mặt Chỉ Ngưng cũng đau lòng, vuốt ve khuôn mặt gầy gò của Hoàng Phủ Thần Phong, “Phong, anh gầy đi.”

“Ngưng Nhi không cần phải lo lắng, chỉ cần em không ốm là tốt rồi.”

Chỉ Ngưng gắt gao chôn đầu trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, giờ phút này, cô cảm thấy mình rất may mắn, có thể gặp được người đàn ông tốt như Hoàng Phủ Thần Phong.

Xe của Hoàng Phủ Thần Phong vừa vào đến biệt thự, chị Lý liền mang theo người hầu ra cửa tiếp đón, “Thiếu gia, hai người đã trở lại rồi sao? Cơm trưa đã chuẩn bị xong, hai người có thể đi dùng cơm.” Chị Lý tiếp nhận ví của Chỉ Ngưng và cặp tài liệu của Hoàng Phủ Thần Phong.

Trên bàn cơm, Chỉ Ngưng không ngừng gấp thức ăn cho Hoàng Phủ Thần Phong. Không đến hai phút, bát cơm của Hoàng Phủ Thần Phong đã chất đầy những loại thức ăn khác nhau, “Phong, ăn nhiều một chút, mấy ngày nay anh đều không hảo hảo ăn cái gì.”

Chị Lý cùng người hầu nhìn thấy Chỉ Ngưng không ngừng gấp thức ăn cho Hoàng Phủ Thần Phong, đều mặt mớ nở nụ cười, nhưng không dám cười thành tiếng.

“Ngưng Nhi, không cần luôn luôn gấp thức ăn cho anh, chính em cũng cần ăn nhiều một chút.” Hoàng Phủ Thần Phong gấp một miếng thịt, muốn bỏ vào trong miệng Chỉ Ngưng, thế nhưng cô không chịu há miệng ra.

“Không cần, miếng thịt này có thịt mỡ, em không ăn, anh ăn đi!” Chỉ Ngưng đẩy chiếc đũa đến bên miệng Hoàng Phủ Thần Phong, không nghĩ tới quá tay đem toàn bộ miếng thịt dính vào mặt Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ha ha” người hầu nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong chật vật như vậy nhin không được, không cần thận bật cười.

Hoàng Phủ Thần Phong lạnh lùng liếc nhìn đám người hầu, bọn họ lập tức ngừng cười.

“Ha ha ha” Phong” ha ha” anh như vậy cũng rất đẹp! Ha ha ha” anh có muốn soi gương một chút không? Ha ha ha” Chỉ Ngưng ôm bụng cười.

“Hừ! Cũng là em gây ra. Được rồi! Không nên cười nữa, giúp anh lau đi.” Hoàng Phủ Thần Phong cầm khăn giấy đưa cho Chỉ Ngưng.

“Được, không cười.” Chỉ Ngưng nghe lời nhận lấy khăn giấy, giúp Hoàng Phủ Thần Phong lau mặt.

“Đây, miếng này không có mỡ.” Hoàng Phủ Thần Phong lại gấp một miếng thịt khác cho Chỉ Ngưng. Lần này, cô ngoan ngoãn há miệng ra ăn.

Một bữa cơm trưa, cứ như vậy trôi qua trong không khí vui vẻ.

—————LOVE—————

“Ngưng Nhi, có thể đi chưa?”

“Được, có thể đi rồi.”

Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay Chỉ Ngưng, lên xe, đến cửa hàng ở Tín Nghĩa.

47. Chương 47 : Cắt Băng Khánh Thành

Bởi vì cuộc họp báo buổi sáng được truyền hình trực tiếp, mọi người đều nghe được tin Hoàng Phủ Thần Phong buổi chiều sẽ đến cửa hàng Tín Nghĩa cắt băng khánh thành cho nên đều vội và chạy đến trước cửa vào Tín Nghĩa đợi Hoàng Phủ Thần Phong.

Biết rõ Hoàng Phủ Thần Phong sẽ đến cắt băng khánh thành, từ rất sớm, quản lý và nhân viên phục vụ đều mỉm cười đứng ở cửa chờ Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng.

Xe Rolls-Royce vững vàng dừng trước cửa ra vào, phóng viên muốn vây tới phỏng vấn, nhưng đều bị bảo vệ cản lại, Hoàng Phủ Thần Phong sau khi xuống xe giúp Chỉ Ngưng mở cửa xe, sau đó chống tay lên, ý bảo Chỉ Ngưng khoác vào tay hắn. Chỉ Ngưng khoác tay Hoàng Phủ Thần Phong. Từ khoảnh khắc bọn họ xuống xe, vô luận là phóng viên hay là những người ái mộ Hoàng Phủ Thần Phong đều bấm máy ảnh lia lịa, một giây cũng không dừng lại.

“Oa! Hoàng Phủ Thần Phong thật mê người a!” Đây là lời một người đặc biệt đến xem Hoàng Phủ Thần Phong nói.

“Làm sao bây giờ? Hắn nở nụ cười a! Tôi càng ngày càng thích hắn” người này khoa trương hơn, che lấy trái tim của mình.

Cửa hàng trưởng hắng giọng một cái nói: “Hoan nghênh các vị tới tham gia nghi thức cắt băng khánh thành cửa hàng của công ty trang sức ‘Earl, đây là một trong hai mươi tám cửa hàng của công ty ở Đài Bắc.”

Cửa hàng trưởng vừa dứt giọng ở âm cuối, mọi người đều vội vã tay.

“Kế tiếp, chúng tôi xin mời Hoàng Phủ Thần Phong, tổng tài của ‘Earl’ cùng nhà thiết kế Hàn Chỉ Ngưng cắt băng khánh thành.”

Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay Chỉ Ngưng, tiếp nhận kéo nhân viên phục vụ đưa tới. Một khắc kéo chạm vào dải băng, Chỉ Ngưng quay đầu nhỏ giọng nói với Hoàng Phủ Thần Phong: “Phong, xin anh cười một cái đi! Mỗi lần ở bên ngoài đều không cười. Ngoan, cười đi nào!”

“Anh nhìn người khác cười không được, nếu như Ngưng Nhi đứng dưới, không cần nói anh cũng cười.”

“Thật vậy sao? “ anh coi những người ở dưới là em là được mà.”

“Được rồi! Anh cười một cái là được!”

“Ừm.”

Thời điểm kéo cắt vào dải băng đỏ, Hoàng Phủ Thần Phong thập phần keo kiệt cười một cái, không đến hai giây, hơn nữa, hắn chỉ hơi chút nhếch miệng mà thôi.

Cũng ngay lúc đó, pháo hoa từ bốn phương tám hướng chậm rãi rơi xuống.

Sau khi cắt băng xong, nhân viên phục vụ cùng cửa hàng trưởng nghênh đón tất cả khách quý cùng người mua vào cửa hàng trang sức mới khai trương.

Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng cũng tiến vào.

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng nhìn trên quầy bày đủ loại trang sức muôn hình muôn vẻ, dĩ nhiên không thể thiếu những tác phẩm của Chỉ Ngưng. Mà loạt trang sức mới thì được bày ở nơi bắt mắt nhất, đặc biệt là ‘tình yêu đại dương’ hai bọn họ cùng thiết kế. Đại bộ phận mọi người đều dừng lại trước mặt quầy ‘tình yêu đại dương’.

“Phong, hôm nay em thật cao hứng a!”

“Ách? Vì sao lại cao hứng?” Hoàng Phủ Thần Phong sững nịnh vuốt tóc Chỉ Ngưng.

“Bởi vì, em nhìn thấy nhiều người như vậy nhận thức trang sức em thiết kế, em cảm thấy rất thỏa mãn, lý tưởng lớn nhất của em chính là trở thành một nhà thiết kế trang sức giỏi nhất thế giới, giống như anh và David LaChapelle đại sư vậy.” Chỉ Ngưng lần đầu tiên nói với Hoàng Phủ Thần Phong lý tưởng của mình.

“Ngưng Nhi, em nhất định có thể, em phải nhớ kỹ một câu: cố gắng không nhất định sẽ thành công, nhưng bỏ qua chắc chắn sẽ không thành công!” Những lời này, cũng là Hoàng Phủ Thần Phong dùng để khích lệ chính mình, hắn dựa vào những lời này mới có thành tựu như ngày hôm nay. Hôm nay, hắn đem những lời này một chữ không sót nói cho Chỉ Ngưng, cũng hi vọng Chỉ Ngưng không bỏ qua lý tưởng của mình.

“Cám ơn anh, Phong, em nhất định sẽ không quên.”

“Tốt lắm, chúng ta đến Mạt Lan Đóa ăn tối thôi! Ngưng Nhi khẳng định đói bụng rồi!”

“Ha ha! Phong, làm sao anh biết em đói bụng nha?”

“Ngưng Nhi đang suy nghĩ gì anh đều biết. Đi thôi!” Hoàng Phủ Thần Phong nắm bàn tay nhỏ bé của Chỉ Ngưng, vẻ mặt tự tin nói.

Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay Chỉ Ngưng rồi đi giữa một đám phụ nữ ghen ghét và hâm mộ.

48. Chương 48 : Chuyển Viện

Từ sau khi công ty trang sức “Earl” khai trương cửa hàng mới đến nay, doanh thu của công ty lại tăng thêm 25%. Nửa tháng nay, toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều vô cùng bận rộn, trên cơ bản là mỗi tối đều tăng ca, cho nên, trong lúc này, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng thường xuyên ở lại phòng nghỉ công ty. Y phục cũng là do chị Lý hàng ngày mang đến.

Ba giờ sáng, đang lúc Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng say sưa ngủ thì điện thoại của Hoàng Phủ Thần Phong vang lên, hắn mơ mơ màng màng bắt máy.

“Shit! Cậu có biết bây giờ là mấy giờ không hả?” Hoàng Phủ Thần Phong cố gắng hít sâu hạ thấp giọng nói chuyện.

“Cậu còn tâm tư ngủ? Mẹ của Chỉ Ngưng vừa lên cơn đau tim, bây giờ đang trong phòng cấp cứu, cậu mau tới đây.” Gọi điện thoại cho Hoàng Phủ Thần Phong chính là Vân Thụy Toàn.

“Cái gì? Được, chúng tôi lập tức tới.” Hoàng Phủ Thần Phong vội cúp điện thoại.

Hắn không biết sau khi Chỉ Ngưng nghe được tin này sẽ phản ứng như thế nào? Không biết cô có chịu đựng được không? Một loạt vấn đề xuất hiện trong đầu Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi, em trước tiên tỉnh dậy, ngoan.” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng nói bên tai Chỉ Ngưng.

“Vâng” chuyện gì vậy?” Chỉ Ngưng dụi dụi mắt, ngồi dậy.

“Ngưng Nhi ngoan, trước tiên hãy nghe anh nói.” Hoàng Phủ Thần Phong nhất định phải trấn an tốt Chỉ Ngưng trước.

“Vâng, anh nói đi! Em nghe.”

“Ách” cái kia” bá mẫu vừa mới bị đưa vào phòng cấp cứu, bây giờ đang cấp cứu.”

“Cái” cái gì? Tại sao lại như vậy? Ô ô ô” Chỉ Ngưng không kiềm chế được khóc lớn lên, lập tức rời giường mặc quần áo.

Hoàng Phủ Thần Phong cũng mặc quần áo xong, dìu Chỉ Ngưng đang thương tâm khóc chuẩn bị đến bệnh viện.

Trên đường đi, Hoàng Phủ Thần Phong vừa lái xe bằng tốc độ nhanh nhất, vừa chăm sóc tình hình của Chỉ Ngưng.

Vừa đến bệnh viện, xe còn chưa dừng hẳn lại Chỉ Ngưng đã lao ra khỏi xe, chon chon cô bị té ngã, Hoàng Phủ Thần Phong không biết cô sẽ nhảy xuống xe như vậy, thời điểm nhìn thấy cô té ngã cái gì cũng không quan tâm nữa, cửa xe cũng chưa đóng, chìa khóa cũng chưa rút liền chạy đến bên Chỉ Ngưng.

“Ngưng Nhi, em có sao không? Anh xem một chút.” Hoàng Phủ Thần Phong lo lắng kiểm tra xem cô có bị thương không.

“Không” không cần, em không sao, em muốn nhìn mẹ của em.” Chỉ Ngưng giãy dụa muốn đứng lên, “A” đau quá!”

“Đáng chết! Ngưng Nhi, em bị trật chân rồi, em đừng cử động, anh ôm em đi lên.” Hoàng Phủ Thần Phong một phen ôm lấy Chỉ Ngưng, cơ hồ là chạy, chạy hướng đến thang máy.

Đến cửa phòng giải phẫu, liền nhìn thấy Vân Thụy Toàn đang ngồi trên ghế. Hoàng Phủ Thần Phong cẩn thận đặt Chỉ Ngưng trên ghế, sau đó mình cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

“Phong, Chỉ Ngưng, hai người đã tới rồi sao?”

“Toàn, mẹ” mẹ em thế nào?”

“Trước mắt còn chưa biết, hết thấy phải đợi bác sĩ ra mới có thể biết rõ.”

“Ừ, Toàn, cậu lập tức gọi bác sĩ tới, Ngưng Nhi bị trẹo chân rồi.”

“Được.” Vân Thụy Toàn gọi điện cho bác sĩ. Không đến hai phút, một bác sĩ cùng một y tá đã tới.

Bác sĩ ngồi xổm trước mặt Chỉ Ngưng, hẩn cởi giày của cô, nâng cái chân bị thương lên.

“A” Chỉ Ngưng thống khổ kêu.

“Shit! Anh nhẹ tay chút.” Hoàng Phủ Thần Phong khó chịu mắng bác sĩ, đau lòng ôm Chỉ Ngưng nói: “Ngoan, lập tức sẽ không sao.”

“Phong thiếu, Hàn tiểu thư bị trẹo chân rất nặng.” Bị Hoàng Phủ Thần Phong mắng, bác sĩ không dám chủ quan.

“Vậy anh còn đang chờ cái gì?” Hoàng Phủ Thần Phong quả thực muốn vặn gãy cổ tên bác sĩ kia.

“ “Bác sĩ cẩn thận bôi thuốc lên chân cho Chỉ Ngưng, sau đó quấn băng vải lên, “Phong thiếu, sợ rằng chân của Hàn tiểu thư sẽ bị đau một thời gian, hơn nữa không thể đi đường được, lát nữa tôi sẽ kêu y tá mang thuốc giảm đau cho ngài, uống sau khi ăn, ngoài ra còn mang cho ngài một chiếc xe lăn.”

“Đã biết, nhanh mang tới đi!” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng lau nước mắt.

Lúc này, Chỉ Ngưng chỉ muốn nghĩ đến mẹ của cô, cái gì khác cũng không cần biết, cô chỉ muốn mẹ của cô được an toàn đi ra.

20’ sau, y tá mang thuốc và xe lăn tới, nhưng phòng cấp cứu vẫn sáng đèn.

Một tiếng” hai tiếng” ba tiếng” ba tiếng đã trôi qua, cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở ra.

Cuối cùng trải qua năm tiếng đồng hồ, đèn tắt, cửa mở. Hoàng Phủ Thần Phong lập tức bế Chỉ Ngưng ngồi vào xe lăn, đẩy đến trước mặt bác sĩ, Vân Thụy Toàn cũng rất khẩn trương.

“Bác sĩ, mẹ tôi không sao chứ?” Chỉ Ngưng rất sợ hãi, cô nắm thật chặt tay Hoàng Phủ Thần Phong.

“Hàn tiểu thư, nghe những lời của tôi, hi vọng ngài không cần khẩn trương.” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, chuẩn bị nói tình hình cho Chỉ Ngưng.

“Ông” ông nói đi!”

“Trong đầu mẹ ngài có một khối u, khối u đã ảnh hưởng đến thần kinh não của bà ấy, hiện tại, tuy rằng bà ấy đã tỉnh, nhưng khối u này làm cho bà ấy bị mù, cuối cùng, bà ấy có thể quên mất tất cả mọi chuyện. Nếu như hiện tại làm phẫu thuật..., xác suất thành công rất thấp.”

Thời điểm bác sĩ nói những lời này, không ai dám hô hấp, sợ nghe sót một chữ.

“Không” sẽ không, sẽ không “ Chỉ Ngưng lắc đầu như bị điên rồi.

“Ngưng Nhi ngoan, không có chuyện gì, trong nước không được, vậy liền đem bả mẫu ra nước ngoài.” Hoàng Phủ Thần Phong ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu Chỉ Ngưng, “Bác sĩ ở nước ngoài chữa trị, xác suất thành công tương đối cao, đúng không?”

“Đúng vậy, trước mắt, nước Mỹ có những bác sĩ thần kinh giỏi nhất thế giới.”

“Được, vậy hãy mau đưa bả mẫu đến Mỹ đến.” Đã nói bác sĩ ở Mỹ có thể chữa trị tốt hơn, vậy hẳn cũng yên tâm, “Ngưng Nhi, đừng khóc, chiều nay anh sẽ đưa bả mẫu đến Mỹ. Ngoan, sẽ không có chuyện gì.”

“Ô ô ô” Phong, cảm ơn anh.”

Hoàng Phủ Thần Phong lấy điện thoại ra, bấm số, “Tiểu Bản, lập tức chuẩn bị máy bay riêng của tôi, sau đó an bài bác sĩ giỏi nhất chuyên khoa não của Mỹ, sau khi đến Mỹ liền lập tức làm phẫu thuật, nhanh đi.” Sau đó, Hoàng Phủ Thần Phong gọi điện đến công ty để sắp xếp công việc, “Thư ký Trương, trong thời gian này, tôi cùng Ngưng Nhi không ở công ty, phòng chừng trong thời gian ngắn sẽ không trở về, lát nữa Toàn sẽ qua tiếp nhận công việc của tôi, tất cả mọi chuyện đều giao cho cậu ấy.”

“Ừ, Phong, tôi không biết gì về trang sức à!” Vân Thụy Toàn bắt đầu nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Yên tâm, công ty của tôi sẽ không dễ dàng bị phá sản như vậy.”

“OK! Coi như tôi sợ cậu.”

“Có bất kỳ vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi. Thời gian không còn sớm, chúng tôi phải đi. Thời gian này đã làm phiền cậu.”

“Bá mẫu giải phẫu thành công, gọi điện thoại cho tôi.”

“Toàn, cảm ơn anh.” Chỉ Ngưng nghẹn ngào nói.

Tầng cao nhất của bệnh viện, một đám bác sĩ y tá giúp đem mẹ của Chỉ Ngưng lên máy bay riêng của Hoàng Phủ Thần Phong, mặt khác còn có hai bảo vệ đi theo. Hoàng Phủ Thần Phong cũng ôm Chỉ Ngưng đang bị thương lên máy bay.

Máy bay cất cánh, Chỉ Ngưng tựa vào trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, lúc này, Hoàng Phủ Thần Phong là người duy nhất cô có thể dựa vào.

49. Chương 49 : Bận Rộn Hai Nơi

Trải qua mười tiếng bay, máy bay riêng của Hoàng Phủ Thần Phong rốt cục đáp xuống sân bay quốc tế Washington. Ở sân bay, bác sĩ và y tá bệnh viện trung tâm Washington đã sớm đứng đợi. Vừa thấy máy bay của Hoàng Phủ Thần Phong hạ xuống, liền lập tức mang cáng cứu thương đến. Bác sĩ đặt mẹ của Chỉ Ngưng cố định lên cáng cứu thương rồi mang lên xe cứu thương, chuẩn bị đến bệnh viện.

Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng xuống máy bay, hắn không để Chỉ Ngưng ngồi xe lăn mà trực tiếp bế cô đến xe đang đợi sẵn ở bên ngoài, xe lăn được bảo vệ mang giúp.

“Ngưng Nhi, không cần phải lo lắng, không có chuyện gì, anh đã an bài tất cả bác sĩ ưu tú chuyên khoa não của Mỹ đến bệnh viện rồi, bọn họ sẽ mau chóng làm phẫu thuật cho bá mẫu.” Trên đường đi, Hoàng Phủ Thần Phong luôn luôn an ủi Chỉ Ngưng, còn cẩn thận giúp cô xoa mát cả chân bị thương.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong quan tâm cô cùng mẹ của cô như vậy, Chỉ Ngưng lần nữa nghẹn ngào, “Phong, cảm ơn anh, nếu như không có anh, em không biết phải làm gì bây giờ?”

“Đưa ngọc, hiện tại cái gì cũng không cần nói. Lâu như vậy em không nghỉ ngơi, chúng ta đến khách sạn nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ đến bệnh viện xem bá mẫu, được không?”

“Vâng, được.”

Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chỉ Ngưng, nước mắt Chỉ Ngưng đã ướt sũng quần áo Hoàng Phủ Thần Phong. Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng thương tâm, khổ sở và lo lắng như thế, hắn cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng vỗ vỗ lưng cô.

Một giờ sau, bọn họ đến hoa viên khách sạn Khải Viện Washington. Khách sạn sớm đã chuẩn bị một quản lý riêng cho bọn họ. Thấy Hoàng Phủ Thần Phong đến, hắn lập tức tiến lên nghênh đón, “Phong thiếu, rất vinh hạnh có thể trở thành quản lý riêng cho ngài. Chúng tôi đã dựa theo phân phó của ngài, chuẩn bị xong bữa tối, cũng thay ngài mời một đầu bếp Trung Quốc, trong khoảng thời gian này, đầu bếp Trung Quốc sẽ chuẩn bị các bữa ăn cho ngài.”

“Được rồi, trước đưa chúng tôi lên phòng!” Hoàng Phủ Thần Phong đẩy xe cho Chỉ Ngưng, hẳn cũng không muốn nghe tên quản lý này lải nhải nữa, nói sau đi, Chỉ Ngưng cũng mệt mỏi lắm rồi.

Quản lý riêng mang bọn họ vào thang máy, rất nhanh, thang máy lên đến tầng cao nhất của khách sạn. Hoàng Phủ Thần Phong thích cảm giác ở nơi cao nhất.

“Phong thiếu, đại khái mấy phút nữa, cơm của ngài sẽ được mang tới. Nếu như không còn việc gì, tôi xin phép xuống trước.”

“Đi đi!” Hoàng Phủ Thần Phong lạnh lùng nói.

Chờ quản lý đi khỏi, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng đến trên ghế salon, lấy một cái gối cho cô dựa vào. “Ngưng Nhi, chờ một chút cơm sẽ được đưa lên, ăn xong em liền nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vâng, anh cũng phải nghỉ ngơi, không nên quá mệt mỏi, em sẽ đau lòng.” Chỉ Ngưng nắm chặt tay Hoàng Phủ Thần Phong

“Ding dong” nhân viên phục vụ nhấn chuông cửa, nhất định là cơm đã đưa tới.

“Anh đi mở cửa.” Hoàng Phủ Thần Phong rất nhanh chạy tới mở cửa, quả thật, một nhân viên phục vụ đẩy xe thức ăn đứng ở ngoài cửa. Hoàng Phủ Thần Phong chỉ nói tiếng cảm ơn, liền đóng cửa lại.

Hoàng Phủ Thần Phong đẩy xe thức ăn tới trước mặt Chỉ Ngưng nói: “Ngưng Nhi, bọn họ chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon! Em trước tiên uống chút hồ đào và cháo táo đỏ, Ngưng Nhi, mấy ngày nay sắc mặt em không tốt lắm, cháo này có tác dụng bổ máu.”

“Được, Phong, anh không nên chỉ nhìn em, anh cũng ăn đi!” Chỉ Ngưng bị Hoàng Phủ Thần Phong nhìn đến mức xấu hổ không ăn được gì.

“Còn xấu hổ sao? Ha ha!”

“Không thèm nghe anh nói nữa, em muốn ăn.”

Chỉ Ngưng cúi đầu, không nói chuyện với hắn nữa.

Cơm nước xong, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng đến phòng ngủ nghỉ ngơi. Thời điểm Chỉ Ngưng còn chưa ngủ, Hoàng Phủ Thần Phong luôn luôn ôm cô, bởi vì không có hắn ở bên, cô sẽ không ngủ được. Chờ Chỉ Ngưng ngủ say, Hoàng Phủ Thần Phong mới buông cô ra, hẳn muốn đến thư phòng làm việc.

Hoàng Phủ Thần Phong bật Laptop, hẳn muốn cùng thư ký Trương chat webcam để xử lý công việc của công ty.

“Thư ký Trương, đem báo cáo quý một gửi qua đây.”

“Dạ, tổng tài.”

“Hôm nay công ty có chuyện gì quan trọng cần xử lý không?”

“Hôm nay không có gì chuyện quan trọng, hôm nay Vân thiếu gia tới công ty rồi, nhưng anh ấy không hiểu rõ tình hình lắm.” Thư ký có chút khó xử nói tiếp.

“Ừ, tôi biết rõ, cô đem công việc ngày mai nói cho tôi biết.” Kỳ thật, Hoàng Phủ Thần Phong sớm biết Vân Thụy Toàn không được, hẳn ở công ty chỉ là lúc vắng mặt đáng mà thôi.

“Mười giờ sáng mai, có một loạt cuộc họp báo cáo tổng kết. Một giờ chiều, ngài vốn muốn đi xem xét cửa hàng. Ngoài ra, tối mai là kỷ niệm ngày tổng tài tập đoàn Y thị kết hôn, hẳn có gửi thiệp mời cho ngài. Còn có, thiên kim của bọn họ Y Uyển Lộ tiểu thư tổ chức tiệc kỷ niệm cho bộ phim mới, cô ấy muốn ngài tham gia cùng. Ngài xem?”

Hừ! Y Uyển Lộ kia còn dám tới tìm hắn cùng tham gia tiệc tùng gì đó, chẳng lẽ cô ta đã quên chuyện đánh Ngưng Nhi sao? Trong lòng Hoàng Phủ Thần Phong thầm nghĩ.

“Từ nay về sau, tất cả việc có quan hệ đến Y thị đều thoái thác. Còn có, không được nhận điện thoại của Y Uyển Lộ nổi đến phòng làm việc của tôi. Cô kêu bộ phận nhân sự thông báo nghỉ việc cho Quách Tuấn Hạo ở bộ phận thiết kế. Sau đó, trên bàn làm việc của tôi có một chiếc túi, trong đó là bằng chứng Quách

TuấnHạo đem bản thiết kế của công ty bán cho những công ty khác, cô đem giao chobảo vệ Vương, anh ta rõ phải làm gì.”

“Dạ, tôi đã biết, tôi lập tức đi làm.”

“Ừ, cuộc họp ngày mai cô chủ trì, cứ như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong tắt Laptop,thở dài một hơi.

Nhớ tới Chỉ Ngưng còn đang ngủ, tinh thần hân thoáng cái liền tỉnh táo, ra khỏithư phòng. Hiện tại, hân chỉ muốn ôm Ngưng Nhi của hân hảo hảo ngủ một giấc,những chuyện khác tạm thời không để tâm đến.

50. Chương 50 : Giải Phẫu Thành Công & Hồi Ức

Phòng họp bệnh viện, bên trong mười bác sĩ có uy tínnhất khoa não đang ngồi. Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng ngồi trên ghếsalon bên cạnh, nghe các bác sĩ thảo luận kịch liệt phương án giải phẫu ẹChỉ Ngưng, Chỉ Ngưng bất an nắm lấy tay Hoàng Phủ Thần Phong.

Trải qua hơn một giờ thảo luận, rốt cục đã tìm ra một phương án. Bác sĩ trưởngglây phim chụp phần đầu của mẹ Chỉ Ngưng, căn kê giải thích với Hoàng Phủ ThầnPhong và Chỉ Ngưng: “Phong thiếu, Hàn tiểu thư, chúng tôi đã chuẩn bị mộtphương án giải phẫu cho Hàn phu nhân, bởi vì khối u đã đè lên dây thần kinh nãocho nên, trong quá trình giải phẫu vẫn có thể có nguy cơ rủi ro. Hai giờ sau sệtiến hành giải phẫu, dự tính thời gian giải phẫu là sáu giờ. Xin hỏi, hai ngườiòn nghi vấn gì không?”

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng, hỏi cô: “Ngưng Nhi, em có vấn đề gì càn hỏi bác sĩ không?”

Chỉ Ngưng không nói gì, chỉ là từ từ lắc đầu.

“Không có vấn đề gì rồi, nhưng các người vô luận như thế nào, nhất định phảilàm ẹ của Ngưng Nhi bình an trở ra.” Hoàng Phủ Thần Phong mặt không chútthay đổi nhìn bác sĩ, thanh âm không lớn nhưng hoàn toàn giống như mệnh lệnhkhông thể kháng cự.

“Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, thỉnh hai vị yên tâm.”

“Tốt nhất là như vậy.”

“Trước khi giải phẫu, xin ký vào đơn tự nguyện giải phẫu.” Bác sĩ gọi y tá đưacho Hoàng Phủ Thần Phong một tờ đơn.

Hoàng Phủ Thần Phong nhận lấy đưa cho Chỉ Ngưng xem, “Ngưng Nhi, em xem qua đi,không có vấn đề gì thì kí tên vào!”

Chỉ Ngưng cẩn thận xem xét đơn tự nguyện giải phẫu, sau đó, thận trọng ký têncủa mình xuống. Hôm nay Chỉ Ngưng ký ba chữ Hàn Chỉ Ngưng này,tuyệt đối là ba chữ có áp lực nhất.

—————LOVE—————

Bên ngoài phòng giải phẫu, Chỉ Ngưng nôn nóng ngồi trên ghế, thỉnh thoảng lainerình đồng hồ treo trên tường. Càng gần đến thời gian kết thúc giải phẫu, ChỉNgưng lại càng lo lắng.

“Ngưng Nhi, uống chút sữa đi! Anh nghĩ, lúc bá mẫu tỉnh lại, chắc chắn sẽ khôngnguyện ý thấy con gái của mình tiêu tụy như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong biết rõChỉ Ngưng sẽ cự tuyệt, cho nên, hân dứt khoát lấy mẹ ra để khuyên cô.

“Đúng, em còn phải chăm sóc mẹ!” Chỉ Ngưng nhận lấy sữa, từng chút từng chútuống vào. “Phong, mẹ sẽ tỉnh, có phải không?”

“Đúng, bá mẫu sẽ tỉnh, đợi bà bình phục, anh liền đón bá mẫu về. Ba chúng ta sẽ cùng một chỗ, Ngưng Nhi không cần lo lắng.”

“Thật vậy sao? Phong, thật tốt quá.” Chỉ Ngưng kích động ôm Hoàng Phủ ThầnPhong.

“Đương nhiên, anh đã khi nào gạt em chưa? Bất quá, trước đó, em nhất định phảigiữ gìn sức khỏe.” Hoàng Phủ Thần Phong vẫn không quên vấn đề sức khỏe của ChỉNgưng.

“Anh nói em đều đáp ứng.”

“Ha ha, vậy mới ngoan!”

Lại một giờ trôi qua, bác sĩ đều đi ra, Hoàng Phủ Thần Phong lập tức giúp Chỉ Ngưng đứng lên hỏi bác sĩ tình hình giải phẫu, “Bác sĩ, mẹ tôi thế nào?”

“Giải phẫu phi thường thành công, hiện tại Hàn phu nhân sẽ được đưa đến phòng hồi sức, sau bốn mươi hai tiếng sau, chúng tôi sẽ kiểm tra lại não bộ một lần nữa. Nếu như tất cả đều bình thường, có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường.” Bác sĩ trưởng tháo khẩu trang, thở dài một hơi, tất cả bác sĩ thoát nhìn đều rất mệt mỏi.

“Thật tốt quá, bác sĩ, cảm ơn ông, thật sự vô cùng cảm ơn ông.” Chỉ Ngưng kích động không ngừng nói lời cảm ơn với bác sĩ, một bên còn chui vào trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong ra sức khóc, “Ô ô ô” Phong, mẹ em có thể tỉnh lại rồi, ô ô ô”

Nghe bác sĩ nói giải phẫu thành công, Hoàng Phủ Thần Phong cũng thở dài một hơi, hần cười nói với bác sĩ: “Bác sĩ khổ cực rồi, tôi nhất định sẽ hậu tạ.”

“Hoàng Phủ tổng tài khách khí, đây là việc chúng tôi phải làm.”

“Tóm lại, cảm ơn nhiều.”

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng đi theo bác sĩ đến phòng hồi sức. Hoàng Phủ Thần Phong an bài hai y tá chăm sóc mẹ Chỉ Ngưng và hai bảo vệ canh giữ ở cửa phòng hồi sức.

Thấy Hoàng Phủ Thần Phong sắp xếp mọi chuyện chu đáo như vậy, Chỉ Ngưng rất yên tâm.

“Ngưng Nhi, bá mẫu bên này có bác sĩ và y tá chăm sóc, còn có cả bảo vệ nữa, em yên tâm đi! Hiện tại bá mẫu còn đang hôn mê, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước! Em cũng mệt mỏi mỗi ngày rồi.”

“Được, chờ mẹ tỉnh lại chúng ta lại đến.”

—————LOVE—————

Hoàng Phủ Thần Phong trò chuyện cùng mẹ hần:

“Uy, con trai bảo bối! Mẹ đây, nghe nói con đến Mỹ phải không?”

“Vâng, bây giờ con đang ở Washington.”

“Tiểu tử thôi, con tới Mỹ cũng không về nhà thăm mẹ. Con có biết đã bao lâu chúng ta không gặp mặt hay không? Cha của con kỳ thật cũng rất nhớ con, lúc trước, ông ấy nói đều là nói nhảm, đã nhiều năm như vậy rồi, con về nhà thăm mẹ một chút a! Con trai.”

“Mẹ, lời nói lúc trước của con tuyệt đối sẽ không thay đổi, con cũng sẽ không trở về nữa. Hiện tại con đang ở khách sạn Khải Duyệt. Con cho người đi đón mẹ được không?”

“Được, trước hết cứ như vậy đã. Chúng ta gặp nhau rồi hảo hảo trò chuyện. Byebye!”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe xong lời nói của mẹ hần..., chuyện mấy năm trước lại từ từ hiện lên trong đầu hần.

hồi ức của Hoàng Phủ Thần Phong

“Cha, tại sao cha lại xé nát những bản thiết kế của con? Cha có biết hay không, những bản thiết kế này con mất hơn hai tháng mới hoàn thành, ngày mai con phải đi dự thi.”

“Bản thiết kế, bản thiết kế. Con ngoại trừ nói những thứ này còn có thể làm được gì? Con nói xem.”

“Đúng, con ngoại trừ thiết kế trang sức, những thứ khác con cái gì cũng không biết.”

“Hỗn đản, cha xem con không có hậu thuẫn của ‘tập đoàn Hoàng Phủ’, con có thể can đảm được nữa không.”

“Không có ‘tập đoàn Hoàng Phủ’, con vẫn sống vô cùng tốt như thường, không cần cha lo lắng.”

“Ba!” Cha Hoàng Phủ Thần Phong hung hăng tát cho hần một cái.

Mà mẹ Hoàng Phủ Thần Phong đứng một bên thấy đứa con độc nhất của mình bị đánh, bà đau lòng muốn chết. Vội nhanh ôm lấy mặt Hoàng Phủ Thần Phong, nghẹn ngào nói: “Con trai, rất đau sao? Mẹ gọi chị Lý bôi thuốc giúp con.”

Hoàng Phủ Thần Phong miễn cưỡng cười với mẹ của hắn, rồi nói với cha hắn: “Từ hôm nay trở đi, con sẽ rời khỏi cái nhà này.” Hắn đem tất cả tài sản của mình lấy ra, “Cái này, là chìa khóa xe thể thao con vừa mới mua, cái này là thẻ vàng ngân hàng không thời hạn, cái này là thẻ vàng ở quán bar, cái này là thẻ vàng VIP của khách sạn quốc tế, cái này là chìa khóa biệt thự, cái này là chìa khóa biệt thự con mua ở bên ngoài, cái này là điện thoại hôm qua con vừa mới mua. Những này, toàn bộ trả lại cho cha.” Hoàng Phủ Thần Phong giống như cận kề nói cho cha hắn nghe.

“Con trai, không cần như vậy, không cần đi, không có những thứ này con làm sao mà sống a?”

“Mẹ, con đi, chờ con tìm được phòng ở rồi sẽ gọi điện ẹ, đừng lo lắng, con đi đây.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong không để ý mẹ của hắn như thế nào gọi hắn, hắn cũng bước ra khỏi nhà, không bao giờ quay lại nữa

kết thúc hồi ức

51. Chương 51 : Sinh Con Gái Thì Tốt Rồi

“Ding dong, ding dong”

“Con trai, mẹ rất nhớ con a!”

“Mẹ, vào trong rồi nói sau!” Hoàng Phủ Thần Phong mở cửa, đưa mẹ hắn vào trong phòng.

Từ lúc Hoàng Phủ Thần Phong cho người đi đón mẹ, hắn đã kêu đầu bếp khách sạn chuẩn bị cơm Trung Quốc mà bà thích nhất. Hoàng Phủ Thần Phong đẩy xe thức ăn đến trước mặt mẹ của hắn.

“Mẹ, những điểm tâm này đều là mẹ thích ăn, đầu bếp Trung Quốc làm, ăn rất ngon, mẹ ăn chút đi!”

“Được, mẹ ăn. Con trai, những năm này con sống như thế nào? Nhất định rất vất vả phải không?” Bà đau lòng vuốt má Hoàng Phủ Thần Phong, “Con trai, con gầy đi.”

“Ngoại trừ mấy năm trước tương đối vất vả, còn hiện tại rất tốt. Sau khi rời nhà nửa năm, kiếm được chút lời nhờ buôn bán đã đến Italy, sau đó con gặp đại sư thiết kế trang sức David LaChapelle, ông ấy phát hiện con rất có thiên phú, cho nên thu nhận con làm đồ đệ duy nhất của ông ấy. Sư phụ rất chiều cố con, nếu như lúc trước không có ông, hiện tại con hẳn vẫn còn đang đi làm công!”

“Con trai, con rốt cục trưởng thành rồi, mẹ thật cao hứng.”

“Đúng rồi, mẹ, làm sao mẹ biết con đến Mỹ?”

“Ha ha, chị Lý nói ẹ biết, nhiều năm như vậy, may mắn có chị Lý chăm sóc con!” Bà thần bí cười với Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy mẹ cười với mình như vậy, hắn liền cảm thấy không đúng, nói: “Mẹ, chị Lý hẳn là không chỉ nói những lời này?”

“Làm sao con biết?” Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong kinh ngạc nhìn con trai bảo bối của mình.

“Bằng không sao mẹ lại cười như vậy?” Kỳ thật Hoàng Phủ Thần Phong cũng mơ hồ đoán được chị Lý nói những gì với mẹ hắn.

“Chị Lý còn nói, hiện tại có một cô bé ở cùng với con. Lần này con đến Mỹ cũng vì bệnh tình của mẹ nó. Có thật không?”

“Vâng, cô ấy tên là Hàn Chỉ Ngưng, từ nhỏ bắt đầu dựa vào làm công để hoàn thành việc học của mình. Tuy vậy nhưng thành tích của cô ấy vẫn rất tốt. Thời gian còn lại cô ấy tranh thủ đi học ngoại ngữ, cô ấy nói được năm thứ tiếng. Bây giờ cô ấy đang làm ở công ty của con, cô ấy là một nhà thiết kế trang sức cũng rất được hoan nghênh. Hơn một năm trước, mẹ của cô ấy bị tai nạn xe cộ, hôn mê hơn nửa năm, gần đây trong đầu còn có một khối u.”

“Không thể tưởng được, tuổi còn trẻ đã phải trải qua nhiều khó khăn như vậy. Vậy bây giờ Chỉ Ngưng đang ở đâu? Ở bệnh viện sao?” Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong nghe xong chuyện của Chỉ Ngưng, bà cảm thấy Chỉ Ngưng thật không đơn giản, muốn được gặp Chỉ Ngưng.

“Ngưng Nhi cảm thấy nhàm chán, bây giờ đang ở thư phòng thiết kế trang sức. Con đi gọi cô ấy tới.” Hoàng Phủ Thần Phong đứng lên, đến thư phòng gọi Chỉ Ngưng tới gặp mẹ của hắn.

—————LOVE—————

“Ngưng Nhi, còn đang bận sao?” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng tới bên cạnh Chỉ Ngưng.

“Không có, Phong, em vừa mới nghe thấy chuông cửa, có người tới sao?” Chỉ Ngưng buông chiếc bút trong tay xuống, nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ừ, mẹ của anh đến đây, bây giờ đang ở phòng khách.”

“Cái gì? Mẹ anh = đến đây? Vậy anh vào đây làm gì vậy? Để ẹ anh ở phòng khác một mình sao?” Chỉ Ngưng kinh ngạc trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Mẹ anh muốn gặp em, bảo anh tới gọi em. Đi thôi! Đi gặp mẹ của anh.” Hoàng Phủ Thần Phong dắt tay Chỉ Ngưng muốn ra khỏi thư phòng.

“Chờ một chút, Phong, em rất hồi hộp! Làm sao bây giờ? Mẹ anh có phải rất nghiêm không?”

“Yên tâm, Ngưng Nhi. Mẹ của anh rất dễ gần.” Hoàng Phủ Thần Phong an ủi ôm lấy Chỉ Ngưng, cổ vũ cô không cần hồi hộp.

“Thật vậy sao?”

“Thật hay giả chờ em đi gặp bà sẽ biết.”

Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay Chỉ Ngưng đến trước mặt mẹ của hắn. Vừa thấy mẹ Hoàng Phủ Thần Phong, Chỉ Ngưng biết Hoàng Phủ Thần Phong không có gạt cô. Tuy mẹ Hoàng Phủ Thần Phong mặc trang phục đẹp đẽ, nhưng nhìn bà rất hiền lành, một chút cũng không có vẻ kiêu ngạo như những phu nhân khác.

“Chào bá mẫu! Cháu là Hàn Chỉ Ngưng.” Chỉ Ngưng đơn giản tự giới thiệu.

“Cháu chính là Chỉ Ngưng sao? Bộ dáng thật xinh đẹp, bá mẫu rất thích a!” Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong cao hứng ôm lấy Chỉ Ngưng.

Hoàng Phủ Thần Phong cũng cười, hắn đã sớm biết mẹ của hắn sẽ thích Chỉ Ngưng, quả nhiên.

Chỉ Ngưng nghe mẹ Hoàng Phủ Thần Phong nói như vậy, mặt lập tức liền đỏ, ngượng ngùng nói: “Nào có a? Bá mẫu mới xinh đẹp! Nhìn qua rất trẻ a!”

Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong nghe thấy Chỉ Ngưng khen mình trẻ tuổi càng cao hứng: “Ha ha! Cái miệng nhỏ này của cháu, nói thực chính xác nha.”

Trước ngày hôm nay, Chỉ Ngưng vẫn cho rằng những người trong xã hội thượng lưu bình thường đều rất khó gần, không nghĩ tới mẹ Hoàng Phủ Thần Phong lại hòa nhã dễ gần như vậy.

“Chỉ Ngưng, nghe Phong nói cháu làm ở công ty nó?” Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong vừa thấy được Chỉ Ngưng, thật giống như quên mất con của mình rồi, kéo tay Chỉ Ngưng ngồi trên ghế salon.

“Đúng vậy, bá mẫu. Cháu là nhà thiết kế trang sức ở công ty của Phong.”

“Chỉ Ngưng, chuyện của cháu Phong đã nói với bác, cháu thật sự rất giỏi.”

“Bá mẫu quá khen, đời người đều phải trải qua sóng gió mới có thể trưởng thành được.”

Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong không nghĩ tới Chỉ Ngưng có thể như vậy nói, một chút cũng không oán thán khó khăn và cực khổ của mình, bà càng thích Chỉ Ngưng hơn.

“Chỉ Ngưng, nếu như từ nay về sau tiểu tử thối kia dám khi dễ cháu, cháu hãy nói cho bá mẫu, bá mẫu thay cháu làm chủ.” Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong uy hiếp nhìn con trai mình.

“Sẽ không a! Bá mẫu, Phong rất cưng chiều cháu, anh ấy cho tới bây giờ cũng không lớn tiếng nói chuyện với cháu.” Chỉ Ngưng len lén liếc Hoàng Phủ Thần Phong, trông thấy hắn một mực cười cười.

“Tốt nhất là như vậy. Chỉ Ngưng, bá mẫu từ nay về sau cảm thấy nhàm chán, có thể tìm cháu nói chuyện phiếm phải không?”

“Đương nhiên ạ! Bá mẫu bất cứ lúc nào cũng có thể tìm cháu nói chuyện phiếm.”

Hoàng Phủ Thần Phong rất cực chịu không được hai người đem hắn trở thành người vô hình, kháng nghị nói: “Uy! Có phải hai người quên mất còn có con hay không?”

“Con trai, hiện tại mẹ rất cuộc đã biết con gái thân thiết hơn so với con trai, lúc trước sinh con gái thì tốt rồi.”

“Vậy sau này không phải có Ngưng Nhi phụng bồi mẹ sao?”

“Đúng a! Chỉ Ngưng, bá mẫu nói cho cháu biết, sau này cháu và Phong nhất định phải sinh con gái, con gái giống như cháu vậy.”

Trời ạ! Mẹ Hoàng Phủ rõ ràng cùng Chỉ Ngưng nói đến chuyện này, có thể tưởng tượng, lúc này mặt Chỉ Ngưng đã đỏ thành cái dạng gì.

“Ôi! Bá mẫu, làm sao bác lại nói chuyện này a?”

“Ha ha, được, không nói không nói. Con trai, con tuyệt đối không được khi dễ Chỉ Ngưng, nghe chưa hả?”

“Mẹ, cho dù mẹ không nói, con cũng biết rõ, con thương Ngưng Nhi còn không hết! Làm sao có thể khi dễ cô ấy?” Hoàng Phủ Thần Phong ngồi xuống bên cạnh Chỉ Ngưng, ôm lấy cô.

Chỉ Ngưng đến bây giờ đã xấu hổ lắm rồi, một mực cúi đầu.

“Được, mẹ sẽ gọi điện thoại hỏi chị Lý.” Mẹ Hoàng Phủ vẫn cảm thấy lo lắng, bởi vì bà biết rõ con trai mình luôn luôn rất lẳng nhăng, bà sợ Chỉ Ngưng bị thương tổn.

“Mẹ, hiện tại thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn cơm đi!”

“Được, chúng ta đi ăn cơm.” Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong một mực nắm tay Chỉ Ngưng, mà Hoàng Phủ Phong lại ôm vai cô.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng còn đang vì chuyện vừa rồi mà xấu hổ, liền nói giỡn: “Ngưng Nhi, vẫn còn đang xấu hổ sao? Nhưng anh cảm thấy sinh con trai tốt hơn.”

“Hoàng Phủ Thần Phong, em không để ý tới anh nữa!” Nói xong, vẫn không quên trừng mắt với Hoàng Phủ Thần Phong, cũng đem cánh tay đang ôm vai mình hất ra.

Mẹ Hoàng Phủ cao hứng nở nụ cười, xem ra, sau này cuộc sống của mình sẽ không nhàm chán rồi.

52. Chương 52 : Một Mình

“Con trai, sau khi các con trở về, con kêu chị Lý tắm rửa cho Chỉ Ngưng, con bé quá gầy.” Mẹ Hoàng Phủ vừa gấp thức ăn cho Chỉ Ngưng vừa dặn dò Hoàng Phủ Thần Phong.

“Vâng, không cần con nói mỗi ngày chị Lý cũng đều tắm rửa cho Ngưng Nhi, thế nhưng cô ấy vẫn không béo lên, con cũng không có cách nào.” Hoàng Phủ Thần Phong bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Tiểu tử thối có phải là ở công ty, con giao cho con bé quá nhiều công việc, rất nhiều áp lực nên dinh dưỡng không hấp thu được?”

“Không có a! Bá mẫu, một thời gian trước cháu tăng được 1kg.” Chỉ Ngưng thấy Hoàng Phủ Thần Phong một mực bị mẹ tra hỏi như vậy, vội vàng nói sang chuyện khác “, bá mẫu, bác cũng ăn nhiều một chút.”

“Vẫn là Chỉ Ngưng tốt, còn gấp thức ăn cho bà già này, không giống như những người khác!” Mẹ Hoàng Phủ vẫn không quên trừng mắt liếc Hoàng Phủ Thần Phong một cái.

“Mẹ, mẹ có phải không quan tâm đến con đứa trai này nữa hay không?”

“Đúng thế cũng được, hiện tại mẹ có Chỉ Ngưng là đủ rồi.”

“Ngưng Nhi, chẳng lẽ em cũng không cần anh sao?” Hoàng Phủ Thần Phong dời mục tiêu đến Chỉ Ngưng.

“Hừ, hiện tại em không nói chuyện với anh.” Chỉ Ngưng còn chưa quên vừa mới rồi, hần bảo cô sinh con trai! Hại cô xấu hổ như vậy, hiện tại, Chỉ Ngưng trừng phạt hần một chút.

“Vì sao? Anh làm gì sai sao, vì sao em không nói chuyện với anh?” Hoàng Phủ Thần Phong lộ ra một vẻ mặt rất vô tội.

“Hừ, em muốn ăn cơm.” Chỉ Ngưng hừ một tiếng. “Bá mẫu, tối nay bác có muốn ở lại chỗ chúng cháu không?”

Hoàng Phủ Thần Phong thì hoàn toàn bị hai người coi là người vô hình rồi, bất quá không quan hệ, Hoàng Phủ Thần Phong sẽ có biện pháp làm cho Chỉ Ngưng nói chuyện với hần.

“Như vậy cũng tốt, Phong a! Lát nữa con đi lấy phòng ẹ, mẹ muốn ở đối diện với các con.”

“Có việc mới nhớ đến con sao?”

Mẹ Hoàng Phủ và Chỉ Ngưng nhìn nhau cười, không nói thêm gì.

—————LOVE—————

Mẹ Hoàng Phủ ăn xong cơm liền kéo Chỉ Ngưng đến phòng của mình, đêm nay bà muốn Chỉ Ngưng ngủ cùng mình, để Hoàng Phủ Thần Phong một mình ở phòng của hần.

Từ sau khi Chỉ Ngưng đến phòng của mẹ hần, trong lòng Hoàng Phủ Thần Phong liền buồn bực khó chịu, nhanh như vậy uống hết một chai Whiskey.

Hoàng Phủ Thần Phong chuẩn bị lên giường đi ngủ, nhưng không có Chỉ Ngưng bên cạnh hần không ngủ được. Hần lật qua lật lại trên giường, như thế nào cũng không cảm thấy thoải mái, cả người đều cảm thấy không quen.

Hần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định muốn đến phòng đối diện ‘đòi’ Chỉ Ngưng trở về.

Hoàng Phủ Thần Phong chạy đến gõ cửa phòng đối diện, Hoàng Phủ Thần Phong thấy là Chỉ Ngưng ra mở cửa, không nói hai lời liền đem Chỉ Ngưng kéo về phòng.

“Phong, anh làm gì” Chỉ Ngưng còn chưa nói hết, đã bị Hoàng Phủ Thần Phong chặn miệng.

“Nói, vì sao lúc dùng cơm không nói chuyện với anh?” Hoàng Phủ Thần Phong dường như trừng phạt Chỉ Ngưng, cắn nhẹ lên vành tai cô.

“A” đau quá! Chỉ Ngưng đáng thương nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Nói, vì sao?” Hoàng Phủ Thần Phong còn không dự định buông tha Chỉ Ngưng.

“Nào có không để ý tới anh a!”

“Không nói?” Tay Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng vuốt ve trên người Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng chịu không được tay Hoàng Phủ Thần Phong chạy loạn trên người mình, “A” em” em nói, em nói.”

Nghe được Chỉ Ngưng muốn nói rồi, Hoàng Phủ Thần Phong liền ngừng tay lại, cười cười, “Ngoan, nói đi!”

“Chính là vì anh nói sinh con trai tốt hơn a! Trước mặt mẹ anh mà còn nói chuyện như vậy.” Chỉ Ngưng không cảm giác được mình đã bị Hoàng Phủ Thần Phong ôm đến trên giường, hơn nữa y phục cũng bị cởi ra rồi, “A” anh lại muốn làm gì!”

“Trừng phạt tiểu bại hoại em! Hôm nay luôn luôn để anh một mình.” Hoàng Phủ Thần Phong hôn lên cổ Chỉ Ngưng.

“Không có mà! Ách”

Hoàng Phủ Thần Phong không để cho Chỉ Ngưng cơ hội nói chuyện, trực tiếp tiến nhập vào trong thân thể cô.

Trong phòng, một cảnh xuân kéo dài....

53. Chương 53 : Ôm Trong Lòng

3

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh là tên hỗn đản, nhanh rời giường a! Đêm qua anh cứ như vậy kéo em qua đây, không có nói với bá mẫu.” Chỉ Ngưng không ngừng đánh vào lưng Hoàng Phủ Thần Phong, lưng đã bị Chỉ Ngưng đánh đến hồng hồng.

Hoàng Phủ Thần Phong một phát bắt được tay Chỉ Ngưng, lần nữa đem cô đặt trên giường.

“Phong, đừng làm rộn! Em đã mặc quần áo tử tế rồi.” Chỉ Ngưng dùng sức đẩy Hoàng Phủ Thần Phong.

“Bảo bối, em nằm đây ngủ cùng anh một chút nữa.” Hoàng Phủ Thần Phong vùi đầu vào cổ Chỉ Ngưng.

“Ngoan nào! Nhanh rời giường, hôm nay chúng ta có rất nhiều việc cần làm, vừa phải phụng bồi bá mẫu, vừa phải đến bệnh viện thăm mẹ em, hôm nay mẹ em sẽ tỉnh lại, đúng rồi, còn có một chuyện rất quan trọng nữa. Chính là ngày hôm qua em đáp ứng giúp bá mẫu thiết kế một bộ trang sức. Cho nên, mau dậy a.” Chỉ Ngưng đem một đồng việc cần làm nói cho Hoàng Phủ Thần Phong nghe, tuy nhiên cô lại thấy Hoàng Phủ Thần Phong không có động tĩnh gì, không nhịn được nổi giận, hờn: “Hoàng Phủ Thần Phong, em đếm tới ba, nếu như anh còn không tỉnh dậy, em sẽ không về Đài Bắc với anh nữa.”

“Một”

“Hai”

“Không cần đếm, anh lập tức liền rời giường.” Nghe được Chỉ Ngưng nói không về Đài Bắc với mình, Hoàng Phủ Thần Phong lập tức bật dậy.

Hoàng Phủ Thần Phong trần truồng chạy đến phòng tắm rửa. Chỉ Ngưng thấy Hoàng Phủ Thần Phong không mặc đồ ngủ như vậy, mặt đỏ giống như cái mông khỉ, hung hăng trợn mắt liếc bóng lưng Hoàng Phủ Thần Phong. (Ta cũng muốn giống cái mông khỉ =]]]])

“Phong, em sang bên bá mẫu chờ anh.”

“Được, em qua trước đi!”

—————LOVE—————

“Chỉ Ngưng, cháu rốt cuộc đã tới a! Bác vốn đang định qua gọi các cháu rời giường!” Mẹ Hoàng Phủ vừa thấy Chỉ Ngưng liền nói những lời khiến cô thẹn thùng.

“Ách” cái kia, bá mẫu, bác đã muốn ăn điểm tâm chưa? Chúng ta gọi nhân viên phục vụ mang đến hay là chờ Phong cùng xuống dưới ăn?”

“Gọi nhân viên mang lên đi, Chỉ Ngưng, cháu gọi cho quản lý riêng của Phong, kêu hắn mang bữa sáng lên, bác muốn ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc.”

Chỉ Ngưng đáp ứng, liền gọi điện cho quản lý riêng của bọn họ. Nói chuyện điện thoại xong, mẹ Hoàng Phủ và Chỉ Ngưng lại ngồi xuống nói chuyện phiếm.

“Chỉ Ngưng, tiểu tử thối kia sao còn chưa tới? Còn chưa chịu rời giường sao?” Mỗi sáng uống một chén nước ấm đã thành thói quen mấy chục năm nay của mẹ Hoàng Phủ Thần Phong.

“Không có, anh ấy đã rời giường, khi cháu tới anh ấy cũng đang rửa mặt rồi, hãnsẽ đến mau thôi.”

Mẹ Hoàng Phủ cũng không hỏi Chỉ Ngưng chuyện vì sao tối qua đột nhiên bị Hoàng Phủ Thần Phong ‘cướp’ đi, bởi vì, người sáng suốt đều đã biết.

“

“Ding dong” ding dong”

“Hãnlà Phong đến, bá mẫu, cháu đi mở cửa.”

Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong ôn nhu cười với Chỉ Ngưng, bà thật sự rất thích Chỉ Ngưng... Cá tính kiên cường, rõ ràng cuộc sống trôi qua rất vất vả, vẫn còn muốn giả bộ vui vẻ, cố gắng hết sức không để cho người khác lo lắng. Hơn nữa, mẹ Hoàng Phủ cũng biết, Chỉ Ngưng đi làm ở công ty của Hoàng Phủ Thần Phong, tiền lương so với những nhà thiết khác cũng không tệ lắm, ngoại trừ ở lại trong biệt thự của con trai mình, cô cũng không dùng qua một chút tiền nào của Hoàng Phủ Thần Phong trừ món quà Hoàng Phủ Thần Phong tặng sinh nhật cô, Mẹ Hoàng Phủ Thần Phong rất thương thức điểm này của Chỉ Ngưng.

“Con trai, con đã đến rồi. Chỉ Ngưng vừa gọi bữa sáng, sau khi ăn xong chúng ta cùng đến bệnh viện thăm mẹ của Chỉ Ngưng nha!”

“Bá mẫu, bác muốn đến bệnh viện thăm mẹ cháu sao?” Chỉ Ngưng có chút kích động nhìn mẹ Hoàng Phủ, hốc mắt cũng hơi có chút đỏ.

Mà mẹ Hoàng Phủ thấy Chỉ Ngưng sắp khóc rồi, lập tức an ủi: “Đứa ngốc, đừng khóc, bá mẫu nên đến thăm mẹ của cháu mà. Cháu xem, cháu vừa khóc, tiểu tử thối kia liền đau lòng.”

“Đúng a! Ngưng Nhi, đừng khóc, đừng quên, lát nữa chúng ta còn đến thăm mẹ em!” Hoàng Phủ Thần Phong cũng nhân cơ hội nói.

“Vâng, bá mẫu, cảm ơn bác.” Chỉ Ngưng ôm lấy mẹ Hoàng Phủ, mẹ Hoàng Phủ cũng gắt gao ôm lấy cô. Chỉ Ngưng lâu nay chưa cảm giác được được mẹ ôm vào lòng như vậy, hôm nay, rốt cục cũng cảm nhận được rồi, trong chốc lát không nở rời khỏi cái ôm này.

Hoàng Phủ Thần Phong không thoải mái Chỉ Ngưng ôm bất luận người nào ngoại trừ hãnlà, cho dù là mẹ hãnlà cũng không được, hãnlà tiến lên đem mẹ Hoàng Phủ và Chỉ Ngưng kéo ra, “Đủ rồi, không cần ôm nữa, bữa sáng đã đến, mau ăn thôi!”

“Tiểu tử thối, con ghen tị, đúng không? Ha ha!” Mẹ Hoàng Phủ trêu ghẹo nói.

Vừa vặn lúc này, quản gia đem bữa sáng đưa tới, giảm bớt không ít sự xấu hổ của Hoàng Phủ Thần Phong. Hoàng Phủ Thần Phong kéo Chỉ Ngưng ngồi trên ghế salon. Mà hãnlà thì đi tới cửa đẩy xe thức ăn đến trước mặt mẹ Hoàng Phủ và Chỉ Ngưng, ‘hầu hạ’ hai người ăn bữa sáng.

“Con trai, lần này gặp con, phát hiện con thay đổi rất nhiều so với trước kia, con lạnh nhạt, vô tình, rất khó nhìn thấy con tươi cười. Ngay cả mẹ cũng không thấy được mấy lần nụ cười phát ra từ nội tâm con. Hiện tại con trở nên ôn nhu, biết chăm sóc người khác, quan trọng là, cười cũng nhiều. Cái này hãnlà công lao của Chỉ Ngưng đúng không?”

“Con xin mẹ, nào có khoa trương như mẹ nói a?” Hoàng Phủ Thần Phong bị mẹ Hoàng Phủ nhìn chăm chú, không được tự nhiên uống một ngụm sữa.

“Nhưng bá mẫu, Phong trước mặt người khác cũng không nói nhiều, bảo anh ấy cười một chút quả thực muốn mạng của anh ấy.”

“Đó là bởi vì anh chỉ ôn nhu đối với em, hiểu không?”

“Đã biết! Vậy anh không thể cười với những phụ nữ khác a! Đương nhiên, anh có thể cười với bá mẫu. Nghe không?”

“Ngưng Nhi, anh làm sao dám cười với người phụ nữ khác! Từ nay về sau, anh ngay cả cười với mẹ cũng không.”

“Không được, anh không thể không cười với bá mẫu, bằng không em không để ý tới anh nữa.”

“Được, nghe lời em.”

“Ha ha.”

“

“

54. Chương 54 : Tỉnh Lại & Mua Sắm

Thời điểm bọn họ đến bệnh viện, bác sĩ đã làm kiểm tra não bộ ẹ Chỉ Ngưng. Hoàng Phủ Thần Phong và mẹ Hoàng Phủ ngồi hai bên Chỉ Ngưng, không ngừng an ủi cô, nói mẹ của cô nhất định sẽ không có chuyện gì, tình huống này, Chỉ Ngưng không thể gì hơn là gật gật đầu.

Một giờ sau, mẹ Chỉ Ngưng được y tá đẩy ra, bác sĩ đến trước mặt Chỉ Ngưng nói: “Tình hình của Hàn phu nhân rất tốt, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bà ấy lập tức có thể tỉnh lại.”

Nghe bác sĩ nói như thế, ba người bọn họ vô cùng vui mừng, liên tục nói lời cảm ơn với bác sĩ, sau đó bước đến phòng bệnh của mẹ Chỉ Ngưng đợi bà tỉnh lại.

Bọn họ ngồi trên ghế sofa, cao hứng trò chuyện. Mẹ Hoàng Phủ cùng Chỉ Ngưng nói rất nhiều chuyện thú vị hồi bé của Hoàng Phủ Thần Phong. Hoàng Phủ Thần Phong xấu hổ nói Chỉ Ngưng không cần cười, cũng không dám nặng lời với mẹ mình, cho nên đành phải đỏ mặt ngồi một bên.

Lúc này, Hoàng Phủ Thần Phong vô tình nhìn thấy ngón tay của mẹ Chỉ Ngưng giật giật, hần lập tức kéo tay Chỉ Ngưng nói: “Ngưng Nhi, đừng cười nữa, mẹ em hình như đã tỉnh rồi, em mau xem.”

“Cái cái gì? Mẹ em tỉnh?” Chỉ Ngưng lập tức ngừng cười, xoay người chạy đến bên giường mẹ của cô, kích động nói: “Mẹ, mẹ thật sự đã tỉnh lại rồi sao? Mẹ?” Chỉ Ngưng nắm thật chặt tay mẹ, nước mắt tí tách rơi trên tay bà.

“Chỉ Ngưng, là con sao?” Bởi vì là tỉnh, cho nên, thanh âm mẹ Hàn nghe rất mệt mỏi.

“Vâng, mẹ, con là Chỉ Ngưng, mẹ, mẹ rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi, ô ô ô” Chỉ Ngưng ghé sát vào bên giường mẹ, vô cùng kích động, nước mắt tuôn như suối.

Mẹ Hàn nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong và mẹ hần, tò mò hỏi Chỉ Ngưng: “Chỉ Ngưng, hai vị này là?”

“A, anh ấy là Hoàng Phủ Thần Phong, bác ấy là mẹ của Phong, bọn họ đặc biệt tới thăm mẹ.” Chỉ Ngưng ngượng ngùng lau nước mắt, giới thiệu với mẹ cô.

“Chào mọi người, phiền toái hai người tới thăm tôi.”

“Chào bá mẫu (mẹ Hàn)!” Hoàng Phủ Thần Phong và mẹ hần nói với mẹ Hàn.

“Mẹ, lần này mẹ có thể đến Mỹ trị liệu đều là Phong giúp chiếu cố, nếu như không có Phong..., con cũng không biết nên làm thế nào bây giờ.” Chỉ Ngưng thoáng nhìn Hoàng Phủ Thần Phong, vừa vặn cùng lúc Hoàng Phủ Thần Phong cũng nhìn cô.

“Bây giờ mẹ đang ở Mỹ sao?” Mẹ Hàn vừa tỉnh lại, cũng không có ai nói với bà nên bà không biết mình đang ở Mỹ.

“Đúng vậy, bá mẫu, thời điểm ở Trung Quốc, phát hiện trong đầu của bác có một khối u lớn, sau đó cháu liền đưa bác đến Mỹ trị liệu, hiện tại đã làm giải phẫu xong.”

“Như vậy sao? Hoàng Phủ tiên sinh, thật cảm ơn cháu, cảm ơn cháu giúp đỡ chúng tôi như vậy, Chỉ Ngưng mang đến cho cháu không ít phiền toái phải không?” Mẹ Hàn cảm thấy rất áy náy.

“Bá mẫu, nào có phiền toái. Trong khoảng thời gian bác hôn mê, mỗi ngày Ngưng Nhi đều lo lắng gần chết. Mỗi ngày đều mất xa và nói chuyện phiếm với bác.”

Bên này, Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng cùng mẹ Hàn nói về chuyện sau khi bà hôn mê. Hoàng Phủ Thần Phong nói rất nhiều với mẹ Hàn. Bên kia, mẹ Hoàng Phủ và Chỉ Ngưng lại nói tiếp chuyện của Hoàng Phủ Thần Phong khi còn bé. Khi mẹ Hoàng Phủ nói đến chuyện bản thiết kế của Hoàng Phủ Thần Phong bị cha xé nát, Chỉ Ngưng liền khóc.

Chờ mẹ Hàn mệt mỏi, Hoàng Phủ Thần Phong, Chỉ Ngưng và mẹ Hàn nói ngày mai lại đến thăm bà. Sau đó bọn họ theo mẹ Hàn đi ăn cơm.

“Chỉ Ngưng, lát nữa cháu và Phong theo bác đi shopping ở trung tâm thương mại Mazza Gallerie được không?”

“Được chứ! Chỉ cần bá mẫu cao hứng, cháu không có vấn đề gì, Phong, anh thì sao?”

“Anh cũng không có vấn đề gì, chỉ cần em cùng mẹ cao hứng là tốt rồi.”

“Chỉ Ngưng, bá mẫu nói cho cháu biết a! Tiểu tử thúi kia thấy cháu theo bác đi, cho nên nó mới đi cùng, bằng không nó sẽ không theo giúp bác đâu.”

Hoàng Phủ Thần Phong bị mẹ hắn nói trúng tim đen, trừng mắt liếc nhìn bà, ý là bà không nên nói nữa.

Bởi vì hôm nay có mẹ Hoàng Phủ ở đây, nên Hoàng Phủ Thần Phong không tự mình lái xe. Hắn gọi lái xe tới đưa bọn họ đi mua sắm, dĩ nhiên vẫn không thiếu được nhân viên bảo vệ.

Mẹ Hoàng Phủ quả thực chính là cuồng mua sắm, lúc thì giúp Chỉ Ngưng mua quần áo, mua giày dép, lúc thì giúp Hoàng Phủ Thần Phong mua áo sơ mi, mua cà vạt. Thế nhưng, mua đồ đều là Hoàng Phủ Thần Phong quẹt thẻ. Bảo vệ theo phía sau cầm túi lớn túi nhỏ, không thể làm gì hơn là mang đồ để lên xe rồi lại tiếp tục trở về xách đồ.

Mẹ Hoàng Phủ giúp Chỉ Ngưng và Hoàng Phủ Thần Phong mua rất nhiều thứ, cơ hồ cái gì cũng có, thậm chí có cả nội y và đồ ngủ.

Bọn họ đi dạo đến một nơi mới an vị ngồi trong một quán cà phê quán cùng uống cà phê.

Đêm nay, mẹ Hoàng Phủ vẫn ở lại khách sạn, bởi vì bà không nỡ chia tay Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng. Tuy bà và Chỉ Ngưng mới chỉ gặp nhau một thời gian ngắn, nhưng tình cảm của hai người đã rất sâu sắc.

55. Chương 55 : Cha Ruột

Bởi vì hôm qua mẹ Hoàng Phủ đi dạo phố vô cùng mệt mỏi, cho nên, hôm nay bà không cùng Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng đến bệnh viện, bà ở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Chỉ Ngưng sau khi được sự đồng ý của bác sĩ, cô cùng Hoàng Phủ Thần Phong giúp mẹ Hàn tản bộ trong hoa viên bệnh viện.

Hoàng Phủ Thần Phong nói với mẹ Chỉ Ngưng phải giúp bà thiết kế một bộ trang sức. Mẹ Hàn nghe vậy, cao hứng không thôi.

“Mẹ, bác sĩ nói bây giờ mẹ không thể quá hưng phấn, cho nên mẹ không nên cười.”

“Được, mẹ nghe lời Chỉ Ngưng..., Chỉ Ngưng nhà ta là nhất” bất chợt, mẹ Hàn dừng nói chuyện, mắt chăm chăm nhìn vào một người.

Người kia tựa hồ cũng nhìn thấy mẹ Hàn, hần đi tới phía bà. Mẹ Hàn thấy hần đi tới, bà nói với Hoàng Phủ Thần Phong: “Thần Phong, bác muốn trở về phòng bệnh, cháu đưa bá mẫu vào được không?”

Chỉ Ngưng thấy dáng vẻ mẹ cô có chút kỳ quái, liền hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Không có” không có việc gì, mau đưa mẹ trở về.”

Người đàn ông kia trông thấy mẹ Hàn muốn đi, liền lớn tiếng gọi: “Nhược Chân, Nhược Chân em đừng đi.”

“Mẹ, giống như có người gọi mẹ.” Chỉ Ngưng quay đầu lại nhìn một chút.

Vừa vặn, người đàn ông kia đuổi theo mẹ Hàn, ngồi xổm xuống trước mặt bà, cầm tay của bà, “Nhược Chân, anh rất cục cựa được em rồi, những năm này em có khỏe không?”

“Cút! Tôi không muốn nhìn thấy ông, cút đi” Mẹ Hàn đẩy người đàn ông kia ra, kích động nói, bà như thể nào cũng không nghĩ đến một lần nữa sẽ gặp người đàn ông tàn nhẫn này ở Mĩ, bà cũng không muốn cho Chỉ Ngưng gặp mặt cha ruột của mình.

“Mẹ, ông ấy là ai?”

“Bá mẫu, bác không nên kích động.” Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng mẹ Hàn, trấn an.

Người đàn ông này cũng chú ý tới Chỉ Ngưng, nói: “Con là con gái của cha sao?”

“Không! Chỉ Ngưng không phải con gái của ông. Ông đi đi!”

“Mẹ, ông ta, ông ta vừa nói cái gì? Ông ấy gạt con đúng không?” Chỉ Ngưng nhìn vào mắt mẹ cô, muốn tìm kiếm đáp án từ nơi đó. Cô không thể tiếp nhận, cũng không muốn đột nhiên tiếp nhận một người là cha của mình. Hơn nữa, Chỉ Ngưng hận cha của cô, hận hần năm đó vứt bỏ mẹ con cô, hiện tại lại tới tìm bà.

“Đúng, ông ta không phải cha của con. Thần Phong, cháu mau đưa bác vào phòng, bác không muốn gặp lại người này.”

Hoàng Phủ Thần Phong luôn đứng một bên quan sát, hần đại khái cũng đoán được quan hệ của người đàn ông này với mẹ Hàn.

“Nhược Chân, anh biết em hận anh năm đó vứt bỏ các người nhưng ít nhất em phải để cho anh và con nhận nhau!”

“Mời ông tránh ra, nếu không, tôi không xác định sẽ xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Thần Phong kéo cha của Chỉ Ngưng ra, cảnh cáo hần không nên tới gần Chỉ Ngưng và mẹ cô.

“Cậu là ai? Dựa vào cái gì can thiệp vào chuyện gia đình tôi?” Người đàn ông này còn không sợ chết gào thét với Hoàng Phủ Thần Phong.

“Tôi là Hoàng Phủ Thần Phong, bạn trai của Ngưng Nhi, như thế nào? Ông không biết?” Hoàng Phủ Thần Phong khinh thường nhìn hần một cái.

Thời điểm Hoàng Phủ Thần Phong nói ra tên của mình, người đàn ông kia ước chừng ngây dại mất năm giây, nhưng lời đã nói giống như bát nước đã hắt đi, không thể thu trở lại.

“Bá mẫu, không sao chứ, bây giờ chúng ta trở về đi. Ngưng Nhi, chúng ta đi.” Hoàng Phủ Thần Phong vừa giúp mẹ Hàn, vừa làm cho Chỉ Ngưng khoát tay mình rồi đi.

Trở lại phòng bệnh, Chỉ Ngưng dìu mẹ cô lên giường nghỉ ngơi, hiện tại cô không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng tới bệnh tình của mẹ.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi! Hiện tại đừng suy nghĩ gì cả, được không?”

“Chỉ Ngưng, ông ta là cha ruột của con. Chỉ Ngưng, vừa rồi hần là con cũng đã hiểu? Không cần vì lo lắng ẹ nên mới nói như vậy?”

“Mẹ, con không có người cha như vậy, ông ta không làm tròn trách nhiệm của một người cha, cho nên, con không muốn nhận người cha này.” Chỉ Ngưng cố nén nước mắt, không cho nó chảy xuống.

Hoàng Phủ Thần Phong đau lòng ôm Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng cũng dựa vào lồng ngực Hoàng Phủ Thần Phong.

“Bá mẫu, bác hảo hảo nghỉ ngơi đi! Ngày mai chúng cháu trở lại thăm bác, nếu như bác cần cái có thể nói với y tá ở bên ngoài, họ có thể nói tiếng Trung Quốc.”

“Được, các con trở về đi! Bá mẫu không có chuyện gì, các con không cần phải lo lắng.”

“Mẹ, chúng con về đây, mẹ hảo hảo nghỉ ngơi đi! Ngày mai chúng con lại tới.”

Mẹ Hàn chờ Hoàng Phủ Thần Phong đi rồi mới đau lòng khóc lớn lên, bà liền nhớ tới cái đêm hai mươi ba năm trước.

Hồi ức của mẹ Hàn

“Hạo Vũ, em cầu xin anh, cầu xin không cần vứt bỏ em, con gái của chúng ta mới được ba tháng mà thôi, nó không thể không có cha.” Mẹ Hàn ôm Tiểu Chỉ Ngưng, khóc lóc, van xin chồng của mình Trịnh Hạo Vũ không cần đi.

Nhưng Trịnh Hạo Vũ hoàn toàn không để ý tới đứa con gái mới sinh ra sinh không lâu cùng thân thể suy yếu của vợ mình nói: “Cuộc sống khổ sở như thế này đã quá đủ rồi, hiện tại, tôi chỉ muốn cùng thiên kim tập đoàn La thị ở bên nhau, có thể kế thừa tài sản của cô ấy, cho nên, hôm nay tôi nhất định phải rời đi, cô buông tay.”

“Hạo Vũ, em cầu xin anh không cần đi, em nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền, anh không cần đi được không?”

“Cô đến chết cũng sẽ không có nhiều tiền như vậy, cô biết tập đoàn La thị có bao nhiêu tài sản không?”

“Hạo Vũ, coi như anh vì tình cảm bao năm của chúng ta, anh không cần đi, không cần đi” Mẹ Hàn vẫn chưa từ bỏ ý định cầu xin Trịnh Hạo Vũ, chỉ cần còn một tí hi vọng, bà cũng sẽ không từ bỏ.

“Đã nhiều năm trôi qua, cô vẫn tưởng rằng tôi còn tình cảm với cô sao? Đừng có nằm mơ, thừa dịp bây giờ tuổi còn trẻ, tìm người đàn ông khác tái giá đi.” Nói xong, hất dứt tay mẹ Hàn ra, bước đi không quay đầu lại.

Mẹ Hàn đặt Chỉ Ngưng lên giường, ngay cả giấy cũng không kịp mang, liền chạy ra khỏi nhà đuổi theo chồng của mình. Trong lúc đuổi theo, mẹ Hàn không biết té ngã bao nhiêu lần, nhưng bà vẫn kiên trì đứng dậy đuổi theo, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng dáng chiếc xe nữa...

hồi ức kết thúc

56. Chương 56 : Người Thân Nhất Ra Đi

Vừa rồi, cha của Chỉ Ngưng cũng không rời đi, hắn vẫn đứng dưới lầu chờ Chỉ Ngưng, hắn muốn cùng cô hàn huyên một chút. Hắn không thể tưởng được con gái của mình có thể ở bên cạnh Hoàng Phủ Thần Phong, cho nên hiện tại hắn muốn lấy lòng Chỉ Ngưng, nói không chừng Hoàng Phủ Thần Phong tâm tình tốt một chút, có thể nhập cổ phần vào công ty của mình, làm cho công ty của mình càng mạnh hơn nữa.

Hắn thấy Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng ra khỏi thang máy ngay lập tức tiến lên, kéo tay Chỉ Ngưng nói: “Chỉ Ngưng, cha là cha ruột của con, Chỉ Ngưng, con trưởng thành rồi.”

“Tôi không muốn nhìn thấy ông, ông buông ra, không nên đụng vào tôi, tôi không có người cha như ông.” Chỉ Ngưng tránh qua một bên không muốn tiếp xúc với cha của mình.

“Chỉ Ngưng, con không thể không nhận cha!”

Hoàng Phủ Thần Phong tức giận nói với bảo vệ ở phía sau: “Các người còn đứng đó làm gì vậy? Còn không mau kéo người đàn ông không biết điều này ra ngoài, không nghe thấy Ngưng Nhi nói không muốn gặp ông ta sao? Các người chẳng lẽ muốn nhìn Ngưng Nhi bị ông ta đã thương sao?”

Hai bảo vệ theo phía sau ngay lập tức kéo người đàn ông kia ra, số còn lại bảo hộ Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng vào trong xe đang chờ bên ngoài.

Hồi lâu, người đàn ông kia thấy bọn họ đã rời đi, hắn xoay người đi vào thang máy.

“Ngưng Nhi, muốn khóc hãy khóc đi, không nên cố gắng chịu đựng.” Hoàng Phủ Thần Phong đau lòng ôm Chỉ Ngưng.

Nghe xong lời Hoàng Phủ Thần Phong..., Chỉ Ngưng rất cục nạnh không được, ghé vào trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong khóc, “Ô ô ô” Phong, vì sao? Tại sao để gặp mặt ông ta, ô ô ô ô” vì sao? Em không muốn gặp lại ông ta, không muốn để ẹ em lại vì ông ta mà thương tâm rơi lệ, những năm qua, em thường xuyên thấy mẹ lén lút khóc lúc nửa đêm, bà sợ em lo lắng nên cái gì cũng không nói với em, nhưng em cái gì cũng biết. Ô ô ô”

“Sẽ không, Ngưng Nhi, từ nay về sau, em cùng bá mẫu sẽ không gặp lại ông ta, bá mẫu cũng sẽ không phải thương tâm nữa.” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng lau nước mắt.

“Vâng, ô ô ô ô” cảm ơn anh, Phong.”

“Đứa ngốc”

Lúc đến khách sạn, Chỉ Ngưng đã ngủ thiếp đi. Hoàng Phủ Thần Phong đành phải cẩn thận ôm cô lên phòng. Mẹ Hoàng Phủ nghe thấy phòng Hoàng Phủ Thần Phong có tiếng mở cửa, bà liền ngó ra xem một chút, quả nhiên là bọn họ đã trở lại.

“Con trai, Chỉ Ngưng đang ngủ sao?” Mẹ Hoàng Phủ nhỏ giọng hỏi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Vâng, hôm nay ở bệnh viện đã xảy ra chút chuyện.” Hoàng Phủ Thần Phong đặt Chỉ Ngưng lên giường, sau đó đóng cửa phòng ngủ lại, hắn sợ mình và mẹ nói chuyện sẽ ảnh hưởng đến Chỉ Ngưng nghỉ ngơi.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ tình hình của mẹ Chỉ Ngưng không tốt sao?” Nghe xong ngữ khí của Hoàng Phủ Thần Phong, mẹ Hoàng Phủ cảm thấy đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.

“Hôm nay tại bệnh viện, bá mẫu gặp lại chồng trước. Hắn muốn cùng Ngưng nhìn nhau. Nhưng con biết rõ người đàn ông kia, hắn nhất định sau khi biết thân phận của con mới muốn kiên trì nhận lại Ngưng Nhi. Ngưng Nhi không muốn nhận hắn, hơn nữa bá mẫu cũng rất kích động. Vừa mới trên xe, Ngưng Nhi đã khóc rất lâu, hiện tại cô ấy hẳn là mệt mỏi.” Hoàng Phủ Thần Phong thở dài một hơi.

“Ai, lại có loại đàn ông này. Chỉ Ngưng hiện tại nhất định rất đau lòng, con trai, con hảo hảo an ủi con bé, đừng để nó quá thương tâm, cũng cố gắng hết sức đừng ẹ Chỉ Ngưng thấy người đàn ông kia.”

“Vâng, con biết.”

“Chờ lát nữa Chỉ Ngưng thức dậy, con cho con bé ăn chút gì đó, đừng để nó đói bụng, mẹ trở về phòng trước.”

Hoàng Phủ Thần Phong ngồi bên giường, nhẹ nhàng gãi mấy sợi tóc dính vào mặt Chỉ Ngưng ra, sau đó, Hoàng Phủ dùng một cái khăn mặt ẩm, lau sạch khuôn mặt cô.

Nửa đêm, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng đang nói chuyện phiếm, đột nhiên bị một trận chuông điện thoại di động dồn dập cắt ngang, Hoàng Phủ Thần Phong không vui nhận điện, “Chuyện gì?”

“Phong thiếu, không tốt, Hàn phu nhân vừa mới bị đưa vào phòng cấp cứu rồi, tình huống nguy cấp, ngài mau tới a!”

“Ngưng Nhi, chúng ta mau đến bệnh viện, bá mẫu bị đưa vào phòng cấp cứu.”

“Cái gì?”

Đến bệnh viện, trước cửa phòng cấp cứu lại thấy người đời này cô không muốn thấy nhất, lớn tiếng gào thét với hắn: “Ông rốt cuộc đã làm gì mẹ tôi? Là a cho phép ông tới gặp mẹ của tôi? Ông cút! Cút đi”

“Chỉ Ngưng, cha là cha của con, con không thể nói với cha như vậy.” Người đàn ông này còn muốn thử đến gần Chỉ Ngưng.

Hoàng Phủ Thần Phong liền ôm Chỉ Ngưng vào trong ngực, “Ông không có tư cách đụng vào Ngưng Nhi.”

“Phong thiếu, mời cậu khuyên nhủ Chỉ Ngưng, làm cho con bé nhận người cha như tôi được không?”

Hoàng Phủ Thần Phong thấy hần còn không hết hy vọng, dùng ánh mắt nhìn nhân viên bảo vệ một cái, bảo vệ lập tức kéo hần ra ngoài.

Hoàng Phủ Thần nói với Tiểu Bân: “Phải hai người trông coi trước cửa bệnh viện. Ngoài ra làm cho những người không có liên quan dời xa tầng lầu có phòng bệnh của mẹ Ngưng Nhi, sau đó phải người canh giữ bên ngoài phòng, không cho bất luận kẻ nào tiếp cận, đặc biệt là người đàn ông kia.”

“Dạ, tôi đi làm ngay lập tức,”

Không đến nửa giờ, Tiểu Bân đã làm xong mọi chuyện Hoàng Phủ Thần Phong dặn dò.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, khuôn mặt bác sĩ tràn đầy tiếc nuối bước ra, Chỉ Ngưng chạy đến túm lấy áo của bác sĩ hỏi: “Bác sĩ, mẹ tôi thế nào? Không sao chứ, đúng không?”

“Thật xin lỗi, Hàn tiểu thư, Hàn phu nhân gặp phải kích thích rất lớn, thật đáng tiếc, chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Nói xong, bác sĩ rời đi.

“Không” sẽ không, mẹ sẽ không bỏ mặc tôi như vậy.” Chỉ Ngưng lao vào phòng cấp cứu, bổ nhào vào trong ngực mẹ cô khóc lớn: “Mẹ, mẹ tỉnh a! Mẹ, không cần phải ngủ, chúng ta về nhà, mẹ” Chỉ Ngưng hét to một tiếng, té xỉu trên mặt đất lạnh như băng.

Hoàng Phủ Thần Phong lập tức bế Chỉ Ngưng lên, phân phó Tiểu Bân đem di thể mẹ Hàn tới phòng an nhạc, chờ Chỉ Ngưng tỉnh lại sẽ an bài. (ta đoán cái ‘phòng an nhạc’ là phòng lưu di thể người chết)

Chỉ Ngưng mặt không có chút máu nằm trên giường khách sạn, mẹ Hoàng Phủ đã ở một bên đau lòng lau nước mắt, Hoàng Phủ Thần Phong cũng ngồi bên cạnh nắm thật chặt tay Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng từ từ mở mắt, nói với Hoàng Phủ Thần Phong: “Phong, em muốn trở về, em muốn đưa mẹ em về Đài Bắc.”

“Được, chúng ta lập tức trở về, anh cho người chuẩn bị xong chúng ta có thể đi.”

Chỉ Ngưng cáo biệt mẹ Hoàng Phủ, trở về Đài Bắc.

Hoàng Phủ Thần Phong đặc biệt giúp mẹ của Chỉ Ngưng xây một ngôi mộ xa hoa, đem tro cốt của mẹ cô đặt bên trong, mời người quét dọn thường xuyên.

Trải qua một thời gian ngắn điều dưỡng, Chỉ Ngưng dần dần khôi phục tâm tình, bước ra khỏi nỗi bi thương mất đi người thân nhất, mà hết thảy công lao này đều nhờ Hoàng Phủ Thần Phong.

57. Chương 57 : Sợ Hãi & Hiểu Lầm

Sau khi mẹ Hàn qua đời, Hoàng Phủ Thần Phong để cho Chỉ Ngưng ở trong nhà nghỉ ngơi, nếu quả thật cô muốn về bản thiết kế..., ở nhà cũng có thể về mà. Mấy ngày nay, Chỉ Ngưng đang thiết kế một bộ trang sức cho mẹ Hoàng Phủ, tuy mẹ ruột của Chỉ Ngưng đã qua đời, nhưng còn có mẹ Hoàng Phủ quan tâm, yêu thương cô.

Gần đây, mẹ Hoàng Phủ mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Chỉ Ngưng, bọn họ mỗi lần có thể trò chuyện đến mấy tiếng đồng hồ. Trong lòng Chỉ Ngưng, cô đã sớm coi mẹ Hoàng Phủ như mẹ ruột của mình rồi.

Hôm nay, Chỉ Ngưng ngồi trong hoa viên để vẽ, sau khi hoàn thành sẽ đến công ty để chế tác thành phẩm.

Đột nhiên, một tia chớp xẹt ngang qua bầu trời, người hầu trong biệt thự cũng biết Chỉ Ngưng sợ nhất sấm chớp rồi, nguyên một đám đều chạy đến hoa viên. Khi đến nơi, đã nhìn thấy Chỉ Ngưng ngồi xổm trên thảm cỏ, ôm đầu gối, thân thể đang run rẩy, chị Lý chạy tới, nói: “Chỉ Ngưng tiểu thư, không sao chứ, đừng sợ, có chị Lý ở đây! Trời sắp mưa rồi, cô mau dậy đi! Chúng ta vào trong nhà đi.”

“Không” không cần, không cần”

Thấy thế, người hầu đều tới khuyên Chỉ Ngưng, kêu cô trở vào trong nhà, nhưng Chỉ Ngưng thế nào cũng không chịu đi.

Hoàng Phủ Thần Phong đang chủ trì một cuộc họp cấp cao, đột nhiên nhìn thấy tia chớp, hần không nói hai lời liền chạy ra khỏi phòng họp, khiến ọi người trong phòng không biết đã xảy ra chuyện gì. Mà thảm nhất là một giám đốc đang báo cáo với Hoàng Phủ Thần Phong, nhìn thấy Hoàng Phủ bỏ đi, hần tưởng bản báo cáo của mình có vấn đề gì.

Kỳ thật, sau khi Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy tia chớp, nghĩ đến Chỉ Ngưng ở nhà một mình sẽ sợ hãi, cho nên hiện tại hần phải về nhà với cô.

Hoàng Phủ Thần Phong dùng tốc độ nhanh nhất chạy về biệt thự, lại nhìn thấy một đám người hầu vây trong hoa viên, Hoàng Phủ Thần Phong liền hướng phía người hầu đi tới, vừa vặn, có một người hầu nhìn thấy hần lập tức báo cáo: “Thiếu gia, Chỉ Ngưng tiểu thư ngồi ở đây không chịu đi vào, may là ngài đã về.”

Nghe xong lời người hầu nói..., Hoàng Phủ Thần Phong bước nhanh đến bên người Chỉ Ngưng, “Ngưng Nhi, anh tới rồi, chúng ta vào đi thôi! Trời mưa rồi.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong cúi người ôm lấy Chỉ Ngưng.

“Phong, anh đã đến rồi! Em rất sợ!” Chỉ Ngưng gắt gao ôm eo Hoàng Phủ Thần Phong, run rẩy nói.

“Ngưng Nhi ngoan! Đừng sợ, có anh ở đây.” Hoàng Phủ Thần Phong vừa an ủi Chỉ Ngưng, vừa nói với chị Lý ở phía sau: “Chị Lý, ngay lập tức đi nấu chút canh gừng, mang lên phòng cho tôi.”

Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng đến phòng tắm, trước tiên xả đầy nước ấm vào bồn tắm, sau đó cởi quần áo của Chỉ Ngưng ra, ôm cô vào trong bồn tắm, dùng nước ấm nhẹ nhàng lau sạch thân thể lạnh như băng của cô. Tuy đã là mùa xuân rồi, nhưng khi trời mưa vẫn có chút lạnh, huống chi Chỉ Ngưng đã dầm mưa ở ngoài.

“Phong, em không làm chậm trễ công việc của anh chứ?” Chỉ Ngưng giữ chặt tay Hoàng Phủ Thần Phong, hỏi.

“Sao em lại làm chậm trễ công việc của anh? Ở công ty, anh vừa nhìn thấy tia chớp liền trở về nhà ngay, anh biết rõ em sẽ sợ, quả nhiên! Nếu như anh chưa trở về..., Ngưng Nhi, có phải em sẽ một mực muốn ngồi ở hoa viên hay không?”

“Bởi vì em biết rõ Phong nhất định sẽ trở về.”

“Em đó”

Hoàng Phủ Thần Phong cẩn thận giúp Chỉ Ngưng lau khô thân thể, sau đó, đem khăn choàng tắm màu lam mặc lên cho cô, ôm cô ra khỏi phòng tắm. Hoàng Phủ Thần Phong đặt Chỉ Ngưng lên giường, “Ngưng Nhi, trước tiên em nghỉ ngơi một chút! Chị Lý lập tức sẽ mang canh gừng lên. Em còn muốn ăn cái gì? Anh kêu đầu bếp đi làm.” Sau khi trở về từ Mỹ, Hoàng Phủ Thần Phong lại mời đầu bếp về một lần nữa.

“Em muốn ăn bánh trôi gừng, đầu bếp kia làm rất ngon a!”

“Được, hiện tại anh xuống dưới nói với đầu bếp.”

—————LOVE—————

“Phong, chờ em thiết kế xong bộ trang sức này tặng cho bá mẫu, em sẽ mang đến công ty để chế tác.” Chỉ Ngưng vừa ăn bánh trôi Hoàng Phủ Thần Phong đút cho cô, vừa đưa bản thiết kế cho Hoàng Phủ Thần Phong xem.

“Được, em nói cái gì chính là cái đó! Đến lúc đó để lái xe đưa em đến công ty, biết chưa? Bất quá, Ngưng Nhi, một thời gian dài nữa em mới có thể hoàn thành bản thiết kế sao?” Hoàng Phủ Thần Phong lại đút cho Chỉ Ngưng một cái bánh trôi.

“Không có! Mấy ngày nay, mỗi ngày em đều rất cố gắng vẽ, đại khái là một tuần nữa có thể hoàn thành.” Chỉ Ngưng mập mờ không rõ nói.

“Ha ha! Ngưng Nhi, nếu như mẹ của anh biết em cố gắng thiết kế trang sức cho bà như vậy, bà khẳng định sẽ rất cao hứng.”

“Đương nhiên rồi! Phong, nhấn em tặng cho anh, anh nhất định mỗi ngày đều phải đeo, không cho phép tháo ra, nghe không?” Chỉ Ngưng vuốt ve ngón tay trở của Hoàng Phủ Thần Phong, ra lệnh cho hắn.

“Ừ, anh cam đoan, anh tuyệt đối sẽ không tháo ra, đến lúc anh tám mươi tuổi vẫn nhất định đeo trên tay.”

“Ha ha! Phong, chờ đến khi anh tám mươi tuổi, khuôn mặt nhất định đầy nếp nhăn, như vậy liền xấu chết, không đẹp trai chút nào.” Hiện tại, Chỉ Ngưng bắt đầu tưởng tượng bộ dạng Hoàng Phủ Thần Phong khi về già.

“Vậy em đến lúc đó cũng rất khó coi a! Khi đó anh cũng hơn bảy mươi tuổi, cũng có nếp nhăn rồi, hơn nữa tóc cũng đã bạc.”

“Em vẫn trẻ hơn so với anh!”

—————LOVE—————

“Chị Lý, hôm nay tôi muốn đến công ty, lập tức sẽ trở lại.”

“Được, Chỉ Ngưng tiểu thư, cô cẩn thận một chút.”

“Tôi biết, chị Lý.”

Chỉ Ngưng cầm bản thiết kế hưng phấn ngồi trên xe, cô không nói cho Hoàng Phủ Thần Phong hôm nay cô sẽ đến công ty, cô muốn cho hắn một kinh hỉ.

Chỉ Ngưng đi vào công ty, nhưng nhân viên lễ tân ở đại sảnh dùng một loại ánh mắt kỳ dị để nhìn cô. Chỉ Ngưng cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Chỉ Ngưng mang theo nghi vấn đi vào thang máy chuyên dụng của Hoàng Phủ Thần Phong. Đến tầng 29, lúc đi ngang qua phòng thư ký, cô nghe thấy có tiếng nói chuyện phiếm trong đó: “Tôi vốn đang cho rằng Hàn Chỉ Ngưng kia và tổng tài ở cùng một chỗ! Không nghĩ tới, hôm nay có một người phụ nữ đến tìm tổng tài, sau khi đi vào văn phòng tổng tài, đến bây giờ còn chưa đi ra, ai biết được bây giờ đang làm cái gì a?”

Chỉ Ngưng nghe xong, sắc mặt tái nhợt.

“Cũng đúng! Đại khái vào cũng đã hai tiếng rồi.”

Văn phòng của Hoàng Phủ Thần Phong không khóa cửa, Chỉ Ngưng đứng ở cửa ra vào, thấy được tất cả bên trong. Chỉ Ngưng nhìn thấy một người phụ nữ rất mỹ lệ hoặc là xinh đẹp, cả thân thể đều ghé vào trên người Hoàng Phủ Thần Phong. Tay cô ta còn đang vuốt ve chiếc nhẫn Chỉ Ngưng tặng cho Hoàng Phủ Thần Phong, “Phong thiếu, nhẫn này là do anh tự thiết kế sao? Thật đặc biệt nha! Có thể giúp em thiết kế một cái được không? Em rất thích!” Nói xong, vẫn không quên hôn một cái lên môi Hoàng Phủ Thần Phong.

Chỉ Ngưng nhìn thấy cảnh này, lòng của cô tan nát mất rồi, nếu như Phong không muốn..., vì sao hắn không đẩy cô ta ra! Nói vậy, hắn rất hưởng thụ sao?

Chỉ Ngưng xoay người, nghĩ muốn rời đi thôi, vừa vặn bị thư ký của Hoàng Phủ Thần Phong đụng phải. Thư ký nhìn thấy sắc mặt Chỉ Ngưng không tốt, cô liền đoán được Chỉ Ngưng đã nhìn thấy tình huống bên trong.

“Cút, tôi cảnh cáo cô, cô tốt nhất không nên đụng vào nhẫn của tôi, còn có, cô lập tức rời khỏi đây cho tôi.” Hoàng Phủ Thần Phong dùng tay đẩy người phụ nữ kia ngã nhào trên mặt đất. Chỉ Ngưng rời đi quá sớm, cô còn chưa nhìn thấy hết tình huống bên trong. Nếu như cô rời đi chậm một chút, cũng sẽ không hiểu lầm Hoàng Phủ Thần Phong.

“Phong thiếu”

“Cút!”

Người phụ nữ kia giận dậm chân một cái, ảo não đi ra ngoài.

Sau khi người kia rời khỏi, thư ký của Hoàng Phủ Thần Phong tiến vào báo cáo lịch trình làm việc, báo cáo xong cô còn nói: “Tổng tài, Hàn tiểu thư vừa mới tới công ty, cô ấy” cô ấy giống như thấy được hết thảy.” Thư ký cảm thấy mình cần phải nói với tổng tài là Chỉ Ngưng đã tới công ty.

“Shit! Ngưng Nhi bây giờ đang ở đâu?”

“Cô ấy đã đi rồi”

Hoàng Phủ Thần Phong đá văng cửa, phải đi tìm Chỉ Ngưng, hẳn biết rõ Chỉ Ngưng nhất định là hiểu lầm, cũng xác định Chỉ Ngưng chỉ nhìn một nửa, bằng không sẽ không rời đi.

58. Chương 58 : Uống Rượu Say & Đại Hồn Đản

Chỉ Ngưng đi trên đường cái, giờ khắc này, trong đầu cô đều là hình ảnh người phụ nữ kia ôm Hoàng Phủ Thần Phong. Cô băng qua đường, xa xa, một chiếc xe đang lao đến phía trước đột nhiên phanh gấp, lái xe lộ đầu ra hung hăng mắng Chỉ Ngưng.

Hiện tại, Chỉ Ngưng không biết mình còn có thể đi nơi nào? Chỉ Ngưng khóc tới mức hai mắt lờ mờ nhìn không rõ nữa, cô không còn khí lực tiếp tục lang thang trên đường nữa.

“Cẩn thận” ngay khi Chỉ Ngưng chuẩn bị một chiếc xe đụng vào, một người đàn ông nhào tới xô ngã cô. Chỉ Ngưng còn không biết xảy ra chuyện gì đã bị đẩy ngã rồi. Sau khi người kia nhìn rõ Chỉ Ngưng, mới nhận ra, “Đi? Cô không phải Hàn Chỉ Ngưng sao?”

“A, anh là Nhan Nặc Tư?”

“Cô còn nhớ rõ tôi? Cô đã xảy ra chuyện gì, cô vừa rồi rất nguy hiểm, thiếu chút nữa đã bị đụng phải.” Nhan Nặc Tư kéo Chỉ Ngưng đến khu vực an toàn.

“Tôi... tôi không sao! Tôi đi trước.”

“Cô ngần ngại như vậy còn nói không có việc gì! Cô đi một mình tôi sẽ thấy lo lắng, tôi đưa cô về!”

“Không. Tôi không muốn trở về, chúng ta đi uống cà phê, được không?”

“Được! Đi thôi, xe của tôi ngay bên cạnh.”

Bọn họ ngồi ở quán cà phê đã mau hai giờ rồi, cà phê cũng đã uống vài tách. Nhưng Chỉ Ngưng vẫn không nói một câu nào, chỉ là ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhan Nặc Tư an vị ngồi đối diện với Chỉ Ngưng, lặng lẽ nhìn cô.

“Nhan Nặc Tư, tôi nay tôi không muốn về, tôi muốn đến quán bar, anh đi cùng tôi được không?” Chỉ Ngưng mặc dù đang nói chuyện với Nhan Nặc Tư, nhưng ánh mắt cô vẫn hướng ra ngoài cửa sổ. Chỉ Ngưng không biết sau khi trở về nhà sẽ như thế nào ở chung với Hoàng Phủ Thần Phong, cho nên, cô lựa chọn gọi Nhan Nặc Tư cùng cô đến quán bar.

“Chỉ Ngưng, cô cãi nhau với Phong sao?” Kỳ thật hẳn đã sớm nhìn ra Chỉ Ngưng là xảy ra chuyện với Hoàng Phủ Thần Phong, bằng không, cô sẽ không thất thần đi trên đường như vậy.

“Không có! Sao anh lại hỏi như thế?”

“OK! Cô không muốn nói cũng không sao, bây giờ chúng ta đến quán bar, dù sao tôi cũng không có chuyện gì.”

—————LOVE—————

Đến quán bar, Nhan Nặc Tư nhìn Chỉ Ngưng uống Whiskey hết ly này đến ly khác, bất luận hấn khuyên như thế nào cũng không có ích, Chỉ Ngưng khẳng định muốn uống rượu.

“Uy! Một ly nữa, nghe thấy không hả! Tôi” tôi muốn uống rượu!” Chỉ Ngưng đem cái chén trống không đưa cho người phục vụ, hô to còn muốn một ly.

“Chỉ Ngưng, cô uống say, không cần uống nữa, cô ở cùng Phong phải không? Tôi đưa cô trở về.” Nhan Nặc Tư ý bảo nhân viên phục vụ không cần đưa rượu cho Chỉ Ngưng nữa.

“Không” tôi không muốn” không muốn trở về, ô ô” Hoàng Phủ Thần Phong là đại hỗn đản” hỗn đản! Hắn hôm nay rõ ràng cùng một người phụ nữ rất khêu gợi ở trong phòng làm việc tán tỉnh nhau” ô ô ô ô” hỗn đản” tôi còn nhìn thấy người phụ nữ kia chạm vào nhẫn tôi tặng cho Hoàng Phủ Thần Phong” vì sao? Vì sao? Tôi” tôi chán ghét hắn! Tôi cũng muốn đi tìm người đàn ông, tôi, ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm” Chỉ Ngưng tiện tay đoạt lấy ly rượu trong tay Nhan Nặc Tư, vừa khóc, vừa mắng Hoàng Phủ Thần Phong, vừa nói muốn đi tìm đàn ông.

Nhan Nặc Tư bắt đắc dĩ lắc đầu, nguyên lai là Phong tán tỉnh người khác bị cô nhìn thấy, trách không được lại thương tâm như vậy, còn nói muốn đi tìm người đàn ông khác! Nhan Nặc Tư lấy điện thoại di động ra gọi: “Uy! Phong, Chỉ Ngưng muốn đi tìm người đàn ông khác”

“Cái gì?” Bên kia, sau khi Hoàng Phủ Thần Phong nghe được hết to.

Nhan Nặc Tư vuốt vuốt lỗ tai, “Bây giờ cô ấy đang ở quán bar uống rượu, cậu mau đến, bằng không tôi không bảo đảm cô ấy có thể đi tìm đàn ông hay không.”

Hoàng Phủ Thần Phong ném điện thoại, phải đến quán bar, hắn đi tìm cô từ trưa đến giờ, cô lại muốn đi tìm đàn ông sao?

“Tại sao cậu lại ở cùng một chỗ với Ngưng Nhi?” Vừa đến quán bar, Hoàng Phủ Thần Phong không thoải mái nhìn Nhan Nặc Tư.

“Buổi trưa nay cô ấy thiếu chút nữa bị xe đâm chết. Được rồi, hiện tại cậu đã đến rồi, tôi đi đây!”

Hoàng Phủ Thần Phong đi đến quầy bar, đoạt được ly rượu trong tay Chỉ Ngưng, nói: “Ngưng Nhi, về nhà.”

“Anh” anh chính là “tên hỗn đản kia đúng không? Tôi mới không trở về với anh, rượu” tôi muốn uống rượu.” Chỉ Ngưng đẩy Hoàng Phủ Thần Phong ra, tiếp tục uống rượu.

“Ngưng Nhi ngoan, không nên uống nữa, chúng ta trở về.”

“Đại hỗn đản” anh quản tôi để làm gì? Anh” anh đi tìm những người phụ nữ khác” tốt lắm, đừng tới tìm tôi, ô ô ô” hỗn đản!”

Hoàng Phủ Thần Phong mặc kệ Chỉ Ngưng phản đối, ôm lấy cô bước ra khỏi quán bar. Đem Chỉ Ngưng đặt trên xe, thắt dây an toàn cho cô.

“Hỗn đản, anh” anh dẫn tôi đi tìm đàn ông được không? Dù sao anh đã có người khác rồi.”

“Câm miệng, ngồi yên cho anh!”

“Ô ô ô” đại hỗn đản, anh” anh mắng tôi, ô ô ô” cũng biết anh có người khác rồi” không tốt với tôi nữa, tôi” tôi chán ghét anh, ô ô ô”

Hoàng Phủ Thần Phong thật là không có biện pháp với Chỉ Ngưng, hắn không biết phải làm sao hầu hạ một người phụ nữ uống rượu say.

Trở lại biệt thự, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng xuống xe, đi vào bên trong nói với chị Lý đang chờ bọn họ: “Chị Lý, Ngưng Nhi uống rượu say, chị kêu đầu bếp nấu canh giải rượu.”

“Hỗn đản!” Chỉ Ngưng lại bắt đầu kêu to, làm người hầu trong phòng khách giật nảy mình.

“Được, anh là hỗn đản, anh thực xin lỗi em!”

Một câu “anh là hỗn đản” này của Hoàng Phủ Thần Phong làm cho người hầu đều sợ hãi người.

“Hỗn đản” nơi này nhìn thực quen mắt a!” Chỉ Ngưng trái một câu hỗn đản, phải một câu hỗn đản gọi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đây là nhà của chúng ta, em đương nhiên thấy quen mắt.” Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng đến phòng tắm, chuẩn bị đem một thân mùi rượu của Chỉ Ngưng rửa sạch sẽ.

“Nhà của chúng ta? Ha ha” nơi này” nơi này nhất định” nhất định có rất nhiều đàn bà tới qua, tôi không muốn ở” ở đây, tôi” tôi phải đi.” Chỉ Ngưng không để thân thể trần truồng, nghĩ muốn chạy ra khỏi bồn tắm, hoàn hảo bị Hoàng Phủ Thần Phong kịp thời ôm lấy.

“Nơi này chỉ có một người phụ nữ từng tới là em, hơn nữa còn ở lâu như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong lại lần nữa ôm Chỉ Ngưng vào bồn tắm, giải thích với cô, mặc kệ Chỉ Ngưng có nghe lọt tai hay không, hắn cũng giải thích.

Chỉ Ngưng rốt cục thét lên một tiếng, nằm trong bồn tắm ngủ luôn một giấc.

Hoàng Phủ Thần Phong tắm cho Chỉ Ngưng xong liền ôm cô trở về giường. Ngay khi Hoàng Phủ Thần Phong muốn đi xuống lầu hỏi chị Lý canh giải rượu nấu xong chưa, Chỉ Ngưng lại bắt đầu gọi Hoàng Phủ Thần Phong.

“Phong” không cần đi” không có anh, em ngủ không được.” Chỉ Ngưng khóc nói.

Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng rốt cục có chút ‘bình thường’ rồi, rốt cục không mắng hắn là hỗn đản nữa, hắn rốt cục lộ ra nụ cười đầu tiên ngày hôm nay. Hắn đến bên giường, “Ngưng Nhi ngoan, anh không đi, ngoan, ngủ đi!” Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng cảm nhận được Hoàng Phủ Thần Phong ôm mình, cô liền mang theo thương tâm, an tâm ngủ. Nhìn hắn ôm cô như vậy, tối nay sẽ không so đo với hắn, có chuyện gì ngày mai sẽ giải quyết là được.

59. Chương 59 : Màu Đỏ Tulip

“A” đầu đau quá!” Buổi sáng, Chỉ Ngưng vật lộn ngồi dậy từ trên giường, lấy tay dùng sức gõ đầu. Khi cúi đầu, cô trông thấy Hoàng Phủ Thần Phong cũng ngủ trên giường, trong đầu của cô lại tái hiện một màn ngày hôm qua kia, nghĩ đi nghĩ lại, Chỉ Ngưng không để ý đầu đang đau, xuống giường.

Có lẽ bị động tác của Chỉ Ngưng đánh thức, Hoàng Phủ Thần Phong cũng tỉnh. Vừa hay hắn nhìn thấy Chỉ Ngưng muốn đi ra ngoài, “Ngưng Nhi, em muốn đi đâu?”

“Tôi không muốn nói cho anh biết, tránh ra.” Chỉ Ngưng tiếp tục đi lên phía trước, cũng không thèm liếc qua Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong biết Chỉ Ngưng vì chuyện ngày hôm qua mà tức giận, hắn từ phía sau ôm eo cô, cầm chống trên vai, ngửi mùi hương từ cơ thể cô: “Ngưng Nhi, em đang ghen sao?”

“Hừ! Ai đang ghen? Anh thả tôi ra!” Chỉ Ngưng nghĩ dùng tay đẩy Hoàng Phủ Thần Phong ra, nhưng trái lại bị hắn bắt được.

“Ngưng Nhi, em không nghe anh giải thích, cũng không muốn để ý đến anh sao?”

“Tôi nhìn thấy, nghe thấy, anh còn muốn giải thích cái gì?” Nói xong, Chỉ Ngưng liền cúi đầu khóc.

“Ngưng Nhi ngoan, đừng khóc. Sự thật căn bản không phải như em nhìn thấy, nếu như em ở đó nhìn thêm một chút nữa, em sẽ không tức giận, cũng sẽ không chạy tới quán bar uống rượu.” Hoàng Phủ Thần Phong xoay người Chỉ Ngưng lại, giúp cô lau nước mắt.

“Nhưng, rõ ràng tôi nhìn thấy...”

“Bảo bối, hiện tại, chúng ta ngồi xuống, em nghe anh giải thích được không?” Hoàng Phủ Thần Phong dắt Chỉ Ngưng đến ngồi trên ghế ở ban công, hai người mặt đối mặt với nhau. “Đầu tiên, người phụ nữ kia không có sự đồng ý của nhân viên lễ tân, là tự mình xông vào, sau đó, cô ta đến phòng làm việc của anh lúc thư ký Trương không có ở ngoài, cho nên cô ta mới vào được. Thứ hai, sau khi cô ta vào liền trực tiếp quần lay anh, dán lên trên người anh không chịu xuống. Sau khi em bỏ đi, anh nói cô ta cút đi.”

“Cô ta còn đùa nghịch nhỡ em tặng cho anh.” Chỉ Ngưng nhỏ giọng nói thầm.

“Chính là thời điểm cô ta chạm vào chiếc nhẫn, anh liền dùng sức đẩy cô ta ra! Ngưng Nhi, thực xin lỗi, hắn là lúc cô ta ôm anh anh nên đẩy cô ta ra ngay. Bảo bối, không nên tức giận được không?”

“Quên đi, lần này em không so đo với anh.” Chỉ Ngưng rất ‘hào phóng’ tha thứ cho Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi, em không tức giận nữa sao?”

“Anh cũng đã giải thích, em còn tức cái gì? Em không nhỏ mọn như vậy.”

“Cũng đã giải thích xong rồi, chúng có thể đi ăn điểm tâm được chứ?”

“Vâng! Nói đến chuyện ăn điểm tâm, em mới nhớ tới em ngày hôm qua bị anh làm cho tức giận, cơm cũng không ăn, hiện tại thật đói.” Chỉ Ngưng đáng yêu vuốt vuốt cái bụng đã xẹp lép của mình.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Thần Phong nghĩ tới hôm qua tại quán bar, Nhan Nặc Tư nói với hắn “Chỉ Ngưng thiếu chút nữa bị xem đâm chết”, Hoàng Phủ Thần Phong liền hướng bóng lưng Chỉ Ngưng hô to: “Hàn Chỉ Ngưng, em đáng chết, em đứng lại cho anh!”

Chỉ Ngưng không biết Hoàng Phủ Thần Phong lại có chuyện gì, cô úy khuất quay đầu, “Tại sao lại mắng em? Em có làm gì sai sao?”

“Anh là tức giận em ngày hôm qua thiếu chút nữa bị xe đâm, cho dù em có tức giận như thế nào, cho dù có ghen như thế nào em cũng phải chú ý an toàn chứ! Vạ nhất ngày hôm qua không được Nhan Nặc Tư cứu, em thật sự bị xe đâm, vậy phải làm thế nào?” Lần này, Hoàng Phủ Thần Phong thật sự rất tức giận, đều nhanh tức điên lên rồi, trời mới biết khi hắn nghe nói Chỉ Ngưng thiếu chút nữa bị xe đâm, tìm hắn muốn ngừng đập rồi.

“Đó là bởi vì ngày hôm qua em thật sự tức giận đến điên mất! Khi đó em cũng không biết mình như thế nào rồi khỏi công ty. Hơn nữa thời điểm em đến công ty, mọi người còn chỉ trích em, không điên mới là lạ.”

Hoàng Phủ Thần Phong nhẹ nhàng ôm lấy Chỉ Ngưng, “Thực xin lỗi, Ngưng Nhi.”

“Được rồi! Em không sao, xuống dưới ăn điểm tâm a! Em chết đói rồi.”

“Được, vậy xuống lầu anh dứt cho em no bụng.”

Ăn xong bữa sáng, Chỉ Ngưng đáp ứng Hoàng Phủ Thần Phong muốn cùng cô đến công ty. Nhân viên công ty nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng lại lần nữa đi bên cạnh nhau, lời đồn “Hàn Chỉ Ngưng bị vứt bỏ” tự nhiên tự dập tắt.

—————LOVE—————

Hôm nay, Chỉ Ngưng muốn đến công ty để lấy bộ trang sức tặng ẹ Hoàng Phủ, bởi vì mấy hôm trước, Hoàng Phủ Thần Phong đã đưa đến bộ phận sản xuất để chế tác thành thành phẩm.

Hiện tại, Chỉ Ngưng đã không thể chờ được nữa, cô muốn đến xem thành phẩm.

Chỉ Ngưng nhẹ nhàng đẩy cửa văn phòng của Hoàng Phủ Thần Phong, sốt ruột hỏi: “Phong, em tới lấy quà cho bá mẫu, đồ đâu?”

Hoàng Phủ Thần Phong buông bản báo cáo trong tay xuống, nhìn Chỉ Ngưng nói: “Bây giờ anh và em đi lấy!”

“Được, đi mau, em rất muốn nhìn xem a!” Chỉ Ngưng kéo Hoàng Phủ Thần Phong đứng lên.

“Cẩn thận một chút, chậm rãi đi, không cần té ngã.” Hoàng Phủ Thần Phong ôm lấy Chỉ Ngưng, lo lắng cô sẽ té ngã.

Chỉ Ngưng khoác tay Hoàng Phủ Thần Phong, “Bởi vì có Phong ở đây! Cho nên em không cần lo lắng sẽ té ngã, anh sẽ bảo vệ em, không phải sao?” Công phu làm nũng của Chỉ Ngưng với Hoàng Phủ Thần Phong càng ngày càng lợi hại.

“Cho dù có anh ở đây, em cũng phải chú ý a! Vạ nhất anh không kịp đỡ em, vậy phải làm thế nào?” Hoàng Phủ Thần Phong xoa xoa đầu Chỉ Ngưng.

“Bởi vì em biết rõ anh sẽ không, chỉ khi ở bên cạnh anh em mới hấp tấp như vậy, bình thường một mình em rất cẩn thận.”

Hoàng Phủ Thần Phong mang theo Chỉ Ngưng đến bộ phận sản xuất. Mọi người ở bộ phận sản xuất chăm chăm nhìn vào vị tổng tài không thường đến bộ phận bọn họ này, không nghĩ tới, hôm nay lại tới. Có nữ công nhân còn lén lút lấy điện thoại ra chụp ảnh Hoàng Phủ Thần Phong.

“Tổng tài, thành phẩm đã xong, ngài xem xem có vấn đề gì không?” Giám đốc bộ phận sản xuất tay đeo găng tay, cẩn thận mở hộp ra, cũng đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng một đôi găng tay.

“Ngưng Nhi, em xem một chút, cảm thấy như thế nào?” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng đeo găng tay vào, hỏi cô.

Bộ trang sức này, chỉ Ngưng chọn màu đỏ Tulip làm chủ đề. Chỉ Ngưng cầm lấy chiếc nhẫn, cẩn thận nhìn. Cô không hi vọng quà tặng ẹ Hoàng Phủ có bất kỳ vấn đề nào. Tuy cô tin tưởng trình độ của công ty ‘Earl’ nhưng vẫn là tự tay xem xét cho kỹ đi.

“Phong, anh cảm thấy bá mẫu sẽ thích sao?” Chỉ Ngưng đưa nhẫn đến trước mặt Hoàng Phủ Thần Phong.

“Sao có thể không thích? Quà thực là Perfect, hướng hồ, đây là em tặng.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi.” Chỉ Ngưng cầm lấy chiếc hộp, vui vẻ nở nụ cười, “Quản lý, đã làm phiền anh.”

“Đây là việc tôi phải làm, không có gì phiền toái.” Nói giỡn sao, hần làm sao dám thấy phiền toái?

“Ngưng Nhi, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trưa.” Hoàng Phủ Thần Phong đem nhẫn bỏ vào trong hộp, dắt Chỉ Ngưng rời khỏi văn phòng quản lý.

“Tổng tài thỉnh đi thông thả, Hàn tiểu thư thỉnh đi thông thả, tạm biệt!”

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người đi vào thang máy.

Ngày hôm sau, Hoàng Phủ Thần Phong kêu Tiểu Bàn gửi bộ trang sức đến Mỹ.

60. Chương 60 : Cũ Và Mới

Sau khi rời khỏi công ty, Chỉ Ngưng muốn đi dạo phố. Cô muốn tặng một món quà cho chị Lý, bởi vì cô cảm thấy mình thật không có ý tứ, dù sao thời gian dài như vậy, chị Lý chăm sóc cô giống như chăm sóc con gái vậy.

Chỉ Ngưng nhàn nhã đi dạo trong cao ốc 101, phía sau có hai nhân viên bảo vệ đi theo cô.

Thời điểm Chỉ Ngưng đi qua cửa hàng chuyên bán đồ LV, cô nhìn thấy rất nhiều đồ thích hợp với Hoàng Phủ Thần Phong. Chỉ Ngưng tùy tiện đi vào, khi cô nhìn thấy một chiếc sơ mi số lượng có hạn, cô dừng bước nói với nhân viên bán hàng: “Phiền cô giúp tôi đem gói chiếc áo này lại.”

“Thực xin lỗi, tiểu thư, nếu như ngài muốn mua chiếc áo này, cần phải đặt hàng, đây chỉ là hàng mẫu. Xin hỏi, ngài có muốn đặt hàng không?” Nhân viên bán hàng lễ phép giải thích với Chỉ Ngưng.

“Tôi muốn, nhanh nhất bao lâu sẽ nhận được?”

“Nhanh nhất là nửa tháng, thỉnh tiểu thư lưu lại địa chỉ, lúc đó chúng tôi sẽ đưa đến tận nơi.”

“Được.” Chỉ Ngưng ghi lại địa chỉ biệt thự của Hoàng Phủ Thần Phong, sau khi ghi xong, “Tôi đi xem những cái khác.” Chỉ Ngưng lại tùy tiện đi dạo, vừa vặn ngắm thấy một bộ y phục mặc ở nhà, áo màu lam nhạt, quần màu xanh đậm, cô cũng muốn mua bộ y phục này, “Xin hỏi, bộ y phục này cũng cần đặt hàng sao?”

“Không cần, bộ y phục này có sẵn, có thể mua trực tiếp.”

“Được, vậy làm phiền giúp tôi gói lại.”

Kế tiếp, Chỉ Ngưng lại giúp Hoàng Phủ Thần Phong mua cà vạt, cặp tài liệu, thắt lưng, ví, móc treo chìa khóa, giày da, giày thể thao, kính mắt, đồng hồ” tất cả nhân viên bán hàng đều kinh ngạc nhìn Chỉ Ngưng chọn đồ, bọn họ thậm chí còn hoài nghi Chỉ Ngưng rốt cuộc có đủ tiền để trả hay không.

Chỉ Ngưng cuối cùng cũng mua đủ đồ rồi, cô lấy ra thẻ vàng không thời hạn Hoàng Phủ Thần Phong đưa cho cô. Hoàng Phủ Thần Phong biết Chỉ Ngưng hôm nay muốn đi dạo phố nên đưa tấm thẻ này cho cô. Hắn cũng biết Chỉ Ngưng sẽ không dùng thẻ của hắn, cho nên hắn tịch thu hết thẻ của Chỉ Ngưng, như vậy, cô nhất định phải dùng tấm thẻ hắn đưa cho rồi.

Thời điểm nhân viên thu tiền nhìn thấy bốn chữ “Hoàng Phủ Thần Phong” trên máy tính, cô mở to mắt nhìn Chỉ Ngưng. Hiện tại cô mới biết, nguyên lai, cô gáidứng trước mặt cô quen biết Hoàng Phủ Thần Phong.

Chỉ Ngưng bị nhân viên thu tiền nhìn như vậy, cảm thấy không được tự nhiên liền hỏi: “Xin hỏi, tấm thẻ này có vấn đề gì sao?” Chỉ Ngưng lại tưởng thẻ Hoàng Phủ Thần Phong đưa cho cô có vấn đề gì, đang lúc cô muốn lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Phủ Thần Phong, nhân viên thu tiền liền nói: “Không có” không có vấn đề gì, thực xin lỗi, làm chậm trễ thời gian của ngài.” Nhân viên thu tiền cung kính đem thẻ vàng trả lại cho Chỉ Ngưng.

“Không sao, các người đem áo đưa đến biệt thự của Phong là tốt rồi, cảm ơn!”

“Không cần khách khí, hoan nghênh lần sau quang lâm.”

Một bảo vệ mang một túi lớn đi theo ở phía sau, người còn lại giúp Chỉ Ngưng mở cửa. Kỳ thật, Chỉ Ngưng thật vô cùng không hy vọng có mấy bảo vệ đi theo phía sau cô như vậy, nhưng cho dù cô làm nũng với Hoàng Phủ Thần Phong, tức giận, chiến tranh lạnh với hắn như thế nào đi nữa, hắn cũng ra lệnh cho nhân viên bảo vệ đi theo cô. Sau lần Chỉ Ngưng bị bắt cóc, hắn không muốn cô gặp thêm bất kỳ chuyện gì nữa..

Chỉ Ngưng dự định sau khi mua quà cho Lý tẩu sẽ trở về. Cô quyết định tặng cho chị Lý một chiếc vòng ngọc, dù sao chị Lý cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, đeo đồng ngọc cũng rất phù hợp.

Chỉ Ngưng đến cửa hàng bán đồ ngọc, đột nhiên bị một người đàn ông gọi lại, “Em là Hàn Chỉ Ngưng sao?”

“Chỉ Ngưng tiểu thư, xin cẩn thận.” Tiểu Bân đi theo sau cô nói.

“Hắn là không có chuyện gì đâu?” Chỉ Ngưng quay đầu nói với người đàn ông lạ lẫm kia: “Anh biết tôi?”

“Đương nhiên a! Tôi là con trai người chủ nhà trước kia em thuê phòng ở, hơn nữa, ở trung học chúng ta còn ngồi cùng bàn a! Tần Bách Sâm. Em còn nhớ không?”

“A, anh là Bách Sâm, đã lâu không gặp.”

“Em có rảnh không? Chúng ta ngồi xuống hàn huyên một chút!”

“Được, không có vấn đề.”

Đến quán cà phê, Chỉ Ngưng kêu nhân viên bảo vệ đợi ở bên ngoài, cô cùng Tần Bách Sâm tiến vào.

“Chỉ Ngưng, cuộc sống của em hiện tại như thế nào?”

“Rất tốt, tôi bây giờ là nhà thiết kế của công ty trang sức ‘Eral’. Tiền lương rất cao.” Chỉ Ngưng uống một ngụm cà phê.

“Trước đây, tôi đã biết rõ em đối với phương diện này rất có tài. Tập đoàn trang sức ‘Earl’ lớn như vậy, em cũng có thể thi được vào.”

“Ha ha, nào có lợi hại như anh nói? Anh thì sao? Bây giờ anh làm nghề gì?”

“Kiến trúc sư a! Sau khi tốt nghiệp trung học tôi liền đi Mỹ, cũng vừa trở về một tháng trước.”

“Lớn lên đẹp trai như vậy, khẳng định có rất nhiều bạn gái phải không?”

“Em cũng biết người tôi vẫn thích là ai, như thế nào? Em dám nói em không biết sao?” Tần Bách Sâm mập mờ liếc nhìn Chỉ Ngưng.

“Ách” cái này” đang lúc Chỉ Ngưng lúng túng thì chuông điện thoại di động của cô vang lên, giải cứu cô khỏi tình huống khó xử này, “Uy, Phong?”

“Ngưng Nhi, nhớ anh không? Anh rất nhớ em a!” Mới mấy giờ không gặp mặt, Hoàng Phủ Thần Phong đã thấy nhớ Chỉ Ngưng.

“Có a! Vậy bây giờ anh đang làm gì thế?” Chỉ Ngưng hạnh phúc cười.

Nhưng Tần Bách Sâm đang ngồi tại trước mặt cô lại thập phần chú ý, kỳ thật, hắn ở nước ngoài cũng có xem tin tức, cũng nhìn thấy ảnh chụp Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng hạnh phúc ở bên nhau. Xem ra, hắn phải nhanh chân hơn mới được.

“Em rất nhanh sẽ trở về.” Chỉ Ngưng còn đang nói chuyện điện thoại với Hoàng Phủ Thần Phong.

“Bọn Tiểu Bân vẫn theo bảo vệ em chứ?” Hoàng Phủ Thần Phong thật sự lo lắng Chỉ Ngưng một mình đi dạo phố.

“Đương nhiên là có rồi! Vô luận em nói như thế nào, bọn họ vẫn bám rất chặt, anh yên tâm chưa?”

“Nếu như anh ở bên cạnh em..., anh sẽ càng thêm yên tâm.” Hoàng Phủ Thần Phong phải đi họp rồi, “Ngưng Nhi, lát nữa em tới công ty hay trực tiếp về nhà?”

“Ách” em sẽ đến công ty.” Chỉ Ngưng suy tư ba giây.

“Được, vậy em ở văn phòng chờ anh, hiện tại anh phải đi họp rồi, bye bye!”

“Bye” Chỉ Ngưng cúp điện thoại, ngượng ngùng nói với Tần Bách Sâm: “Bách Sâm, thật ngại quá, nói chuyện điện thoại lâu như vậy.”

“Không có chuyện gì. A! Mấy hôm trước, bạn học cũ của chúng ta nói muốn tổ chức nhạc hội, em muốn đến không?” Kỳ thật, là chính bản thân hắn tổ chức, muốn tìm lý do cùng Chỉ Ngưng ở chung.

“Tôi suy nghĩ một chút đã.”

“Được, “ có thể cho tôi số điện thoại của em không? Đến lúc đó tôi có thể gọi điện thoại cho em.” Vòng một vòng lớn, vẫn là muốn xin số điện thoại của Chỉ Ngưng.

“Được.” Trên thực tế, Chỉ Ngưng không muốn cho hắn số điện thoại của mình, nhưng không cho lại không có ý tứ.

Tần Bách Sâm lưu số điện thoại của Chỉ Ngưng vào điện thoại, còn đặc biệt nháy mắt một cái cho Chỉ Ngưng.

“Bách Sâm, thật ngại quá, tôi còn có việc phải về trước.”

“Tôi đưa em về!” Nói xong, Tần Bách Sâm cũng đứng dậy theo Chỉ Ngưng.

“Không” không cần.”

“Tạm biệt.”

Tần Bách Sâm ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Chỉ Ngưng đi xa dần.

—————LOVE—————

“Tiểu Bân, những đồ này tôi tự cầm lên được.” Chỉ Ngưng muốn cầm lấy mấy túi đồ từ trong tay Tiểu Bân.

“Chỉ Ngưng tiểu thư, ngài đừng làm tôi khó xử, Phong thiếu nhìn thấy sẽ mắng tôi. Nói không chừng, ngay cả công việc cũng sẽ không có nữa.” Tiểu Bân chính là hiểu được Chỉ Ngưng hay mềm lòng cho nên mới có thể nói tương đối nghiêm trọng như thế.

“Được rồi!”

Chỉ Ngưng đã đợi không kịp muốn Hoàng Phủ Thần Phong thử những đồ cô mua cho hắn, cho nên, chỉ động lại chạy vội vào thang máy, lại chạy trước đến tầng 29, sau đó vừa thở hổn hển vừa đẩy cửa văn phòng của Hoàng Phủ Thần Phong. Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy Chỉ Ngưng chạy vào, liền mặc kệ tổng giám đốc

cùng ban nhân viên chủ quản đang ngồi thảo luận ở văn phòng của hắn, ngay lập tức ôm lấy Chỉ Ngưng hỏi: “Ngưng Nhi, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Bản bọn họ không đi theo em sao?” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng lau mồ hôi.

“Không có xảy ra chuyện gì hết! Em chỉ là vội vã muốn gặp anh, cho nên mới chạy lên đây. Ách, mệt quá! A, bọn Tiểu Bản đang ở phía sau.”

Vừa nói xong, Tiểu Bản cùng một nhân viên bảo vệ khác cầm túi đồ đi vào, mà tổng giám đốc và nhân viên chủ quản ở bên kia đã bị Hoàng Phủ Thần Phong lãng quên, nhưng không có sự đồng ý của Hoàng Phủ Thần Phong, bọn họ cũng không dám rời đi.

Tiểu Bản cơ hồ đem đồ chất đầy ghế salon.

“Ngưng Nhi, hôm nay đi chơi có vui không?” Hoàng Phủ Thần Phong tự mình rót ly sữa cho Chỉ Ngưng uống.

“Khá tốt a!” Chỉ Ngưng đứng lên, tìm trong đồng hồ mua sắm thật lâu, rốt cục lấy ra một vài món đồ đưa đến trước mặt Hoàng Phủ Thần Phong: “Em không mua đồ ỉnh, chính là toàn bộ đều là mua cho anh. Em còn mua tặng chị Lý một cái vòng ngọc.”

“Cái gì? Đều là của anh?” Hoàng Phủ Thần Phong đưa ánh mắt chuyển dời lên đồng hồ.

“Đúng vậy! Anh trước tiên lấy ví, chìa khóa, đồng hồ ra đây. Em muốn giúp anh đổi hết.”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe lời lấy ra, Chỉ Ngưng đem thẻ tín dụng, thẻ VIP vàng, thẻ hội viên trong ví cũ của Hoàng Phủ Thần Phong chuyển sang chiếc ví mới cô mua; đem chìa khóa chuyển đến móc chìa khóa mới, đem đồng hồ tháo ra, đeo chiếc mới vào. “Thế nào? Anh có thích không?”

“Rất thích, cảm ơn em, Ngưng Nhi.”

“Là dùng tiền của anh.”

“Là em giúp anh chọn.”

“Có thể trở về nhà được chưa? Ở đây còn có y phục ở nhà, Tây phục, giày da, giày thể thao, thắt lưng, dây lưng, kính mắt, cà vạt, cặp tài liệu, còn rất nhiều thứ, về nhà anh có thể từ từ xem!”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe Chỉ Ngưng muốn về nhà, liền bảo những kia chủ quản kia trở về, sau đó, mình cũng cùng Chỉ Ngưng về nhà.

Vừa về tới nhà, Chỉ Ngưng liền lấy ra vòng ngọc đưa đến trước mặt chị Lý: “Chị Lý, cái vòng ngọc này là tôi mua, nhưng là dùng tiền của Phong, tôi tặng cho chị.” Chỉ Ngưng đeo vòng ngọc lên tay chị Lý.

“Chỉ Ngưng tiểu thư, cái này” tôi không dám nhận đâu! Vòng này chỉ cần nhìn qua cũng biết rất quý, chị Lý không thể nhận, tuyệt đối không thể nhận.” Chị Lý muốn đem vòng ngọc tháo ra.

“Chị Lý, chị nhận lấy đi! Chị chăm sóc tôi thật tốt, còn béo lên một kg, tôi vốn muốn cảm ơn chị đối tốt với tôi như vậy. Đúng không! Phong.” Chỉ Ngưng không quên tìm Hoàng Phủ Thần Phong cùng thuyết phục chị Lý.

“Đúng! Chị Lý, Ngưng Nhi tặng cho chị, chị hãy nhận đi! Bằng không cô ấy sẽ không vui.”

“Chị Lý” Chỉ Ngưng giả ra bộ dạng sắp khóc, nhìn chị Lý.

“Chỉ Ngưng tiểu thư, cô ngàn vạn lần đừng khóc a! Chị Lý nhận.”

“Được, chị Lý, chị không được tháo ra nha!”

“Được, không tháo, chị Lý đi chuẩn bị bữa tối cho hai người.”

“Phong, chúng ta đi lên đi! Anh đi thử những đồ này.”

61. Chương 61 : Nhạc Hội & Ngươi Giận

Tần Bách Sâm gọi điện thoại cho Chỉ Ngưng, nói hôm nay có tổ chức nhạc hội, hỏi xem cô có muốn đi không. Chỉ Ngưng suy nghĩ một chút, thấy đã rất lâu chưa gặp lại bạn bè thời trung học, cho nên cô đáp ứng.

Chỉ Ngưng mặc bộ âu phục mẹ Hoàng Phủ mua cho cô khi còn ở Mỹ đến nhạc hội. Thời điểm Chỉ Ngưng tới cũng đã có không ít người đang ở đó.

Vài người nhanh mắt đã nhìn thấy chỉ Ngưng rồi, “Ài” Hàn Chỉ Ngưng đến kìa.”

“Chỉ Ngưng, cậu thật là càng ngày càng đẹp”

“Chỉ Ngưng, nghe nói bây giờ cậu là nhà thiết kế của ‘Earl’?”

“Đúng vậy! Tôi đã từng thấy trang sức do cậu thiết kế tại cửa hàng của ‘Earl’.”

Từ lúc Chỉ Ngưng xuất hiện, nửa câu cũng chưa nói, chỉ nghe bọn họ hỏi đông hỏi tây, nhưng trong lòng cô thầm nghĩ: xem ra, bọn họ hẳn là đều xem qua những tin tức giải trí hoặc những tin tức thương mại. “Ha ha! Thật vậy sao? Vậy cậu có mua không?”

“Chẳng lẽ cậu không biết trang sức của ‘Earl’ đắt như thế nào sao? Có một lần tôi theo giúp bằng hữu đi mua nhẫn cưới, kết quả sau khi vào xem đã bị giá cả hù chết không dám mua.”

Tuy Chỉ Ngưng thiết kế trang sức, nhưng cô không rõ lắm trang sức do mình thiết kế có đắt hay không, xem ra, trở về phải hỏi Hoàng Phủ Thần Phong xem hẳn định giá trang sức do cô thiết kế là bao nhiêu mới được.

“Chờ đến khi cậu kết hôn, tôi sẽ đi mua cùng cậu. Sẽ giảm giá cho cậu được không?”

“Được! Đến lúc đó tôi nhất định sẽ gọi điện thoại cho cậu.” Người này là bạn tốt của Chỉ Ngưng, trước kia, rất chiều chuộng Chỉ Ngưng.

“Chỉ Ngưng, thời gian trước, tin tức một mực nói, bây giờ em ở cùng tổng tài ‘Earl’, có thật không?” Tần Bách Sâm dù biết Chỉ Ngưng và Hoàng Phủ Thần Phong ở cùng một chỗ, nhưng hẳn vẫn muốn cùng Chỉ Ngưng xác nhận lại.

“Đúng a! Tôi nhìn thấy trên báo giải trí có ảnh cậu và Phong đại thiếu rất thân mật.”

Hiện tại kêu Chỉ Ngưng trực tiếp trả lời vấn đề này, cô thật đúng là có chút ngượng ngùng, trước kia đối diện với mấy cái vấn đề này đều có Hoàng Phủ Thần Phong trả lời, nhưng hôm nay, cô không biết nên nói như thế nào? Cô thật sự hoài nghi những người này đều là phóng viên, bằng không, cũng sẽ không một mực bám lấy cô không tha thế này. “Ách” cái này”, tôi và anh ấy cùng một chỗ đã sắp hai năm.”

Ở đây có không ít đàn ông, trước kia đều thầm mến Chỉ Ngưng, vốn còn muốn thừa dịp hôm nay một lần nữa theo đuổi cô. Nhưng khi nghe cô xác nhận cô và Hoàng Phủ Thần Phong thực sự ở cùng một chỗ với nhau, bọn họ liền hoàn toàn từ bỏ. Minh lấy cái gì để cạnh tranh với một người đàn ông độc thân hoàng kim có giá trị nhất toàn cầu? Nhưng cái ý nghĩ này cũng không phải toàn bộ mọi người đều thừa nhận, ngoại trừ Tần Bách Sâm.

Đang lúc bọn họ nói chuyện vui vẻ, Tiểu Bân canh giữ ở phía ngoài bước vào. Hắn đi đến bên người Chỉ Ngưng nói: “Tiểu thư, Phong thiếu gọi điện thoại cho tôi, hẳn nói cô vì sao không nhận điện thoại?”

Nghe xong lời Tiểu Bân nói..., Chỉ Ngưng vội vàng mở ví của mình ra, nguyên lai, cô quên mang điện thoại. Chỉ Ngưng ngượng ngùng nói: “Tôi quên mang theo điện thoại.”

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Tiểu Bân lại vang lên, Tiểu Bân nhận điện thoại, sau đó, hắn đưa đi động cho Chỉ Ngưng: “Tiểu thư, Phong thiếu, ngài ấy kêu cô nghe.”

Chỉ Ngưng có chút sợ hãi cầm lấy điện thoại, bởi vì, Hoàng Phủ Thần Phong khẳng định gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho cô, nhưng cô đều không nhận, Hoàng Phủ Thần Phong nhất định lo lắng gần chết.

Toàn bộ mọi người đã yên tĩnh, muốn nghe Chỉ Ngưng và Hoàng Phủ Thần Phong nói chuyện điện thoại.

“Ừ, Phong?” Chỉ Ngưng rất cẩn thận nói, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Hàn Chỉ Ngưng, em có biết anh gọi cả trăm cuộc điện thoại cho em hay không, em rõ ràng một cuộc đều không nhận, nói, vì sao không nhận điện thoại?” Hoàng Phủ Thần Phong tức giận gào thét lớn. Chỉ sợ lúc này, người nào tiến vào văn phòng của Hoàng Phủ Thần Phong đều không thể tránh khỏi cơn giận này.

“Phong, thực xin lỗi, em sai rồi, em quên mang theo điện thoại! Em biết em không nên sơ ý như vậy. Phong, anh không nên tức giận! Anh vừa mới mắng rất nhiều người đúng không? Phong, em thật sự sai rồi, không nên hại anh lo lắng như vậy” Chỉ Ngưng biết, hiện tại chỉ cần cô nói vài lời dễ nghe, nói lời xin lỗi, Hoàng Phủ Thần Phong nhất định sẽ bớt giận.

Những bạn học trước kia nghe được Chỉ Ngưng và Hoàng Phủ Thần Phong nói chuyện điện thoại đều cảm thấy ghen ghét. Đàn ông là ghen ghét Hoàng Phủ Thần Phong, phụ nữ là ghen ghét Chỉ Ngưng.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Thần Phong nghe được thanh âm mềm mại của Chỉ Ngưng, lửa giận lập tức liền tiêu hơn phân nửa, còn nửa non buổi tối sẽ ‘giải quyết’.” “Ngưng Nhi, em thật đúng là hiểu rõ anh. Bất quá, anh còn chưa hết tức giận hoàn toàn. Anh còn chưa ăn cơm, em đến ăn cơm với anh.”

“Nhưng em đã ăn cơm xong.”

“Em rốt cuộc có đến không?” Hoàng Phủ Thần Phong hạ giọng.

“Được rồi! Em tới là được.”

“Ha ha! Như vậy mới ngoan.”

Chỉ Ngưng đưa di động trả lại cho Tiểu Bân, lại nói với những bạn học trước kia: “Thật ngại quá! Tôi có việc phải về trước.”

“Chỉ Ngưng, những người bảo vệ kia là bảo vệ của cậu sao?”

“Đúng vậy! Phong đại thiếu đối với cậu thật là tốt!”

“Chỉ Ngưng, tôi đưa em ra ngoài!” Tần Bách Sâm nói.

Tiểu Bân nghe thấy Tần Bách Sâm muốn đưa Chỉ Ngưng ra ngoài, liền lập tức cản Tần Bách Sâm lại, nói: “Vị tiên sinh này, không cần làm phiền anh, chúng tôi là người chuyên bảo vệ Chỉ Ngưng tiểu thư, chúng tôi sẽ đưa tiểu thư ra ngoài.”

Những người kia nhìn thấy Tần Bách Sâm không có việc gì đi gây chuyện, còn tự làm mình xấu hổ như vậy, đều nhỏ giọng cười.

“Tôi đi trước, sẽ liên lạc sau! Bye!” Nói xong, bảo vệ liền mở cửa, Tiểu Bân đi theo sau Chỉ Ngưng ra ngoài.

“Ai! Hàn Chỉ Ngưng kia thật đúng là tốt số, nghe nói, hai năm qua, Phong đại thiếu đều vì Chỉ Ngưng mà rời khỏi những nơi tiệc tùng chơi bời.”

“Nói đúng hơn là những nơi đó hẳn đều không tới.”

“Phong đại thiếu đẹp trai như vậy, mê người như vậy, quan trọng nhất là, tiền của hẳn nhiều đến nỗi mấy đời cũng không dùng hết, các người đã xem bảng danh sách những người giàu nhất chưa? Phong đại thiếu kia vừa leo lên đứng đầu bảng.”

Chỉ Ngưng khúm núm đứng trước mặt Hoàng Phủ Thần Phong, cúi đầu như học sinh tiểu học mắc lỗi: “Phong, em đã trở về.”

Hoàng Phủ Thần Phong xem xong phần văn kiện cuối cùng, rốt cục ngẩng đầu, “Chúng ta đi ăn cơm thôi!”

“Anh không tức giận nữa?”

“Nói thực thì còn một chút, một chút này chờ đến tối sẽ biến mất a!”

Chỉ Ngưng lập tức hiểu được đến tối là có ý gì, “Anh đáng ghét!” Chỉ Ngưng đỏ mặt, trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong. “Phong, hôm nay em đến nhạc hội cùng bạn học cũ, sau đó em đáp ứng một người bạn tốt của em, khi cô ấy kết hôn, cô ấy đến cửa hàng của công ty để mua nhẫn, có thể được giảm giá.”

“Công ty của chúng ta bình thường không giảm giá.” Hoàng Phủ Thần Phong cố ý dừng lại một chút.

“A? Nhưng em đã đáp ứng cô ấy rồi.”

“Nhưng vì em đã nói với người ta..., cho nên có thể.”

“Thật vậy sao? Phong, em cực kỳ cực kỳ yêu anh!” Chỉ Ngưng kích động ôm cổ Hoàng Phủ Thần Phong.
“Còn có, em quên hỏi anh, Phong, trang sức do em thiết kế được bán ở cửa hàng với giá bao nhiêu. Bọn họ nói vốn muốn mua, nhưng mà quá đắt.”

“Bình thường thì đại khái là hơn mười vạn!”

“Đối với một số thành phần tri thức mà nói, hình như có chút đắt. Nhưng đối với những đại tổng tài mà nói, hơn mười vạn không thấm vào đâu.”

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Vốn cho là, cuộc sống hạnh phúc như vậy có thể kéo dài mãi, ai cũng không thể phá vỡ...

62. Chương 62 : Cầu Hôn & Bỏ Đi

Mấy ngày nay, Chỉ Ngưng bị Tần Bách Sâm làm phiền chết đi được, hắn không ngừng gọi điện thoại cho cô. Chỉ Ngưng quyết định, hôm nay cô muốn nói rõ với Tần Bách Sâm, tránh cho hắn quần lấy cô không dứt.

Chỉ Ngưng chủ động hẹn gặp Tần Bách Sâm, cùng hắn nói rõ một lần.

“Bách Sâm, hôm nay tôi hẹn anh ra ngoài là có chuyện muốn nói với anh.” Chỉ Ngưng vừa ngồi xuống vừa nói với Tần Bách Sâm.

“Vừa vặn, Chỉ Ngưng, tôi cũng có chuyện muốn nói với em.”

“Hảo, vậy anh nói trước đi!”

“Chỉ Ngưng, lần đầu tiên gặp em, tôi liền yêu em. Nhiều năm như vậy, trong lòng tôi cũng chỉ có mình em” Tần Bách Sâm nói được một nửa thì bị Chỉ Ngưng ngắt lời.

“Nhưng Bách Sâm”

“Em trước để cho tôi nói xong. Khi đó, tôi cho rằng tôi sẽ không gặp lại em nữa. Nhưng không nghĩ tới ở cao ốc 101, một lần nữa lại nhìn thấy em. Em biết khi đó tôi có bao nhiêu vui sướng không? Chỉ Ngưng, đây là duyên phận, Chỉ Ngưng, tôi yêu em, tôi thật sự yêu em, gả cho tôi, chúng ta nhất định có thể hạnh phúc.” Nói xong, Tần Bách Sâm còn lấy ra một chiếc nhẫn từ trong túi.

“Bách Sâm, tôi không thương anh, tôi yêu Hoàng Phủ Thần Phong, tôi thật sự rất thương anh ấy. Tôi không thể tiếp nhận anh.” Chỉ Ngưng không nghĩ tới Tần Bách Sâm sẽ cầu hôn cô, cái này thật quá sức tưởng tượng.

“Không sao, Chỉ Ngưng, bây giờ em không thể tiếp nhận tôi, tôi hiểu rõ, nhưng tôi tin tưởng, sau khi em và tôi ở bên nhau, em nhất định sẽ yêu tôi. Tôi không nhiều tiền bằng Hoàng Phủ Thần Phong, nhưng tôi tuyệt đối sẽ yêu em hơn hắn, cưng chiều em, đối tốt với em, gả cho tôi đi!” Tần Bách kéo tay Chỉ Ngưng, đem nhẫn đeo vào ngón tay áp út của cô.

Chỉ Ngưng vội vàng tháo nhẫn xuống trả lại cho Tần Bách Sâm, “Bách Sâm, xin anh đừng như vậy, tôi không thích anh, đời này, ngoại trừ Hoàng Phủ Thần Phong, tôi không bao giờ có thể yêu một người đàn ông nào khác nữa.”

Tần Bách Sâm không cam lòng, đứng lên, dùng sức ôm lấy Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng không ngừng giãy dụa, “Tần Bách Sâm, anh mau buông ra, tôi gọi bảo vệ của tôi tới, lúc đó, bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh, anh buông ra.”

“Tôi mặc kệ, mặc kệ bọn họ sẽ như thế nào, tôi cũng sẽ không buông ra.” Chỉ Ngưng càng giãy giụa, Tần Bách Sâm càng ôm chặt.

Ngay thời điểm Tần Bách Sâm muốn hôn Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng dùng sức đá một cước vào “sinh mạng” của Tần Bách Sâm. Hấn đau đớn lăn lộn trên mặt đất, Chỉ Ngưng liền nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng một màn Tần Bách Sâm đeo nhẫn và ôm chặt Chỉ Ngưng này lại bị Tần Bách Sâm gọi phóng viên tới ghi lại. Hấn cũng không tin, ngày mai, thời điểm Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy tin tức trên trang đầu báo sẽ phản ứng như thế nào?

—————LOVE—————

Ngày hôm sau, Hoàng Phủ Thần Phong như thường ngày, sau khi cùng Chỉ Ngưng ăn sáng xong thì chuẩn bị tới công ty.

Mà khi Hoàng Phủ Thần Phong vừa đến cửa công ty đã bị một đoàn phóng viên vây quanh, hỏi một loạt câu hỏi.

“Phong thiếu, xin hỏi ngài đối với chuyện Hàn tiểu thư ngày hôm qua hẹn hò cùng một người bạn trai thần bí có ý kiến gì không?”

“Xin hỏi, ngài biết rõ Hàn tiểu thư ngày hôm qua chấp nhận lời cầu hôn của người bạn trai kia sao?”

“Ngài vẫn kết giao cùng Hàn tiểu thư sao?”

“Ngài có cho rằng Hàn tiểu thư coi trọng tiền của ngài nên mới ở bên cạnh ngài không?”

Hoàng Phủ Thần Phong cũng đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Ngay lúc đó, hấn nhìn thấy những hình ảnh trên TV LCD ở đại sảnh, cảm giác máu trong người mình ngừng chảy. Hấn nhìn thấy người đàn ông thần bí kia trao nhẫn cho Chỉ Ngưng, còn ôm cô nữa.

Hoàng Phủ Thần Phong cố gắng hết sức đè xuống lửa giận, “Các vị, chuyện này, tôi tạm thời không phát biểu bất luận quan điểm gì.”

Tiếp theo lấy, bảo vệ công ty đưa Hoàng Phủ Thần Phong vào thang máy.

Hoàng Phủ Thần Phong ngồi trong văn phòng xem lại tin tức một lần nữa, lửa giận trong lòng ngày càng mạnh, càng khó đè xuống nữa. Toàn bộ công ty đều trong trạng thái ở Nam Cực, không ai dám nhiều lời nữa câu.

Hoàng Phủ Thần Phong cầm lấy chìa khóa xe, hấn muốn chạy về nhà, muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Chỉ Ngưng nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong sớm trở lại, híp mắt cười ngênh đón Hoàng Phủ Thần Phong, “Phong, sao anh lại trở về lúc này? Có chuyện gì sao?”

“Như thế nào? Chẳng lẽ cô không hy vọng tôi trở về?” Hoàng Phủ Thần Phong chưa từng dùng loại ngữ khí này nói chuyện với Chỉ Ngưng.

“Phong, anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Chỉ Ngưng có một dự cảm không tốt, cảm giác đã có chuyện gì xảy ra.

Hoàng Phủ Thần Phong cầm tờ báo mua được ven đường, nặng nề đập vào người Chỉ Ngưng, “Chính cô xem đi!”

Chỉ Ngưng kinh ngạc cầm lấy tờ báo, cô không thể tin được Hoàng Phủ Thần Phong có thể đối xử với cô như vậy. Cô nhìn thấy trên báo ảnh chụp Tần Bách Sâm đang đeo nhẫn cho cô, “Phong, không phải như thế, anh hiểu lầm, thật sự, không phải như thế.”

“Như thế nào? Cũng đã bàn đến chuyện cưới gả, cái này còn không phải sự thật? Chẳng lẽ phải đợi đến khi cô kết hôn, sinh con rồi thì mới là sự thật sao?”

“Phong” anh” làm sao anh có thể nói như vậy?”

“Sao? Còn muốn tôi nói như thế nào? Nói cô là vì tiền mới ở bên cạnh tôi? Hay là nói cô muốn ngồi trên vị trí tổng tài phụ nhân được người khác ngưỡng mộ lâu này mới ở bên cạnh? Hoặc là nói công phụ trên giường của tôi tốt hơn so với những người đàn ông khác, mà màng trinh của cô cũng là đi vá lại mà có? Cô muốn nghe loại lời này sao?” Hoàng Phủ Thần Phong cười nhạo nhìn Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng cảm giác hô hấp của mình trở nên khó khăn, rót cục nước mắt chảy ra, “Phong, anh không được nói em như vậy. Em không có, em chỉ có một người đàn ông là anh. Phong, anh nhất định phải tin tưởng em.” Chỉ Ngưng kéo tay Hoàng Phủ Thần Phong, đau khổ khẩn cầu.

“Hừ, cô chỉ có một người đàn ông là tôi. Nhưng đáng tiếc chính là, tôi không chỉ có một người đàn bà, đàn bà của tôi nhiều đến không đếm được! Cô định làm sao đây?” Hoàng Phủ Thần Phong dùng sức dứt cánh tay bị Chỉ Ngưng nắm chặt.

Chỉ Ngưng mất thăng bằng ngã xuống đất, cô lập tức cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, nhưng cô vẫn cố gắng giữ cho đầu óc mình thanh tỉnh, “Phong” em thật không lừa anh, thật sự, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh.”

Thời điểm Hoàng Phủ Thần Phong đang định tin tưởng lời nói của Chỉ Ngưng, hầnh nhìn thấy một chiếc nhẫn lặn đến bên cạnh giày của mình. Hoàng Phủ Thần Phong trong lòng cười chính mình thật là ngu, thiếu chút nữa lại tin lời cô, “Từ nay về sau, tôi, Hoàng Phủ Thần Phong không có bất cứ liên quan gì đến Hàn Chỉ Ngưng. Biệt thự này, cho cô cũng được, cho nên cô không cần chuyển đi.” Nói xong hần quay đầu bước đi.

“Phong, anh không được đi, không cần đi, em không thể không có anh, Phong, em xin anh trở về, Phong, trở về” trở về” Chân Chỉ Ngưng bị tụt rồi, cô bò ranoài, hi vọng Hoàng Phủ Thần Phong không vứt bỏ cô.

Nhưng Hoàng Phủ Thần Phong vẫn không dừng bước, đi ra khỏi nơi gần hai năm qua bọn họ sống chung, biến mất trước mắt Chỉ Ngưng.

Chị Lý cũng nghe thấy Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng cãi vã, nhìn thấy Chỉ Ngưng đáng thương nằm trên hành lang than khóc, chị Lý lập tức nâng cô dậy, “Chỉ Ngưng, cô trước tiên đứng dậy đã.”

“Chị Lý” ô ô ô ô” Phong không quan tâm tôi rồi, anh ấy đi rồi, anh ấy không tintôi, chị Lý, tôi nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ?” Chỉ Ngưng ôm chị Lý, không ngừng la khóc.

“Chỉ Ngưng tiểu thư, thiếu gia chỉ là đang nói nhảm, chờ hần hết giận sẽ trở lại.”

“Sẽ không, anh ấy sẽ không trở về, sẽ không”

Hoàng Phủ Thần Phong rời đi từ ngày kia liền thật không quay trở về. Chính là, Hoàng Phủ Thần Phong một lần nữa lại xuất hiện ở những hộp đêm, những nơi ăn chơi. Trên tạp chí giải trí cũng có ảnh của Hoàng Phủ Thần Phong, mỗi ngày đều đối một người bạn gái khác. Mỗi khi Chỉ Ngưng nhìn thấy những tạp chí này, nước mắt đều rơi đầy mặt.

“Ầm” ầm” tối hôm đó, sấm lại bắt đầu đánh. Chỉ Ngưng một mình ngồi trong góc sệ hãi phát run. Cô khóc. Trước kia, lúc có sấm, Hoàng Phủ Thần Phong luôn sẽ an ủi cô, ôm lấy cô, che chở cho cô... nhưng bây giờ, hần lại vứt bỏ cô.

Lúc sấm đánh, Hoàng Phủ Thần Phong vừa vặn ôm bạn gái từ hộp đêm đi ra. Hần nghe được tiếng sấm chợt nhớ tới Chỉ Ngưng. Hần nghĩ, Ngưng Nhi hiện tại nhất định rất sợ hãi. Cô có nhớ hần hay không? Bất quá, Hoàng Phủ Thần Phong rất nhanh liền gạt đi suy nghĩ này, không, cô hiện tại nhất định đang ở trong ngực người đàn ông đó, làm sao có thể nhớ đến hần? Tiếp theo, Hoàng Phủ Thần Phong ôm người phụ nữ kia ngồi lên xe, bất quá, hình ảnh Chỉ Ngưng luôn luôn xoay quanh đầu Hoàng Phủ Thần Phong.

63. Chương 63 : Mang Thai & Nguyên Lai Là Thế Thân

“Oe, oe” mấy ngày nay, Chỉ Ngưng động một chút là bắt đầu nôn mửa, chẳng lẽ”

Chỉ Ngưng mệt mỏi đi ra khỏi phòng tắm, sắc mặt của cô thật không tốt, kỳ thật, chính Chỉ Ngưng cũng dự cảm, ‘người chị em’ của cô đã hơn hai tháng chưa tới. Kể từ ngày cãi vã với Hoàng Phủ Thần Phong, hần

cũng không có trở lại, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô. Mấy ngày nay, Chỉ Ngưng cơ hồ không ăn cơm, cả người đã gầy rộc hẳn đi.

Chỉ Ngưng thay một bộ quần áo thoải mái đi xuống lầu. Chị Lý nhìn thấy Chỉ Ngưng đi xuống liền nói với cô, “Chỉ Ngưng tiểu thư, cô liền ăn một chút gì đi! Mấy ngày nay cô đều không ăn cái gì, chị Lý nhìn rất đau lòng, tiểu thư, đầu bếp làm bánh ngọt cô thích ăn, cô ăn một chút nha!” Vừa nói, nước mắt vừa tràn đầy hốc mắt, chị nhìn thấy Chỉ Ngưng như vậy, nội tâm không nói ra được đau lòng.

“Chị Lý, tôi không muốn ăn, tôi đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở lại.” Chỉ Ngưng miễn cưỡng cười với chị Lý.

“Vậy cô chờ một chút, tôi gọi là lái xe gọi đưa cô đi.”

“Không cần, tôi muốn tự mình đi.”

Chỉ Ngưng không đợi chị Lý trả lời, liền mở cửa bước ra ngoài. Chị Lý nhìn bóng lưng Chỉ Ngưng, nước mắt trong hốc mắt rốt cục rơi xuống. Chị Lý trở lại phòng khách, chuẩn bị gọi điện cho thiếu gia. Mấy ngày trước, chị cũng gọi điện cho thiếu gia, nhưng thư ký luôn nói Hoàng Phủ Thần Phong bận rộn nhiều việc, không có thời gian nghe. Hôm nay, chị vô luận như thế nào cũng phải làm cho thiếu gia nghe điện.

“Uy, thư ký Trương, thỉnh gọi tổng tài của các người nghe điện, cô nói cho hắn, nếu như hắn không nghe, hắn sẽ phải hối hận.” Vì để cho Hoàng Phủ Thần Phong nhận điện, chị Lý không thể không nói như vậy.

“Được, chị Lý, xin chờ một chút.”

Hai phút sau, thư ký nói điện thoại đến văn phòng tổng tài.

“Chị Lý, có chuyện gì nói mau, tôi bận rất nhiều việc.”

“Thiếu gia, cậu trở về nhà một chuyến được không? Chị Lý xin cậu, những ngày này, tiểu thư không ăn một cái gì, cô ấy tiêu tụy đi rất nhiều, làm cho người khác nhìn thấy rất đau lòng!”

“Từ nay về sau, chuyện của cô ấy tôi sẽ không xen vào nữa, chị yêu thương cô ấy như thế nào liền tùy chị, chuyện không liên quan đến tôi.” Nói xong liền cúp điện thoại.

“Thiếu” vốn chị Lý còn muốn nói điều gì, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong đã cúp điện thoại.

Sau khi Hoàng Phủ Thần Phong cúp điện thoại cũng không có tâm tư làm việc, trong đầu toàn bộ đều là bóng dáng Chỉ Ngưng.

—————LOVE—————

Chỉ Ngưng từ bệnh viện đi ra, trong tay còn cầm giấy xét nghiệm, cô mang thai, đã sáu tuần. Chỉ Ngưng không biết nên làm sao bây giờ? Cô cũng không biết Hoàng Phủ Thần Phong có muốn đứa bé này hay không? Trên đường trở về biệt thự, cô suy nghĩ rất cục nói chuyện này với Hoàng Phủ Thần Phong như thế nào. Nhưng cô muốn nói cũng không có cơ hội. Mấy ngày nay, hắn không trở về. Hắn hẳn là mỗi tối đều cùng người phụ nữ khác triền miên? Nghĩ vậy, nước mắt Chỉ Ngưng không ngừng chảy xuống. Lòng của cô, rất đau, rất đau.

Trở lại biệt thự, Chỉ Ngưng tìm chị Lý khắp nơi nhưng không thấy. Sau đó, một người hầu nói cho cô biết chị Lý đã ra ngoài. Chỉ Ngưng muốn đến thư phòng để thiết kế, cô đã lâu không vẽ rồi. Hiện tại, cô chỉ có thể làm ỉn không ngừng tìm việc làm, như vậy, cô mới có thể tạm thời quên những chuyện không vui kia.

Ai biết, thời điểm Chỉ Ngưng đi vào thư phòng, điện thoại bàn của Hoàng Phủ Thần Phong trực tiếp truyền đến giọng nói nhản lại. Sau tiếng bíp, bên kia truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: Thần Phong, em là Nhã Ngưng, em đã trở về! Ba năm trước, em là bắt cóc dĩ mới rời đi, em yêu anh, anh cũng biết điều này mà. Thần Phong, anh cũng vẫn yêu em đúng không. Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Em thật sự không thể không có anh! Tối hôm nay chính giờ, em sẽ đợi anh tại khách sạn quốc tế, em yêu anh!”

Chỉ Ngưng đứng trước cửa thư phòng, nghe xong đoạn tin nhắn này, may mắn cô tựa ở trên cửa, bằng không, cô không xác định mình có ngã xuống hay không. Nguyên lai, mình chỉ là một kẻ thế thân mà thôi, nghe người phụ nữ kia nói tên của cô ta, tên của cô ta cũng có chữ Ngưng, có lẽ hắn cũng gọi người phụ nữ kia là Ngưng Nhi đi! Bằng không làm sao thời điểm vừa thấy cô đã có thể kêu cô là Ngưng Nhi? Hiện tại, hẳn là

lúc cô nên rời đi thôi. Tay Chỉ Ngưng nhẹ nhàng vuốt bụng của mình, “Cực cưng, thực xin lỗi, hiện tại mẹ phải mang con rời đi, tuy thời điểm cực cưng sinh ra không có cha, nhưng mẹ nhất định sẽ yêu thương con gấp bội.” Nếu như không có đứa bé này, Chỉ Ngưng hẳn là sống không nổi nữa?

Chỉ Ngưng trở lại phòng, đơn giản thu dọn vài bộ quần áo mình thường mặc. Những gì Hoàng Phủ Thần Phong tặng cho cô, toàn bộ đều lưu lại trên bàn trang điểm, kể cả bộ trang sức hắc tặc cô hôm sinh nhật, tất cả những gì thuộc về Hoàng Phủ Thần Phong cô đều không mang đi, ngoại trừ đứa bé này. Cuối cùng, ánh mắt Chỉ Ngưng dừng lại trên giường, nơi bọn họ từng vô số lần triền miên, cũng đã là quá khứ.

Chỉ Ngưng ngồi trước bàn trang điểm, viết thư cho Hoàng Phủ Thần Phong.

Dưới lầu, người hầu không biết Chỉ Ngưng rời đi, bọn họ cho rằng Chỉ Ngưng cùng Hoàng Phủ Thần Phong đi du lịch cho nên không nói gì hết.

Hai giờ sau khi Chỉ Ngưng rời đi, chị Lý liền trở lại, chị vừa vào cửa liền hỏi người hầu: “Chỉ Ngưng tiểu thư đã trở lại chưa?”

“Tiểu thư đã trở lại, nhưng lại vừa đi.”

“Đi? Đi đâu?”

“Không biết, chúng tôi cho rằng tiểu thư cùng thiếu gia đi chơi, cho nên chúng tôi không hỏi.”

Chị Lý chạy đến phòng ngủ của Hoàng Phủ Thần Phong, không thấy người nhưng lại nhìn thấy một phong thư, chị Lý đều hiểu hết thấy. Chị cầm thư, kêu lái xe đưa mình đến công ty Hoàng Phủ Thần Phong.

Trước kia, chị Lý tới công ty, thư ký liền lập tức cho chị tiến vào. Nhưng hôm nay, thư ký liệu mạng ngăn chị Lý lại, không cho chị đi vào. Điều này càng làm cho chị Lý xác định thiếu gia bên trong đang làm cái gì rồi! Chị Lý dùng hết sức mình đem thư ký đẩy qua một bên, đẩy cửa vào. Chị nhìn thấy thiếu gia quần áo không chỉnh tề ngồi trên salon, bên cạnh là một người phụ nữ đang mặc quần áo.

“Chị Lý, chị có vẻ càng ngày càng không có lễ phép.” Hoàng Phủ Thần Phong miễn cưỡng nhìn chị Lý.

Chị Lý đem thư của Chỉ Ngưng đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong, nén nước mắt nói: “Chỉ Ngưng tiểu thư rời đi rồi, đây là thư cô ấy để lại cho cậu.

“Cái gì? Cô ấy rời đi? Vì sao chị không giữ cô ấy lại? Vì sao để cho cô ấy rời đi?” Hoàng Phủ Thần Phong đẩy người phụ nữ đang tựa trên người hắc ra, một tay giật lấy thư, mở ra.

“Lúc ấy tôi không có ở nhà, tôi đi ra ngoài. Thiếu gia, tôi muốn nói cho cậu biết, những ngày cậu không ở nhà, cậu biết Chỉ Ngưng như thế nào không? Có ấy mỗi tối cơ hồ đều không ngủ, mỗi ngày ngồi trong phòng ôm gối của cậu khóc, tôi thật sự rất lo lắng một mình cô ấy ở bên ngoài phải làm sao? Hiện tại, thân thể cô ấy yếu như vậy, vạn nhất Lý tiểu thư không nói tiếp nữa.

“Chị Lý, chị về trước đi! Tôi biết rõ tôi nên làm thế nào.” Chị Lý đi rồi, ánh mắt Hoàng Phủ Thần Phong vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào thư Chỉ Ngưng để lại cho hắn: Phong, cảm ơn Ạ đã chăm sóc em thời gian qua, cảm ơn Ạ đã từng cho em hạnh phúc ngắn ngủi, cảm ơn Ạ từng yêu em. Em yêu Ạ, nhưng một tuần trước, Ạ lại vứt bỏ tình yêu của em, cũng cho em hiểu rõ mình có bao nhiêu ngu ngốc, ngốc đến nỗi không biết mình nguyên lai là một kẻ thế thân. Ngày đó, những lời Ạ nói làm lòng em đau nhói. Em không muốn tự làm Ạ đau đớn, cho nên, em lựa chọn từ bỏ. Em sẽ hảo hảo quý trọng lễ vật Ạ để lại cho em, cảm ơn Ạ để lại cho em hết thấy. Hiện tại, nên là lúc em rời đi. Có lẽ, chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại. Em hi vọng, thời điểm chúng ta gặp lại nhau, Ạ đã kết hôn rồi, Hoàng Phủ Thần Phong, Ạ nhất định phải hạnh phúc! Em chúc phúc cho Ạ.

Hoàng Phủ Thần Phong xem xong thư liền ngã trên ghế salon, phụ nữ đáng chết! Rõ ràng cứ như vậy rời đi, còn nói cái gì muốn hắn kết hôn? Ai nói cho em biết em là thế thân? Xem Ạ tìm em trở về. Hoàng Phủ Thần Phong tức giận vò nát bức thư trong tay, sau khi nói với thư ký xong liền lao ra khỏi công ty. Hắn muốn trở về biệt thự, hắn không tin Chỉ Ngưng cứ như vậy rời đi.

Hoàng Phủ Thần chạy một mạch đến phòng ngủ, nhưng không nhìn thấy người hắc tưởng niệm hơn một tuần lễ. Hắn đi đến phòng thay đồ của Chỉ Ngưng mở tủ quần áo ra, thiếu mất quần áo bình thường Chỉ Ngưng hay mặc cùng túi du lịch, chạy tiếp đến bàn trang điểm, mở ra hộp thủy tinh đựng trang sức hắc đặc

biệt làm riêng cho cô. Hấn không nghĩ tới, những trang sức hấn đưa cho cô, một thứ cô cũng không mang theo. Thậm chí cả bộ trang sức hấn tặng làm quà sinh nhật chocô cũng còn ở trong hộp.

Hoàng Phủ Thần Phong đi đến thư phòng, nhìn thấy có lời nhắn để lại. Khi hấn nghe xong tin nhắn, sắc mặt càng thêm u ám. Hấn bước nhanh xuống dưới lầu, đi đến dưới lầu, bắt lấy một người hầu hỏi: “Thời điểm điện thoại có tin nhắn đến, tiểu thư có ở đó không?”

“Tiểu” tiểu thư, lúc ấy tôi vừa vặn đi qua thư phòng, nhìn thấy bộ dạng tiểu thư giống như gần ngã xuống, cô ấy tựa ở cửa ra vào, cô ấy giống như đang nói cái gì đó, tôi không nghe rõ.” Người hầu không thường xuyên cùng Hoàng Phủ Thần Phong nói chuyện nhiều, cho nên, thanh âm của cô nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

“Tiểu thư mấy ngày nay thật không tốt sao?” Hoàng Phủ Thần Phong rút cục hỏi vấn đề hấn quan tâm nhất.

“Đúng vậy, tiểu thư đều không ăn cơm, tiểu thư còn thường xuyên ngồi trong hoa viên lúc nửa đêm, cũng còn không trở về phòng ngủ.”

“Shit! Vậy các người nhiều người như vậy đều làm cái gì? Vì sao không bảo cô ấy ăn cơm? Vì sao để cho cô ấy ngồi trong hoa viên? Cô ấy không ăn cơm vì sao không gọi điện thoại cho tôi?”

“Thiếu”

“Cút!”

Hoàng Phủ Thần hai tay che mặt, hấn cho tới bây giờ đều chưa từng sợ hãi như bây giờ, hấn sợ Chỉ Ngưng sẽ không bao giờ trở về nữa, sợ từ nay về sau cứ như vậy mất đi cô.

Ngưng Nhi thật sự nghe được lời nhắn của người đàn bà kia rồi, cô ấy đi thật rồi. Nhưng Ngưng Nhi mấy ngày nay đều không ăn cơm, cô ấy có thể đi đâu? Trách không được cô ấy nói mình là thể thân.

Hoàng Phủ Thần Phong lấy điện thoại ra, “Dùng thời gian nhanh nhất tìm ra Ngưng Nhi.”

Đúng lúc này, người hầu lại nói, “Thiếu” thiếu gia, bên ngoài có người tìm ngài.”

Hoàng Phủ Thần Phong đi đến bên ngoài, hỏi: “Cô là ai? Tôi không biết cô.”

“Thực xin lỗi, là như vậy, tôi là nhân viên đưa hàng LV, ở đây có đồ của ngài được chuyển đến từ Pháp, xin ngài ký nhận.”

“Tôi không có đặt mua hàng của cô. Thỉnh rời đi.”

“Nhưng lúc ấy Hàn tiểu thư ghi địa chỉ chính là nơi này, sẽ không sai.”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe được “Hàn tiểu thư”, lập tức vừa xoay người, “Có phải là Hàn Chỉ Ngưng?”

“Đúng vậy, Hàn Chỉ Ngưng tiểu thư, đại khái là nửa tháng trước, cô ấy đặt chiếc áo sơ mi này.”

Hoàng Phủ Thần Phong không nói thêm gì, liền ký xuống tên của mình.

Hoàng Phủ Thần Phong ngồi ở phòng khách, đem cái hộp mở ra, bên trong là một chiếc áo sơ mi rất tinh xảo. Hoàng Phủ Thần Phong gất gao ôm lấy cái áo, Ngưng Nhi, em rốt cuộc ở nơi nào?

“Đỉnh linh linh” đỉnh linh linh” tiếng chuông điện thoại của Hoàng Phủ Thần Phong vang lên. “Nói đi.”

“Thiếu gia, trước mắt còn chưa có tin tức của Chỉ Ngưng tiểu thư, nhưng tôi đã được một việc. Kỳ thật, Chỉ Ngưng tiểu thư cùng người đàn ông kia không có bất cứ quan hệ nào, ngày đó, người đàn ông kia cố ý đeo nhẫn cho tiểu thư, nhưng tiểu thư lập tức trả lại cho hấn rồi. Chỉ Ngưng tiểu thư còn nói, cô ấy vẫn luôn yêu thiếu gia, đời này, ngoại trừ thiếu gia, cô ấy sẽ không yêu bất luận kẻ nào khác.”

Điện thoại của Hoàng Phủ Thần Phong rơi trên mặt đất, chính mình thật sự nghi hoặc cho Ngưng Nhi rồi, còn nói với Ngưng Nhi nhiều lời gây tổn thương đến cô ấy như vậy, thậm chí còn đẩy ngã cô ấy. Lúc sắp đánh, cô ấy nhất định rất sợ hãi? Làm sao bây giờ? Chị Lý còn nói cô ấy không ăn cơm, Ngưng Nhi hiện tại nhất định đói bụng phải không? Ngưng Nhi trước kia từng nói, không có hấn bên cạnh, buổi tối cô ngủ không yên. Hơn một tuần này, cô thật không ngủ. Ngưng Nhi, thực xin lỗi, trở về đi! Anh sai rồi, em trở về,

anh dứt cơm cho em ăn, ôm em ngủ, lúc sấm đánh ở bên cạnh em, Ngưng Nhi, chỉ cần em trở về, muốn anh như thế nào cũng có thể, Ngưng Nhi

64. Chương 64 : Sinh Đôi & Cha Đã Qua Đời

Năm năm sau, sân bay Đài Bắc –

“Mẹ, mẹ xem, những phóng viên kia cũng biết tin tức hôm nay mẹ trở về, cho nên đều đến đây.” Con trai lớn, Ivan nắm tay trái của mẹ.

“Đúng vậy! Mẹ, nơi này là quê hương của chúng ta sao?” Con trai nhỏ, Cheney nắm tay phải của mẹ.

Không sai, hai tiểu tử này chính là hai anh em sinh đôi Chỉ Ngưng sinh hạ năm năm trước, lớn lên cùng người nào đó quả thực giống nhau như đúc. Hôm nay, Chỉ Ngưng đã là một đại sư thiết kế trang sức vô cùng nổi danh quốc tế. Năm năm trước, sau khi Chỉ Ngưng rời khỏi Đài Bắc liền đến LA (Los Angeles).

“Dù sao hai tiểu tử các con cũng đã quen với những phóng viên kia rồi, chẳng lẽ còn sợ sao?” Chỉ Ngưng hạnh phúc nắm bàn tay nhỏ bé của hai đứa con bảo bối.

Những phóng viên kia nhìn thấy Chỉ Ngưng đến, đều không ngừng chụp ảnh.

“Hàn tiểu thư, tạp chí chúng ta muốn phỏng vấn ngài, xin hỏi ngài có thì giờ rảnh không?”

“Hàn tiểu thư, xin hỏi ngài lần này vì sao lại về nước?”

“Hàn tiểu thư, xin hỏi hai đứa bé này là con của Phong thiếu đây sao?”

Chỉ Ngưng nghe đến hai chữ “Phong thiếu” này, mặc dù nội tâm cô phi thường không an tĩnh, nhưng ngoài mặt cô vẫn thể hiện một vẻ mặt bình yên vô sự. Không nghĩ tới, qua năm năm, chính mình còn có thể cùng hai chữ này kéo cùng một chỗ.

Hai anh em sinh đôi cảm thấy bàn tay của mẹ run lên, con trai lớn nhảy ra trước giúp Chỉ Ngưng nói chuyện, “Mẹ của tôi sẽ không trả lời các người bất cứ vấn đề gì.”

“Đúng vậy! Nếu như các người muốn hỏi mẹ của tôi chuyện gì, hãy hẹn trước với thư ký của mẹ.”

Thời điểm bọn họ không thoát ra được đám phóng viên, bảo vệ sân bay đã tới, hộ tống ba mẹ con họ an toàn rời đi.

Hai tiểu tử ngồi hai bên trái phải của Chỉ Ngưng, như trước gắt gao nắm tay cô. Từ khi hai tiểu tử này sinh ra đến nay, đều không rời khỏi bên người Chỉ Ngưng. Bọn họ ở trước mặt Chỉ Ngưng cho tới bây giờ đều không nhắc chữ “cha”. Bởi vì, bọn họ biết rõ, nhất định là cái tên xấu xa kia đã làm thương tổn mẹ thân yêu của bọn họ.

Lái xe đưa Chỉ Ngưng và hai tiểu tử đến khách sạn quốc tế. Chỉ Ngưng nắm tay hai tiểu tử đi vào thang máy, trợ lý giúp Chỉ Ngưng mang hành lý theo sau. Sau khi đưa hành lý lên phòng cho bọn họ thì cũng rời đi.

“Ivan, Cheney, các con nghỉ ngơi trước đi, chênh lệch múi giờ còn chưa quen ngay được.” Chỉ Ngưng xoa đầu con trai.

“Mẹ, vậy mẹ không nghỉ ngơi sao?” Con trai lớn nói.

“Đúng vậy! Mẹ, mẹ cũng mệt mỏi mà! Cũng cần nghỉ ngơi.” Con trai nhỏ nói.

“Mẹ còn muốn chuẩn bị cho cuộc họp báo ngày mai, chờ mẹ chuẩn bị xong sẽ nghỉ ngơi.”

“Chúng con giúp mẹ chuẩn bị.” Hai đứa trẻ đều cùng nói một lúc. Nghe nói, sinh đôi đều có thần giao cách cảm, quả nhiên.

“Không được, các con cần nghỉ ngơi, mẹ không nỡ để hai tiểu bảo bối mệt.”

“Không có mẹ ôm chúng con ngủ không được.”

“Phong, anh không ở bên cạnh em ngủ không được”, những lời này, chính mình lúc trước cũng đã từng nói. Nhớ đến những lời này, Chỉ Ngưng quyết định, “Được, mẹ cùng các con ngủ.”

“Mẹ, chúng con yêu mẹ nhất.” Hai tiểu tử kia hôn lên gò má Chỉ Ngưng.

“Bảo bối, mẹ cũng yêu các con nhất.”

—————LOVE—————

Hoàng Phủ Thần Phong xem tin tức, rốt cục hồi lâu lộ ra nụ cười, Ngưng Nhi, em ruột cục đã trở lại, em còn giúp anh sinh hai đứa con trai. Hoàng Phủ Thần Phong nhìn hai tiểu tử kia, liền khẳng định, đây tuyệt đối là con của mình, lớn lên giống hần như vậy, nếu như không phải con của hần, vậy thật sự gặp quỷ.

Những năm này, Hoàng Phủ Thần Phong không có một ngày nào không nhớ đến Chỉ Ngưng.

“Hôm nay, nhà thiết kế trang sức trẻ tuổi nổi tiếng quốc tế, Hàn Chỉ Ngưng mở cuộc họp báo tuyên truyền cho sản phẩm mới. Đây là cuộc họp báo đầu tiên sau khi cô về nước, vì vậy chúng tôi sẽ truyền hình trực tiếp.” Người chủ trì tại hội trường thông báo.

“Bảo bối, các con chuẩn bị xong chưa?” Trong phòng nghỉ, hai anh em sinh đôi đều tự ‘trang điểm’ ỉnh.

Con trai lớn mặc một chiếc áo kiểu âu phục màu xanh đậm, quần jean màu đậm; con trai nhỏ mặc chiếc áo kiểu âu phục màu lam nhạt, quần jean màu đậm, như trước một trái một phải nắm tay Chỉ Ngưng.

“Tốt lắm mẹ.”

“Mẹ, mẹ hôm nay thật xinh đẹp a!”

“Chẳng lẽ mẹ trước kia không xinh đẹp sao?” Chỉ Ngưng nói giỡn.

“Nào có! Con là nói mẹ hôm nay đặc biệt xinh đẹp.”

Hai tên tiểu tử thối này, miệng đều cùng người nào đó đồng dạng, có thể nói ngọt như vậy.

“Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài đi!”

Chỉ Ngưng cùng hai bảo bối xuất hiện, đưa tới một hồi gió lốc.

“Oa! Hai đứa nhỏ rất đẹp trai a!”

“Đúng a! Lớn lên giống như đực.”

“Vậy nhất định là con của Phong thiếu, lớn lên giống như đực.”

“Đúng vậy! Quả thực là từ một cái khuôn mẫu khắc ra.”

“Hôm nay, Hàn tiểu thư về nước tổ chức cuộc họp báo giới thiệu sản phẩm mới ‘nước mắt’, cũng là lần đầu tiên sau khi Hàn tiểu thư về nước xuất hiện trước mặt mọi người.” Thư ký của Chỉ Ngưng hướng phóng viên giới thiệu.

“Chào mọi người, đây là lần đầu sau năm năm tôi trở lại Đài Bắc. Ngồi bên trái tôi là con trai lớn, Ivan, ngồi bên phải ta, là con trai nhỏ, Cheney, hai đứa nhỏ là người thân tôi yêu quý nhất, là bảo bối của tôi. Trừ bọn ra, tôi không có gì cả. Tôi rất cảm ơn hai đứa con trai của tôi đã ủng hộ tôi. Nếu như năm đó không có bọn họ, vậy thì không có tôi ngày hôm nay, mọi người sẽ không được thấy tác phẩm của ta.” Thời điểm Chỉ Ngưng nói đến hai đứa con trai của mình, hốc mắt liền đỏ.

Thời điểm Chỉ Ngưng nói những lời này, Hoàng Phủ Thần Phong an vị trong phòng làm việc xem trực tiếp, Hoàng Phủ Thần Phong hiểu được, năm năm trước, mình thật sự làm tổn thương cô rất nặng, rất nặng”

“Hiện tại, các vị phóng viên có mười phút để hỏi Hàn tiểu thư các vấn đề.”

“Xin hỏi Hàn tiểu thư, hai đứa nhỏ sinh đôi của ngài là con của tổng tài công ty trang sức ‘Earl’ đấy sao?”

“Không phải, cùng hần không có quan hệ. Cha của hai đứa nhỏ đã qua đời thời điểm chúng còn chưa chào đời.”

Thời điểm Hoàng Phủ Thần Phong nghe thấy Chỉ Ngưng nói “cha của hai đứa nhỏ đã qua đời”, lòng của hắn thực sự rất ân hận, chẳng lẽ, cô thật sự không có ý định tha thứ cho hắn sao?

“Tôi cùng Cheney chỉ cần mẹ là được rồi, mẹ rất vất vả nuôi lớn chúng tôi, chonên, chúng tôi rất yêu mẹ.”

“Đúng a! Ivan nói không sai, nhưng nếu có ai muốn theo đuổi mẹ của tôi..., liền theo đuổi đi. Nhưng khẳng định mẹ yêu nhất là tôi và Ivan. Đúng không mẹ.” Nói xong, còn dí dỏm nháy mắt một cái với Chỉ Ngưng.

“Đúng vậy, bất kể là ai, tôi yêu nhất vẫn là hai con trai bảo bối của tôi.”

“Hàn tiểu thư, vậy ngài có ý định trở về sao?”

“Đúng vậy, tôi sẽ ở Đài Bắc ba tháng, ba tháng sau, tôi sẽ trở về LA, mà trong ba tháng này, tôi sẽ theo giúp con trai du ngoạn.”

“Có thể xin hỏi Hàn tiểu thư, ngài lúc trước tại sao lại cùng Phong đại thiếu tá tách ra? Nhớ rõ khi đó, Phong đại thiếu tá chính là vì ngài, những hộp đêm hân thích đều không lui tới. Thời điểm chúng tôi cho rằng hai người sắp kết hôn, các người lại tách ra, là vì sao?”

“Có lẽ là tôi thủy chung không phải người phụ nữ trong suy nghĩ của hắn; có lẽ hắn đối với tôi chỉ là hứng thú một thời; có lẽ là tôi không đủ ưu tú nhưng tôi có thể xác định trong lòng hắn, tôi chính là một người đàn bà hoa tâm ham muốn tài sản của hắn.”

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Hai anh em đồng thanh quan tâm đến Chỉ Ngưng. Hiện tại, hai tiểu tử đã có thể xác định, Phong đại thiếu tá trong miệng những phóng viên kia nhất định là người đàn ông đã làm mẹ thương tâm chết đi được, cũng là cha của bọn họ.

“Mẹ không có việc gì. Các vị, buổi tối còn có một dạ tiệc, hoan nghênh đại giá quang lâm.”

Chỉ Ngưng không để cho phóng viên bất cứ chút thời gian nào, nắm tay hai đứa nhỏ, rời khỏi hội trường.

Bên tai Hoàng Phủ Thần Phong một mực vang vọng những lời nói kia của Chỉ Ngưng. Những lời đó là mình lúc trước nhất thời nổi điên mới nói ra..., không nghĩ tới, Chỉ Ngưng cư nhiên lại nói như vậy. Xem ra, tối nay là lúc nên gặp mặt.

Khuôn mặt bản thân mình tưởng niệm suốt năm năm...

Thân thể mềm mại...

Hắn đã không thể chờ đợi được nữa!

65. Chương 65 : Người Đàn Ông Đáng Chết, Người Đàn Ông Thối

Tối hôm nay, Chỉ Ngưng phá lệ gọi cảm, hơn nữa bên cạnh cô còn có hai tiểu suất ca làm nền, càng thêm thu hút ánh nhìn của mọi người. Chỉ Ngưng lấy hai ly nước hoa quả cho con trai, sau đó an vị ngồi ở một góc hội trường, vui vẻ trò chuyện.

“Ivan, Cheney, mẹ với các con thương lượng một việc được không?”

“Tốt! Mẹ, mẹ nói đi.” Hai tiểu tử lại đồng thời mở miệng.

“Các con có thể ít trêu chọc những muội muội xinh đẹp kia được không?” Chỉ Ngưng nhớ chuyện tới chuyện ở đại sảnh khách sạn, liền vừa tức giận, vừa buồn cười.

Bắt đầu nhớ lại

Chỉ Ngưng cùng hai tiểu tử ra khỏi thang máy, vừa vặn, hai vị này liền nhìn thấy một tiểu cô nương đang chơi đùa, tiểu tử kia vội vàng chạy lên, con trai lớn kéo tiểu cô nương, nói: “Muội muội, em thật đáng yêu a! Từ nay về sau, anh gọi là em là tiểu dâu tây được không?”

Con trai nhỏ cũng không cam chịu yếu thế, hôn một cái lên gò má tiểu cô nương nói: “Thân ái, anh gọi em là tiểu anh đào, được không? Từ nay về sau, em hãy theo anh tốt lắm.” Nói xong, sờ lên đầu tiểu cô nương, động tác này, rất giống động tác người nào đó sờ đầu Chỉ Ngưng. Kết quả, tiểu cô nương này còn không kịp

phản ứng hai suất ca này cuộc đang nói cái gì, liền oa một tiếng, khóc ầm lên. Con trai lớn nén giận nói với em trai: “Cheney, đều là tại em a! Sao em lại hù dọa tiểu dâu tây? Làm em ấy khóc. Tiểu dâu tây, ngoan, đừng khóc.”

“Đâu có liên quan tới em a? Hẳn là anh mới đúng chứ? Đừng tưởng rằng anh nhảy ra từ bụng mẹ sớm hơn em một phút, em sẽ sợ anh. Tiểu anh đào, em không cần để ý hấn, anh dẫn em đi gặp mẹ của anh, mẹ của anh là người xinh đẹp nhất thế giới.” Con trai nhỏ kéo tay tiểu cô nương, muốn đi tìm Chỉ Ngưng. Tiểu cô nương tiếng khóc càng lúc càng lớn, đưa tới thật nhiều người. Chỉ Ngưng mới từ toilet đi ra, liền nhìn thấy hai con trai bảo bối của mình đang nói chuyện với một tiểu cô nương, vội vàng kéo hai đứa ra, hơn nữa còn nói xin lỗi với mẹ của tiểu cô nương.

nhớ lại chấm dứt

“Mẹ, đều là Ivan tranh của con, từ nay về sau chỉ cần anh ấy không tranh của con nữa là được rồi.”

“Quý a! Vừa rồi còn không phải là anh nhận thức tiểu dâu tây trước! Em về sau mới đến.”

Chỉ Ngưng thấy hai con trai bảo bối cãi nhau vì một tiểu cô nương, nhân cơ hội mùi thuốc súng còn chưa nặng mở miệng nói, “Hiện tại, mẹ rất trịnh trọng nói với các con, từ nay về sau, không cho phép các con đến gần tiểu cô nương không quen biết nghe không? Các con chỉ cần có mẹ là tốt rồi.”

“Đã biết, mẹ.”

“Như vậy mới ngoan. Đúng rồi, các con hôm nay có học tiếng Nhật hay không?”

“Có, chúng con cũng đã chat webcam, nói cho thầy giáo nghe xong.” Hiện tại, hai tiểu tử này đã nói được ba ngoại ngữ, nhưng bọn họ vẫn đang học thêm nhiều ngoại ngữ hơn.

“Được, ngoan, ngày mai mẹ đưa các con đi chơi.”

“Thật tốt quá, cảm ơn mẹ!” Con trai nhỏ hưng phấn nhảy dựng lên, ngồi trên đùi Chỉ Ngưng, ôm lấy cổ cô, dùng sức hôn lên mặt cô.

“Em mau xuống, như vậy mẹ sẽ rất mệt mỏi.” Con trai lớn đau lòng nhìn Chỉ Ngưng, không nỡ làm mẹ thân ái mệt mỏi.

“Đúng nga! Mẹ mấy ngày nay nhất định là mệt mỏi.”

Chỉ Ngưng lại nhìn hai anh em sinh đôi thương mình như vậy, cô cảm giác những khổ sở trước kia mình chịu đựng đều đáng giá.

—————LOVE—————

Hoàng Phủ Thần Phong đứng ở một nơi không xa nhìn Chỉ Ngưng và hai đứa con trai sinh đôi, nhìn thấy con trai hiểu chuyện như vậy, hấn rất cảm ơn Chỉ Ngưng đã dạy dỗ hai đứa nhỏ tốt như vậy. Hoàng Phủ Thần Phong đi tới, đứng trước mặt Chỉ Ngưng cùng con trai, nội tâm của hấn rất kích động. “Ngưng Nhi”

Vốn Chỉ Ngưng đang nói chuyện phiếm với con trai, nghe được hai chữ [Ngưng Nhi] này, cô liền biết Hoàng Phủ Thần Phong đã đến. Chỉ Ngưng cầm tay con trai, cô còn không biết như thế nào đối mặt với Hoàng Phủ Thần Phong.

Kỳ thật, hai tiểu tử kia đã sớm biết cha của bọn họ là Phong đại thiếu trong truyền thuyết, hơn nữa sau khi bọn họ về nước, những phóng viên luôn luôn đưatin.

“Xin chào!” Ngoại trừ hai chữ này, Chỉ Ngưng không biết còn có thể nói cái gì.

“Ngưng nhi, anh rất nhớ em, trở về đi!”

“Thật... thật ngại quá, chúng tôi còn có việc đi trước.” Chỉ Ngưng không biết Hoàng Phủ Thần Phong còn đến tìm cô, cô thất kinh dặt tay con trai muốn rời đi.

“Ngưng Nhi, tha thứ cho anh, anh không thể không có em, trở về đi!” Hoàng Phủ Thần Phong chạy đến chặn đường đi của Chỉ Ngưng, ôm Chỉ Ngưng vào trong ngực.

“Buông ra Hoàng Phủ Thần Phong, buông ra, nghe thấy không?” Chỉ Ngưng giãy dụa.

Hai tiểu tử kia nhìn thấy mẹ thân ái của bọn họ bị người đàn ông đáng chết khỉ thế, bọn họ càng chán ghét người này.

“Uy, tên đàn ông đáng chết, thả mẹ tôi ra.” Con trai lớn muốn cứu Chỉ Ngưng ra.

“Tên đàn ông thối, ông cút mau đi! Mẹ của tôi chán ghét ông, chẳng lẽ ông nhìn không ra sao?” Con trai nhỏ hung hăng trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong nghe được con của mình, một người gọi hắn là tên đàn ông đáng chết, một người khác gọi hắn là tên đàn ông thối, thiếu chút nữa tức giận đến bất tỉnh. Hắn buông Chỉ Ngưng ra, cư cao lâm hạ nhìn hai đứa con trai sinh đôi của mình, “Cha không phải tên đàn ông đáng chết, càng không phải tên đàn ông thối, cha là cha của các con.”

“Shit! Cha của chúng tôi đã sớm mất, hơn nữa, ông cũng không xứng là cha chúng tôi.” Con trai lớn nghe thấy Hoàng Phủ Thần Phong nói hắn là cha của bọn họ, liền thô tục mắng hắn.

“Ivan, không cho nói thô tục.”

“Dạ, mẹ, con sai rồi.”

“Cha của các con hoàn hảo đang đứng ở đây, không chết sớm như vậy.” Xem ra, hai đứa con của mình không dự định nhận người cha là hắn đây. “Ngưng Nhi”

“Chúng tôi muốn đi, tạm biệt.” Chỉ Ngưng không cho Hoàng Phủ Thần Phong cơ hội nói chuyện, dắt tay hai đứa con trai rời đi.

Hoàng Phủ Thần Phong cũng đi theo ra ngoài, tiếp tục nói: “Ngưng Nhi, anh biết từ năm đó anh làm tổn thương em vô cùng sâu, nhưng sau khi em rời đi, anh liền đã hối hận, anh cũng biết rõ người đàn ông kia ép buộc em đeo nhẫn, anh biết”

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh câm miệng!” Chỉ Ngưng nghe thấy Hoàng Phủ Thần Phong nói đến chuyện năm năm trước, cô lập tức dừng bước, “Hoàng Phủ Thần Phong, lúc trước tôi cầu xin anh như thế nào, bảo anh không cần đi? Anh là như thế nào đối xử với tôi? Hừ, anh đã quên sao? Tôi đây cả đời cũng sẽ không quên, nếu như anh đã quên..., tôi đây liền nhắc nhở anh, năm đó, tôi cầu xin anh, anh đẩy tôi ngã vào bàn trang điểm, nhưng anh liền không liếc nhìn một cái đã bỏ đi, tôi còn bò theo cầu xin anh, anh thì sao, ngay cả quay đầu cũng không.”

Lời Chỉ Ngưng nói..., lần nữa làm cho Hoàng Phủ Thần Phong nhớ tới năm năm trước, năm năm này, Hoàng Phủ Thần Phong thường xuyên nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày đó. “Chỉ Ngưng, tha thứ cho anh, chỉ cần em chịu tha thứ cho anh, em muốn như thế nào cũng có thể.”

“Không cần” nói xong, Chỉ Ngưng nắm tay con trai ngồi vào xe.

Hoàng Phủ Thần Phong cũng lập tức ngồi lên xe, đuổi theo Chỉ Ngưng và con trai.

Chỉ Ngưng vừa đến khách sạn, Hoàng Phủ Thần Phong cũng lập tức đến, hắn luôn luôn đi theo sau bọn họ.

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh làm loạn đủ chưa?”

“Nếu như em không tha thứ cho anh, anh sẽ luôn luôn đi theo sau ba mẹ con em.”

“Cheney, em nói, người đàn ông này có phải da mặt rất dày không.”

“Vậy còn phải nói sao, tên đàn ông thối ăn nó không có chuyện gì làm.” Hai tiểu tử kia kẻ xướng người hoạ nói.

Nếu như hai tiểu tử này không phải con trai của Hoàng Phủ Thần Phong, hẳn thật sự sẽ không chút lựa chọn bóp chết bọn họ.

66. Chương 66 : Tìm Phiền Toái & Sinh Bệnh

Thang máy đến tầng lầu của Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong cũng đi theo ra ngoài. Đang lúc Hoàng Phủ Thần Phong muốn đi vào phòng của Chỉ Ngưng, hai tiểu tử liền nhảy ra ‘gây sự’ với Hoàng Phủ Thần

Phong, “Người đàn ông đáng chết (thối), ông vào để làm gì?”

“Cha tới tìm mẹ các con.” Hoàng Phủ Thần Phong nhấn nạt nói.

“Chúng tôi không quen ông, đi ra ngoài a!”

“Cha là cha của các con, các con là con của cha.”

Hai tiểu tử lại giống như một chút cũng không nghe thấy lời Hoàng Phủ Thần Phong nói, Ivan nói với em trai: “Cheney, người đàn ông đáng chết này đầu óc có vấn đề rồi, chúng ta không cần để ý ông ta.”

“Đúng a! Chúng ta đi vào là được, mặc kệ ông ta đứng ở đây, ông ta sẽ tự rời đi.” Đóng cửa lại, con trai nhỏ chen miệng nói, đi theo đằng sau anh trai.

Hoàng Phủ Thần Phong cứ như vậy, bị hai đứa con trai của hắn nhốt ở bên ngoài: hừ, hai tiểu tử thối các người, dám mắng cha các người, chờ Ngưng Nhi tha thứ cho cha, xem cha sẽ đánh cái mông nhỏ của các người, trong lòng Hoàng Phủ Thần Phong thầm nghĩ.

Hoàng Phủ Thần Phong đến đại sảnh khách sạn, nói với nhân viên lễ tân: “Gọi quản lý của cô đến đây.”

Quản lý vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong liền lập tức nịnh nọt nói: “Không biết Phong thiếu hôm nay tới có chuyện gì?”

“Phòng đối diện phòng 1890 có người ở hay không?”

“Có người ở.” Quản lý không biết Hoàng Phủ Thần Phong rốt cuộc muốn làm gì?

“Tôi cho các người thời gian năm phút, đem phòng đối diện để trống cho tôi, tôi sẽ ở phòng đó. Nghe kỹ, nếu như vượt qua một giây, ngày mai, khó biết được kết cục của khách sạn các người là cái gì!” Vì đuổi theo Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong có thể không tiếc hết thảy, chỉ cần Chỉ Ngưng có thể tha thứ cho hắn.

“Dạ, tôi đã biết, thỉnh Phong thiếu yên tâm.” Sau đó, rồi găm nhẹ với nhân viên lễ tân ở đại sảnh, hắn không dám lớn tiếng trước mặt Hoàng Phủ Thần Phong, “Còn không nhanh gọi điện thoại lên.”

Hoàng Phủ Thần Phong an vị ngồi trên ghế salon ở đại sảnh chờ đợi, hắn nhắm mắt lại, chậm rãi nói với quản lý: “Các người còn 30 giây.”

Quản lý không ngừng dùng khăn giấy lau mồ hôi, chạy tới hỏi nhân viên lễ tân, “Nhanh lên một chút, hắn nói như thế nào?”

Hoàng Phủ Thần Phong đột nhiên đứng trước mặt quản lý, “Năm phút đã hết, các người còn chưa giải quyết được, vậy đành phải để người của tôi đến giải quyết. Tiểu Bản, đi làm cho người ở đối diện phòng 1890 dọn ra ngoài.” Hoàng Phủ Thần Phong chỉnh chỉnh cổ áo của quản lý nói: “Ngày mai, khách sạn này của các người sẽ thuộc về tôi, hiện tại, anh làm cho tôi một chuyện.”

“Phong thiếu mời nói.”

“Lập tức đổi toàn bộ đồ trong phòng đó.”

Hoàng Phủ Thần Phong rốt cuộc hài lòng được ở đối diện với Chỉ Ngưng, Hơn nữa còn gọi Tiểu Bản đem hành trình hai mươi tư tiếng đồng hồ của Chỉ Ngưng nói cho hắn biết.

—————LOVE—————

Ngày hôm sau, hai tiểu tử kia liền rùm beng lên muốn đi 101 mua sắm, không có biện pháp, Chỉ Ngưng đành phải dẫn bọn họ đi, Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ Chỉ Ngưng và hai con trai muốn đi mua sắm, hắn cũng theo sát sau khi bọn họ rời khỏi phòng.

“Ngưng Nhi, anh có thể đi với các người không?”

“Anh muốn đi hay không, không liên quan đến tôi. Bảo bố, chúng ta đi, không cần để ý đến hắn.” Chỉ Ngưng mở cửa xe, để cho con trai bảo bố ngồi vào trong.

Xe thể thao của Hoàng Phủ Thần Phong cũng đi theo phía sau bọn họ. Ngưng Nhi, em nhất định phải tha thứ cho anh.

“Bảo bối, hai con muốn mua gì, hãy nói với mẹ, mẹ mua cho các con.”

“Ha ha, mẹ tốt nhất.”

Hoàng Phủ Thần Phong đi theo sau Chỉ Ngưng, hẳn cảm giác mình thật hạnh phúc a! Nếu như hiện tại hẳn có thể nắm tay Chỉ Ngưng..., thì càng hạnh phúc.

“Mẹ, con mặc chiếc áo này có phải tuần tú không?” Con trai lớn mặc một chiếc áo gió màu xanh đậm.

“Ivan, anh thật đom đống a!” Con trai nhỏ liếc nhìn anh trai.

“Bảo bối mặc cái gì đều rất tuần tú. Cheney, con không chọn quần áo sao?”

“Lát nữa con sẽ chọn, hiện tại Ivan mua là tốt rồi.”

“Được, lát nữa mẹ và Ivan đi cùng con.”

Hoàng Phủ Thần Phong một mực ngồi một bên nhìn con trai mặc thử quần áo, càng xem càng cảm giác con trai thật giống mình.

“Thực xin lỗi tiểu thư, những quần áo ngài mua, vị tiên sinh ngồi ở bên cạnh đã trả tiền rồi.” Thời điểm Chỉ Ngưng chuẩn bị quét thẻ, lại nghe được những lời này.

Chỉ Ngưng không nói nhiều, cầm túi lớn bước ra khỏi cửa hàng này.

“Ivan, hiện tại chúng ta cùng Cheney đi mua quần áo.”

Đồng dạng, Hoàng Phủ Thần Phong vượt lên trước một bước trả tiền.

“Bảo bối, các con mệt mỗi sao? Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi được không?” Chỉ Ngưng quan tâm hỏi hai con trai, dù sao đã đi dạo lâu như vậy.

“Cũng tốt, con trai khẳng định mệt mỗi.” Hoàng Phủ Thần Phong tiếp lời Chỉ Ngưng..., hẳn cũng muốn cùng Chỉ Ngưng hảo hảo ngồi nghỉ một chút.

Chỉ Ngưng không nói gì, chỉ là hai tiểu tử kia quay đầu lại trừng Hoàng Phủ Thần Phong, lại đồng thời mở miệng: “Người đàn ông đáng chết (thối) này thật đúng là phiền.”

Chỉ Ngưng quay lưng về phía Hoàng Phủ Thần Phong, nhìn không được nhẹ nhàng nở nụ cười, hai con trai bảo bối của cô thật là ăn ý.

Hoàng Phủ Thần Phong lại một lần nữa nhẫn nại cảnh cáo nói với hai tiểu tử kia: “Cha là cha của các con.”

“Được rồi, mẹ đưa các con đi ăn chút gì.” Chỉ Ngưng không muốn thấy ba cha con bọn họ ầm ĩ.

Chỉ Ngưng tìm một nhà hàng, Hoàng Phủ Thần Phong theo thói quen ngồi trước mặt Chỉ Ngưng, bất quá, lần này có thêm hai con trai, đã hơn năm năm, Hoàng Phủ Thần Phong cùng Chỉ Ngưng lần đầu tiên đối mặt ngồi xuống.

“Bảo bối, bây giờ là mùa đông, các con nên uống đồ uống ấm, nếu không sẽ bị ốm.” Chỉ Ngưng sẵn sàng đưa menu cho hai con trai.

“Ngưng Nhi”

“Hoàng Phủ Thần Phong, năm năm trước anh hẳn là đã kết hôn rồi? Chúc mừng anh!”

“Em đi, anh đi kết hôn với ai?”

“Cái” có ý tứ gì?” Chẳng lẽ hẳn không kết hôn sao? Làm sao có thể?

“Ý của anh là, trừ em ra, anh sẽ không kết hôn với bất kỳ người nào.” Hoàng Phủ Thần Phong nói lời thề son sắt.

“Anh” anh không cần náo loạn, mau tìm người kết hôn a!” Chỉ Ngưng sợ chính mình sẽ lần nữa yêu hẳn.

“Em nghĩ rằng anh đang nói loạn sao?”

Chỉ Ngưng né tránh ánh mắt cuar Hoàng Phủ Thần Phong, cúi đầu uống cà phê. Chỉ Ngưng nghĩ mãi mà không rõ, năm năm trước chính là Nhã Ngưng kia gọi điện cho Hoàng Phủ Thần Phong? Vì sao không kết hôn cùng cô ta?

“Cheney, con ăn chậm một chút, sẽ bị nghẹn.” Chỉ Ngưng nhẹ nhàng vỗ lưng cho con trai nhỏ.

“Con biết, mẹ, ở đây ăn thật ngon a! Mẹ, mẹ cũng ăn đi.” Cheney cầm lấy thìa, đút cho Chỉ Ngưng một miếng.

Năm năm trước, Hoàng Phủ Thần Phong cũng là như vậy đút cơm cho Chỉ Ngưng, nhưng hôm nay, lại là con của hắn.

“Mẹ, ăn được không?” Cheney chờ mong phản ứng của Chỉ Ngưng.

“Ừ, ăn thật ngon, Cheney cũng ăn nhiều một chút.” Lúc này, Chỉ Ngưng thấy con trai lớn có chút kỳ lạ, liền quan tâm hỏi, “Bảo bối, con làm sao vậy? Ăn không ngon sao?”

“Mẹ, con thật là khó chịu.” Con trai lớn hừ khí vô lực nhìn Chỉ Ngưng.

“Khó chịu? Tại sao lại khó chịu? Thân thể không thoải mái sao?” Chỉ Ngưng sờ lên trán con trai, “Trời ạ! Nóng quá! Làm sao bây giờ?” Chỉ Ngưng vội càng ôm lấy con trai.

“Ngưng Nhi, không nên gấp, trước đưa con trai đi bệnh viện.” Hoàng Phủ Thần Phong an ủi Chỉ Ngưng.

“Đúng, đi” đi bệnh viện. Cheney, con bám vào người mẹ, không được buông tay được không?”

“Ngưng Nhi, anh ôm Ivan, em dắt theo Cheney.” Hoàng Phủ Thần Phong tiếp nhận Ivan từ trong ngực Chỉ Ngưng, ôm vào trong ngực mình.

Đến bệnh viện, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Ivan giao cho bác sĩ kiểm tra, sau đó, bọn họ ngồi ở bên ngoài. Chỉ Ngưng đã khóc rồi, Cheney đang giúp cô lau nước mắt, “Mẹ, Ivan sẽ không có chuyện gì, mẹ đừng khóc.”

“Cheney, mẹ không chăm sóc tốt anh trai con, ô ô ô” đều do mẹ, đều là lỗi của mẹ.” Chỉ Ngưng ôm con trai nhỏ, thương tâm khóc.

Hoàng Phủ Thần Phong nhìn bộ dạng này của Chỉ Ngưng không biết có bao nhiêu đau lòng, “Ngưng Nhi, em không nên trách chính mình, Ivan sẽ không có chuyện gì.”

“Mẹ, bác sĩ ra rồi.”

67. Chương 67 : Bệnh Máu Trắng & Người Đàn Ông Thối, Cám Ôn

“Bác sĩ, con tôi ra sao? Nó không sao chứ?”

“Hàn tiểu thư, cô trước hãy bình tĩnh nghe tôi nói.”

“Bác sĩ, tôi đã bình tĩnh, phiền ông mau nói con tôi rốt cuộc làm sao vậy?” Chỉ Ngưng có dự cảm xấu, năm năm trước, thời điểm mẹ cô ở bệnh viện, bác sĩ cũng nói cô bình tĩnh, kết quả” không, sẽ không “

“Trước mắt, chúng tôi đại khái đã xác định, nó bị bệnh máu trắng.”

“Máu” bệnh máu trắng? Làm sao có thể? Nó rõ ràng chỉ là phát sốt! Vì” vì sao? Tại sao lại biến thành bệnh máu trắng? Vì sao? Có phải bệnh viện các người khám sai rồi không?” Chỉ Ngưng lắc lắc người bác sĩ, la to.

“Ngưng Nhi, em không nên kích động, trước hết nghe bác sĩ nói. Ngoan, không nên kích động.” Hoàng Phủ Thần Phong ôm lấy Chỉ Ngưng, sợ cô quá kích động sẽ ngất xỉu.

“Chúng tôi sẽ xét nghiệm tủy của hắn, như vậy mới có thể xác nhận chúng tôi chẩn đoán bệnh có sai hay không.”

“Xét nghiệm tủy? Bảo bối sẽ rất đau, không cần, nó sẽ sợ.” Chỉ Ngưng nghe thấy bác sĩ nói..., khóc càng thêm thương tâm.

“Ngưng Nhi, đừng khóc, chỉ có làm xét nghiệm tủy, bác sĩ mới có thể xác định Ivan có phải bị bệnh máu trắng hay không.” Hấn cũng rất đau lòng a! Dù sao cũng là con của mình.

“Hàn tiểu thư xin yên tâm, trước đó chúng tôi sẽ gây tê.”

Hoàng Phủ Thần Phong dìu Chỉ Ngưng ngồi xuống, Cheney nghe được lời bác sĩ nói..., cũng khóc, hấn ghé vào trong ngực Chỉ Ngưng, nói: “Mẹ, anh trai sẽ không có chuyện gì, đúng không? Con không muốn anh trai có chuyện, con đem tiểu anh đào tặng cho anh trai, con đem tiểu anh đào ở LA cũng tặng cho anh trai, chỉ cần anh trai không có việc gì, con đem tất cả tiểu anh đào đều tặng cho anh trai, mẹ, ô ô ô” con không muốn anh trai bị bệnh. Mẹ”

“Cheney ngoan, đừng khóc, anh trai sẽ không có chuyện gì.” Hoàng Phủ Thần Phong một bên ôm Chỉ Ngưng, một bên an ủi con trai nhỏ.

“Người đàn ông thối” tôi cầu xin ông, nhất định phải tìm bác sĩ tốt nhất chữa bệnh cho anh trai tôi.”

“Cha đáp ứng con, ngoan, đừng khóc.”

“Người đàn ông thối, cảm ơn.”

Hai giờ sau, bác sĩ lần nữa bước ra: “Hàn tiểu thư, con của ngài xác thực là bị bệnh máu trắng.”

“Không” sẽ không, tại sao phải như vậy? Không phải là như vậy, không phải như thế” Chỉ Ngưng đã khóc không ra nước mắt.

“Hàn tiểu thư, trước mắt, chỉ cần có tủy thích hợp, cơ hội khỏi bệnh của con ngài là rất lớn.”

“Tôi, dùng tủy của tôi, tôi là mẹ nó, tủy của tôi nhất định có thể.”

“Không được Ngưng Nhi, không thể dùng của em. Bác sĩ, tôi là cha nó, dùng của tôi.”

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh”

“Yên tâm đi! Ngưng Nhi, không cần phải lo lắng.” Hoàng Phủ Thần Phong hôn lên trán Chỉ Ngưng.

“Người đàn ông thối” cảm ơn, cảm ơn đã cứu anh trai tôi! Ô ô ô”

“Cảm ơn cái gì? Cha là cha của các con, đương nhiên phải cứu anh trai con.”

Hoàng Phủ Thần Phong cùng Ivan đồng thời được đưa đến phòng giải phẫu, Chỉ Ngưng nhìn xuống nước mắt, “Bảo bối, mẹ cùng em trai ở bên ngoài chờ con, con không phải sợ, bảo bối nhất định sẽ không có chuyện gì. Mẹ thực xin lỗi con, mẹ không chăm sóc tốt con.”

Ivan giúp Chỉ Ngưng lau nước mắt, “Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng, con không sợ, mẹ mỗi ngày đều rất chăm sóc chúng con, cho nên mẹ, mẹ không cần phải tự trách, chỉ là, mẹ, con rất nhớ ‘quân đoàn dâu tây’ ở LA, không biết các em ấy có nhớ con hay không.”

“Chờ con hết bệnh, có thể cùng các em ấy chat webcam a!” Chỉ Ngưng cầm bàn tay nhỏ bé của con trai lớn, hôn lên giữa tay hấn, cô xoay qua chỗ khác, nói với Hoàng Phủ Thần Phong: “Phong, chúng tôi ở bên ngoài chờ anh.” Thiên ngôn vạn ngữ, đều không bằng lời này.

“Ivan, anh sẽ không có chuyện gì, em đã đáp ứng đem tiểu anh đào tặng cho anh, cho nên, cố gắng lên.”

Trong phòng giải phẫu, một đám bác sĩ cũng đang khẩn trương làm giải phẫu, ngoài phòng giải phẫu, Chỉ Ngưng và con trai nhỏ ôm lấy nhau, an ủi lẫn nhau.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, từ lúc bọn họ đi vào đến bây giờ, tâm Chỉ Ngưng không có một khắc yên ổn.

Đèn tắt, bác sĩ đi ra ngoài.

“Bác sĩ”

“Giải phẫu phi thường thành công! Bọn họ sẽ được đưa vào phòng hồi sức, chờ thuốc mê hết tác dụng sẽ tỉnh lại.”

“Cám ơn” thật sự rất cảm ơn ông, bác sĩ!” Chỉ Ngưng rất cực yên tâm.

“Mẹ, Ivan cùng người đàn ông thối kia không sao rồi.” Cheney cũng vui vẻ ôm chầm Chỉ Ngưng, cao hứng cười.

Một ngày sau, Hoàng Phủ Thần Phong liền từ phòng hồi sức chuyển qua phòng bệnh VIP, nhưng Ivan vẫn còn đang ở trong phòng hồi sức, hẳn phải ở đó trong batháng. Nói cách khác, trong ba tháng tới, Ivan chỉ có thể gặp bọn họ qua kính cách thủy tinh, chỉ có thể nói chuyện với bọn họ thông qua điện thoại nội tuyến.

Chỉ Ngưng cùng Cheney mỗi ngày đều đưa ba bữa cơm cho Hoàng Phủ Thần Phong, tuy Cheney vẫn như trước gọi Hoàng Phủ Thần Phong là người đàn ông thối, nhưng thái độ với Hoàng Phủ Thần Phong đã tốt hơn nhiều, còn thường xuyên cùng Hoàng Phủ Thần Phong nói chuyện phiếm.

“Tiểu tử, con chừng nào thì mới chịu gọi cha là cha?” Những ngày này, Hoàng Phủ Thần Phong hỏi vấn đề này không chỉ một lần.

“Tôi sẽ không gọi, năm năm trước ông hại tôi mẹ thương tâm như vậy, tôi sẽ không tha thứ cho ông.” Cheney một bên chơi lấy PSP, một bên cùng Hoàng Phủ Thần Phong tán gẫu.

“Nếu như mẹ con tha thứ cho cha, vậy con sẽ gọi cha là cha, được không?”

“Tốt! Dù sao mẹ sẽ không dễ dàng tha thứ cho ông, cho nên, ông cứ chậm chậm chờ tốt lắm.”

“Cheney, cha hỏi con a! Ngày đó, con nói tiểu anh đào là có ý gì? Còn có Ivannói cái ‘quân đoàn dâu tây’ gì đó nữa?” Nhiều ngày trôi qua như vậy, Hoàng Phủ Thần Phong thủy chung nghĩ mãi mà không rõ.

“A! Cái kia a! Tiểu anh đào chính là em gái lần trước tôi gặp ở đại sảnh khách sạn! Bởi vì tôi thích anh đào, cho nên, tôi gọi những em gái xinh đẹp kia là tiểu anh đào, Ivan thích dâu tây, cho nên, anh ấy gọi những em gái xinh đẹp là tiểu dâu tây, ở LA, tôi có một ‘quân đoàn anh đào’, anh ấy có một ‘quân đoàn dâu tây’, đã hiểu chưa?”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe xong, thiếu chút nữa từ trên giường bệnh nhảy dựng lên, trời ạ! Hai tiểu tử thối này, tuổi còn nhỏ như vậy đã tiếp cận những em gái nhỏ? So với người cha như hắn còn lợi hại hơn, thật là hổ phụ sinh hổ tử a! “Tên tiểu tử này”

“Người đàn ông thối, tôi biết rõ ông muốn mắng tôi. Ông còn không phải rất phong lưu, mỗi ngày đều đến hộp đêm sao, chúng tôi không phải giống ông sao! Đừng tưởng rằng chúng tôi ở LA thì không biết quân đoàn kia của ông, cho tôi xin a. Tôi và Ivan có gạt mẹ vụng trộm lên mạng tra tư liệu của ông, đã sớm biết ông là cha của chúng tôi, nhưng chúng tôi sợ mẹ thương tâm, nên không đề cập trước mặt mẹ thôi.”

“Mẹ con đi rồi, cha liền không có quân đoàn gì.”

Hai cha con này, rốt cuộc đang nói chuyện những thứ gì a?

“Người đàn ông thối, mẹ của tôi ở LA có rất nhiều người theo đuổi. Mấy ngày nữa, thực sự có người theo đuổi tới đây, ông ấy cũng là nhà thiết kế trang sức, gọi là Richard Prince.” Cheney hảo tâm tiết lộ điểm tài liệu bí mật cho người đàn ông thối.

“Cái gì?” Lần này, Hoàng Phủ Thần Phong thật sự tức giận từ trên giường bệnh nhảy lên.

“Thật sự, ông không nên kích động như vậy! Ông ấy nói chuyện điện thoại với mẹ, tôi nghe được.” Cheney kéo Hoàng Phủ Thần Phong xuống.

“Mẹ con thích hắn sao?”

“Mẹ hiện tại ngoại trừ tôi cùng Ivan, ai cũng không thích, đương nhiên cũng kể cả ông.”

“Cha đã biết, cha nhất định sẽ đưa mẹ con trở về.” Hiện tại, Hoàng Phủ Thần Phong nhất định phải nghĩ hết biện pháp, làm cho Chỉ Ngưng hai mươi bốn tiếng đồng hồ lưu lại chăm sóc hắn, không cho Chỉ Ngưng cơ hội đi hẹn hò.

Giữa trưa, Chỉ Ngưng đưa cơm trưa tới, “Hoàng Phủ Thần Phong, ăn cơm trưa.”

“Anh không muốn ăn, không có khẩu vị.” Hoàng Phủ Thần Phong ngủ tiếp.

“Anh làm sao vậy? Anh khó chịu sao? Hay là món ăn tôi làm anh không muốn ăn, muốn ăn cái khác?”

“Không có, cũng không phải.”

“Vậy anh rốt cuộc có chuyện gì? Không nên làm tôi sợ.” Chỉ Ngưng vội nắm thật chặt tay Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi, có phải em vẫn rất hận anh hay không?” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn chằm chằm Chỉ Ngưng.

68. Chương 68 : Người Đàn Ông Thối, Ông Khóc

Chỉ Ngưng không biết Hoàng Phủ Thần Phong có thể hốc hác như vậy, “Nói thật, tôi đã từng, khi anh đẩy ngã tôi, tôi nghĩ muốn hận anh, khi anh hiểu lầm tôi mà không nghe tôi giải thích, tôi nghĩ muốn hận anh, khi tôi bỏ ra ngoài, muốn cầu xin anh trở về, mà anh lại không quay đầu bỏ đi, tôi nghĩ muốn hận anh, khi tôi thấy những tin tức về bạn gái mới của anh, tôi nghĩ muốn hận anh, khi lúc sấm đánh, anh không ở bên cạnh tôi, tôi nghĩ muốn hận anh, khi tôi cảm thấy anh không ở bên cạnh tôi lúc tôi ngủ, tôi nghĩ muốn hận anh” nói đến năm đó, Chỉ Ngưng lại khóc.

Hoàng Phủ Thần Phong từ trên giường ngồi xuống, ôm thật chặt Chỉ Ngưng, dùng thanh âm run rẩy nói: “Ngưng Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, tha thứ cho anh, đều là lỗi của anh, thực xin lỗi” Hoàng Phủ Thần Phong mỗi một câu thực xin lỗi đều hôn Chỉ Ngưng.

“Nhưng tôi vẫn hết thuốc chữa yêu anh, khi tôi biết rõ tôi mang thai, tôi nghĩ đến mấy hôm trước bị anh đẩy ngã, anh biết tôi lúc ấy sợ hãi thế nào không? Tôi sợ bảo bối của chúng tôi sẽ bị mất đi.”

“Ngưng Nhi, đừng nói nữa, đừng nói nữa” Hoàng Phủ Thần Phong nghe xong những lời này, nước mắt của hắn cũng chảy xuống, nếu như, lúc trước bảo bối thực sự mất đi, như vậy, hắn cả đời cũng sẽ không tha thứ cho hành vi ngu xuẩn của mình. “Ngưng Nhi, năm nay, cuộc sống của em có tốt không?”

“Lúc ấy, tôi rời đi cũng không có bao nhiêu tiền, đến LA, anh cũng biết chỗ đó giá cả cao như thế nào, vừa phải thuê phòng, vừa phải ăn cơm, còn không tìm được việc làm, sẽ không có tiền. Sau đó tôi liền cảm bản thiết kế của tôi tìm việc, nhưng không có ai chịu thuê tôi. Bác sĩ nói tôi thiếu dinh dưỡng, như vậy đối với bảo bối không tốt, nhưng tôi không có cách nào khác. Vì bảo bối, tôi vẫn tiếp tục đi tìm việc, một lần vô tình tôi gặp được nhà thiết kế Richard Prince. Anh ấy rất xem trọng tôi, mời tôi đến công ty của anh ấy làm việc, tiền lương cũng rất cao. Tôi cho rằng, mấy tháng sau, bảo bối có thể bình an ra đời rồi. Không nghĩ tới, một người phụ nữ ở công ty ghen ghét nhân viên chủ quản ở công ty đều coi trọng tôi, đẩy tôi trượt chân ngã. Thời điểm tôi được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói chỉ có thể cứu một: tôi hoặc là bảo bối. Lúc đó tôi không suy nghĩ, nói với bác sĩ, vô luận như thế nào cũng phải cứu sống bảo bối, sau đó tôi van xin bác sĩ, nói với ông ta, nếu như tôi chết liền liên lạc với anh, đưa bảo bối về Đài Loan.”

Hoàng Phủ Thần Phong thật sự rất hận chính mình, hận chính mình hại Chỉ Ngưng chịu nhiều khổ sở như vậy, thậm chí còn hại cô khó sinh, “Ngưng Nhi, thực xin lỗi, cả đời anh cũng sẽ không tha thứ cho anh, Ngưng Nhi, thực xin lỗi”

Chỉ Ngưng lau khô nước mắt, chui ra từ lồng ngực Hoàng Phủ Thần Phong, mở hộp giữ nhiệt ra, “Tôi không sao rồi, ăn cơm đi, hôm nay tôi nấu canh ba ba với mọcnhĩ đen và củ cải trắng, canh này có thể tăng sức đề kháng, uống canh này rất tốt cho thân thể.” Chỉ Ngưng lấy một bát canh đưa cho Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi, cảm ơn em.”

“Cám ơn cái gì? Đúng rồi, Cheney? Nó đi đâu rồi?” Chỉ Ngưng lúc này mới phát hiện con trai nhỏ không ở trong phòng bệnh.

“Nó trong thư phòng, nó nói hôm nay muốn học tiếng Pháp.”

“A! Anh nhanh ăn đi! Để lâu sẽ nguội. Tôi đi nhìn Cheney một chút.”

Chỉ Ngưng đi vào thư phòng được bố trí trong bệnh viện, nhìn con trai nhỏ đang chăm chỉ học tiếng Pháp, không có phát hiện ra mẹ mình đến đây. Chỉ Ngưng không tiếng động ngồi trên ghế salon, lặng lẽ nhìn bộ dạng con trai nhỏ chăm chú học tập.

Một giờ sau, Cheney xem xong sách, Chỉ Ngưng đã cuộn tròn ngủ trên ghế salon. Cheney nhìn thấy mẹ đang ngủ, hần cầm chăn lông đắp lên người Chỉ Ngưng, ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn Chỉ Ngưng, mẹ thật sự rất đẹp, Cheney nhẹ nhàng hôn một cái lên gò má Chỉ Ngưng rồi đi ra ngoài.

Cheney lúc đi ra, nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đang khóc, hần tò mò hỏi: “Người đàn ông thôi, làm sao ông khóc?”

Hoàng Phủ Thần Phong ngượng ngùng vội lau khô nước mắt, “Không có gì! Tiểu tử, con nhất định phải hiểu thuận với mẹ con, không thể không nghe lời mẹ..., có biết hay không?”

“Nói nhảm, cái này còn cần ông nói, từ sinh ra đến bây giờ, tôi cùng Ivan đều chưa từng làm mẹ tức giận, bởi vì chúng tôi biết rõ, từ sau khi mẹ sinh chúng tôi ra, thân thể rất yếu, mẹ rất vất vả nuôi lớn chúng tôi, cho nên không thể làm mẹ tức giận, ngược lại người nào đó, làm mẹ tức giận thương tâm như vậy” Cheney tức giận trừng mắt liếc Hoàng Phủ Thần Phong.

“Cha biết mình rất đáng chết.” Hoàng Phủ Thần Phong rất áy náy nhìn con trai nhỏ. “Đúng rồi, mẹ con đâu? Không phải đến thư phòng với con sao?”

“Mẹ đang ngủ trên ghế salon, mấy ngày nay mẹ quá mệt mỏi.”

Hoàng Phủ Thần Phong lộ ra vẻ mặt đau lòng, hần không nghĩ Chỉ Ngưng vì chăm sóc hần mà mệt mỏi như vậy, Hoàng Phủ Thần Phong cầm lấy điện thoại, “Uy, chị Lý, Ngưng Nhi đã trở lại, chúng ta bây giờ đang ở trong bệnh viện, chị kêu đầu bếp làm đồ ăn Ngưng Nhi thích ăn nhất mang tới đây. Chị Lý, chị đợi một chút.” Hoàng Phủ Thần Phong hỏi Cheney: “Tiểu tử, con muốn ăn cái gì?”

“Tôi muốn ăn bánh chocolate anh đào, sữa cho hoa quả, khoai tây chiên và bánh gato. Mẹ thích ăn bánh gato.” Cheney vẫn không quên gọi cho Chỉ Ngưng một cái bánh gato.

“Chị Lý, chị kêu đầu bếp làm bánh chocolate anh đào, sữa chua hoa quả, khoai tây chiên và bánh gato. Nhanh lên, Ngưng Nhi lập tức sẽ tỉnh dậy.”

Cúp điện thoại, chị Lý lập tức chạy đến phòng bếp dặn dò đầu bếp làm những thứ này. Chị Lý nghe được thiếu gia nói Chỉ Ngưng đã trở lại, chị cao hứng biết bao nhiêu, năm đó, Chỉ Ngưng tặng chị vòng ngọc, chị chưa từng một lần tháo xuống.

Chị Lý đến phòng bệnh, liền nhìn thấy thiếu gia mặc quần áo bệnh nằm trên giường, chị lo lắng hỏi: “Thiếu gia, cậu làm sao thế? Ngã bệnh sao?”

“Chị Lý, tôi không sao. Chị Lý, tôi giới thiệu cho chị.” Hoàng Phủ Thần Phong nói với Cheney đang ở một bên chơi PSP: “Tiểu tử, tới.”

“Chị Lý, đây là con trai của tôi, gọi Cheney.”

Chị Lý nhìn thấy Cheney, quả thực giống thiếu gia nhà mình khi còn bé, “Thiếu gia, đây là tiểu thiếu gia a? Rất đẹp trai a! Cùng thiếu gia khi còn bé giống như đúc.”

“Nó là tiểu thiếu gia.”

Lý tẩu không rõ, “Thiếu gia, ý của cậu là”

“Ngưng Nhi sinh đôi, bất quá, con trai lớn vài ngày trước phát hiện bị bệnh máu trắng, tôi đem hiến tủy cho nó rồi, nó bây giờ còn đang trong phòng hồi sức, batháng sau mới có thể ra ngoài.” Hoàng Phủ Thần Phong nói đến bệnh tình của con trai lớn, vẻ mặt đau lòng.

“Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? Chỉ Ngưng tiểu thư nhất định là rất đau lòng? Hiện tại Chỉ Ngưng tiểu thư...” Chị Lý lập tức khóc rồi, chị thực rất đau lòng!

“Ngưng Nhi bây giờ đang ngủ ở bên trong.”

Chị Lý gọi hai người hầu mang đồ Cheney thích ăn đặt trên mặt bàn, “Tiểu thiếu gia, đây đều là đồ ăn cậu thích, mau ăn đi!”

Hoàng Phủ Thần Phong nói với hai người hầu: “Từ nay về sau, các người phải gọi nó là tiểu thiếu gia, biết rõ chưa?”

“Dạ, thiếu gia, đã biết. Chào tiểu tiểu thiếu gia.” Hai người hầu cùng chào hỏi Cheney, tiểu tiểu thiếu gia rất đẹp trai a!

“Người đàn ông thối, đầu bếp nhà ông thật lợi hại!” Cheney nhìn cả bàn toàn hoa quả bánh ngọt, khen ngợi đầu bếp nhà Hoàng Phủ Thần Phong, Cheney cầm lấy một miếng bánh ngọt, “Ăn thật ngon a! Bác Lý, cảm ơn bác, bác muốn ăn cùng cháu không?”

“Tiểu tiểu thiếu gia thích ăn là tốt rồi, bác Lý ngày mai lại mang đến cho cậu.”

“Được! Cảm ơn bác Lý.” Cheney miệng đầy bơ nói, “Người đàn ông thối, ông có muốn ăn không?”

“Con kêu mẹ con đến dứt cho cha, cha liền ăn.” Hoàng Phủ Thần Phong cười tủm tỉm nhìn con trai nhỏ.

“Người đàn ông thối, mẹ sẽ không dứt cho ông ăn, cho nên ông không cần ăn.” Đột nhiên, Cheney muốn chọc tức người đàn ông thối, “Ha ha, chờ một chút tôi gọi mẹ tới dứt cho tôi ăn, tức chết con.”

“Tiểu tử, con”

Chị Lý cùng hai người hầu buồn cười nhìn hai cha con bọn họ, bất quá phát hiện một sự kiện, “Thiếu gia, tiểu tiểu thiếu gia vì sao không gọi cậu là cha?”

“Nó nói khi nào Ngưng Nhi tha thứ cho tôi mới gọi tôi là cha.” Hoàng Phủ Thần Phong bắt đắc dĩ giải thích, vẻ mặt thất vọng.

Ngưng Nhi ở bên trong bị âm thanh bên ngoài đánh thức, lúc tỉnh dậy cô nhìn thấy mình đang đắp một cái chăn lông, cũng biết là con trai bảo bối của mình giúp mình đắp, liền hạnh phúc nở nụ cười.

“Chỉ Ngưng tiểu thư, chị Lý rất nhớ cô!” Chị Lý nhìn thấy Chỉ Ngưng bước ra, liền chạy đến ôm lấy cô.

“Chị Lý, tôi cũng rất nhớ chị.”

Cheney nhìn thấy Chỉ Ngưng bước ra, hần lập tức muốn tiến hành kế hoạch, “Mẹ, mẹ dứt cho con ăn có được không?” Cheney làm nũng ôm chân Chỉ Ngưng, con mắt còn nhìn phản ứng của Hoàng Phủ Thần Phong.

Chỉ Ngưng không biết con trai hôm nay tại sao muốn mình dứt cho hắn ăn, nhưng Chỉ Ngưng lập tức nói: “Được, mẹ dứt cho con ăn, ngồi trên đùi mẹ đi.” Chỉ Ngưng ôm con trai ngồi trên đùi mình. Cheney càng thêm đắc ý nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong ghen tị nhìn Chỉ Ngưng và Cheney, tiểu tử này, Ngưng Nhi không chỉ dứt cho nó ăn, còn để cho nó ngồi trên đùi mình. Từ nay về sau, chính mình khẳng định không được sủng. “Ngưng Nhi, lát nữa em cũng dứt cho anh ăn được không?”

“Chính anh tự ăn đi, tôi sẽ không dứt cho anh.” Chỉ Ngưng ngay cả liếc cũng không liếc Hoàng Phủ Thần Phong, tiếp tục dứt bánh ngọt cho con trai.

Điều này làm cho Hoàng Phủ Thần Phong càng thêm đỏ mặt, “Ngưng Nhi”

“Ha ha, bảo bối, con như vậy giống con thỏ nhỏ a! Tiểu anh đào của con thấy con như vậy sẽ không thích con nữa.” Chỉ Ngưng căn bản không chú ý Hoàng Phủ Thần Phong đang gọi cô.

“Con không cần ‘đoàn quân anh đào’ kia, con chỉ cần mẹ là tốt rồi.”

“Bảo bối, mẹ thật yêu con a!!” Chỉ Ngưng lại hôn lên khuôn mặt hắn một cái.

Hoàng Phủ Thần Phong tức giận muốn bốc hỏa, cô gái nhỏ này rõ ràng không nghe thấy mình gọi, hắn dứt khoát kéo chăn phủ lên đầu, không nhìn bọn họ.

“Chị Lý, các người đi về trước đi! Nơi này có tôi là được rồi.”

“Vâng, Chỉ Ngưng tiểu thư, cô cũng ăn một chút đi, ngày mai tôi lại đưa tới nữa.” Ha ha, tiểu tiểu thiếu gia này thật đáng yêu a!

“Mẹ, mẹ xem người đàn ông thối, ông ta làm sao vậy a?” Cheney dùng ngón tay chỉ Hoàng Phủ Thần Phong.

“Mẹ cũng không biết, hắn đại khái là muốn ngủ.”

“Sao hôm nay người đàn ông thối lại muốn ngủ sớm như vậy?”

“Có lẽ hẳn cảm thấy mệt.” Tuy Chỉ Ngưng nói thế, nhưng cô lại nghĩ, Hoàng Phủ Thần Phong có phải đang nghĩ tới Nhã Ngưng kia?

Những lời này của bọn họ, Hoàng Phủ Thần Phong đều nghe thấy. Ngưng Nhi của hắn và con trai nhỏ đang cùng nói xấu hắn.

“Bảo bối, người đàn ông thối kia đã ngủ rồi, chúng ta không cần làm ồn nữa, bây giờ chúng ta đi thăm anh trai được không?”

“Được! Chúng ta đi thôi.”

Bọn họ vừa đi, Hoàng Phủ Thần Phong liền từ trong chăn chui ra. Hoàng Phủ Thần Phong cảm thán nói: “Ai, nhớ ngày đó, năm năm trước, mình được Ngưng Nhi săn sóc như vậy, nhưng bây giờ, ngay cả liếc cũng không thèm liếc một cái.”

69. Chương 69 : Ngưng Nhi, Em Không Quan Tâm Anh?

Chỉ Ngưng và Cheney đứng trước phòng hồi sức quan sát qua lớp kính thủy tinh, bởi vì Cheney không đủ cao, cho nên Chỉ Ngưng ôm hắn lên. Sắc mặt Ivan không tốt, lẳng lẳng nhắm mắt lại, trên tay còn có kim đâm vào.

Chỉ Ngưng đau lòng nhìn con trai lớn, cô hi vọng mình có thể thay con trai bị bệnh biết bao, thay con trai chịu đau đớn, nó mới năm tuổi! Nhỏ tuổi như vậy đã phải chịu đựng loại thống khổ này.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, Ivan sẽ không có chuyện gì, người đàn ông thối kia đã hiến tủy cho Ivan rồi, chờ anh ấy tỉnh lại chúng ta sẽ gọi điện cho anh ấy.” Cheney lau nước mắt cho Chỉ Ngưng, an ủi cô.

“Ừ, mẹ không khóc, chúng ta trở về đi! Ngày mai lại đến thăm anh trai.”

Chỉ Ngưng để Cheney xuống, dắt tay con trai trở về, chuẩn bị gọi Hoàng Phủ Thần Phong ăn tối, vừa rồi hắn còn chưa ăn!

“Hoàng Phủ Thần Phong, mau ăn tối.” Chỉ Ngưng vỗ vỗ tay Hoàng Phủ Thần Phong, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong không để ý đến cô, tiếp tục giả vờ ngủ.

“Hôm nay anh rốt cuộc làm sao vậy? Rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì nữa? Chỉ Ngưng thở phì phì ngồi trên mặt ghế.

“Anh không muốn ăn.” Hoàng Phủ Thần Phong lạnh lùng phun ra bốn chữ này.

“Anh đến chết có ăn hay không?”

“Không ăn.”

Chỉ Ngưng cảm thấy Hoàng Phủ Thần Phong hôm nay là lạ, nhưng không biết kì lạ ở chỗ nào, “Quên đi, anh đã không ăn, chúng ta đây đi về trước, ngày mai tôi sẽ gọi chị Lý đưa cơm tới cho anh ăn.” Chỉ Ngưng đóng hộp cơm lại để ở một bên, “Cơm đặt ở bên cạnh, lát nữa đối bụng gọi y tá đưa cho anh là được.”

“Người đàn ông thối, chúng ta đi đây! Bye bye!” Cheney từ từ vẫy bàn tay nhỏ bé về phía Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong liếc nhìn Chỉ Ngưng và nhi tử, lại lần nữa nằm xuống, trong lòng của hắn bắt đầu suy nghĩ lung tung: hiện tại, ngay cả mình không ăn cơm Ngưng Nhi cũng không quản, Ngưng Nhi thật sự không quan tâm tới mình sao?

“Bảo bối, ngày mai chúng ta không tới thăm Hoàng Phủ Thần Phong được không?”

“Tại sao? Con cảm thấy nghe người đàn ông thối kia nói chuyện phiếm rất vui.”

“Phải không? Trước con không phải rất chán ghét hẳn sao?”

“Kỳ thật bây giờ còn một chút! Ai kêu người đàn ông thối trước kia hại mẹ thương tâm? Con đương nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho ông ta như vậy!”

“Được rồi, chúng ta không nói những chuyện này nữa. Bảo bối, bây giờ còn sớm, mẹ dẫn con đi chợ đêm Sĩ Lâm chơi được không?” Hiện tại, Chỉ Ngưng không muốn nhớ đến những chuyện trước đây.

“Dạ được! Con rất muốn đi chơi, mẹ, con thật yêu mẹ a!”

“Mẹ không thương con và Ivan thì thương ai đây?” Chỉ Ngưng nhéo nhéo khuôn mặt con trai.

Tại chợ đêm, Chỉ Ngưng cho con trai ăn các loại quà vặt, chơi các loại trò chơi. Thời điểm đi qua cửa hàng thú cưng, Cheney muốn đi vào xem một chút. Vừa nhìn, không được rồi, thấy cái gì đáng yêu cũng muốn mua.

“Mẹ, chúng ta mua một cái con mèo nhỏ được không? Thật đáng yêu a!” Cheney bắt một con mèo Ba Tư màu trắng ôm vào ngực.

“Nhưng bảo bối, chúng ta bây giờ đang ở khách sạn, không thể nuôi mèo nhỏ được.”

“Ách” đúng rồi, chúng ta có thể đem con mèo nhỏ nuôi ở nhà người đàn ông thối!”

“Như vậy được sao?”

“Cái này có cái gì không được? Vừa vặn, chúng ta làm phiền chết ông ta.” Người đàn ông thối, thực xin lỗi, tôi thật sự yêu mấy con vật nhỏ này quá rồi, chonên đành hi sinh ông vậy.

“Tốt, như vậy như không tồi, nhưng liệu hẳn có tức giận hay không?” Trong ấn tượng của Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong hình như không thích thú cưng.

“Không có việc gì! Trước đem đến nhà ông ta nuôi rồi nói sau.” Cheney đã không nghĩ được nhiều như vậy.

Cuối cùng, Chỉ Ngưng mua tổng cộng hai con chó, một con chó chăn cừu của Đức, một con chó lông cừu, một con mèo Ba Tư, mua cả sữa tắm, thức ăn, xích, lược chuyên dụng, quần áo, đệm nằm, chuồng... cho chó và mèo. Chỉ là, quần áo cho chó mua đến hơn mười bộ.

“Bảo bối, chúng ta có phải đã mua hơi nhiều không?” Chỉ Ngưng nhìn một đồng đồng nói.

“Không đâu! Mẹ, chúng ta mau đi trở về a!” Cheney ôm con chó lông xù màu trắng.

“Lát nữa mẹ sẽ nói với quản lý khách sạn một chút, để cho chúng ở lại khách sạn một đêm, ngày mai chúng ta sẽ đi hỏi Hoàng Phủ Thần Phong xem có thể để bọn chúng ở nhà hẳn không.”

“Vâng, người đàn ông thối nhất định sẽ đồng ý.”

—————LOVE—————

Trên đường đi, chỉ động lại ôm mèo Ba Tư, tay dắt chó chăn cừu, Cheney thì ôm con chó lông xù. Đến khách sạn, mọi người đều nhìn hai mẹ con bọn họ. Chỉ Ngưng gọi quản lý tới, “Quản lý, có thể cho chúng ở tạm đây một đêm được không, ngày mai, tôi sẽ đưa chúng đi.”

“Có thể, có thể, không thành vấn đề.” Cho dù hẳn muốn cự tuyệt cũng không dám a! Ai kêu khách sạn của bọn hắn đã đổi chủ rồi? Hắn cũng tính tưởng biết được công chủ mới với người đang ôm mèo Ba Tư trước mắt này có quan hệ gì.

“Thật vậy sao? Cảm ơn quản lý. Bảo bối, chúng ta lên đi!”

“Vâng, mẹ, sáng mai chúng ta phải đi tìm người đàn ông thối.”

Chỉ Ngưng đang phiền não, bởi vì cô không biết ngày mai như thế nào mở miệng nói chuyện với Hoàng Phủ Thần Phong, cũng không biết bạn gái hẳn có để ý hay không.

Vốn hôm nay không có ý định đến thăm Hoàng Phủ Thần Phong, chính là vì hai con chó và một con mèo, đành phải mang theo con trai đến bệnh viện.

“Người đàn ông thối, tôi cùng mẹ đến đây.” Cheney vừa đến phòng bệnh, liền cùng Hoàng Phủ Thần Phong chào hỏi, nhưng mở miệng ra là “người đàn ông thối”.

“Hoàng Phủ Thần Phong, ngày hôm qua tôi cùng Cheney đến cửa hàng thú cưng mua hai con chó và một con mèo, để chúng ở lại khách sạn không hợp, có thể để chúng ở nhà của anh một thời gian được hay không.” Nói xong, Chỉ Ngưng nhìn Hoàng Phủ Thần Phong một mực không nói chuyện, “Anh cảm thấy không tiện cũng không sao, tôi sẽ tìm cách khác.”

“Ai nói với em anh cảm thấy không tiện?” Hoàng Phủ Thần Phong còn đang vạch chuyện ngày hôm qua mà hờn dỗi! Nhưng mà hắn thấy cái này cũng không tệ, Ngưng Nhi có thể thường xuyên đến nhà hắn rồi, ha ha!

“Bạn gái của anh sẽ không để ý sao?” Thời điểm hỏi câu này, trong lòng Chỉ Ngưng cảm thấy có chút khó chịu.

“Trước kia, khi em còn bên cạnh anh, anh chỉ có mình em. Sau khi em rời đi, anh liền không có ai.”

“Nhưng người kia...”

“Trước khi gặp em, anh và Nhã Ngưng đã không còn quan hệ gì.” Hoàng Phủ Thần Phong biết rõ người kia trong ý của Chỉ Ngưng là ai. “Em gọi chị Lý tới mang chó mèo đến biệt thự đi!”

“Người đàn ông thối, cảm ơn.”

Chỉ Ngưng lại trông thấy đồ ăn hôm qua cô để lại cho Hoàng Phủ Thần Phong, hỏi: “Tối qua anh thật sự không ăn cơm?” Chỉ Ngưng nhíu mày.

“Ừ.”

“Tôi gọi chị Lý mang một chút thức ăn tới! Anh muốn ăn cái gì?”

“Cái gì anh cũng không muốn ăn, để cho chị Lý mang đồ ăn Cheney thích tới là tốt rồi.” Chỉ Ngưng không dứt cho hắn ăn, hắn nhất định sẽ không ăn.

“Anh rốt cuộc làm sao vậy?” Chỉ Ngưng đột nhiên nhớ tới thời điểm ngày hôm qua cô dứt bánh ngọt cho con trai ăn, Hoàng Phủ Thần Phong có nói “Ngưng Nhi, lát nữa em cũng dứt cơm cho anh ăn được không?”. Chính là, cô không dứt cho hắn ăn, từ lúc đó, Hoàng Phủ Thần Phong liền có vấn đề, “Anh sẽ không phải vì chuyện hôm qua mà tức giận chứ?”

“Ngưng Nhi, em thật sự không quan tâm tới anh sao? Ngay cả anh có ăn hay không cơm cũng không quan?” Hoàng Phủ Thần Phong giận dữ nói.

“Ai nói tôi không quan tâm” lời vừa nói ra xong, Chỉ Ngưng liền hối hận.

Hoàng Phủ Thần Phong rốt cục xác nhận Chỉ Ngưng kỳ thật vẫn thương hắn, “Ngưng Nhi, em vẫn yêu anh đúng không?”

“Tôi” tôi đi gọi điện cho chị Lý.” Chỉ Ngưng lấy cớ, rời khỏi tầm mắt Hoàng Phủ Thần Phong.

Cái này, Hoàng Phủ Thần Phong thì càng xác định Chỉ Ngưng vẫn thương hắn, xem ra, Cheney lập tức phải gọi hắn là cha rồi.

70. Chương 70 : Ngưng Nhi, Cho Anh Thêm Một Cơ Hội nữa

Chỉ Ngưng gọi chị Lý mang tới một chút đồ ăn cho Hoàng Phủ Thần Phong, sau đó, chị Lý đem Cheney và chó mèo trở về biệt thự, Chỉ Ngưng không đi cùng.

“Ăn cơm đi!” Chỉ Ngưng ngồi bên giường Hoàng Phủ Thần Phong, chuẩn bị dứt cơm cho hắn. Cô biết rõ, nếu như không dứt cơm cho Hoàng Phủ Thần Phong, hắn nhất định sẽ không ăn, cho nên Chỉ Ngưng đành phải vậy, bởi vì, cô không nỡ.

Hoàng Phủ Thần Phong trừng mắt nhìn Chỉ Ngưng.

“Há mồm, tôi dứt cho anh ăn.”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe thấy Chỉ Ngưng muốn dứt cơm cho hần, liền ngoan ngoãn há miệng ra. Trước kia, bọn họ thường dứt cơm cho nhau ăn. Về sau, có nhiều chuyện xảy ra nhưng hiện tại, bọn họ cái gì cũng không nói, chỉ là ăn cơm.

“Ngưng Nhi”

“A? Làm sao vậy?”

“Ngưng Nhi, em còn yêu anh.” Lần này, Hoàng Phủ Thần Phong khẳng định nói, không phải hỏi nữa.

“A? Tôi” tôi không biết.” Chỉ Ngưng không biết nên nói như thế nào. “Anh đã cùng Nhã Ngưng kia tái hợp rồi, chúng ta không thể nào, chờ Ivan bình phục, tôi sẽ dẫn hai con trai trở về, sẽ không quấy rầy anh nữa.”

“Đáng chết, anh đã nói với em rồi, anh cùng cô ta đã không có bất luận quan hệ gì, vì sao em không tin anh?” Hoàng Phủ Thần Phong đã nhận không được muốn hét lên.

“Vậy trước kia vì sao anh cũng không tin tưởng tôi? Hiện tại ngược lại bảo tôi tin tưởng anh? Nhưng tôi tin tưởng anh có ích không? Trước khi tôi rời đi cũng đã nghe được tin nhắn kia, tên của cô ấy bên trong cũng có một chữ ‘Ngưng’, chắc hẳn, anh cũng gọi là cô ấy là Ngưng Nhi phải không? Trách không được anh lần đầu tiên mở miệng, đã kêu tôi Ngưng Nhi.” Chỉ Ngưng tự chế giễu, liếc Hoàng Phủ Thần Phong một cái.

Hoàng Phủ Thần Phong chán ghét Chỉ Ngưng dùng loại ánh mắt này nhìn hần, rất chán ghét.

“Hàn Chỉ Ngưng, lời kế tiếp anh nói, em nghe kỹ cho anh!” Trên mặt Hoàng Phủ Thần Phong chưa bao giờ có vẻ nghiêm túc và chăm chú đến thế, còn có cả phẫn nộ. “Trước khi anh gặp được em, anh đã quên người phụ nữ kia, anh cũng chưa từng gọi cô ta là Ngưng Nhi. Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã yêu em, nếu như không phải yêu em, anh sẽ không đi cứu em. Còn về đoạn tin nhắn kia, tối hôm đó, anh không đến khách sạn, sau đó, cô ta đến công ty tìm anh, anh đã nói rõ ràng với cô ta. Ngày hôm ấy em rời đi, chiếc áo sơ mi LV em đặt ở cửa hàng cũng được chuyển đến. Đêm hôm đó, anh liền ở gian phòng của chúng ta, ôm gối ngủ của em, nhưng như thế nào cũng đều không ngủ được. Mỗi ngày anh bắt kể là ở nhà, ở công ty, trong xe, thậm chí là ở bàn làm việc của anh, anh cũng có thể thấy một thứ gì đó em lưu lại, mỗi ngày cầm cặp tài liệu em mua cho anh đến công ty, thời điểm quét thẻ cũng nhìn thấy ví em mua cho anh, móc khóa xe cũng có hương vị của em, lúc ngủ mặc áo ngủ cùng kiểu với em, phía trên cũng có mùi của em, buổi sáng rời giường, bắt kể là cà vạt, giày, quần áo, đồng hồ, còn có nhẫn, hết thấy hết thấy, đều làm cho anh nhớ tới em. Hàng năm, ngày mười bốn tháng hai, anh đều tự mình thiết kế một bộ trang sức, mua một cái bánh sinh nhật, một mình ngồi trong hoa viên đốt nến, sau đó chúc em sinh nhật vui vẻ” nói đến đây, Hoàng Phủ Thần Phong chợt dừng lại, bởi vì, hần nhìn thấy Chỉ Ngưng đã lệ rơi đầy mặt. “Ngưng Nhi, anh yêu em.”

Chỉ Ngưng lại ngừng khóc, kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Thần Phong, con mắt hồng hồng, trên mặt còn vương lệ. Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng lau nước mắt, lúc này Chỉ Ngưng mới kịp phản ứng, “Anh” anh không cần phải vậy, nhanh nằm xuống.” Chỉ Ngưng dìu Hoàng Phủ Thần Phong nằm xuống.

Hoàng Phủ Thần Phong chế trụ gáy Chỉ Ngưng, đè cô xuống, hôn lên môi của cô, “Uhm... không... không nên như vậy!”

Nhưng Hoàng Phủ Thần Phong không để ý Chỉ Ngưng giãy dụa, càng hôn sâu hơn, Chỉ Ngưng cũng buông tha phản kháng, ôm cổ Hoàng Phủ Thần Phong. Mà Hoàng Phủ Thần Phong thấy Chỉ Ngưng không phản kháng nữa, hai tay của hần cũng bắt đầu không an phận, tham tiến vào bên trong chiếc áo lông của Chỉ Ngưng.

“Không, không được” Chỉ Ngưng chợt đứng lên, Hoàng Phủ Thần Phong điên rồi hay là đang choáng váng? Vừa mới hiến tủy cho con trai, hần nào có nhiều tinh lực như vậy? Hơn nữa, cô cũng không có nói muốn tha thứ cho hần!

Từ sau vụ hôn này, Chỉ Ngưng hai ngày chưa đến bệnh viện, thẳng đến ngày thứ ba có một cuộc điện thoại.

“Chỉ Ngưng tiểu thư, cô mau tới bệnh viện a! Thiếu gia cậu ấy đã hai ngày không ăn cơm rồi, chúng tôi khuyên như thế nào cậu ấy vẫn không ăn.” Trong điện thoại, chị Lý sốt ruột nói.

Chỉ Ngưng cúp điện thoại, gọi con trai bảo bồi tui.

“Bảo bồi, chúng ta bây giờ đến bệnh viện, bởi vì Hoàng Phủ Thần Phong không chịu ăn cơm.”

“Được, mẹ, nhưng sau khi con đến bệnh viện với mẹ, con muốn qua nhà người đàn ông thối chơi với cậu cầu.” Nhà của người đàn ông thối thật lớn a! Còn rất đẹp, quan trọng nhất là, hoa viên của nhà ông ta thối rất lớn, rất thích hợp với chó chăn cừu.

“Được, chờ sau khi đến bệnh viện, mẹ kêu chị Lý đưa con đến nhà người đàn ông thối.”

Trước khi đến bệnh viện, Chỉ Ngưng cùng con trai bảo bối thương lượng một việc, “Bảo bối, lát nữa con đi vào, mẹ ở ngoài chờ con, sau đó con dứt cơm cho hăn ăn, được không?” Chỉ Ngưng cảm thấy, từ ngày đó, nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong sẽ rất xấu hổ.

“Được.” Lời mẹ yêu nói, hăn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

“Bảo bối, mẹ yêu con chết mất.”

Đến bệnh viện, Chỉ Ngưng đứng ngoài hành lang chờ tin tức của con trai.

Chị Lý nhìn thấy Cheney đến, liền lập tức vấn an, “Tiểu tiểu thiếu gia, cậu đã đến rồi a?”

“Dạ, chào bác Lý. Lát nữa cháu muốn bác đưa cháu đến nhà người đàn ông thối chơi.” Cheney rất có lễ phép chào hỏi chị Lý.

“Không có vấn đề, tiểu tiểu thiếu gia.” Chị chính là rất yêu mến tiểu tiểu thiếu gia này.

“Người đàn ông thối, mẹ của tôi bảo tôi tới dứt cơm cho ông ăn.”

“Vậy mẹ con đâu?” Người phụ nữ chết tiệt này, rõ ràng hai ngày không tới bệnh viện.

“Mẹ ở bên ngoài chờ tôi. Người đàn ông thối, ông thực thối! Đã nhiều tuổi như vậy, cư nhiên còn muốn được dứt cho ăn.”

“Hàn Chỉ Ngưng, em đi vào đây cho anh!” Hoàng Phủ Thần Phong hướng ngoài cửa hô to.

Chỉ Ngưng ở bên ngoài nghe được Hoàng Phủ Thần Phong hô to, nghĩ thầm: năm năm không gặp, người đàn ông này như thế nào điên rồi?

Chỉ Ngưng bắt đầu đi tiêu sái đi vào.”Chị Lý, chị đưa bảo bối đến nhà của người đàn ông... đến nhà Hoàng Phủ Thần Phong trước, ở đây đã có tôi.” Hiện tại, Chỉ Ngưng rõ ràng cũng theo con trai gọi Hoàng Phủ Thần Phong là người đàn ông thối rồi, may mắn chỉ nói ba chữ, nếu như bốn chữ toàn bộ đều nói ra, Hoàng Phủ Thần Phong nhất định sẽ phát điên.

Bên này, Hoàng Phủ Thần Phong lại bắt đầu ăn bậy dấm chua: hừ, mở miệng, ngậm miệng cũng gọi con trai bảo bối, gọi mình, đều gọi là Hoàng Phủ Thần Phong, vừarồi cư nhiên còn muốn học con trai gọi mình là người đàn ông thối.

Cheney cao hứng đi theo chị Lý đến nhà Hoàng Phủ Thần Phong, để lại Chỉ Ngưng một mình.

“Ngưng Nhi, anh đã hai ngày chưa ăn cơm.” Hoàng Phủ Thần Phong đáng thương nhìn Chỉ Ngưng.

“Tôi biết rõ.” Cô làm sao có thể không biết đây là lý do để hăn gặp cô a!

“Ngưng Nhi, anh yêu em!”

Chỉ Ngưng không nói chuyện, chỉ là mở hộp giữ nhiệt ra.

Hoàng Phủ Thần Phong còn nói: “Ngưng Nhi, cho anh một cơ hội nữa, để cho anh lại tới yêu em, đền bù tổn thất năm năm nay gấp bội cho em.”

“Ăn cơm đi! Không ăn cơm đối với thân thể không tốt, có chuyện gì chờ một chút nói sau.” Ai, người đàn ông này a! Nên làm gì với hăn bây giờ?

71. Chương 71 : Cha, Cám Ôn Cha

“Ngưng Nhi, anh yêu em, thật sự rất yêu rất yêu em.” Ăn cơm xong, Hoàng Phủ Thần Phong lại bắt đầu nói.

“Tôi” tôi biết rõ.” Chỉ Ngưng ngồi trên ghế salon cách xa Hoàng Phủ Thần Phong, cô không dám ở gần bên Hoàng Phủ Thần Phong.

“Ngưng Nhi, em cùng con trai đến nhà anh ở được không? Như vậy, Cheney cũng không cần thường xuyên chạy tới chạy lui phiền toái như vậy.” Hoàng Phủ Thần Phong đem con trai ra làm lá chắn.

“Tôi trở về cùng bảo bối thương lượng một chút.”

Lại gọi bảo bối, trong nội tâm Hoàng Phủ Thần Phong chính là rất chua a! “Được. Ngưng Nhi, vì sao em muốn gọi con trai là bảo bối?”

“Bọn họ vốn chính là bảo bối của tôi! Vì sao không thể gọi bọn họ như vậy?” Chỉ Ngưng càng ngày càng cảm thấy người đàn ông này rất không bình thường.

“Vậy còn anh? Anh là gì của em?”

“Anh, trước kia là bảo bối của tôi, hiện tại, bảo bối của tôi là hai con trai.” Nói xong những lời này, Chỉ Ngưng lại có chút chột dạ.

“Vậy anh còn có cơ hội lần nữa trở thành bảo bối của em không?”

“Tôi... tôi không biết.” Kỳ thật, trong lòng Chỉ Ngưng, ba cha con họ đều là bảo bối của cô. “Bác sĩ có nói khi nào anh có thể xuất viện hay không?”

“Qua ngày mai có thể xuất viện, Ngưng Nhi, em sẽ đến đón anh sao?” Cách bọn họ đối xử với nhau bây giờ, Hoàng Phủ Thần Phong vô cùng không quen.

“Nếu có thời gian, tôi sẽ đến.” Chỉ Ngưng nhìn về mặt chờ mong của Hoàng Phủ Thần Phong, không đành lòng cự tuyệt.

“Đinh linh linh” đinh linh linh” chuông điện thoại của Chỉ Ngưng vang lên. “Uy, xin chào! Được, được, tôi đã biết, cảm ơn các người, tôi lập tức đến.” Cúp điện thoại, Chỉ Ngưng lộ ra nụ cười chân thành nhất mấy ngày qua. “Bảo bối đã tỉnh, bây giờ tôi đến xem nó.”

“Ngưng Nhi, anh cũng muốn đi xem Ivan.”

“Được, tôi đẩy anh qua.” Chỉ Ngưng đẩy xe lăn tới, vốn chỉ cần dìu hần qua đó thôi, nhưng Chỉ Ngưng sợ thân thể Hoàng Phủ Thần Phong còn yếu nên để cho hần ngồi xe lăn.

Chỉ Ngưng dìu Hoàng Phủ Thần Phong xuống giường, Hoàng Phủ Thần Phong vui vẻ dựa vào Chỉ Ngưng, ngồi lên xe lăn.

—————LOVE—————

Đến phòng hồi sức, Chỉ Ngưng chạy đến trước kính thủy tinh, cầm điện thoại lên, “Bảo bối, con rốt cục cũng tỉnh lại, mẹ rất nhớ con! Bảo bối, con có cảm thấy không thoải mái ở đâu không, nói ẹ biết.” Chỉ Ngưng vui mừng khóc.

Ivan nhìn thấy Chỉ Ngưng đến, cũng rất kích động, “Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ a! Mẹ, con đã làm mẹ lo lắng.” Ivan cố gắng kìm nén không để nước mắt rơi xuống.

“Con trai ngốc, chỉ cần con khỏe là mẹ an tâm rồi.”

“Mẹ, con muốn nói chuyện với người đàn ông đáng chết kia.” Ivan nhìn nhìn Hoàng Phủ Thần Phong bên cạnh Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng đưa điện thoại cho Hoàng Phủ Thần Phong.

Ivan nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong, nước mắt rốt cuộc không chế không nổi chảy xuống, “Cha, cảm ơn cha, thật sự rất cảm ơn cha, ô ô ô” Cha “

Hoàng Phủ Thần Phong cũng lệ nóng doanh trong, con trai lớn của hần cuối cùng cũng nhận hần rồi, nhịn không được, nước mắt cũng chảy xuống. Hoàng Phủ Thần Phong lau nước mắt, cười nói: “Tiểu tử thối, cha cứu con trai vốn không phải chuyện kinh thiên động địa gì, cảm ơn cái gì? Con trai, con ở trong đó hảo hảo nghe lời bác sĩ..., cha và mẹ mỗi ngày sẽ tới thăm con.”

“Cha, nếu lần nay cha lại làm ẹ thương tâm, cả đời này con sẽ hận cha.”Ivan nghiêm trọng cảnh cáo Hoàng Phủ Thần Phong.

“Cha cam đoan với con, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không.” Hoàng Phủ Thần Phong nhìn Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng hiện tại cũng đang ăn giấm chua. Bọn họ hàn huyên lâu như vậy, còn nhớ có có bên cạnh sao.

Chờ bọn họ nói chuyện xong, Chỉ Ngưng nói bye bye với con trai, liền giúp đẩy Hoàng Phủ Thần Phong đi.

“Vừa rồi vì sao anh khóc?” Chỉ Ngưng tò mò hỏi.

“Con trai gọi anh là cha, anh có thể không kích động sao?” Từ khi Ivan gọi hắnlà cha đến bây giờ, Hoàng Phủ Thần Phong một mực mỉm cười.

“Bảo bối thật sự gọi anh như vậy sao?”

“Đương nhiên a! Anh lừa em làm gì? Không chỉ gọi một lần, vừa rồi chúng ta hàn huyên, nó đã gọi rất nhiều lần. Nó còn nói, nếu như anh lại làm cho em thương tâm, vậy cả đời này nó sẽ hận anh.” Hoàng Phủ Thần Phong quay đầu, đặc ý nhìn Chỉ Ngưng.

“Tiểu bảo bối không phải vẫn gọi anh là người đàn ông thối sao.” Chỉ Ngưng nhỏ giọng nói thầm, cũng cao hứng vì con trai lớn rồi cực gọi Hoàng Phủ Thần Phong là cha.

“Sớm muộn gì nó cũng sẽ gọi anh là cha.” Hoàng Phủ Thần Phong tràn đầy tin tưởng nhìn Chỉ Ngưng.

“Không cần phải tự tin như vậy, nó không nhất định sẽ gọi anh!”

“Ngưng Nhi, trở về đi! Anh yêu em.” Hôm nay, Hoàng Phủ Thần Phong không biết đã nói bao nhiêu lần câu “anh yêu em” với Chỉ Ngưng rồi.

“Tôi biết, hôm nay anh đã nói nhiều lần.” Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Chỉ Ngưng vẫn thấy rất ngọt.

“Từ nay về sau, mỗi ngày anh đều sẽ nói với em.” Hoàng Phủ Thần Phong cầm tay Chỉ Ngưng. Hắn đã năm năm không cầm tay cô, hắn thực sự yêu chết bần tay mềm mại, trơn bóng của Chỉ Ngưng, sờ thật thoải mái a!!

Lần này, Chỉ Ngưng cũng không trốn tránh, cứ như vậy để cho Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay mình. Kỳ thật cô cũng chỉ là muốn trừng phạt Hoàng Phủ Thần Phong một chút, ai kêu hắn lúc trước mắng cô như vậy, còn không nghe cô giải thích!

Đến phòng bệnh, Chỉ Ngưng dìu Hoàng Phủ Thần Phong nằm chết dí trên giường, Hoàng Phủ Thần Phong còn không buông tay cô ra.

“Ngưng Nhi, để cho anh cầm tay của em, như vậy anh mới có thể cảm giác em thật sự đã trở lại, hơn nữa ngay tại bên cạnh anh, anh sợ em sẽ lần nữa rời đi.”

“Được, tôi sẽ không đi, anh nghỉ ngơi đi! Chờ ăn cơm tối tôi gọi anh.” Chỉ Ngưng cũng nắm chặt tay Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đینگ linh linh” đینگ linh linh” chuông điện thoại của Chỉ Ngưng lại vang lên, Chỉ Ngưng một tay nghe điện thoại, “Uy!”

“Chỉ Ngưng, là anh.”

“Prince?”

Hoàng Phủ Thần Phong vừa nghe đến cái tên này, liền lập tức biết là người nào, bởi vì, con trai nhỏ của hắn đã nói với hắn, không nghĩ tới người thật sự đến rồi.

“Thật ngại quá, hiện tại em bận rộn nhiều việc, không thể đến đón anh được, anh tự mình bắt xe được không?” Chỉ Ngưng rất rõ tình cảm Prince dành cho cô, năm năm này, hắn chăm sóc cô, cô hiểu được. Nhưng trong lòng của cô đã có một người đàn ông, làm sao có thể tiếp nhận thêm người đàn ông khác?

Hoàng Phủ Thần Phong nở nụ cười, bởi vì, Ngưng Nhi của hắn nói, hiện tại cô bận rộn nhiều việc, bảo hắn tự mình bắt xe. Xem ra, người đàn ông kia đối với hắn nửa điểm uy hiếp cũng không có, Ngưng Nhi cần

bản cũng không quan tâm hẳn, bằng không, nhất định sẽ đi đón hẳn. Hoàng Phủ Thần Phong cầm lấy tay Chỉ Ngưng, hôn lên bàn tay nhỏ bé của cô.

72. Chương 72 : Ba Tháng Sau Kết Hôn

“Tôi đã giúp anh làm xong thủ tục xuất viện, trước khi đi, anh đến thăm bảo bối một chút, bảo bối nói muốn gặp anh.” Chỉ Ngưng chính là không rõ, hiện tại con trai lớn của cô cùng Hoàng Phủ Thần Phong quan hệ saolại tốt như vậy.

“Ngưng Nhi, anh biết rõ em bây giờ đang ghen, suy nghĩ tại sao quan hệ của anh và con trai lại trở nên tốt như vậy có đúng không?”

Hoàng Phủ Thần Phong thực sự luôn biết nội tâm Chỉ Ngưng nghĩ gì, nhưng Chỉ Ngưng không muốn thừa nhận: “Tôi” tôi làm sao mà phải ghen? Dù sao con trai nhỏ vẫn chưa gọi anh là cha. Nó cũng không dễ dàng gọi anh như vậy.”

“Cheney sớm muộn cũng sẽ gọi anh là cha.” Về mặt Hoàng Phủ Thần Phong tự tin, bởi vì, chỉ cần Chỉ Ngưng tha thứ cho hẳn, con trai nhỏ của hẳn sẽ gọi hẳn là cha.

“Vậy anh cứ chậm chậm mà chờ đi!” Chỉ Ngưng dìu Hoàng Phủ Thần Phong đến phòng hồi sức thăm Ivan.

Hoàng Phủ Thần Phong thích cảm giác Chỉ Ngưng dìu hẳn, rất hạnh phúc, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong muốn Chỉ Ngưng không đơn thuần là dìu hẳn đi đường như vậy. Bất quá, hẳn được từ từ sẽ đạt được.

Thăm Ivan xong, ra khỏi thang máy, Chỉ Ngưng nhìn thấy Prince, người đàn ông lúc Chỉ Ngưng khó vấn nhất, bất lực nhất giúp đỡ cô, cũng là tình địch của Hoàng Phủ Thần Phong.

“Chỉ Ngưng, làm sao em lại ở bệnh viện? Ngã bệnh sao?” Prince nhìn Chỉ Ngưng và Hoàng Phủ Thần Phong, chắc hẳn, hẳn chính là người đàn ông Chỉ Ngưng yêu nhất?

“Không phải em, hôm nay là anh ấy xuất viện.” Chỉ Ngưng chỉ Hoàng Phủ Thần Phong bên cạnh.

“Anh ta là?”

“Anh ấy” ngay tại thời điểm Chỉ Ngưng không biết như thế nào mở miệng giới thiệu Hoàng Phủ Thần Phong, Hoàng Phủ Thần Phong liền lên tiếng.

“Tôi là vị hôn phu của Ngưng Nhi, Hoàng Phủ Thần Phong.” Hoàng Phủ Thần Phong liếc nhìn liền biết hẳn thích Ngưng Nhi.

Prince ngây cả người, Chỉ Ngưng mới trở về vài ngày như vậy đã đính hôn sao? Xem bộ dạng Chỉ Ngưng, hẳn là rất hạnh phúc! Kỳ thật, chính hẳn cũng hiểu được, Chỉ Ngưng cho tới bây giờ không hề thích hẳn, cảm giác đối với hẳn chỉ đơn giản như một người bạn tốt, như vậy, mình cũng nên buông tay ra? Có lẽ, Chỉ Ngưng không phải lựa chọn tốt nhất của mình.

“Xin chào, tôi là Richard Prince.” Prince cùng Hoàng Phủ Thần Phong bắt tay: “Chỉ Ngưng, vậy em có trở về LA không?”

“Em”

“Ngưng Nhi sẽ không quay về, chúng tôi lập tức sẽ kết hôn, đến lúc đó mời anh tới dự hôn lễ của chúng tôi.” Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng trả lời.

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh nói bừa cái gì đó?” Chỉ Ngưng néo cánh tay Hoàng Phủ Thần Phong.

“Chỉ Ngưng, bây giờ em rất hạnh phúc, anh nghĩ” anh hẳn là nên buông tay, anh chúc hai người hạnh phúc.” Prince thật lòng chúc phúc Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng.

Nghe được câu này, Hoàng Phủ Thần Phong rất cao hứng, bởi vì chính mình không còn tình địch nữa, nói: “Cám ơn lời chúc phúc của anh, thời điểm chúng tôi kết hôn anh nhất định phải tới.” Có lẽ, Prince là một người bạn không tệ.

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh nói đủ chưa hả? Prince, anh đừng nghe anh ấy nói bừa, anh ấy có bệnh.” Chỉ Ngưng hung hăng trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Anh còn có việc, anh đi trước.” Prince tiêu sái xoay người, không hề lưu luyến.

“Đi mau, lái xe đã ở bên ngoài.” Nguyên bản động tác Chỉ Ngưng dìu Hoàng Phủ Thần Phong rất mềm nhẹ, hiện tại đã biến thành nặng nhọc.

“Ngưng Nhi, anh yêu em.” Hoàng Phủ Thần Phong lại bắt đầu nói “anh yêu em”. Hôm nay, Hoàng Phủ Thần Phong không biết đã nói bao nhiêu lần “anh yêu em”.

Chỉ Ngưng cũng đã quen ba chữ kia, nhếch miệng mỉm cười, không nói gì.

“Ngưng Nhi, năm đó, mẹ của anh biết rõ em bị anh làm cho tức giận bỏ đi, bà nói, nếu như anh không đem em trở về, bà cũng không có đứa con trai như anh.”

“Vậy thì thật là tốt! Tôi sẽ làm con gái của bá mẫu.” Mấy năm này, mình cũng thường xuyên suy nghĩ đến mẹ Hoàng Phủ, phải tìm thời gian mau gọi điện ẹ Hoàng Phủ a.

“Không được, Ngưng Nhi, em làm sao có thể làm con gái của mẹ anh? Em là lão bà của anh, con dâu của mẹ anh, mẹ của hai con trai.” Nói đùa sao, nếu như Chỉ Ngưng thực sự trở thành con gái của mẹ hắn, vậy hắn đi đâu tìm lão bà?

“Tôi không phải là lão bà của anh.”

Nửa giờ sau, đã tới biệt thự của Hoàng Phủ Thần Phong, Chỉ Ngưng dìu Hoàng Phủ Thần Phong xuống xe. Vừa xuống xe, Chỉ Ngưng đã nhìn thấy tiểu bảo bối của mình đang ôm con chó lông xù vui đùa trong hoa viên. Chỉ Ngưng giang hai tay gọi: “Bảo bối, mẹ đến rồi.”

Cheney nghe được mẹ thân ái đang gọi mình lập tức buông con chó trong ngực ra, chạy về phía Chỉ Ngưng. “Mẹ!”

“Bảo bối!” Chỉ Ngưng liền hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vài cái.

Hoàng Phủ Thần Phong một bên nhìn, Ngưng Nhi của hắn hơn năm năm không có chủ động hôn hắn, hắn thật hoài niệm cái cảm giác này a!

“Người đàn ông thối, ông rốt cục xuất viện rồi hả?”

“Tiểu tử, anh trai của con cũng gọi cha là cha, con có phải cũng có thể gọi chan như thế rồi hay không?” Hoàng Phủ Thần Phong cười cười, vuốt tóc con trai.

“Người đàn ông thối, ông cứ chậm rãi chờ a! Chờ mẹ nguyện ý tha thứ cho ông rồi nói sau.” Hắn cũng không quên ngày đó tại bệnh viện cùng người đàn ông thối ước định.

“Tiểu tử, sớm muộn gì con cũng phải gọi cha là cha.” Hoàng Phủ Thần Phong đột nhiên nghĩ đến một việc, “Con trai, con có đồng ý cùng mẹ ở lại đây không?” Chỉ Ngưng còn không hỏi, vậy chính hắn hỏi đi.

Cheney nhìn nhìn Chỉ Ngưng, muốn hỏi ý kiến Chỉ Ngưng. Chỉ Ngưng hiểu ánh mắt con trai, nói: “Bảo bối con quyết định đi! Mẹ nghe lời con.”

“Người đàn ông thối, ông đang nghĩ, nếu như chúng tôi ở đây, ông sẽ dễ dàng theo đuổi mẹ của tôi hơn phải không?”

“Cheney, thật không hổ là con trai của cha! Đúng vậy!”

“Được, vậy ông phải đáp ứng tôi ba điều kiện.”

“Có thể, con nói đi!” Chỉ cần có thể làm cho bọn họ ở lại, mặc kệ vài cái điều kiện, hắn đều đáp ứng.

“Mẹ, có thể chứ?” Cheney mắt to chớp chớp nhìn Chỉ Ngưng.

Chỉ Ngưng không đành lòng cự tuyệt, cô biết rõ, con trai của mình rất muốn ở lại biệt thự này. Con trai muốn Hoàng Phủ Thần Phong đáp ứng hắn ba điều kiện, chẳng qua là muốn trêu đùa Hoàng Phủ Thần Phong một chút. “Được, chúng ta sẽ ở lại đây!”

“Thật tốt quá, Ngưng Nhi.” Hoàng Phủ Thần Phong cao hứng lắm! Chỉ Ngưng rất cụcđáp ứng ở lại đây rồi.

“Thiếu gia, Chỉ Ngưng tiểu thư, tiểu thiếu gia, có thể đi ăn cơm.” Người hầu đến gọi bọn họ đi ăn cơm.

“Ngưng Nhi, chúng ta đi ăn cơm!”

Chỉ Ngưng nắm bàn tay nhỏ bé của con trai, cùng Hoàng Phủ Thần Phong đi ăn cơm.

Chỉ Ngưng cẩn thận gỡ xương cá ra, sau đó đặt cá vào đĩa của Cheney, lại đem hành và nấm để ở một bên, bởi vì con trai không thích ăn những thứ này. Hoàng Phủ Thần Phong nhớ kỹ những món ăn con trai thích và ghét, sau đó nói với chị Lý dọn đồ đầu bếp.

“Tôi muốn ăn đậu hũ.” Cheney chỉ chỉ đĩa đậu hũ Nhật Bản đặt đối diện Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong gấp một miếng đậu hũ đặt trên đĩa của con trai, “Con trai, con còn muốn ăn cái gì?”

“Tôi ăn no, không ăn nữa.” Cheney lau miệng, “Người đàn ông thối, khi nào ông đến công ty?”

“Mấy ngày nữa, làm gì vậy? Con muốn theo cha cùng đến công ty sao?”

“Đúng, tôi muốn đến công ty của ông xem một chút có được không?”

“Không có vấn đề, đến lúc đó cha dẫn con đi.” Con trai của mình muốn đến công ty, đương nhiên là không có vấn đề a!

“Tuyệt quá, cảm ơn ông! Người đàn ông thối.”

“Bảo bối, con đến công ty của hấn làm gì vậy?” Chỉ Ngưng nhìn con trai.

“Con muốn đến công ty của người đàn ông thối chơi đùa, thời điểm ở LA, con điều tra qua internet, thấy công ty của ông ta thoát nhìn rất lớn a! Cho nên, con muốn đến xem.” Cheney nghịch tóc Chỉ Ngưng, hấn và Hoàng Phủ Thần Phong giống nhau, đều thích hương vị mái tóc của Chỉ Ngưng.

“Sao mẹ không biết con điều tra qua internet?”

“Con biết rõ mẹ sẽ thương tâm, cho nên, con vụng trộm tra. Ha ha!” Cheney hôn lên mặt Chỉ Ngưng một cái.

“Đúng rồi, bảo bối, con trước tiên đến trường đi học được không? Không thể mỗi ngày đều ở nhà chơi, chờ Ivan xuất viện, tu dưỡng một hồi cũng sẽ đến trường đi học.”

“Tốt! Con nghe mẹ.”

“Ngày mai chúng ta sẽ đi báo danh được không?” Hoàng Phủ Thần Phong dự định theo chân bọn họ đến trường học báo danh.

“Thân thể anh không có vấn đề gì chứ?” Chỉ Ngưng lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi! Ngưng Nhi, sáng mai chúng ta sẽ đến trường học báo danh.”

Chỉ Ngưng nhẹ gật đầu với Hoàng Phủ Thần Phong. “Được rồi, bảo bối, thời gian không còn sớm, chúng ta đi lên nghỉ ngơi! Hoàng Phủ Thần Phong, gian phòng bên cạnh có thể ở không?”

“Anh bảo chị Lý đi dọn dẹp một chút, nếu không, em để cho Cheney ngủ ở phòng của anh trước đi, lát nữa sẽ ôm nó qua phòng kia.”

“Có thể chứ? Bảo bối!” Chỉ Ngưng hỏi con trai, bởi vì sợ Cheney không quen giường.

“Được ạ!”

Hoàng Phủ Thần Phong đưa bọn họ lên lầu. Chỉ Ngưng mang Cheney đi toilet rửa mặt, Hoàng Phủ Thần Phong bật hệ thống sưởi, hấn biết rõ Chỉ Ngưng rất sợ lạnh.

Chỉ Ngưng ôm con trai nằm trên giường, Cheney nhất định phải có Chỉ Ngưng ôm mới có thể ngủ, Hoàng Phủ Thần Phong cũng ngồi bên cạnh, nhìn Chỉ Ngưng dỗ con trai ngủ. Không đến mười phút, tiểu tử kia liền ngủ mất.

Nhìn bộ dạng Chỉ Ngưng, Hoàng Phủ Thần Phong thật sự đã nhịn không được, hắn đã có năm năm không chạm vào cô rồi. Thời điểm Chỉ Ngưng vừa buông con trai ra, cô đã bị Hoàng Phủ Thần Phong hôn.

“Anh” anh muốn làm gì?”

Hoàng Phủ Thần Phong trực tiếp lấp môi Chỉ Ngưng, say sưa hôn.

“Không” không được, sẽ âm ỉ đến bảo bối.” Thừa dịp khe hở, Chỉ Ngưng thở nặng nề nói.

“Ngưng Nhi, anh thật sự đã nhịn không được, anh muốn em.” Hoàng Phủ Thần Phong ôm lấy Chỉ Ngưng, đi về hướng gian phòng bên cạnh, vẫn không quên hôn môi Chỉ Ngưng. Chỉ Ngưng cũng vòng tay qua cổ Hoàng Phủ Thần Phong, quên hết thấy.

Hoàng Phủ Thần Phong đóng cửa, sau đó khóa lại, đặt Chỉ Ngưng lên giường, còn mình thì đè lên người Chỉ Ngưng. Bắt đầu dùng tay cởi bỏ quần áo của Chỉ Ngưng, quần áo của hai người, từng cái từng cái một rơi xuống mặt đất, trong phòng nhiệt độ cũng càng ngày càng cao.

“Ngưng Nhi, em thật là đẹp!” Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng hôn Chỉ Ngưng, tay cũng không ngừng trêu đùa thân thể cô. Hoàng Phủ Thần Phong đem dục vọng căng cứng của mình động một cái, tham tiến vào bên trong cơ thể Chỉ Ngưng.

“A” Phong” chậm” chậm một chút.” Chỉ Ngưng gắt gao nắm chặt cánh tay Hoàng Phủ Thần Phong, cũng theo động tác của Hoàng Phủ Thần Phong không ngừng đung đưa.

Hoàng Phủ Thần Phong nghe được Chỉ Ngưng cuối cùng cũng gọi hắn là Phong rồi, hắn càng hưng phấn, động tác chẳng những không chậm lại, ngược lại càng lúc càng nhanh.

“Ngưng Nhi, em có tha thứ cho anh hay không?”

Chỉ Ngưng thở hổn hển, cô đã nói không nên lời một câu đầy đủ rồi, “Không” dừng” mau”

“Nói, rốt cuộc có tha thứ không?” Hoàng Phủ Thần Phong hôm nay nhất định không thể không làm cho Chỉ Ngưng tha thứ cho hắn.

“A” được” em” em “ tha thứ cho anh, cầu” cầu xin anh” a” cánh tay và bả vai Hoàng Phủ Thần Phong đã bị Chỉ Ngưng nhéo đến hồng hồng rồi. “Phong” mau” mau” dừng” dừng lại, anh, thân thể của anh còn” còn không được!”

Hoàng Phủ Thần Phong chỉ nghe được nửa câu trước của Chỉ Ngưng, không để ý đến nửa câu sau của cô, tiếp tục đẩy nhanh động tác của mình, “Ngưng Nhi, em có gả cho anh hay không?”

“Anh dừng lại” em thật sự” thật sự không được!”

“Em có gả cho anh hay không?”

“Gả” mau” dừng lại, a”

Hoàng Phủ Thần Phong nghe được lời cần nghe rồi, hắn rốt cuộc có thể cùng Ngưng Nhi của hắn kết hôn, tiểu tử kia cũng phải gọi hắn là cha rồi.

Chỉ Ngưng mệt mỏi dựa vào trên người Hoàng Phủ Thần Phong, nhưng Hoàng Phủ Thần Phong vẫn hưng phấn, hắn một chút cũng không biết mệt mỏi.

“Ngưng Nhi, chờ Ivan xuất viện, chúng ta liền lập tức kết hôn, được không?” Hoàng Phủ Thần Phong cầm tóc Chỉ Ngưng đặt trước mũi mình, ngửi ngửi.

“Được” chờ một chút, em khi nào thì nói muốn kết hôn với anh?” Nghe được haichữ kết hôn, Chỉ Ngưng từ trên người Hoàng Phủ Thần Phong ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

“Chính là vừa mới a! Chúng ta, tại cái thời điểm đó, em đã đáp ứng anh.”

“Hoàng Phủ Thần Phong, anh” anh vô lại, rõ ràng trong loại tình huống này hỏi em.” Chỉ Ngưng lật người, xoay lưng về phía Hoàng Phủ Thần Phong, thển hừng, cô đang cười.

Hoàng Phủ Thần Phong tới gần Chỉ Ngưng, “Chỉ cần em chịu gả cho anh, em nói anh là vô lại, anh cũng chấp nhận.”

Chỉ Ngưng đột nhiên đứng dậy, muốn tìm quần áo.

“Ngưng Nhi, em làm gì?”

“Em muốn đi đắp chăn cho bảo bối, bảo bối khi ngủ sẽ đá chăn đi.”

“Ngưng Nhi, em mau nằm xuống, sẽ lạnh, anh đi giúp con trai đắp chăn.” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong mặc áo tắm, ra khỏi phòng.

Chỉ Ngưng nằm trên giường, hạnh phúc cười, Hoàng Phủ Thần Phong lúc trở lại trông thấy Chỉ Ngưng đang cười, hần ôm lấy cô hỏi: “Ngưng Nhi, em đang cười cái gì?”

Chỉ Ngưng tìm vị trí thoải mái nhất trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, nói: “Phong, em lại có thể ôm anh đi ngủ. Anh cảm giác thật hạnh phúc.”

“Ngưng Nhi bảo bối, từ nay về sau, mỗi một ngày, anh đều ôm em ngủ.” Hoàng Phủ Thần Phong đặt một nụ hôn lên trán Chỉ Ngưng, “Ngưng Nhi, anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu.” Chỉ Ngưng ôm chặt Hoàng Phủ Thần Phong.

Năm năm, hai người bọn họ ai cũng không có một giấc ngủ an ổn, ngoại trừ đêm nay.

Sáng sớm hôm sau, Chỉ Ngưng tỉnh dậy, vội chạy đến gian phòng bên cạnh nhìn con trai. Bởi vì chuyện đầu tiên khi con trai tỉnh lại chính là tìm mẹ của hắn.

Chỉ Ngưng ôm con trai, rất nhanh lại lần nữa ngủ thiếp đi.

Đợi khi cô tỉnh lại, đã là tám rưỡi rồi. Con trai ngủ ở bên cạnh cũng không thấy nữa. Chỉ Ngưng liền rời giường, sau khi rửa mặt xong đi xuống lầu. Đi đến một nửa, cô nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong đang bưng bữa sáng muốn lên lầu, cô biết đây là Hoàng Phủ Thần Phong mang lên cho cô.

“Ngưng Nhi, em đã tỉnh à? Vậy xuống ăn điểm tâm đi!”

“Vâng, ăn xong bữa sáng chúng ta phải đến trường học.”

Hoàng Phủ Thần Phong giúp Chỉ Ngưng rót một ly sữa nóng. Cheney nhìn Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng, liền biết mẹ của hắn đã tha thứ cho người đàn ông thối này rồi. Không có biện pháp, đành phải gọi hắn là cha thôi. Cheney nhấp một ngụm sữa, kêu lên: “Cha.”

Hoàng Phủ Thần Phong đang quét mút hoa quả, nghe được tiếng cha này liền ngừng động tác, chầm chầm nhìn con trai. “Con trai, con vừa mới gọi cha là cha sao?” Hoàng Phủ Thần Phong không chắc chắn, cho nên hỏi lại.

“Dạ, con gọi cha là cha, bởi vì con biết rõ, mẹ đã tha thứ cho cha. Trước đó con đã đáp ứng cha, nếu như mẹ tha thứ cho cha, con liền gọi cha là cha, chonên hiện tại con liền gọi. Chỉ là, con không nghĩ tới mẹ lại tha thứ cho cha nhanh như vậy.”

“Con trai, cha thật là yêu con chết mất.” Hoàng Phủ Thần Phong kích động ném bánh mỳ và mút hoa quả qua một bên, đem Cheney ôm đến trên đùi của mình, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.

“Cha, con cho cha biết, nếu như cha lại làm ẹ thương tâm, con sẽ hận cha cả đời.”

“Con trai, cha cam đoan, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không làm ẹ con thương tâm.” Hai anh em này, lời cảnh cáo lẫn nhau cũng giống nhau như đúc.

“Vậy là tốt rồi. Chỉ cần mẹ hạnh phúc là tốt rồi.” Cheney cũng hôn Hoàng Phủ Thần Phong một cái.

Mà Chỉ Ngưng ở một bên đã khóc đến rồi tỉnh rồi mù rồi, Hoàng Phủ Thần Phong cũng ôm Chỉ Ngưng vào ngực, thay cô lau nước mắt.

73. Chương 73 : Đề Là Người Mẹ Yêu Nhất

Trên xe Cadillac, Hoàng Phủ Thần Phong ngồi bên trái con trai, Chỉ Ngưng ngồi bên phải, Cheney ngồi ở chính giữa, bọn họ hiện tại muốn đến trường học quý tộc Đài Bắc báo danh.

“Phong, lát nữa em muốn gọi điện thoại cho bá mẫu.”

“Lát nữa đến công ty anh sẽ chat webcam với mẹ là được, để ẹ nhìn thấy cháu của mình.” Hoàng Phủ Thần Phong sờ lên tóc con trai.

“Grandma sao?” Cheney ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Đúng! Lát nữa đến trường học xong có thể đến công ty cha cùng Grandma chat webcam.”

“Ha ha, thật tốt quá.” Người cha này của hắn kỳ thực không tệ, đối với hắn cũng rất tốt, hắn thật là càng ngày càng thích người cha này.

Bọn Hoàng Phủ Thần Phong đến, làm trường học một trận xôn xao. Tuy đây là một trường học quý tộc nhưng đều không như Hoàng Phủ Thần Phong, đằng sau có tận mười bảo vệ đi theo.

“Phong, có phải có quá nhiều bảo vệ không?”

“Không có, Ngưng Nhi, em xem, ngày đó em cùng hai con trai đến sân bay, mọi người đều chú ý đến các người. Con trai lớn lên giống anh như vậy, toàn bộ Đài Loan đều biết đó là con trai của Hoàng Phủ Thần Phong, vạn nhất bị bắt cóc thì phải làm thế nào? Cho nên, chúng ta có thể phòng ngừa vạn nhất.” Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng nắm tay con trai.

Chỉ Ngưng suy nghĩ một chút, “Cũng đúng.”

Hoàng Phủ Thần Phong trước khi đến cũng đã gọi điện cho hiệu trưởng của trường học rồi, cho nên, Hoàng Phủ Thần Phong mang theo Chỉ Ngưng và con trai trực tiếp đến phòng làm việc của hiệu trưởng, do hiệu trưởng tự mình phỏng vấn.

Trong hồ sơ, sổ trường của Cheney là có thể nói được ba ngoại ngữ, hiện tại vẫn còn đang tiếp tục học. Hiệu trưởng quyết định, hắn muốn dùng tiếng Anh để kiểm tra Cheney.

“Hiệu trưởng, chúng tôi có hai đứa con trai sinh đôi, đây là con trai nhỏ, con trai lớn bởi vì nguyên nhân đặc biệt, ba tháng sau mới có thể đến trường học, có thể chứ?”

“Có thể, hiện tại, tôi muốn bắt đầu hỏi vài câu hỏi.”

Cheney ngồi đối diện hiệu trưởng, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng ngồi trên ghế salon bên cạnh.

“Hello. What’s your name?” (Xin chào, cháu tên là gì?)

“Hello President, my name is Cheney!” (Xin chào ngài hiệu trưởng, tên của cháu là Cheney!)

“Why did you choose our school?” (Tại sao cháu lại chọn trường học của chúng tôi?)

“Because I listen to my Daddy said that this school has a good school ethos, and the teachers are very strict!” (Bởi vì cháu nghe cha cháu nói, phong cách trường học này rất tốt, hơn nữa thấy cô giáo cũng vô cùng nghiêm khắc.)

Loại tình huống này, Chỉ Ngưng đã sớm lường trước, ngược lại Hoàng Phủ Thần Phong, hắn có chút bất ngờ, tiếng Anh của con trai rõ ràng tốt đến trình độ này.

Hiệu trưởng đối với câu trả lời của Cheney hài lòng nhẹ gật đầu. Đứa nhỏ này, tiếng Anh xác thực rất tốt.

“Hiệu trưởng, con tôi học ở đây có vấn đề gì không?” Hoàng Phủ Thần Phong thấy thái độ của hiệu trưởng, liền mở miệng hỏi.

“Hoàng Phủ tổng tài, tiếng Anh của Cheney rất tốt, so với những đứa trẻ cùng tuổi tốt hơn nhiều. Tôi cho rằng, cháu học ở trường chúng ta hoàn toàn không có vấn đề gì.”

“Tốt lắm, tuần sau con tôi sẽ bắt đầu lên lớp, không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề, đến lúc đó trực tiếp đến phòng làm việc của tôi! Tôi sẽ tự mình mang Cheney đến gặp thầy cô giáo.”

“Cám ơn ông, hiệu trưởng, Cheney liền phiên ông chiều cố.” Con trai rất cuộc tìm được trường học rồi, Chỉ Ngưng đương nhiên cao hứng.

“Không cần khách khí!”

“Chúng tôi còn có việc, phải đi trước.” Hoàng Phủ Thần Phong dắt tay con trai, chuẩn bị rời đi.

“Hiệu trưởng tạm biệt.” Cheney vẫy tay với hiệu trưởng.

Trên đường đến công ty, Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng thương lượng về vấn đề phòng ở.

“Ngưng Nhi, anh gọi người đem hai gian phòng ở tầng hai sửa chữa lại, sau đó để cho hai tiểu tử kia ở có được không?”

Chỉ Ngưng biết rõ trong nội tâm Hoàng Phủ Thần Phong có chủ ý gì, nói: “Ách” cái này” hay là anh hỏi bảo bối đi!”

“Con trai, con nói được không? Hay chúng ta chuyển đến một biệt thự lớn hơn chỗ hiện tại, con chọn đi!” Hoàng Phủ Thần Phong không chỉ có một ngôi biệt thự nhà.

“Dạ” trước mắt cứ sửa lại hai gian phòng kia là tốt rồi, sau này hãy nói a!” Cheney nâng cằm lên, suy tư trong chốc lát nói.

“Được, vậy nghe lời con trai, lát nữa đến công ty, cha sẽ bảo thư ký an bài, trong thời sửa chữa này, chúng ta sẽ chuyển đến ở một biệt thự khác.”

“Được, vậy nghe lời anh!” Chỉ Ngưng cảm thấy rất hạnh phúc, Chỉ Ngưng cảm thấy cô so với năm năm trước càng hạnh phúc hơn, bởi vì, cô cùng Hoàng Phủ Thần Phong còn có hai con trai sinh đôi. “Đúng rồi, Phong, chúng ta còn phải đến hiệu sách mua sách cho con trai. Ngày mai chúng ta đi được không?”

“Được, ngày mai chúng ta sẽ đi mua.”

“Mẹ, mẹ nói xem, Grandma nhìn thấy con có thích con không? Vạn nhất Grandma không thích con thì làm sao bây giờ?” Cheney thật sự thật lo lắng Grandma của hắn sẽ không thích hắn a!

“Grandma làm sao có thể không thích tiểu bảo bối của mẹ đây? Lát nữa Grandma nhìn thấy bảo bối, nhất định sẽ rất thích, bảo bối không cần phải lo lắng. Được không?” Chỉ Ngưng dấn cái trán lên trán Cheney, an ủi con trai.

Cheney nhìn về phía Hoàng Phủ Thần Phong, còn muốn xác nhận lại, “Cha, có thật không?”

“Mẹ con nói đều là thật sự, cha cam đoan với con, như vậy có thể chưa?”

“Vâng, con tin tưởng cha mẹ sẽ không gạt con.” Cheney nghe được cha hắn cũng đã nói như vậy, liền tin tưởng.

“Ai, các người xem, Hàn Chỉ Ngưng đã trở lại. Cô ta còn mang theo một đứa bé, giống tổng tài như đức a!”

“Đứa nhỏ kia rất đẹp trai!”

“Nghe nói Hàn Chỉ Ngưng bây giờ là nhà thiết kế trang sức quốc tế rồi, rất nổi danh!”

“Các người có ai biết rõ Hàn Chỉ Ngưng năm năm trước vì sao rời khỏi tổng tài không?”

Nhân viên công ty, từ khi bọn Hoàng Phủ Thần Phong vừa xuống xe, ánh mắt của họ vẫn dõi theo nhất cử nhất động của bọn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Cha, nhân viên của cha làm gì nhìn con như vậy?” Cheney lồi kéo tay Hoàng Phủ Thần Phong, bắt đầu từ khi vào công ty, bọn họ vẫn nhìn Cheney.

“Bởi vì con trai lớn lên đẹp trai a! Nếu như không đẹp trai..., [đoán quân anh đào] của con sao có thể thích con?” Hoàng Phủ Thần Phong một phen ôm lấy nhi tử mới gặp.

“Ha ha! Mẹ, mẹ yêu con và Ivan hơn, hay là yêu cha hơn?” Cheney ghé vào trên vai Hoàng Phủ Thần Phong, hỏi Chỉ Ngưng ở phía sau.

Hoàng Phủ Thần Phong nghe được con trai hỏi Ngưng Nhi của hắn vấn đề này, hắng miệng bước, hắn cũng muốn nghe xem Ngưng Nhi của hắn sẽ trả lời vấn đề này như thế nào.

Chỉ Ngưng biết rõ Hoàng Phủ Thần Phong đang mong đợi câu trả lời của cô, “Mẹ đương nhiên đều yêu! Mẹ cha con đều là người mẹ yêu nhất.”

“Ngưng Nhi, anh yêu em!”

“Mẹ, con cũng yêu mẹ!”

74. Chương 74 : Bị Con Trai Bắt Gặp

Mẹ Hoàng Phủ vừa mở chat webcam ra, liền nhìn thấy Hoàng Phủ Thần Phong, Chỉ Ngưng và Cheney. “Chỉ Ngưng, bá mẫu rất nhớ cháu!”

“Bá mẫu, cháu cũng rất nhớ bác, thực xin lỗi, làm bác lo lắng.” Chỉ Ngưng ôm Cheney đến trên đùi của mình, “Bá mẫu, đây là con trai của cháu.”

“Chào Grandma! Cháu tên là Cheney.” Tiểu tử kia cười tươi chào hỏi mẹ Hoàng Phủ.

“Cái này” đây là cháu trai của tôi sao? Ai u! Tôi rốt cuộc có cháu rồi. Cháu nội ngoan, Grandma rất muốn hôn cháu a!” Mẹ Hoàng Phủ hưng phấn muốn lập tức bay đến bên người cháu nội ngoan của mình để đích thân hôn vài cái. “Chỉ Ngưng! Bá mẫu cảm ơn cháu.”

“Cháu cũng rất thích Grandma! Grandma, mẹ của cháu sinh đôi, cháu là tiểu bảo bối của mẹ.”

Mẹ Hoàng Phủ còn đang đắm chìm trong vui sướng, lại nghe đến cháu nội ngoan nói là cháu trai sinh đôi, điều này làm cho bà càng thêm hưng phấn “Cháu nội ngoan, anh trai cháu đâu?”

“Ivan ở trong bệnh viện, anh ấy bị bệnh, mẹ rất đau lòng.” Nói đến anh trai của mình đang trong bệnh viện, tiểu tử kia cũng lộ vẻ mặt rất khổ sở.

“Tiểu tử thôi, cháu nội ngoan của mẹ tại sao phải ở trong bệnh viện? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con nói rõ ẹ.” Mẹ Hoàng Phủ rống to với Hoàng Phủ Thần Phong, nghe được cháu nội ngoan ngã bệnh, lòng của bà đau đớn giống như là bị dao cắt.

“Mẹ”

“Bá mẫu, Ivan bị bệnh máu trắng, nhưng Phong đã hiến tủy cho bảo bối, bảo bối bây giờ còn đang trong phòng hồi sức, phải ba tháng sau mới có thể đi ra ngoài, thỉnh bá mẫu không nên trách Phong, là cháu không chăm sóc tốt cho bảo bối.” Nước mắt Chỉ Ngưng lại rơi trên tay Hoàng Phủ Thần Phong, Hoàng Phủ Thần Phong thấy vậy liền ôm chặt cô.

“Chỉ Ngưng, cái này không thể trách cháu, là tiểu tử thôi nó có lỗi với cháu.”

“Grandma, bà không nên tức giận, sẽ không tốt cho thân thể.” Cheney kịp thời can ngăn.

“Cháu nội ngoan, cháu chờ Grandma, hiện tại Grandma đã kêu người đi mua vé máy bay, lập tức bay đến Đài Bắc thăm cháu nội ngoan.” Mẹ Hoàng Phủ vừa nói chuyện với tiểu tử, vừa gọi quản gia giúp bà mua vé máy bay.

“Mẹ, mẹ lập tức muốn tới sao?” Hoàng Phủ Thần Phong từ sau lưng Chỉ Ngưng thò đầu ra.

“Đúng, mẹ đã gọi người đi mua vé máy bay rồi, tiểu tử thôi này, mẹ lo lắng để Chỉ Ngưng và cháu nội ngoan một mình ở bên cạnh con, vạn nhất con lại làm Chỉ Ngưng tức giận bỏ đi, mẹ đi đâu mà tìm con đâu ngoan đây?” Mẹ Hoàng Phủ nói chuyện với Hoàng Phủ Thần Phong chính là rất hung hăng, căn bản không giống như đang nói chuyện phiếm với con trai.

Hoàng Phủ Thần Phong vô tội nhìn Chỉ Ngưng, Chỉ Ngưng nghe thấy mẹ Hoàng Phủ nói hai chữ [con dâu], đỏ mặt nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

“Grandma, cháu sẽ cùng cha mẹ đến sân bay đón bà. Hìhì!” Tiểu tử kia mở ra bàn tay nhỏ bé, muốn Hoàng Phủ Thần Phong ôm mình, Hoàng Phủ Thần Phong cũng cao hứng ôm con trai vào trong lòng.

“Được, được, cháu nội ngoan, cháu chờ Grandma.” Mìnhrót cục có cháu rồi, “Tiểu tử thôi, mẹ cảnh cáo con, con nếu tiếp tục làm chuyện gì có lỗi với Chỉ Ngưng, mẹ tuyệt không nhận con nữa, nghe rõ chưa?” Nếu như hiện tại bà ở ngay trước mặt Hoàng Phủ Thần Phong mà nói..., bà hận không thể hung hăng hét vào lỗ tai hắn!

“Mẹ, con đã biết, chờ con trai xuất viện, con liền cùng Ngưng Nhi kết hôn.” Hắn thề, sau này, hắn tuyệt đối sẽ không làm cho Ngưng Nhi của hắn thương tâm nữa, cũng sẽ không khiến Ngưng Nhi của hắn chảy một giọt nước mắt nào.

“Tiểu tử thôi, coi như con rốt cục làm được một việc đúng đắn. Được rồi, không nói chuyện phiếm nữa, chờ chúng ta gặp mặt lại táng ngẫu, mẹ muốn đi chuẩn bị hành lý.”

“Grandma, cháu chờ bà a!”

“Bá mẫu, chúng cháu sẽ đi đón bác.”

“Mẹ, tạm biệt.”

Đóng chat webcam, Cheney bắt đầu đi thăm văn phòng của cha hắn, hắn cảm thấy văn phòng của cha thật là đẹp!

“Cha, con có thể đi lên trên tầng không?” Tiểu tử kia chỉ chỉ lên tầng trên.

“Có thể! Con trai muốn đi nơi nào thì đi nơi đó! Công ty của cha chính là công ty của con.”

Tiểu tử kia cười hì hì chạy lên.

Sau khi con trai chạy lên, Chỉ Ngưng đứng trước mặt Hoàng Phủ Thần Phong, nhìn Hoàng Phủ Thần Phong, nghiêm túc hỏi: “Hoàng Phủ Thần Phong, tốt nhất nên nói thật cho em, trên tầng kia có người phụ nữ khác lên qua hay không?”

“Ngưng Nhi bảo bố, phía trên kia, ngoại trừ anh và em, cũng chỉ có con trai đang đi lên, anh làm sao dám để người phụ nữ khác đi lên chứ?” Hoàng Phủ Thần Phong kéo Chỉ Ngưng ôm vào trong ngực.

“Thật vậy sao?”

Hắc! Con gái nhỏ này rõ ràng không tin hắn, “Đương nhiên, Hàn Chỉ Ngưng, em dám không tin anh?”

“Không có” em làm sao có thể không tin anh chứ?” Thừa dịp Hoàng Phủ Thần Phong còn chưa [trừng phạt] cô, Chỉ Ngưng đành phải ngoan ngoãn đổi giọng.

Trên tầng, Cheney đã ngồi trước dương cầm, chuẩn bị đàn một khúc. Cheney nhẹ nhàng đặt tay trên phím đàn, tiếng đàn du dương nhẹ nhàng đi ra. Hắn chơi chính là bài Tiểu Tinh Tinh hắn thích nhất.

Hoàng Phủ Thần Phong nghe thấy tiếng đàn trên tầng truyền đến, hắn hỏi Chỉ Ngưng đang trong ngực mình: “Bảo bối, con trai còn có thể chơi đàn dương cầm?”

“Ân, tiểu bảo bối cùng đại bảo bối đều biết chơi, thời điểm bọn nó hai tuổi đã bắt đầu học. Chỉ cần là thứ gì bảo bối thấy hứng thú, em đều cho bọn chúng học, bọn chúng thích rất nhiều thứ.” Đối với hai con trai bảo bối của mình, Chỉ Ngưng cảm thấy rất tự hào.

Hoàng Phủ Thần Phong rất khó tưởng tượng, Ngưng Nhi của hắn một mình như thế nào có thể dạy dỗ hai con trai thông minh như vậy. “Ngưng Nhi, cảm ơn em, cảm ơn đã dạy dỗ con trai thông minh như vậy.”

“Cảm ơn cái gì? Hai bảo bối cũng là con em mà! Bởi vì, thời điểm bọn chúng còn ở trong bụng em, em đã đáp ứng bọn chúng, em nói, tuy các con sau khi ra đời không có cha, nhưng mẹ sẽ yêu thương các con gấp bội.”

“Ngưng Nhi, sau này anh đều ở bên em, sẽ không để một mình đối mặt với khó khăn, anh sẽ yêu thương hai con trai gấp bội. Tin tưởng anh!”

“Vâng, em tin tưởng anh. Em yêu anh, Phong!”

“Anh cũng yêu em!” Nói xong, Hoàng Phủ Thần Phong cúi đầu xuống, phong bế cái miệng nhỏ nhắn của Chỉ Ngưng.

Tay Hoàng Phủ Thần Phong cũng tham tiến vào bên trong quần áo của Chỉ Ngưng.

“Cha! Nơi này là công ty, không phải trong nhà, phiền người chú ý một chút.” Cheney đứng ở đầu bậc thang, nhìn Hoàng Phủ Thần Phong.

Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng nghe thấy con trai nói, vội ngừng động tác. Chỉ Ngưng càng dùng sức chôn đầu trong ngực Hoàng Phủ Thần Phong, nếu như bây giờ có thể nhìn thấy mặt cô... khẳng định là so với mặt trời còn đỏ hơn. Hoàng Phủ Thần Phong da mặt dày, hắn chỉ là rút tay từ trong quần áo Chỉ Ngưng ra, trấn định nhìn con trai bảo bối.

“Con trai, cha biết rõ sai rồi, lần sau nhất định sẽ chú ý.”

Chỉ Ngưng nghe thấy Hoàng Phủ Thần Phong còn nói [lần sau], dùng sức nhéo vào bụng Hoàng Phủ Thần Phong.

“A! Ngưng Nhi, đau” Hoàng Phủ Thần Phong giữ chặt tay Chỉ Ngưng, thống khổ kêu.

75. Chương 75 : Hạnh Phúc

Sân bay –

Cheney cầm một bó hoa hồng, đứng ở trong đám người nhưng đặc biệt có thể thấy được.

Mẹ Hoàng Phủ đẩy xe, bên trên là bốn vali hành lý lớn, từ bên trong bước ra. Cheney liếc mắt liền thấy được Grandma của hắn, hô to: “Grandma, chúng cháu ở bên này.”

Mẹ Hoàng Phủ buông xe đẩy ra, chạy về phía cháu nội ngoan của mình, “Cháu nội, Grandma tới rồi!” Mẹ Hoàng Phủ ngồi xổm người xuống, ôm lấy Cheney, hôn không ngừng lên mặt hắn. “Cháu nội ngoan, Grandma rất cực được gặp cháu.”

Cheney đem hoa hồng đưa ẹ Hoàng Phủ, nói: “Grandma, hoa này tặng cho bà.” Cheney cũng hôn lên mặt mẹ Hoàng Phủ một cái.

“Cháu nội ngoan! Cảm ơn cháu!”

Hoàng Phủ Thần Phong gọi Tiểu Bân tới đẩy xe giúp ẹ của hắn.

Mẹ Hoàng Phủ nắm tay Cheney, đi đến trước mặt Hoàng Phủ Thần Phong và Chỉ Ngưng, thanh âm ghen ngào, nói: “Chỉ Ngưng, những năm gần đây Phong tiểu tử này thực có lỗi với cháu, nhưng cháu vẫn dạy dỗ con trai tốt như vậy, bá mẫu cảm ơn cháu.”

“Bá mẫu, bác đừng khóc a! Chúng ta bây giờ đã không sao rồi! Bác không nên thương tâm.” Chỉ Ngưng giúp mẹ Hoàng Phủ lau nước mắt.

“Ừ, bá mẫu không khóc. Con trai, cha của con cũng tới, ông ấy vừa mới đi vào toilet, ông ấy cũng đã thông suốt, biết năm đó chính mình hơi quá đáng, thời điểm mình biết hắn có hai cháu nội ngoan, không biết cao hứng biết bao nhiêu.” Mẹ Hoàng Phủ kéo tay Hoàng Phủ Thần Phong nghiêm túc nói.

“Mẹ, con biết.”

Lúc này, Hoàng Phủ Thần Phong nhìn thấy cha hắn bước ra. Từ khi hắn rời nhà đến bây giờ, Hoàng Phủ Thần Phong đã thật lâu chưa từng gặp lại cha của hắn rồi, cha hắn thoát nhìn già hơn rất nhiều, nhưng vẫn không hề giảm bớt chút khí phách nào.

Hoàng Phủ Thần Phong đi lên trước, ôm lấy cha hắn, kêu lên: “Cha!”

“Tiểu tử thôi, con rất cực trưởng thành!” Cha Hoàng Phủ vỗ vai Hoàng Phủ Thần Phong, hắn cũng giống như mẹ Hoàng Phủ, thích gọi Hoàng Phủ Thần Phong là tiểu tử thôi.

“Con trai, chúng ta trước tiên đến bệnh viện thăm cháu nội lớn của mẹ, ai! Mới năm tuổi đã bị loại bệnh này, cháu nội nhất định rất đau.” Mẹ Hoàng Phủ một lòng nhớ mong cháu nội lớn đang trong bệnh viện, bà đau lòng a!

Chỉ Ngưng cùng mẹ Hoàng Phủ, Cheney cùng Grandpa của hắn trò chuyện những năm gần đây, mẹ thân ái chăm sóc bọn họ như thế nào.

Đến bệnh viện, mẹ Hoàng Phủ mù mù đứng trước kính thủy tinh, nhìn cháu nội ngoan của mình đang tiêm, nước mắt của bà liền ngăn không được chảy xuống. Bà cầm điện thoại lên, nói: “Cháu nội ngoan, bà là Grandma.”

“Chào Grandma!” Ivan biết rõ mẹ Hoàng Phủ nhất định là vì bệnh của hắn mà thương tâm, hắn lập tức an ủi: “Grandma, bà đừng khóc, cháu đã không sao rồi, rất nhanh có thể ra khỏi đây, cha đã cứu cháu, Grandma không cần phải lo lắng.”

“Cháu nội ngoan, hảo hảo ở bên trong dưỡng bệnh, chờ cháu khỏi bệnh, cha mẹ cháu liền kết hôn.” Chỉ Ngưng giúp mẹ Hoàng Phủ lau nước mắt. “Lão công, ông tới cùng cháu nội ngoan nói vài lời.” Mẹ Hoàng Phủ đưa điện thoại cho chồng.

“Chào Grandpa!”

“Ai! Cháu nội bảo bối. Grandpa chờ cháu đi ra.” Cha Hoàng Phủ liên tục gật đầu, hắn nhìn con dâu và hai cháu nội bảo bối, khả năng không yêu thích là không thể!

Trở lại biệt thự, Hoàng Phủ Thần Phong cùng cha hắn đến thư phòng, mẹ Hoàng Phủ, Chỉ Ngưng và Cheney ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, mẹ Hoàng Phủ đem quà chuẩn bị cho con dâu và cháu nội đều lấy ra. Cheney vô cùng cao hứng.

“Tiểu tử thôi, qua nhiều năm như vậy, cha cũng nghĩ thông suốt, cũng không miễn cưỡng con, chờ hai cháu nội ngoan của cha trưởng thành, sẽ có người nguyện ý tiếp nhận tập đoàn [Hoàng Phủ].

“Cha, con đã nghĩ kỹ, con sẽ đem tập đoàn [Hoàng Phủ] và công ty ‘Earl’ của con sáp nhập làm một, làm cho ‘Earl’ trở thành công ty con của tập đoàn Hoàng Phủ, sau đó lại từ từ đem tổng công ty ở Mỹ chuyển đến Đài Bắc. Cha có thể cùng mẹ ở Đài Bắc hoặc là đi du lịch vòng quanh thế giới.” Hoàng Phủ Thần Phong cắt ngang lời cha hắn nói.

“Con trai, con nói có thật không? Con thật sự tính toán kế thừa tập đoàn Hoàng Phủ sao?” Cha Hoàng Phủ không thể tin được, đã từng vì chuyện kế thừa mà cùng hắn âm ỉ một trận, vừa rời khỏi nhà, hiện tại rõ ràng chủ động kế thừa công ty?

“Đúng vậy, hiện tại tuổi của cha cũng lớn, cũng nên về hưu. Con còn trẻ, chớ lo.”

“Tiểu tử thôi, không hổ là đã trở thành người làm cha. Không tệ!”

Sau khi bọn họ thương lượng xong, tổng tài của tập đoàn Hoàng Phủ cũng đồng ý rồi. Mà ân oán nhiều năm qua của cha con họ cũng từ đây khắc biến mất.

Hoàng Phủ Thần Phong vì kết hôn cùng Ngưng Nhi của hắn hao tổn không ít tâm tư.

Đầu tiên, hắn và Chỉ Ngưng tự mình bay đến Paris, thỉnh nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng đặt áo cưới, cái áo cưới này, tốn thời gian một tháng mới hoàn thành. Trên áo cưới có khảm một ngàn viên trân châu tinh thiết tự nhiên, hơn nữa có một đính một viên kim cương xanh mười gram trước ngực. Cả chiếc áo cưới, tổng cộng chọn dùng 222 viên kim cương cùng một trăm viên đá ru-bi. Đá ru-bi ở giữa, tượng trưng cho tình yêu. Nhà thiết kế áo cưới còn giúp Chỉ Ngưng thiết kế một đôi giày cao gót màu trắng, tổng cộng dùng hai mươi viên kim cương cùng ru-bi, nhà thiết kế còn đặc biệt thiết kế cho Chỉ Ngưng một bó hoa cô dâu.

Hoàng Phủ Thần Phong tự mình thiết kế trang sức cho Chỉ Ngưng. Hắn còn bao duthuyền xa hoa để cử hành hôn lễ.

Trong hôn lễ –

Hoàng Phủ Thần Phong nắm tay Chỉ Ngưng, chậm rãi hướng Mục Sư đi tới. Khi mục sư tuyên bố xong, hai người trao nhẫn cho nhau, Hoàng Phủ Thần Phong thâm tình hôn Chỉ Ngưng.

Trước cái nhìn soi mói của bạn bè, Hoàng Phủ Thần Phong ôm Chỉ Ngưng vào động phòng.

Trong phòng –

“Ngưng Nhi, em rốt cục đã gả cho anh.”

“Vâng, em thật hạnh phúc!”

“Bảo bối, anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh!”

“Bảo bối, chúng ta lại sinh con gái đi, sinh con gái đẹp như em vậy.”

“Không cần! Rất đau a!”

“Anh muốn, nhất định phải!”

“Không cần phải” A!”

Tiểu công chúa đáng yêu của bọn họ, đã chuẩn bị muốn đến thế giới này sao! Trên thế giới này, cũng sẽ có một người đàn ông sủng cô đang chờ cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-em-khong-tot-sao>